

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

کلیله و دمنه

نویسنده:

ابوالمعالی نصرالله منشی

ناشر چاپی:

بی نا

ناشر دیجیتال:

مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

فهرست

فهرست	۵
کلیله و دمنه	۱۷
مشخصات کتاب	۱۷
معرفی	۱۷
باب البوم و الغراب	۱۸
بخش ۱ - باب بوف و زاغ-	۱۸
بخش ۲ - زاغان و بومان-	۱۸
بخش ۳- گفت در این کار تامل باید کرد	۱۹
بخش ۴ - حکایت مرغان که می‌خواستند بوم را امیر خود کنند-	۲۱
بخش ۵ - خرگوشی که ادعای رسولی ماه کرد و پیلان-	۲۱
بخش ۶ - کبک انجیری، خرگوش و گربه [□] روزه‌دار-	۲۲
بخش ۷ - ادامه [□] حکایت مرغان که می‌خواستند بوم را امیر خود کنند-	۲۳
بخش ۸ - حکایت زاهد و گوسفند و طراران-	۲۴
بخش ۱۰ - حکایت بازرگان و زن و دزد-	۲۵
بخش ۱۱-ملک وزیر سوم را پرسید که: را تو چه بیند؟-	۲۵
بخش ۱۲ - حکایت زاهد و دزد و دیو-	۲۵
بخش ۱۳ - حکایت درودگر و زن خیانتکارش-	۲۶
بخش ۱۴- ملک بومان باشارت او التفات نمود-	۲۷
بخش ۱۵ - حکایت موشی که به دعای زاهد مستجاب الدعوه به پیکر دختری درآمد-	۲۷
بخش ۱۶ - سرانجام بومان-	۲۸
بخش ۱۷- ملک گفت که از کیاست	۲۹
بخش ۱۸- آورده‌اند که پیری رد ماری اثر کرد	۲۹
بخش ۱۹- ملک گفت از خدمتگاران درگاه ترا	۳۱

- بخش ۲۰- و آن شب بومان بازآمدند ۳۲
- باب القرد و السلحفاء ۳۲
- بخش ۱ - باب بوزینه و باخه- ۳۳
- بخش ۲- در جزیره ای بوزنگان بسیار بودند ۳۳
- بخش ۳- چون غیبت باخه از خانه او دراز شد ۳۴
- بخش ۴- باخه گفت: ۳۵
- بخش ۵- گفت: ۳۶
- بخش ۶- حکایت شیر و روباه و خر- ۳۷
- بخش ۷- باخه گفت: ۳۸
- باب برزویه الطیب ۳۸
- بخش ۱ - باب برزویه طیب- ۳۸
- بخش ۲ ۳۹
- بخش ۳ ۳۹
- بخش ۴ ۳۹
- بخش ۵ - حکایت دزد نادان- ۴۰
- بخش ۶ ۴۰
- بخش ۷ - حکایت بازرگان و جواهرساز چنگنواز- ۴۱
- بخش ۸ ۴۱
- بخش ۹ ۴۲
- بخش ۱۰ ۴۲
- بخش ۱۱ ۴۲
- بخش ۱۲ ۴۲
- بخش ۱۳ - حکایت مرد غافل- ۴۳
- بخش ۱۴ ۴۴

۴۴	ابتدای کلیله و دمنه، و هو من کلام بزرگمهر البختگان
۴۴	بخش ۱ - تمهید بزرگمهر بختگان
۴۴	بخش ۲ - خواننده باید اصل و غرض تألیف کتاب را بشناسد
۴۵	بخش ۳ - فایده در فهم است نه حفظ
۴۵	بخش ۴ - علم به کردار نیک جمال گیرد
۴۵	بخش ۵
۴۵	بخش ۶
۴۵	بخش ۷
۴۶	بخش ۸
۴۶	بخش ۹
۴۶	بخش ۱۰
۴۶	بخش ۱۱
۴۶	بخش ۱۲
۴۷	باب الفحص عن امر دمنه
۴۷	بخش ۱ - بازجست کار دمنه
۴۷	بخش ۲
۴۷	بخش ۳
۴۸	بخش ۴
۴۹	بخش ۵
۴۹	بخش ۶ - حکایت زن بازرگان کشمیری
۴۹	بخش ۷
۵۰	بخش ۸
۵۲	بخش ۹
۵۲	بخش ۱۰ - حکایت طبیب حاذقی که چشمش ضعیف شده بود

۵۳	بخش ۱۱
۵۳	بخش ۱۲
۵۴	بخش ۱۳
۵۵	بخش ۱۴ - حکایت زن مرزبان و غلام-
۵۶	بخش ۱۵ - عاقبت مکر-
۵۶	باب السنور و الجرذ
۵۶	بخش ۱ - باب گربه و موش-
۵۷	بخش ۲ - حکایت گربه و موش-
۵۹	بخش ۳
۶۱	خاتمه مترجم □
۶۱	بخش ۱
۶۱	بخش ۲
۶۲	باب الحمامة المطوقة و الجرذ والغراب والسحفاة والطبی
۶۲	بخش ۱ - باب دوستی کبوتر و زاغ و موش و باخه و آهو-
۶۲	بخش ۲
۶۲	بخش ۳
۶۳	بخش ۴
۶۴	بخش ۵
۶۵	بخش ۶
۶۶	بخش ۷
۶۶	بخش ۸
۶۶	بخش ۹
۶۷	بخش ۱۰ - حکایت زاهد و موش-
۶۷	بخش ۱۱

- بخش ۱۲ - حکایت صیاد و آهو و خوگ و گرگ- ۶۸
- بخش ۱۳ ۶۸
- بخش ۱۴ ۶۹
- بخش ۱۵ ۶۹
- بخش ۱۶ ۷۰
- بخش ۱۷ ۷۰
- بخش ۱۸ ۷۱
- بخش ۱۹ - به دام افتادن آهو- ۷۱
- مقدمه نصرالله منشی ۷۳
- بخش ۱ - وعلی الله توکلی- ۷۳
- بخش ۱۰ - و خیر جلیس فی الزمان کتاب- ۷۳
- بخش ۱۱ - تحفه آوردن فقیه عالم علی ابراهیم اسماعیل کتاب کلیده و دمنه نصرالله منشی را- ۷۴
- بخش ۱۲ - محاسن کلیده و دمنه- ۷۴
- بخش ۱۳ - ولدت فی زمن الملك العادل- ۷۴
- بخش ۱۴ - ترجمه کلیده و دمنه به تازی- ۷۵
- بخش ۱۵ - درباره بغداد- ۷۵
- بخش ۱۶ - ذکر منصور عباسی- ۷۵
- بخش ۱۷ - ذکر منصور عباسی- ۷۶
- بخش ۱۸ - ذکر منصور عباسی- ۷۶
- بخش ۱۹ - ذکر منصور عباسی- ۷۶
- بخش ۲ - در فضیلت پیامبر اسلام- ۷۶
- بخش ۲۰ - ذکر منصور عباسی- ۷۷
- بخش ۲۱ - ذکر منصور عباسی- ۷۷
- بخش ۲۲ - ذکر منصور عباسی- ۷۷

- بخش ۲۳ - پایان ذکر منصور عباسی، مثال دادن نصر بن احمد سامانی رودکی را به نظم کلیله و دمنه- ۷۷
- بخش ۲۴ - این کتاب به فرمان دابشلیم رای هند جمع شده- ۷۷
- بخش ۲۵ - حکمت همیشه عزیز بوده است، خاصه بنزدیک ملوک و اعیان- ۷۸
- بخش ۲۶ - درباره ترجمه‌های دیگر- ۷۸
- بخش ۲۷ - رغبت مردمان از مطالعت کتب تازی قاصر گشته- ۷۸
- بخش ۲۸ - درباره روش ترجمه و تألیف نصرالله منشی- ۷۸
- بخش ۲۹ - عرضه داشتن ترجمه نیمه‌کاره کلیله و دمنه به پادشاه- ۷۸
- بخش ۳ - دین بی ملک ضایع است و ملک بی دین باطل- ۷۹
- بخش ۳۰ - در تمجید از سخن‌شناسی پادشاه- ۷۹
- بخش ۴ - محاسن عدل- ۸۰
- بخش ۵ - در ستایش امیرالمومنین ابی منصور سبکتکین عضدالله- ۸۰
- بخش ۶ - ادامه ثنای پادشاه- ۸۱
- بخش ۷ - ذکر سلطان ماضی یمین الدوله محمود- ۸۱
- بخش ۸ - ادامه یادکرد از سلطان ماضی محمود- ۸۲
- بخش ۹ - همی گوید نصرالله محمد عبدالحمید بوالمعالی- ۸۲
- مفتتح کتاب بر ترتیب ابن المقفع ۸۳
- بخش ۱ - بسم الله الرحمن الرحیم- ۸۳
- بخش ۱۰ - سخنان برزویه با هندو- ۸۳
- بخش ۱۱ - جواب هندو به برزویه- ۸۳
- بخش ۱۲ - جواب برزویه به هندو- ۸۴
- بخش ۱۳ - هندو کتابها را به برزویه داد- ۸۴
- بخش ۱۴ - شادمان شدن نوشروان از پیام برزویه- ۸۴
- بخش ۱۵ - بازگشت برزویه- ۸۴
- بخش ۱۶ - خواندن کلیله و دمنه توسط برزویه در محضر علما- ۸۴

- بخش ۱۷ - حاجت خواستن برزویه از نوشروان - ۸۵
- بخش ۱۸ - درخواست برزویه برای اضافه کردن بایی به کلیله و دمنه - ۸۵
- بخش ۱۹ - شگفتی کسری از همت بلند برزویه - ۸۵
- بخش ۲ - سبب و علت ترجمه این کتاب و نقل آن از هندوستان به پارس - ۸۵
- بخش ۲۰ - پرداختن باب بزرجمهر - ۸۶
- بخش ۲۱ - طاعت ملوک و خدمت پادشاهان فاضلترین اعمال است - ۸۶
- بخش ۳ - به سمع انوشیروان رساندن ذکر کلیله و دمنه را - ۸۶
- بخش ۴ - برگزیدن برزویه طبیب برای ترجمه کلیله و دمنه - ۸۶
- بخش ۵ - سفر برزویه به هندوستان - ۸۶
- بخش ۶ - گفتگوی برزویه با هندو - ۸۷
- بخش ۷ - هندو جواب داد - ۸۷
- بخش ۸ - سخنان هندو با برزویه - ۸۷
- بخش ۹ - سخنان هندو با برزویه - ۸۷
- باب الملك والطائر فنزة - ۸۸
- بخش ۱ - باب پادشاه و فنزه - ۸۸
- بخش ۲ - حکایت مرغ پادشاه - ۸۸
- بخش ۳ - ۸۹
- بخش ۴ - ۹۰
- بخش ۵ - ۹۱
- بخش ۶ - ۹۱
- بخش ۷ - ۹۲
- باب الملك و البراهمة - ۹۳
- بخش ۱ - باب پادشاه و برهمنان - ۹۳
- بخش ۲ - ۹۴

۹۵	بخش ۳
۹۵	بخش ۴
۹۶	بخش ۵
۹۶	بخش ۶
۹۷	بخش ۷
۹۷	بخش ۸
۹۸	بخش ۹
۹۹	بخش ۱۰
۱۰۰	بخش ۱۱
۱۰۰	بخش ۱۲ - حکایت دو کبوتر -
۱۰۱	بخش ۱۳
۱۰۱	بخش ۱۴
۱۰۲	بخش ۱۵
۱۰۳	بخش ۱۶
۱۰۴	بخش ۱۷
۱۰۵	بخش ۱۸
۱۰۵	بخش ۱۹
۱۰۶	بخش ۲۰
۱۰۶	باب ابن الملک و اصحابه
۱۰۶	بخش ۱ - باب شاهزاده و یاران او -
۱۰۷	بخش ۲
۱۰۷	بخش ۳
۱۰۸	بخش ۴
۱۰۸	بخش ۵

۱۰۸	بخش ۶
۱۰۹	بخش ۷
۱۰۹	بخش ۸
۱۱۰	بخش ۹
۱۱۰	باب الاسد و الثور
۱۱۰	بخش ۱ - باب شیر و گاو
۱۱۱	بخش ۲ - ترسیدن شیر از بانگ شنزیه
۱۱۱	بخش ۳ - کلیه و دمنه
۱۱۱	بخش ۴
۱۱۲	بخش ۵
۱۱۲	بخش ۶
۱۱۳	بخش ۷
۱۱۳	بخش ۸
۱۱۳	بخش ۹
۱۱۳	بخش ۱۰
۱۱۴	بخش ۱۱
۱۱۴	بخش ۱۲
۱۱۶	بخش ۱۳
۱۱۶	بخش ۱۴
۱۱۶	بخش ۱۵
۱۱۷	بخش ۱۶
۱۱۹	بخش ۱۷
۱۱۹	بخش ۱۸
۱۲۰	بخش ۱۹

- بخش ۲۰ - ماهی‌خوار، پنج پایک و ماهیان- ۱۲۰
- بخش ۲۱ ۱۲۲
- بخش ۲۲ - شیر و خرگوش- ۱۲۲
- بخش ۲۳ ۱۲۳
- بخش ۲۴ - حکایت آن سه ماهی- ۱۲۳
- بخش ۲۵ ۱۲۳
- بخش ۲۶ ۱۲۴
- بخش ۲۷ ۱۲۵
- بخش ۲۸ ۱۲۵
- بخش ۲۹ - حکایت بط- ۱۲۵
- بخش ۳۰ - باقی سخنان شنزبه- ۱۲۶
- بخش ۳۱ ۱۲۷
- بخش ۳۲ - حکایت گرگ و زاغ و شغال- ۱۲۷
- بخش ۳۴ - حکایت طیطوها- ۱۲۸
- بخش ۳۵ - حکایت باخه و دو بط- ۱۲۸
- بخش ۳۶ - ادامه حکایت طیطوها- ۱۲۹
- بخش ۳۷ ۱۲۹
- بخش ۳۸ - حکایت بوزینگان- ۱۳۰
- بخش ۳۹ - حکایت دو شریک- ۱۳۰
- بخش ۴۰ - حکایت غوک و مار- ۱۳۱
- بخش ۴۱ - ادامه حکایت دو شریک- ۱۳۱
- بخش ۴۳ - بازرگان آهن‌فروش- ۱۳۱
- بخش ۴۴ - سرانجام دمنه- ۱۳۲
- بخش ۴۵ ۱۳۲

۱۳۳	بخش ۴۶
۱۳۳	باب الاسد و ابن آوی
۱۳۳	بخش ۱ - باب شیر و شغال -
۱۳۴	بخش ۲
۱۳۵	بخش ۳
۱۳۵	بخش ۴
۱۳۶	بخش ۵
۱۳۶	بخش ۶
۱۳۷	بخش ۷
۱۳۸	بخش ۸
۱۳۸	بخش ۹
۱۳۹	بخش ۱۰
۱۳۹	بخش ۱۱
۱۴۰	بخش ۱۲
۱۴۰	بخش ۱۳
۱۴۱	بخش ۱۴
۱۴۲	باب النابل و اللبوة
۱۴۲	بخش ۱
۱۴۲	بخش ۲ - افسانه شیر و مرد تیرانداز -
۱۴۳	بخش ۳
۱۴۴	باب الزاهد والضيف
۱۴۴	بخش ۱ - باب زاهد و مهمان او -
۱۴۴	بخش ۲
۱۴۵	بخش ۳ - حکایت زاغی که خواست خرامیدن کبک بیاموزد -

۱۴۶	باب الزاهد وابن عرس
۱۴۶	بخش ۱ - باب زاهد و راسو
۱۴۶	بخش ۲
۱۴۷	بخش ۳
۱۴۷	بخش ۴
۱۴۸	باب الصائغ و السياح
۱۴۸	بخش ۱ - باب زرگر و سیاح
۱۴۹	بخش ۲
۱۵۰	بخش ۳
۱۵۰	بخش ۴
۱۵۱	درباره مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

کلیله و دمنه

مشخصات کتاب

شماره بازیابی: ۱۶۷۷۹-۶

عنوان قرارداد: کلیله و دمنه

عنوان و نام پدیدآور: کلیله و دمنه [چاپ سنگی]

ابوالمعالی نصرالله منشی وضعیت نشر: هند: [بی نا]، [بی تا]

مشخصات ظاهری: ۴۰۲ص. ۱۸۹*۲۵س.م

یادداشت: فارسی

آغاز، انجام، انجامه: آغاز: افتادگی دارد "دشمنان و ایمن نمودن از مکر و حيله ایشان، باب پنجم در مضرت غافل شدن و از دست دادن مطلوب و اهمال ورزیدن در آن..."

انجام: ...کسب کن تا زری بدست آید که زعقل تو هیچ نگشاید/ شاه با آنکه تخت دارد و تاج بزرگاسبان "نسخه در پایین نیز افتادگی دارد.

مشخصات ظاهری اثر: نوع و تزئینات جلد: مقوایی با روکش گالینگور سبز رنگ

نوع و درجه خط: نستعلیق

خصوصیات نسخه موجود: حواشی اوراق: کتاب در متن و حاشیه تصحیح شده است.

توضیحات نسخه: نسخه در آغاز و پایان افتادگی دارد و دچار پوسیدگی و کرم خوردگی می‌باشد.

معرفی چاپ سنگی: اصل این کتاب کلیله و دمنه است که در زمان سلطان حسین میرزای بایقرا، ملا حسین کاشفی برای نظام الدوله تحریر نمود که به انوار سهیلی معروف است که حکایاتی است به طریق سئوال و جواب از رای و برهمن کاشفی در اثنای حکایات به جای کلمات و آثار و امثال و احادیث و آیات عربی از اشعار فارسی به طریق نثر و نظم در چهارده باب تحریر کرده است کتاب کلیله و دمنه در زمان انوشیروان از هندی به پهلوی برگردانده شد و در زمان منصور عباسی توسط ابن مقفع از پهلوی به عربی ترجمه شد و در زمان ابونصر سامانی توسط عبدالرحمن جامی به نظم درآمد

موضوع: نثر فارسی -- قرن ۶ ق.

حیوانها -- افسانه‌ها و قصه‌ها

داستان‌های اخلاقی

شناسه افزوده: ابن مقفع عبدالله بن دادویه ۱۰۶؟ ۱۴۵؟ ق.

نصرالله منشی نصرالله بن محمد، قرن ۶ ق.

معرفی

ابوالمعالی نصرالله منشی از دبیران دستگاه حکومت غزنویان و معاصر بهرامشاه و خسروشاه غزنوی است. وی به عربی نیز شعر می‌سروده است و به روایت عوفی در لباب الالباب در اثر سعایت بدخواهان در زمان خسروشاه غزنوی به زندان افتاد و کشته شد. اثر مهم وی ترجمه آزاد کلیله و دمنه از عربی (ترجمه شده از پهلوی به عربی توسط عبدالله بن مقفع) است که آن را به نثری مسجع و آمیخته به انواع روایات و اشعار فارسی و عربی درآورده است.

باب البوم و الغراب

بخش ۱ - باب بوف و زاغ -

رای گفت برهن را که: شنودم داستان دوستان موافق و مثل بذاذران مشفق. اکنون اگر دست دهد باز گوید از جهت من مثل دشمنی که بدو فریفته نشاید گشت اگرچه کمال ملاحظت و تضرع و فرط مجاملت و تواضع در میان آرد و ظاهر را هرچه آراسته تر بخلاف باطن نماید و دقایق تمویه و لطایف تعمیمه اندران بکار برد. برهن گفت: خردمند بسخن دشمن التفات نماید و زرق و شعوزه او را در ضمیر نگذارد و هرچه از دشمن دانا و مخالف داهی تطف و تودد بیش بیند در برگمانی و خویشتن نگاه داشتن زیادت کند و دامن ازو بهتر درچیند، چه اگر غفلتی ورزد و زخم گاهی خالی گذرد هرینه کمین دشمن گشاده گردد، و پس از فوت فرصت و تعذر تدارک، پشیمانی دست ندهد، و بدو آن رسد که بیوم رسید از زاغ. رای پرسید که: چگونه است آن؟ گفت:

بخش ۲ - زاغان و بومان -

آورده اند که در کوهی بلند در ختی بود بزرگ، شاخهای آهخته ازو بسته، و برگ بسیار گرد او درآمده. و دران قریب هزار خانه زاغ بود. و آن زاغان را ملکی بود که همه در فرمان و متابعت او بودند، و اوامر و نواهی او را در ل و عقد امتثال نمودند. شبی ملک بومان بسبب دشمنایگی که میان بوم و زاغست بیرون آمد و بطریق شیخون برزاغان زود و کام تمام براند، و مظفر و منصور و موید و مسرور بازگشت. دیگر روز ملک زاغان لشکر را جمله کرد و گفت: دیدید شیخون بوم ودلیری ایشان؟ و امروز میان شما چند کشته و مجروح و پرکنده و بال گسسته است، و از این دشوارتر جرات ایشان است و وقوف برجایگاه و مسکن، و شک نکنم که زود بازآیند و بار دوم دست برد بار اول بنمایند. و هم از آن شربت نخست بچشانند. در این کار تامل کنید و وجه مصلحت باز بینید.

و در میان زاغان پنج زاغ بود بفضیلت رای و مزیت عقل مذکور و بیمن ناصیت و اصابت تدبیر مشهور، و زاغان در کارها اعتماد بر اشارت و مشاورت ایشان کردند. در حوادث بجانب ایشان مراجعت نمودند، و ملک رای ایشان را مبارک داشتی و در ابواب مصالح از سخن ایشان نگذشتی. یکی را از ایشان پرسید که: رای تو در این حادثه چه بیند؟ گفت: این رای است که پیش از ما علما بوده اند و فرموده که «چون کسی از مقاومت دشمن عاجز آمد بترک اهل و مال و منشاء و مولد ببايد گفت و روی بتافت، که جنگ کردن خطر بزرگست، خاصه پس از هزیمت، و هر که بی تامل قدم دران نهاد بر گذر سیل خواب گه کرده باشد. و در تیز آب خشت زده، چه بر قوت خود تکیه کردن و بزور و شجاعت خویش فریفته شدن از حزم دور افتد، که شمشیر دو روی دارد، و این سپهر کوژپشت شوخ چشم روز کور است، مردان را نیکو نشناسد و قدر ایشان نداند، و گردش او اعتماد را نشایدای که بر چرخ ایمنی، زنهار

تکیه بر آب کرده ای، هش دار». ملک روی بدیگری آورد و پرسید که: تو چه اندیشیده ای؟ گفت: آنچه او اشارت می کند. از گریختن و مرکز خالی گذاشتن، من باری هرگز نگویم، و در خرد چگونه در خورد در صدمت نخست اطن خواری بخویشتن راه دادن و مسکن و وطن را پدرود کردن؟ بصواب آن نزدیک تر که اطراف فراهم گیریم و روی بجنگ آریم.

چون باد، خیز و آتش پیگار برافروز چون ابر، و روز ظفر بی غبار کن

که پادشاه کامگار آن باشد که براق همتش اوج کیوان را بسپرد، و شهاب صولتس دیو فتنه را بسوزد. و حالی مصلحت در آنست که

دیدبانان نشانیم و از هر جانب که عورتیست خویشتن نگاه داریم. اگر قصدی پیوندند ساخته و آماده پیش رویم، و کارزار به وجه بکنیم و روزگار دراز در آن مقاتلت بگذرانیم، یا ظفر روی نماید یا معذور گشته پشت بدهیم. چه پادشاهان باید که روز جنگ و وقت نام و ننگ بعواقب کارها التفات نمایند و بهنگام نبرد مصالح حال و مآل را بی خطر شمرند. از غرب سوی شرق زن بد خواه را بر فرق زن

بر فرق او چون برق زن مگذار ازو نام و نشانملک وزیر سوم را گفت: رای تو چیست؟ گفت: من ندانم که ایشان چه می گویند، لکن آن نیکوتر که جاسوسان فرستیم و منهیان متواتر گردانیم و تفحص حال دشمن بجای آریم و معلوم کنیم که ایشان را بمصالحت میلی هست، و بخراج از ماخسود شوند و ملاطفت ما را بقول استقبال نمایند. اگر از این باب میسر تواند گشت، و بوسع طاقت و قدر امکان در آن معنی رضا افتد، صلح قرار دهیم و خراجی التزام نماییم تا از باس ایشان ایمن گردیم و بیارامیم؛ که ملوک را یکی از رایهای صائب و تدبیرهای مصیب آنست که چون دشمن بمزید استیلا و بمزیت استعلا مستثنی شد، و شوکت و قدرت او ظاهر گشت، و خوف آن بود که فساد در ممالک منتشر گردد، و رعیت در معرض تلف و هلاک آیند کعبتین دشمن بلطف باز ماند و مال را سپر ملک و ولایت و رعیت گردانند، که در شش در داو دادن و ملکی بندبی باختن از خرد و حصافت و تجربت و ممارست دور باشد.

اگر زمانه نسازد تو با زمانه بساز ملک وزیر چهارم را گفت: تو هم اشارتی بکن و آنچه فراز می آید باز نمای. گفت: وداع وطن و رنج غربت بنزدیک من ستوده تر از آنکه حسب و نسب در من یزید کردن، و دشمنی را که همیشه از ما کم بوده ست تواضع نمودن. با آنچه اگر تکلفها واجب داریم و موونتها تحمل کنیم بدان راضی نگردند و در قلع و استیصال ما کوشند. و گفته اند که «که نزدیکی بدشمن آن قدر باید جست که حاجت خود بیابی، و دران غلو نشاید کرد، که نفس تو خوار شود و دشمن را دلیری افزایشد، و مثل آن چون چوب ایستانیده است بر روی آفتاب، که اگر اندکی کز کرده آید سایه او دراز گردد، و گر دران افراط رود سایه کمتر نماید.» و هرگز ایشان از ما بخراج اندک قناعت نکنند؛ رای ما صبر است و جنگ. هر چند علما از محاربت احتراز فرموده اند، لکن تحرز بوجهی که مرگ در مقابله آن غالب باشد ستوده نیست.

پنجم را فرمود: بیار چه داری، جنگ اولی تر، یا صلح، یا جلا؟ گفت: نزید ما را جنگ اختیار کنیم مادام که بیرون شد کار ایشان را طریق دیگر یابیم. زیرا که ایشان در جنگ از ما جره ترند و قوت و شوکت زیادت دارند. و عاقل دشمن را ضعیف نشمرد، که در مقام غرور افتد، و هر که مغرور گشت هلاک شد. و پیش از این واقعه از خوف ایشان می اندیشم، و از اینکه دیدم می ترسیدم، اگر چه از تعرض ما معرض بودند، که صاحب حزم در هیچ حال از دشمن ایمن نگردد، در هنگام نزدیکی از مفاجا اندیشد، و چون مسافت در میان افتد از معاودت، و گر هزیمت شود از کمین، و اگر تنها ماند از مکر. و خردمندتر خلق آنست که از جنگ پرهیزد چون ازان مستغنی گردد و ضرورت نباشد، که در جنگ نفقه و موونت از نفس و جان باشد، در دیگر کارها از مال و متاع. و نشاید که ملک عزیمت بر جنگ بوم مصمم گرداند، که هر که با پیل در آویزد زیر آید. ملک گفت: اگر جنگ کراهیت می داری پس چه بینی؟

بخش ۳- گفت در این کار تامل باید کرد

گفت در این کار تامل باید کرد، و در فراز و نشیب و چپ و راست آن نیکو بنگریست، که پادشاهان را به رای ناصحان آن اغراض حاصل آید که بعدت بسیار و لشکر انبوه ممکن نباشد. و رای ملوک بمشاورت وزیران ناصح زیادت نور گیرد، چنانکه آب دریا را بممد جویها مدت حاصل آید. و بر خردمند اندازه قوت و زور خود و مقدار مکیدت و رای دشمن پوشیده نگردد، و همیشه کارهای جانبین بر عقل عرضه می کند، و در تقدیم و تاخیر آن به انصار و اعوان که امین و معتمد باشند رجوع می نماید. چه هر که به رای

ناصران مقبول سخن تمام هنر استظهار نجوید درنگی نیفتد تا آنچه از مساعدت بخت و موافقت سعادت بدو رسیده باشد ضایع و متفرق شود. چه اقسام خیرات بدالت نسب و جمال نتوان یافت، لکن بوسیلت عقل و شنودن نصایح ارباب تجربت و ممارست بدست آید.

و هر که از شعاع عقل غریزی بهرومند شد و استماع سخن ناصران را شعار ساخت اقبال او چون سایه چاه پایدار باشد، نه چون نور ماه در محاق و زوال، دست مریخ سلاح نصرتش صیقل کند، و قلم عطارد منشور دولتش تویع کند. و ملک امروز بجمال عقل ملک آرای متحلی است. نرسد عقل اگر دو اسپه کند

در تگ و هم بی غبار ملک و چون مرا در این مهم عز مشورت ارزانی داشت می‌خواهم که بعضی جواب در جمع گویم و بعضی در خلا. و من چنانکه جنگ را منکرم تواضع و تذلل و قبول جزیت و خراج و تحمل عاری، که زمانه کهن گردد و تاریخ آن هنوز تازه باشد، هم کار هم.

نشوم خاضع عدو هرگز ورچه بر آسمان کند مسکن

باز گنجشک را برد فرمان؟ شیر روباه را نهد گردن؟

و کریم زندگانی دراز برای تخلید ذکر و محاسن آثار را خواهد. و اگر ناکامی در این چیز افتد و عاری بر وی خواهد رسید کوتاهی عمر را بران ترجیح نهد، و تنگی گور را پناه منیع شمرد. و صراب نمی بینم ملک را اظهار عجز، که آن مقدمه هلاک و داعی ضیاع ملک و نفس است، و هر که تن بدن در داد درهای خیر بروی بسته گردد و در طریق حیلت او سدهای قوی پیدا آید. و باقی این فصول را خلوتی باید تا بر رای ملک گذرانیده شود، که سرمایه ظفر و نصرت و عمدۀ اقبال و سعادت حزم است، اول الحزم المشوره. و بدین استشارات که ملک فرمود و خدمتگاران را در این مهم محرم داشت دلیل حزم و ثبات و برهان خرد و وقار او هر چه ظاهر تر گشت.

هر کجا حزم تو فرود آید بر کشد امن حصنهای حصین

و پوشیده نماند که مشاورت برانداختن رایهاست، و رای راست بتکرار نظر و تحصین سر حاصل آید. و فاش گردانیدن اسرار از جهت پادشاهان ممکن باشد، یا از مشاوران، و رسولان، یا کسانی که دنبال خیانت دارند و گرد استراق سمع برآیند و آنچه بگوش ایشان رسد در افواه دهند، یا طایفه ای که در مخارج رای و مواقع آثار تامل واجب بینند و آن را بر نظایر آن از ظواهر احوال باز اندازند و گمانهای خود را بران مقابله کنند. و هر سر که از این معانی مصون ماند روزگار را بران اطلاع صورت نبندد و چرخ را دران مداخلت دست نهد. و کتمان اسرار دو فایده دارد: اگر اندیشه بنفاذ رسد ظفر بحاجت پیوندد، و اگر تقدیر مساعدت نماید سلامت از عیب و منقصت. و چاره نیست ملوک را از مستأشر معتمد و گنجور امین که خزانه اسرار پیش وی بکشایند و گنج رازها بامانت و مناصحت وی سپارند و ازو در امضای عزایم معونت طلبند، که رجحان دارد باشارت او فواید بیند، چنانکه نور چراغ بمادت روغن و، فروغ آتش بمدد هیزم. و هر کرا متانت رای و مظاهرت کفات جمع شد.

بدین پای ظفر گیرد بدان دست خطر بندد. و ایزد تعالی که پیغامبر را علیه السلام مشاورت فرمود نه برای آن بود تا رای او را که بامداد الهام ایزدی و فیض الهی موید بود و تواتر وحی و اختلاف روح الامین علیه السلام بدان مقرون، مددی حاصل آید، لکن این حکم برای بیان منافع و تقریر فواید مشورت نازل گشت تا عالمیان بدین خصلت پسندیده متحلی گردند، وله الحمد الشاکرین. و واجب باشد بر خدمتگاران که چون مخدوم تدبیری اندیشد در آنچه بصواب پیوندد او را موافقت نمایند، و اگر عزیمت او را بخطا میلی بینند وجه فساد آن مقرر گردانند، و سخن برفق و مدارا رانند. و انگاه انواع فکرت بکار دارد تا استقامتی پیدا آید و از هردو جانب رای مخمر و عزم مصمم شود. و هر وزیر و مشیر که جانب مخدوم را از این نوع تعظیم ننماید، و در اشارت حق اعتماد نگذارد او را دشمن باید پنداشت، و با چنین کس تدبیر کردن برای مثالست که مردی افسون می‌خواند تا دیو یکی را بگیرد. چون نیکو

نتواند خواند، و شرایط احکام اندران بجای نتواند آورد، فروماند و دیو د روی افتد. و ملک از شنودن این ترهات مستغنی است ف که بکمال حزم و نفاذعزم خاک در چشم ملوک زده است و از باس و سیاست خویش در حریم ممالک پاسبان بیدار و دیدبان دوربین گماشته، چنانکه از شکوه و هیبت آن حادثه در سایه امن طلبیده است و فتنه در حمایت خواب بیارامیده .

از خواب گران فتنه سبک برنکد سر تا دیده حزم تو بود روشن و بیدار

و چون پادشاه اسرار خویش را بر این نسق عزیز و مستور داشت، و وزیر کافی گزید، و در دل‌های عوام مهیب بود، و حشمت او از تنسم ضمیر و تتبع سر او مانع گشت، و مکافات نیکوکرداران و ثمرت خدمت مخلصان در شرایع جهان داری واجب شمرد، و زجر متعدیان و تعریک مقصران فرض شناخت، و در انفاق حسن تقدیر بجای آورد سزوار باشد که ملک او پایدار باشد و دست حوادث مواهب زمانه از وی نتواند روبد، و در خدمت او گردد. دهر خائن راست کار و چرخ ظالم دادگر

چه مقرر است که همگان را در کسب سعادت و طلب دولت حرکتی بباشد و هر یک فراخور حال خود از آن جهت سودایی بپزد، اما یافتن آن بقوت همت و ثبات عزیمت دست دهد. و اسرار ملوک را منازل متفاوتست، بعضی آست که دو تن را محرم آن نتواند داشت و در بعضی جماعتی را شرکت شاید داد. و این سر از آنهاست که جز دو سر و چهار گوش را شایانی محرمیت آن نیست.

ملک برجانبی رفت و و بر وی خالی کرد، و اول پرسید که: موجب عداوت و سبب دشمنایگی و عصیت میان ما و بوم چه بوده است؟ گفت: کلمتی که بر زبان زاغی رفت. پرسید که: چگونه؟ گفت:

بخش ۴ - حکایت مرغان که می‌خواستند بوم را امیر خود کنند-

جماعتی مرغان فراهم آمدند و اتفاق کردند برآنکه بوم را بر خویشتن امیر گردانند. در این محاورت خوضی داشتند، زاغی از دور پیدا شد. یکی از مرغان گفت: توقف کنیم تا زاغ برسد، در این کار از و مشاورتی خواهیم، که او هم از ماست، و تا اعیان هر صنف یک کلمه نشوند آن را اجماع کلی نتوان شناخت. چون زاغ بدیشان پیوست مرغان صورت حال باز گفتند، و دران اشارتی طلبیدند. زاغ جواب داد که: اگر تمامی مرغان نامدار هلاک شده اندی و طاووس و باز و عقاب و دیگر مقدمان مفقود گشته، واجب بودی که مرغان بی ملک روزگار گذاشتندی و اضطرار متابعت بوم و احتیاج سیاست رای او بکرم و مروت خویش راه ندادندی، منظر کریه و مخبر ناستوده و عقل اندک و سفه بسیار و خشم غالب و رحمت قاصر، و با این همه از جمال روز عالم افروز محجوب و از نور خورشید جهان آرای محروم، و دشوارتر آنکه حدت و تنگ خوئی بر احوال او مستولی است و تهتک و ناسازواری در افعال وی ظاهر. از این اندیشه ناصواب در گذرید و کارها به رای و خرد خویش در ضبط آرید. و تدارک هر یک بر قضیت مصلحت واجب دارید چنانکه خرگوشی خود را رسول ماه ساخت، و به رای خویش مهمی بزرگ کفایت کرد. مرغان پرسیدند: چگونه؟ گفت:

بخش ۵ - خرگوشی که ادعای رسولی ماه کرد و پیلان-

در ولایتی از ولایات پیلان امساک بارانها اتفاق افتاد چنانکه چشمها تمام خشک ایستاد، و پیلان از رنج تشنگی پیش ملک خویش بنالیدند. ملک مثال داد تا بطلب آب بهرجانب برفتند و تعرف آن هرچه بلیغ تر بجای آوردند. آخر چشمه ای یافتند که آن را قمر خواندندی و زه قوی و آب بی پایان داشت. ملک پیلان با جملگی حشم و اتباع بآب خوردن بسوی آن چشمه رفت. و آن زمین خرگوشان بود، و لابد خرگوش را از آسیب پیل زحمتی باشد، و اگر پای بر سر ایشان نهد گوش مال تمام یابند. در جمله سخت بسیار از ایشان مالیده و کوفته گشتند، و دیگر روز جمله پیش ملک خویش رفتند و گفتند: ملک می‌داند حال رنج ما از پیلان، زودتر تدارک فرماید، که ساعت تا ساعت باز آیند و باقی را زیر پای بسپرنند. ملک گفت: هر که در میان شما کیاستی و دهایی دارد باید که حاضر شود تا مشاوری فرمایم که امضای عزیمت پیش از مشورت از اخلاق مقبلان خردمند دور افتد. یکی از دهات ایشان

پیروز نام پیش رفت، و ملک او را بغزارت عقل و متانت رای شناختی، و گفت: اگر بیند ملک مرا برسالت فرستد و امینی را بمشارفت با من نامزد کند تا آنچه گویم و کنم بعلم او باشد. ملک گفت: در سداد و امانت و راستی و دیانت تو شبهتی نتواند بود، و ما گفتار ترا مصدق می‌داریم و کردار ترا بامضا می‌رسانیم. بمبارکی ببايد رفت و آنچه فراخور حال و مصلحت وقت باشد بجای آورد، و بدانست که رسول زبان ملک و عنوان ضمیر و ترجمان دل اوست، و اگر از وی خردی ظاهر گردد و اثر مرضی مشاهده افتد بدان برحسن اختصار و کمال مردشناسی ولی دلیل گیرند، و اگر سهوی و غفلی بیند زبان طاعتان گشاده گردد و دشمنان مجال وقیعت یابند. و حکما در این باب وصایت از این جهت کرده‌اند. و برفق و مجاملت و مواسا و مالطفت دست بکار کن که رسول بلطف کار پیچیده را بگزارد رساند، و اگر عنفی در میان آرد از غرض بازماند، و کارهای گشاده ببندد. و از آداب رسالت و رسوم سفارت آنست که سخن برحدت شمشیر رانده آید و از سر عزت ملک و نخوت پادشاهی گزارده شود، اما دریدن و دوختن در میان باشد. و نیز هر سخن را که مطلع از تیزی اتفاق افتد مقطع بنرمی و لطف رساند. و اگر مقطع فصلی بدرستی و خشونت رسیده باشد تشبیب دیگری از استمالت نهاده آید، تا قرار میان عنف و لطف و تمرد و تودد دست دهد، و هم جانب ناموس جهان داری و شکوه پادشاهی مرعی ماند و هم غرض از مخادعت دشمن و ادراک مراد بحصول ببندد.

پس پیروز بدان وقت که ماه نور چهره خویش بر افاق عالم گسترده بود و صحن زمین را بجمال چرخ آرای خویش مزین گردانیده، روان گشت. چون بجایگاه پیلان رسید اندیشید که نزدیکی پیل مرا از هلاکی خالی نماند اگر چه از جهت ایشان قصدی نرود، چه هر که مادر در دست گیرد اگر چه او را نگزد باندکی لعابی که از دهان وی بدو رسد هلاک شود. و خدمت ملوک را همین عیب است که اگر کسی تحرز بسیار واجب ببند و اعتماد و امانت خدمت ملوک را همین عیب است که اگر کسی تحرز بسیار واجب ببند و اعتماد و امانت خویش مقرر گرداند دشمنان او را بتقیح و بد گفت در صورت خاینان فرا نمایند و هرگز جان بسلامت نبرند. و حالی صواب من آنست که بر بالای روم و رسالت از دور گزارم. همچنان کرد و ملک پیلان را آواز داد از بلندی و گفت: من فرستاده ماهم، و بر رسول در آنچه گوید و رساند حرجی نتواند بود، و سخن او اگر چه بی محابا و درشت رود بسمع رضا باید شنود. پیل پرسید که: رسالت چیست؟ گفت: ماه می‌گوید «هر که فضل قوت برضعیفان ببند بدان مغرور گردد، خواهد که دیگران را گرچه از وی قوی تر باشند دست گزایی کند، هراینه قوت او راهبر فضیحت و دلیل راهبر شود. و تو بدانچه بر دیگر چهارپایان خود را راجح می‌شناسی در غرور عظیم افتاده ای. دیو کانجا رسید سر بنهد

مرغ کانجا رسید پر بنهد نرود جز بدرقه گردون

از هوا و زمین او بیرونو کار بدانجا رسید که قصد چشمه ای کردی که بنام من مغروفست و لشکر را بدان موضع بردی و آب آن تیره گردانید. بدین رسالت ترا تنبیه واجب داشتم. اگر بخویشتن نزدیک نشستی و از این اقدام اعراض نمودی فیها و نعمت. و الا بیایم و چشمهات برکنم و هر چه زارترت بکشم. و اگر در ای «پیغام بشک می‌باشی این ساعت بیا که من در چشمه حاضرم.»

ملک پیلان را از این حدیث عجب آمد و سوی چشمه رفت و روشنایی ماه در آب بدید. مرورا گفت: قدری آب بخرطوم بگیر و روی بشوی و سجده کن. چون آسیب خرطوم بآب رسید حرکتی در آب پیدا آمد و پیل را چنان نمود که ماه همی بجنبید. گفت: آری، زودتر خدمت کن. فرمان برداری نمود و از و فرایذیرفت که بیش آنجا نیاید و پیلان را نگذارد. و این مثل بدان آوردم تا بدانید که میان هر صنف از شما زیرکی یافته شود که پیش مهمی بارتواند رفت و در دفع خصمی سعی تواند پیوست. و همانا اهن اولی تره وصمت ملک بوم با خویشتن راه دادن. و بوم را مکر و غدر و بی قولی نیست، که ایشان سایه آفریدگارند عز اسمه در زمین، و عالم بی آفتاب عدل ایشان نور ندهد، و احکام ایشان در دماء و فروج و جان و مال رعایا نافذ باشد. و هر که پادشاه غدار و والی مکار مبتلا گردد بدو آن رسد که به کبک انجیر و خرگوش رسید از صلاح و کم آزاری گربه روزه دار /

زاغ گفت: کبک انجیری با من همسایگی داشت و میان ما بحکم مجاورت قواعد مصادقت موکد گشته بود. در این میان او راغبیتی افتاد و دراز کشید. گمان بردم که هلاک شد. و پس از مدت دراز خرگوش بیامد و در مسکن او قرار گرفت و من در آن مخاصمتی نیبوستمی. یکچندی بگذشت، کبک انجیر بازرسید. چون خرگوش را در خانه خویش دید رنجور شد و گفت: جای پرداز که ازان منست، خرگوش جواب داد که من صاحب قبض ام. اگر حقی داری ثابت کن. گفت: جای ازان منست و حجتها دارم. گفت: لابد حکمی عدل باید که سخن هر دو جانب بشنود و بر مقتضی انصاف کار دعوی بآخر رساند. کبک انجیر گفت که: در این نزدیکی بر لب آب گربه ایست متعبد، روز روزه دارد و شب نماز کند، هرگز خونی نریزد و ایدای حیوانی جایز نشمرد. و افطار او بر آب و گیا مقصور می‌باشد. قاضی ازو عادل تر نخواهیم یافت. نزدیک او رویم تا کار ما فصل کند. هر دو بدان راضی گشتند و من برای نظاره بر اثر ایشان برفتم تا گربه روزه دار را بینم و انصاف او در این حکم مشاهده کنم. چندانکه صائم الدهر چشم بریشان فگند و بردوپای راست بیستاد و روی بمحراب آورد، و خرگوش نیک ازان شکفت نمود. و توقف کردند تا از نماز فارغ شد. تحیت بتواضع بگفتند و در خواست که میان ایشان حکم باشد و خصومت خانه برقصیت معدلت پایان رساند. فرمود که: صورت حال بازگوید. چون بشنود گفت: پیری در من اثر کرده ست و حواس خلل شایع پذیرفته. و گردش چرخ و حوادث دهر را این پیشه است، جوان را پیر می‌گرداند و پیر را ناچیز می‌کند. نزدیک تر ایید و سخن بلند تر گوئید. پیشتر رفتند و ذکر دعوی تازه گردانید. گفت: واقف شدم، و پیش ازانکه روی بحکم آرم شما را نصیحتی خواهم کرد، اگر بگوش دل شنوید ثمرات آن در دین و دنیا قوت عین شما گردد، و اگر بوجه دیگر حمل افتد من باری بنزدیک دیانت و مروت خویش معذور باشم، فقد اعذر من انذر. صواب آنست که هر دوتن حق طلبید، که صاحب حق را مظفر باید شمرد اگرچه حکم بخلاف هوای او نفاذ یابد؛ و طالب باطل را مخذول پنداشت اگرچه حکم بروفق مراد او رود، ان الباطل کان زهوقا. و اهل دنیا را از متاع و مال و دوستان این جهان هیچیز ملک نگرده مگر کردار نیک که برای آخرت مدخر گردانند. و عاقل باید که نهمت در کسب حطام فانی نبندد، و همت بر طلب خیر باقی مقصور دارد، و عمر و جاه گیتی را بمحل ابر تابستان و نزهت گلستان بی ثبات و دوام شمرد.

کلبه ای کاندرو نخواهی ماند سال عمرت چه ده چه صد چه هزار

و منزلت مال را در دل از درجت سنگ ریزه نگذراند، که اگر خرج کند بآخر رسد و اگر ذخیرت سازد میان آن و سنگ و سفال تفاوتی نماند، و صحبت زنان را چون مار افعی پندارد که ازو هیچ ایمن نتوان بود و بر وفای او کیسه ای نتوان دوخت، و خاص و عام و دور و نزدیک عالمیان را چون نفس عزیز خود شناسد و هرچه در باب خویش نپسندد در حق دیگران نیبوندد. از این نمط دمدمه و افسون بریشان می‌دمید تا با او الف گرفتند و آمن و فارغ بی تحرز و تصون پیشتر رفتند. بیک حمله هر دو را بگرفت و بکشت. نتیجه زهد و اثر صلاح روزه دار، چون دخله خبیث و طبع مکار داشت، بر این جمله ظاهر گشت.

بخش ۷ - ادامه حکایت مرغان که می‌خواستند بوم را امیر خود کنند -

زو کار بوم و نفاق و غدر او را همین مزاج است و معایب او بی نهایت. و این قدر که تقریر افتاد از دریایی جرعه ای و از دوزخ شعله ای باید پنداشت. و مباد که رای شما برین قرار گیرد، چه هرگاه افسر پادشاهی بیدار ناخوب و کردار ناستوده موم ملوث شد. مهر و ماه از آسمان سنگ اندر آن افسر گرفت.

مرغان بیکبار از آن کار باز جستند و عزیمت متابعت بوم فسخ کردند. و بوم متاسف و متحیر بماند وزاغ را گفت: مرا آزوده و کینه ور کردی، و میان من و تو وحشتی تازه گشت که روزگار آن را کهن نگرداند. و نمی دانم از جانب من این باب را سابقه ای بوده ست یا برسبیل ابتدا چندین ملاطفت واجب داشتی! و بدانند که اگر درختی ببرند آخر از بیخ او شاخی جهد و ببالد تابه قرار اصل

باز شود، و اگر بشمشیر جراحی افتد هم علاج توان کرد و التیام پذیرد، و پیکان بیلک کاه در کسی نشیند بیرون آوردن آن هم ممکن گردد، و جراحی سخن هرگز علاج پذیر نباشد، و هر تظر که از گشاد زبان بدل رسد بر آوردن آن در امکان نیاید و درد آن ابد الدهر باقی ماند.

رب قول اشد من صولو هر سوزی را داروی است: آتش را آب و، زهر را تریاک و، غم را صبر و عشق را فراق و آتش حقد را مادت بی نهایتست، اگر همه دریاها بر وی گذری نمیرد. و میان ما و قوم تو نهال عداوت چنان جای گرفت که بیخ او بقعر ثری برسد و شاخ او از اوج ثریا بگذرد.

این فصل بگفت و آزرده و نومید برفت. زاغ از گفته خویش پشیمان گشت و اندیشید که: نادانی کردم و برای دیگران خود را و قوم خود را خصمان چیره دست و دشمنان ستیزه کار الفغدم. و بهیچ تاویل از دیگر مرغان بدین نصیحت سزاوارتر نبودم. و طایفه ای که بر من تقدم داشتند این غم نخوردند، اگرچه معایب بوم و مصالح این مفاوضت از من بهتر می دانستند. لکن در عواقب این حدیث و نتایج آن اندیشه ای کردند که فکرت من بدان نرسید، و مضرت و معرفت آن نیکو بشناخت. و دشوارتر آکه در مواجهه گفته شد، و لاشک حقد و کینه آن زیادت بود. و خردمند اگر بزور و قوت خویش ثقت تمام دارد تعرض عداوت و مناقشت جایز نشمرد، و تکیه بر عدت و شوکت خویش روا نیند. و هر که تریاک و انواع داروها بدست آرد با اعتماد آن بر زهر خوردن اقدام نماید. و هنر در نیکو فعلی است که بسخن نیکو آن مزیت نتوان یافت، برای آنکه اثر فعل نیک اگر چه قول ازان قاصر باشد در عاقبت کارها بازمایش هرچه آراسته تر پیدا آید. باز آنکه قول او بر عمل رجحان دارد ناکردنیها را بحسن عبارت پساواند و در چشم مردمان بحلاوت زبان بیاراید اما عواقب آن بمذمت و ملامت کشد. و من آن راجح سخن قاصر فعلم که در خواتم کارها تامل شافی و تدبر کافی نکنم، و الا- از این سفاهت مستغنی بودم و اگر خرد داشت می نخست با کسی مشورت کردمی و پس از اعمال فکرت و قرار عزیمت فصلی محترز مرموز چنانکه او منز بودی بگفتمی، که در مهم چنین بزرگ بر بدیهه مداخلت پیوستن از خرد و کیاست و حصافت و حذاقت هرچه دورتر باشد. هر که بی اشارت ناصحان و مشاورت خردمندان در کارها شرع کند در زمره شریران معدود گردد، و بنادانی و جهالت منسوب شود، چنانکه سید گفت علیه السلام: شرار امتی الوحدان المعجب برایه المرائی بعمله المخاصم بحجته. و من باری بی نیاز بودم از تعرض این خصمی و کسب این دشمنی.

این فصول عقل بر دل او املا- کرد و این مثل در گوش او خواند: المکثار کحاطب اللیل. ساعتی طپید و خویشتن را از این نوع ملامتی کرد و پیرید. این بود مقدمات دشمنیگی میان ما و بوم که تقریر افتاد. ملک گفت: معلوم گشت و شناختن آن برفواید بسیار مشتمل است. سخن این کار افتتاح کن که پیش داریم و تدبیری اندیش که فراغ خاطر و نجات لشکر را متضمن تواند بود. گفت: د رمعنی ترک جنگ کراهیت خراج و تحرز از جلا آنچه فراز آمده ست باز نموده آمد. لکن امید می دارم که بنوعی از حیلت ما را فرجی باشد، که بسیار کسان به اصابت رای بر کارها پیروز آمدند که بقوت و مکابره در امثال آن نتوان رسید، چنانکه طایفه ای بمکر گوسپند از دست بیرون کردند. ملک پرسید: چگونه؟ گفت:

بخش ۸ - حکایت زاهد و گوسپند و طراران -

زاهدی از جهت قربان گوسپندی خرید. در راه طایفه ای طراران بدیدند، طمع در بستند و بایک دیگر قرار دادند که او را بفریبند و گوسپند بستانند، پس یک تن پیش او درآمدو گفت: ای شیخ، این سگ کجا می بری؟ دیگری گفت: شیخ عزیمت شکار می دارد که سگ در دست گرفته است. سوم بدو پیوست و گفت: این مرد در کسوت اهل صلاح است، اما زاهد نمی نماید، که زاهدان باسگ بازی نکنند و دست و جامه خود را از آسیب او صیانت واجب بینند، از این نسق هر چیز می گفتند تا شکی در دل زاهد افتاد و

خود را دران متهم گردانید و گفت که: شاید بود که فروشنده این جادو بوده ست و چشم بندی کرده. در جمله گوسپند را بگذاشت و برفت و آن جماعت بگرفتند و بیرد. و این مثل بدن آوردم تا مقرر گردد که بحیلت و مکر ما را قدم در کار می باید نهاد وانگاه خود نصرت هراینه روی نماید. و چنان صواب می بینم که ملک در ملا بر من خشمی کند و بفرماید تا مرا بزنند و بخون بیالایند و در زیر درخت بیفگنند، و ملک با تمامی لشکر برود و بفلان موضع مقام فرماید و منتظر آمدن من باشد، تا من از مکر و حیلت خویشانم پردازم و بیایم و ملک را بیگاهانم. ملک در باب وی آن مثال بداد و با لشکر و حشم بدن موضع رفت که معین گردانیده بود.

بخش ۱۰ - حکایت بازرگان و زن و دزد-

بازرگانی بود بسیار مال اما بغایت دشمن روی و گران جان، و زنی داشت روی چون حاصل نیکوکاران و زلف چون نامه گنجهکاران. شوی برو ببلاهای جهان عاشق و او نفور و گریزان. که بهیچ تاویل تمکین نکردی، و ساعتی مثلا بمراد او نزیستی. و مرد هر روز مفتون تر می گشت ان المعنی طالب لایظفر تا یک شب دزد در خانه ایشان رفت. بازرگان در خواب بود. زن از دزد بترسید، او را محکم در کنار گرفت. از خواب درآمد و گفت: این چه شفقتست و بکدام وسیلت سزاوارتر این نعمت گشتم؟ چون دزد را بدید آواز داد که: ای شیر مرد مبارک قدم. آنچه خواهی حلال پاک ببر که بیمن تو این زن بر من مهربان شد.

بخش ۱۱ - ملک وزیر سوم را پرسید که: را تو چه بیند؟

ملک وزیر سوم را پرسید که: را تو چه بیند؟ گفت: آن اولی تر که او را باقی گذاشته آید و بجای او بانعام فرمود، که او در خدمت ملک ابواب مناصحت و اخلاص بجای آرد. و عاقل ظفر شمرد دشمنان را از یک دیگر جدا کردن و بنوعی میان ایشان دو گروهی افگندن. که اختلاف کلمه خصمان موجب فراغ دل و نظام کار باشد چنانکه در خلاف دزد و دیو پارسا مرد را بود. ملک پرسید که: چگونه؟ گفت:

بخش ۱۲ - حکایت زاهد و دزد و دیو-

زاهدی از مریدی گاوی دوشاستد و سوی خانه می برد. دزدی آن بدید در عقب او نشست تا گاو بیرد. دیوی در صورت آدمی با او هم راه شد. دزد ازو پرسید که: تو کیستی؟ گفت: دیو، بر اثر اطن زاهد می روی تا فرصتی یابم. و او را بکشم، تو هم حال خود بازگویی. گفت: من مرد عیار پیشه ام، می اندیشم که گاو زاهد بدزدم. پس هر دو بمرافقت یک دیگر در عقب زاهد بزایوه او رفتند. شبانگاهی آنجا رسیدند. زاهد در خانه رفت و گاو را ببست و تیمار علف بداشت و باستراحتی پرداخت. دزد اندیشید که: اگر دیو پیش از بردن ممکن نگردهد. و دیو گفت: اگر دزد گائو بیرون برد و درها باز شود زاهد از خواب درآید، کشتن صورت نبندد. دزد را گفت: مهلتی ده تا من نخست مرد را بکشم، وانگاه تو گاو ببر. دزد جواب داد که: توقف از جهت تو اولی تر تا من گاو بیرون برم، پس او را هلاک کنی. این خلاف میان ایشان قایم گشت و بمجادله کشید. و دزد زاهد را آواز داد که: اینجا دیویست و ترا بخواهد کشت. و دیو هم بانگ کرد که: دزد گاو می بیرد. زاهد بیدار شد و مردمان در آمدند و ایشان هر دو بگریختند و نفس و مال زاهد بسبب خلاف دشمنان مسلم ماند. چون وزیر سوم این فصل بآخر رسانید وزیر اول که بکشتن اشارت می کرد گفت: می بینم که این زاغ شما را به افسون و مکر بفریفت، و اکنون می خواهید که موضع و حزم و احتیاط را ضایع گذارید. تاکیدی می نمایم، از خواب غفلت بیدار شوید و پنبه از گوش بیرون کشید. و در عواقب این کار تامل شافی واجب دارید، که عاقلان بنای کار خود و ازان

دشمن برقاعده صواب نهند و سخن خصم بسمع تمییز شنوند، و چون گفتار بگفتار دروغ فریفته نشوند، و باز غافلان بدین معانی التفات کم نمایند و باندک تملق نرم دل در میان آرند و از سرحقدهای قدیم و عداوتهای موروث برخیزند. و سماع مجاز ایشان را از حقیقت معاینه دور اندازند تا دروغ دشمن را تصدیق نمایند، و زود دل بر آشتین قرار دهند، و ندانند که صلح دشمن چون جنگ دوست بود که از مغز او چو پوست بود و نادرتر آنکه از نادانی طرار بصره در چشم بغداد می‌نماید. و راست بدان درود گر می‌مانی که بگفت زن نابکار فریفته گشت. ملک پرسید: چگونه؟ گفت:

بخش ۱۳ - حکایت درودگر و زن خیانتکارش -

بشهر سرندیب درودگری زنی داشت بعهده روبه بازی بعشوه شیر شکاری رویی داشت چون تهمت اسلام در دل کافران وزلفی چون خیال شک در ضمیر مؤمن. والحق بدو نیک شیفته و مفتون بودی و ساعتی از دیدار او نشکیفتی، و همسایه ای را بدو نظری افتاد و کار میان ایشان بمدت گرم ایستاد. و طایفه خسران بران وقوف یافتند و درودگر را اعلام کردند. خواستکه زیادت ایقانی حاصل آرد آنگاه تدارک کند، زن را گفت: من بروستا می‌روم یک فرسنگی بیش مسافت نیست، اما روز چند توقفی خواهد بود توشه ای بساز. در حال مهیا گردانید. درودگر زن را وداع کرد و فرمود که: در خانه باحیاط باید بست و اندیشه قماش نیکو بداشت تا در غیبت من خللی نیفتد. چون او برفت زن میره را بیاگاهانید و میعاد آمدن قرار داد؛ و درودگر بیگانه‌ای از راه نبهره در خانه رفت؛ میره قوم را آنجا دید. ساعتی توقف کرد. چندانکه بخوابگاه رفتند برکت، بیچاره در زیر کت رفت تا باقی خلوت مشاهده کند. ناگاه چشم زن بر پای او افتد، دانست که بلا آمد، معشوقه را گفت: آواز بلند کن و بپرس که «مرا دوستر داری یای شوی را؟» چون پرسید جواب داد که: بدین سوال چون افتادی؟ و ترا بدان حاجت نمی‌شناسم. در آن معنی الحاح بر دست گرفت. زن گفت: زنان را از روی سهو و زلت یا از روی شهوت از این نوع حادثها افتد و از این جنس دوستان گزینند که بحسب و نسب ایشان التفات نمایند، و اخلاق نامرضی و عادات نامحمود ایشان را معتبر ندارند، و چون حاجت نفس و قوت شهوت کم شد بزندیگ ایشان همچون دیگر بیگانگان باشند. لکن شوی بمنزلت پدر و محل برادر و مثبت فرزند است، و هرگز برخوردار مباد زنی که شوی هزار بار از نفس خویش عزیزتر و گرامی‌تر نشمرد، و جان و زندگانی برای فراغ و راحت او نخواهد. چون درودگر این فصل بشنود رقتی و رحمتی در دل آورد و با خود گفت: بزه کار شدم بدانچه در حق وی می‌سگالیدم. مسکین از غم من بی‌قرار و در عشق من سوزان، اگر بی‌دل خطایی کند آن را چندین وزن نهادن وجه ندارد. هیچ آفریده از سهو معصوم نتواند بود. من بیهوده خویشتن را در وبال افگندم و حالی باری عیش بریشان منغص نکنم و آب روی او پیش این مرد نریزم. همچنان در زیر تخت می‌بود تا رایت شب نگوسار شد. صبح آمد و علامت مصقول برکشید

وز آسمان شمامه کافور بردمیدگویی که دست قرطه شعر کبود خویش تا جایگاه ناف بعمدا فرو دریدمرد بیگانه بازگشت و درودگر باهستگی بیرون آمد و بر بالای کت بنشست. زن خویشتن در خواب کرد. نیک بازرمش بیدار کرد و گفت: اگر نه آزار تو حجاب بودی من آن مرد را رنجور گردانیدمی و عبرت دیگر بی‌حفاظان کردمی، لکن چون من دوستی تو در حق خویش می‌دانم و شفقت تو بر احوال خود می‌شناسم، و مقرر است که زندگانی برای فراغ من طلبی و بینایی برای دیدار من خواهی، اگر از این نوع پریشانی اندیشی از وجه سهو باشد نه از طریق عمد. جانب دوست تو رعایت کردن و آزر مونس تو نگاه داشتن لازم آید.

دل قوی دار و هراس و نفرت را بخود راه مده، و مرا بحل کن که در باب تو هر چیزی اندیشیدم و از هر نوع بدگمانی داشت. زن نیز

حلمی در میان آورد و خشم جانین تمامی زایل گشت. و این مثل بدان آوردم تا شما همچون درودگر فریفته نشوید و معاینه خویش را بزرق و شعوزه و زور و قعبره او فرو نگذارید. در دهان دار تا بود خندانچون گرانی کند بکن دندان هر کجا داغ بایدت فرمودچون تو مرهم نهی نداردسود و هر دشمن که بسبب دوری مسافت قصدی نتواند پیوست نزدیکی جوید و خود را از ناصحان گرداند، و بتقرب و تودد و تملق و تطف خویشتن در معرض محرمیت آرد؛ و چون بر اسرار و قوف یافت و فرصت مهیا بدید باتقان و بصیرت دست بکار کند، و هر زخم که گشاید چون برق بی حجاب باشد. و چون قضا بی خطا رود. و من زاغان را آزموده بودم و اندازه دوربینی و کیاست و مقدار رای و رویت ایشان بدانسته؛ تا این ملعون را بدیدم و سخن او بشنود، روشنی رای و بعد غور ایشان مقرر گشت.

بخش ۱۴- ملک بومان باشارت او التفات نمود

ملک بومان باشارت او التفات نمود، تا آن زاغ را عزیز و مکرم و مرفه و محترم با او ببرند، و مثال داد تا در نیکو داشت مبالغت نمایند. همان وزیر که بکشتن او مایل بود گفت: اگر زاغ را نمی کشید باری با وی زندگانی چون دشمنان کنید و طرفه‌العینی از غدر و مکر او ایمن باشید، که موجب آمدن جز مفسدت کار ما و مصلحت حال او نیست ملک از استماع این نصیحت امتناع نمود و سخن مشیر بی نظیر را خوار داشت. و زاغ در خدمت او بحرمت هر چه تمامتر می زیست و از رسوم طاعت و آداب عبودیت هیچیز باقی نمی گذاشت. و با یاران و اکفای رفیق تمام می کرد و حرمت هر یک فراخور حال او و براندازه کار او نگاه می داشت. و هر روز محل وی در دل ملک و اتباع شریفتر می شد و می افزود، و در همه معانی او را محرم می داشتند و در ابواب مهمات و انواع مصالح با او مشاورت می پیوستند، و روزی در محفل خاص و مجلس غاص گفت که: ملک زاغان بی موجبی مرا بیازارد و بی گناهی مرا عقوبت فرمود، و چگونه مرا خواب و خورد مهنا باشد که تنها کینه خویش نخواهم و او را دست برد مردانه ننمایم؟ که گفته‌اند «الکافه فی الطبیعه واجب» و در ادراک این نهمت بسی تامل کردم و مدت دراز در این تفکر و تدبر روزگار گذاشت. و بحقیقت شناختم که تلا من در هیات و صورت زاغانم بدین مراد نتوانم رسید و بر این غرض قادر نتوانم شد. و از اهل علم شنوده ام که چون مظلومی از دست خصم جائز و بیم سلطان ظالم دل بر مرگ بنهد و خویش را بآتش بسوزد قربانی پذیرفته کرده باشد، و هر دعا که در آن حال گوید باجابت پیوندد. اگر رای ملک بیند فرماید که تا مرا سوزند و دران لحظت که گرمی آتش بمن رسید از باری، عزاسمه، بخواهم که مرا بوم گرداند، مگر بدان وسیلت بر آن ستمگار دست یابم و این دل بریان و جگر سوخته را بدان تشفی حاصل آرم. و در این مجمع آن بوم که کشتن او صواب می دید حاضر بود، گفت:

گر چو نرگس نیستی شوخ و چو لاله تیره دل پس دو روی و ده زبان همچون گل و سوسن مباش

و راست مزاج تو، ای مکار، در جمال ظاهر و قبح باطن چون شراب خسروانی نیکو رنگ و خوش بوی است که زهر در وی پاشند. و اگر شخص پلید و جثه خبیث ترا بارها بسوزند و دریاها برانند گوهر ناپاک و سیرت مذموم تو از قرار خویش نگردد، و خبث ضمیر و کژی عقیدت تو نه بآب پاک شود و نه بآتش بسوزد، و با جوهر تو می گردد هرگونه که باشی و در هر صورت که آیی. و اگر ذات خسیس تو طاووس و سیمرغ تواند شد میل تو از صحبت و مودت زاغان نگذرد، همچون آن موش که آفتاب و ابر و باد و کوه را بر وی بشویی عرضه کردند، دست رد بر سینه همه آنها نهاد و آب سرد بر روی همه زد، و موشی را که از جنس او بود بناز در بر گرفت. ملک پرسید: چگونه؟ گفت که:

بخش ۱۵ - حکایت موشی که به دعای زاهد مستجاب الدعوه به پیکر دختری در آمد-

*زاهدی مستجاب الدعوه بر جویباری نشسته بود غلیواژ موش بچه ای پیش او فرو گذاشت. زاهد را بر وی شفقتی آمد، برداشت و در برگی پیچید تا بخانه برد. باز اندیشید که اهل خانه را ازو رنجی باشد و زیانی رسد دعا کرد تا ایزد تعالی، او را دختر پرداخته هیکل تمام اندام گردانید، چنانکه آفتاب رخسارش آتش در سایه چاه زد و سایه زلفش دود از خرمن ماه بر آورد. وانگاه او را بنزدیک مریدی برد و فرمود که چون فرزندان عزیز تربیت واجب دارد. مرید اشارت پیر را پاس داشت و در تعهد دختر تلطف نمود. چون یال برکشید وایام طفولیت بگذشت زاهد گفت: ای دختر، بزرگ شدی و ترا از جفتی جاره نیست، از آدمیان و پریان هرکرا خواهی اختیار کن تا ترا بدو دهم. دختر گفت: شوی توانا و قادر خواهم که انواع قدرت و شوکت او را حاصل باشد. گفت: مگر آفتاب را می خواهی. جواب داد که: آری. زاهد آفتاب را گفت: این دختر نیکو صورت مقبل شکست، می خواهم که در حکم تو آید، که شوی توانای قوی آرزو خواستست. آفتاب گفت که: من ترا از خود قوی تر نشان دهم، که نور مرا بپوشاند و عالمیان را از جمال چهره من محجوب گرداند، و آن ابر است. زاهد همان ساعت بنزدیک او آمد و همان فصل سابق باز راند. گفت: باد از من قوی تر است که مرا بهر جانب که خواهد برد، و پیش وی چون مهره ام در دست بوالعجب. پیش باد رفت و فصلهای متقدم تازه گردانید. باد گفت: قوت تمام بر اطلاق کوه راست، که مرا سبک سر خاک پای نام کرده ست، و دوام حرکت مرا در لباس منقصت باز می گوید، وثابت و ساکن برجای قرار گرفته، و اثر زور من در وی کم از آواز نرم است در گوش کر. زاهد با کوه این غم و شادی باز گفت. جواب داد که: موش از من قوی تر است که همه اطراف مرا بشکافد و در دل من خانه سازد و دفع او برخاطر نتوانم گذرانید. دختر گفت: راست می گوید، شوی من اینست. زاهد او را بر موش عرضه کرد، جواب داد که: جفت من از جنس من تواند بود. دختر گفت: دعا کن تا من موش گردم. زاهد دست برداشت و از حق تعالی بخواست و اجابت یافت. هر دو را به یکدیگر داد و برفت. و مثل تو همچنین است، و کار تو، ای مکار غدار، همین مزاج دارد.

بمار ماهی مانی، نه این تمام و نه آن! منافقی چکنی؟ مار باش یا ماهی

بخش ۱۶ - سرانجام بومان -

ملک بومان را چنانکه رسم بی دولتان است این نصایح ندانست شنود و عواقب آن را نتوانست دید. وزاغ هر روزی برای ایشان حکایت دل گشای و مثل غریب و افسانه عجیب می آوردی، و بنوعی در محرمیت خویش می افزود تا بر غوامض اسرار اخبار ایشان وقوف یافت. ناگاه فرومولید و نزدیک زاغان رفت. چون ملک زاغان او را بدید پرسید: ما وراء ک یا عصام؟ گفت: شاد شو ای منهزم، که در مدد تو

حمله تایید و رکضت ظفر آید و بدولت ملک آنچه می بایست پرداختم، کار را باید بود. گفت: از اشارت تو گذر نیست، صورت مصلحت باز نمای تا مثال داده شود. گفت: تمامی بومان در فلان کوه‌اند و روزها در غاری جمله می شوند. و در آن نزدیکی هیزم بسیار است. ملک زاغان را بفرماید تا قدری ازان نقل کنند و بر در غاری بنهند. و برخت شبانان که در آن حوالی گوسپند می چرانند آتش باشد، من فروغی ازان بیارم و زیر هیزم نهم. ملک مثال دهد تا زاغان بحرکت پر آن را بچلانند. چون آتش بگرفت هر که از بومان بیرون آید بسوزد و هر که در غار بماند از دود بمیرد.

بر این ترتیب که صواب دید پیش آن مهم باز رفتند، و تمامی بومان بدین حیلت بسوختند، و زاغان را فتح بزرگ برآمد و همه شادمان و دوستکام باز گشتند. و ملک و لشکر در ذکر مساعی حمید و مآثر مرضی آن زاغ غلو و مبالغت نمودند و اطناب و اسهاب واجب دیدند. و او ملک را دعا‌های خوب گفت، د راثنای آن بر زبان راند که: هرچه از این نوع دست دهد بفر دولت ملک باشد. من مخایل آن روز دیدم که آن مدبران قصدی پیوستند و از آن جنس اقدامی جایز شمردند. کرد آن سپید کار بملک تو چشم

تا زرد روی گشت و جهان شد برو سیاه

بخش ۱۷- ملک گفت که از کیاست

ملک گفت که از کیاست و دانش بومان شمتی باز گوی. گفت: در میان ایشان هیچ زیرکی ندیدم، مگر آنکه بکشتن من اشارت می کرد و ایشان رای او را ضعیف می پنداشتند، و نصایح او را بسمع قبول اصغا نفرمودند، و این قدر تامل نکردند که من در میان قوم خویش منزلت شریف داشتم و باندک خردی موسوم بودم، ناگاه مگری اندیشم و فرصت غدیری یابم. نه بعقل خویش این بدانستند و نه از ناصحان قبول کردند، و نه اسرار خود از من ببوشیدند. و گویند «پادشاهان را در تحصین خزاین اسرار احتیاط هرچه تمامتر فرض است، خاصه از دوستان نومید و دشمنان هراسان.» و هر کجا کار بزرگ و مهم نازک حادث گشت و دران نفس و عشیرت و ملک و ولایت دیده شد اگر در فواتح آن برای دفع خصم و قمع تواضعی رود و مذلتی تحمل افتد چون مقرر باشد که عواقب آن بفتح و نصرت مقرون خواهد بود بنزدیک خردمند وزنی نیارد، که صاحب شرع می گوید «ملاک العمل خواتیمه.»

گردی که همی تلخ کند کام تو امروز فردا نهد اندر دهن تو شکر فتح

ملک گفت که از کیاست و دانش بومان شمتی باز گوی. گفت: در میان ایشان هیچ زیرکی ندیدم، مگر آنکه بکشتن من اشارت می کرد و ایشان رای او را ضعیف می پنداشتند، و نصایح او را بسمع قبول اصغا نفرمودند، و این قدر تامل نکردند که من در میان قوم خویش منزلت شریف داشتم و باندک خردی موسوم بودم، ناگاه مگری اندیشم و فرصت غدیری یابم. نه بعقل خویش این بدانستند و نه از ناصحان قبول کردند، و نه اسرار خود از من ببوشیدند. و گویند «پادشاهان را در تحصین خزاین اسرار احتیاط هرچه تمامتر فرض است، خاصه از دوستان نومید و دشمنان هراسان.» ملک گفت: موجب هلاک بوم مرا بغی می نماید و ضعف رای وزرا. گفت: همچنین است که می فرماید، و کم کسی باشد که ظفوری در طبع او بغی پیدا نیاید، و بر صحبت زنان حریص باشد و رسوا نگردد، و در خوردن طعام زیادتی شره نماید و بیمار نشود، و بوزیران رکیک رای ثقت افزایش و بسلامت ماند. و گفته اند که «متکبران را ثنا طمع نباید داشت، و نه بد دخلت را دوستان بسیار، و نه بی ادب را سمت شرف، و نه بخیل را نیکوکاری، و نه حریص را بی گناهی، و نه پادشاه جبار متهاون را که وزیران رکیک رای دارد ثبات ملک و صلاح رعیت.»

ملک گفت: صعب مشقتی احتمال کردی و دشمنان را بخلاف مراد تواضع نمودی. گفت: «هر که رنجی کشد که دران نفعی چشم دارد اول حمیتی بی وجه و انفت نه در هنگام از طبع دورباید کرد، چه مرد تمام آن کس را توان خواند که چون عزیزت او در امضای کرای مصمم گشت نخست دست از جان بشوید و دل از سر بگریزد آنگاه قدم در میدان مردان نهد. آنت بی همت شگرفی کو برون ناید زجان

وانت بی دولت سواری کو فرو ناید زتنو بسمع ملک رسیده است که ماری بخدمت غوکی راضی گشت چون صلاح حال و فراغ وقت دران دید؟ ملک پرسید که: چگونه؟
گفت:

بخش ۱۸- آورده اند که پیری رد ماری اثر کرد

آورده اند که پیری رد ماری اثر کرد و ضعف شامل بدو راه یافت چنانکه از شکار بازماند، و در کار خویش متحیر گشت، که نه بی قوت زندگانی صورت می بست و نه بی قوت شکار کردن ممکن می شد. اندیشید که جوانی را بازنتوان آورد و کاشکی پیری پایدارستی. و از زمانه وفا طمع داشتن و بکرم عهد فلک امیدوار بودن هوسی است که هیچ خردمند خاطر بدان مشغول نگرداند، چه در آب خشکی جستن و از آتش سردی طلبیدن سودایی است که آن نتیجه صفراهای محترق باشد.

گذشته را بازتوان آورد، و تدبیر مستقبل از مهمات است، و عوض جوانی اندک تجربتی است که در بقیت عمر قوام معیشت بدان حاصل آید. و مرا فضول از سر بیرون می‌باید کرد و بنای کار بر قاعده کم آزاری نهاد. و از مذلتی که در راه افتاد روی نتافت، که احوال دنیا میان سرا و ضرا مشترکست. نی پای همیشه در رکابت باشد

بد نیز چون نیک در حسابت باشد وانگاه بر کران چشمه ای رفته که دروغوکان بسیار بودند و ملک کامگار و مطاع داشتند، و خویشتن چون اندوه ناکی ساخته بر طرفی بیفگند. غوکی پرسید که: ترا غمناک می‌بینم! گفت: کیست بغم خوردن از من سزاوارتر، که مادت حیات من از شکار غوک بود، و امروز ابتدایی افتاده است که آن بر من حرام گشتست و بدان جایگاه رسیده که اگر یکی را ازیشان بگیرم نگاه نتوانم داشت. آن غوک برفت و ملک خویش را بدین خبر بشارت داد. ملک از مار پرسید که: بچه سبب این بلا بر تو نازل گشت؟ گفت: قصد غوکی کردم و او از پیش من بگریخت و خویشتن در خانه زاهدی افگند. من بر اثر او در آمدم، خانه تاریک بود و پسر زاهد حاضر، آسیب من به انگشت او رسید، پنداشتم غوک است، هم در آن گرمی دندانی بدو نمودم و برجای سرد شد. زاهد از سوز فرزند در عقب من می‌دوید و لعنت می‌کرد و می‌گفت: از پروردگار می‌خواهم تا تو را ذلیل گرداند و مرکب ملک غوکان شوی، و البته غوک نتوانی خورد مگر آنکه ملک ایشان بر تو صدقه کند. و اکنون بضرورت اینجا آمدم تا ملک بر من نشیند و من بحکم ازلی و تقدیر آسمانی راضی گردم. ملک غوکان را این باب موافق افتاد، و خود را دران شرفی و منقبتی و عزیزی و معجزی صورت کرد. بر وی می‌نشست و بدان مباحثات می‌نمود. چون یکچندی بگذشت مار گفت: زندگانی ملک دراز باد، مرا قوتی و طعمه ای باید که بدان زنده مانم و این خدمت بسر برم. گفت: بلی، بحکم آنکه در آن تواضع منفعتی می‌شناخت آن را مذلت نشمرد و در لباس عار پیش طبع نیاورد.

و اگر من صبری کردم همین مزاج داشت که هلاک دشمن و صلاح عشیرت را متضمن بود. و نیز دشمن را برفق و مدارا نیکوتر و زودتر مستاصل توان گردانید که بجنگ و مکابره. و از اینجا گفته‌اند «خرد به که مردی». که یک کس اگر چه توانا و دلیر باشد، و در روی مصافی رود ده تن را، یا غایت آن بیست را، بیش نتواند زد. اما مرد با غور دانا بیک فکرت ملکی پریشان گرداند و لشکری گران و ولایتی آبادان را در هم زند و زیر و زبر کند. و آتش با قوت و حدت او اگر در درختی افتد آن قدر تواند سوخت که بر روی زمین باشد. و آب بالطف و نرمی خویش هر درخت را که ازان بزرگتر نباشد از بیخ بر کند که بیش قرار نگیرد. قال النبی علیه السلام: «ما كان الرفق في شيء قط الا زانه، و ما كان الخرق في شيء الا شانه.» و چهار چیز است که اندک آن را بسیار باید شمرد: آتش و بیماری و دشمن و وام. و این کار به اصابت رای و فر دولت و سعادت ذات ملک نظام گرفت.

برد تیغ ز نایبات شکوه‌داد رایت بحادثات سکون

و گفته‌اند «اگر دو تن در طلب کاری و کفایت مهمی ایستند مظفر آن کس آید که بفضیلت مروت مخصوص است؛ و اگر دران برابر آیند آن که ثابت عزیمتست، و اگر دران هم مساواتی افتد آنکه یار و معین بسیار دارد، و اگر دران نیز تفاوتی نتوان یافت آنکه سعادت ذات و قوت بخت او راجح است.» پیش سپاه تست زبخت تو پیشرو

بر بام ملک تست ز عدل تو پاسبانو حکما گویند که «هر که با پادشاهی که از بطر نصرت ایمن باشد و از دهشت هزیمت فارغ مخاصمت اختیار کند مرگ را بحیلت بخویشتن راه داده باشد، و زندگانی را بوخت از پیش رانده، خاصه ملکی از دقایق و غوامض مهمات بر وی پوشیده نگردهد، و موضع نرمی و درشتی و خشم و رضا و شتاب و درنگ اندران بر وی مشتبه نشود، و مصالح امروز و فردا و مناظم حال و مآل در فاتحت کارها می‌شناسد و وجوه تدارک آن می‌بیند، و بهیچ وقت جانب حلم و استمالت نامرعی روا ندارد باس و سیاست مهمل نگذارد.»

و امروز هیچ پادشاه را در ضبط ممالک و حفظ آن اثر نیست که پیش حزم و عزم ملک میسر می‌گردد، و در تربیت خدمتگاران و اصطناع مردمان چندین لطایف عواطف و بدایع عوارف بجای نتوان آورد که بتلقین دولت و هدایت رای ملک می‌فرماید و مثلا

نفس عزیز خود را فدای بندگان می‌دارد. ملک گفت: کفایت این مهم و برافتادن این خصمان بیرکات رای و اشارت و میامن اخلاص و مناصحت تو بود.

و در هر کاری که اعتماد بر مضا و نفاذ تو کرده ام آثار و نتایج آن چنین ظاهر گشته است. و هر که زمام مهمات بوزیر ناصح سپارد هرگز دست ناکامی بدامن اقبال او نرسد و پای حوادث ساحت سعادت او نسپرد.

بهرچه روی نهم یا بهر چه رای کنمقوی است دست مرا تا تو دست یار منی و معجزتر آیتی از خرد تو آن بود که مدت دراز در خانه دشمنان بماندی و بر زبان تو کلمه ای نرفت که دران عیبی گرفتندی و موجب نفرت و بدگمانی گشتی. گفت: اقتدای من در همه ابواب بمحاسن اخلاق و مکارم عادات ملک بوده است، و بقدر دانش خود از معالی خصال وی اقتباس نموده ام، و مآثر ملکانه را در همه ابواب امام و پیشوا و قبله و نمودار خویش ساخته، و حصول اغراض و نجح مرادها در متابعت رسوم ستوده و مشایعت آثار پسندیده آن دانسته، که ملک را، بحمدالله و منه، اصالت و اصابت تدبیر باشکوه و شوکت و مهابت و شجاعت جمع است.

بخش ۱۹- ملک گفت از خدمتگاران درگاه ترا

ملک گفت از خدمتگاران درگاه ترا چنان یافتم که لطف گفتار تو بجمال کردار مقرون بود، و بنفاذ عزم و ثبات حزم مهمی بدین بزرگی کفایت توانستی کردن تا ایزد تعالی بیمن نقیبت و مبارکی غرت تو ما را این نصرت ارزانی داشت، که در آن غصه نه حلاوت طعام و شراب یافته می‌شد و نه لذت خواب و قرار. چه هر که بدشمنی غالب و خصمی قاهر مبتلا گشت تا از وی نرهد پای از سر و کفش از دستار و روز از شب نشناسد. و حکما گویند «تا بیمار را صحتی شامل پدید نیامد از خوردنی مزه نیابد، و حمال تا بار گران نهاد نیاساید، و مردم هزار سال تا از دشمن مستولی ایمن نگردد گرمی سینه او نیارآمد.» اکنون باز باید گفت که سیرت و سریرت ملک ایشان در بزم و رزم چگونه یافتی. گفت: بنای کار او بر قاعده خویشتن بینی و بطر و فخر و کبر نه در موضع دیدم، و با این همه عجز ظاهر و ضعف غالب، و از فضیلت رای راست محروم و از مزیت اندیشه بصواب بی نصیب. و تمامی اتباع از این جنس. مگر آنکه بکشتن من اشارت می‌کرد. ملک پرسید که: کدام خصلت او در چشم تو بهتر آمد و دلایل عقل او بدان روشن تر گشت؟ گفت: اول رای کشتن من، و دیگر آنکه هیچ نصیحت از مخدوم نپوشانیدی، اگرچه دانستی که موافق نخواهد بود و بسخط و کراهیت خواهد کشید، و دران آداب فرمان برداری نگاه داشتی و عنفی و تهتکی جایز نشمردی. و سخن نرم و حدیث برسم می‌گفتی، و جانب تعظیم مخدوم را هرچه بسزاتر رعایت کردی. و اگر در افعال وی خطایی دیدی تنبیه در عبارتی بازراندی که در خشم بر وی گشاده نگشتی، زیرا که سراسر بر بیان امثال و تعریضات شیرین مشتمل بودی، و معایب دیگران در اثنای حکایت مقرر می‌گردانیدی و خود سهوهای خویشتن در ضمن آن می‌شناختی و بهانه ای نیافتی که او را بدان مواخذت نمودی. روزی شنودم که ملک را می‌گفت که: جهان داری را منزلت شریف و درجت عالی است. و بدان محل بکوشش و آرزو نتوان رسید و جز به اتفاقات نیک و مساعدت سعادت بدست نیاید. و چون میسر شد آن را عزیز باید داشت و در ضبط و حفظ آن جد و مبالغت باید نمود. و حالی بصواب آن لایق تر که در کارها غفلت کم رود و مهمات را خوار شمرده نیاید، که بقای ملک و استقامت دولت بی حزم کامل و عدل شامل و رای راست و شمشیر تیز ممکن نباشد. لکن بسخن او التفاتی نرفت و مناصحت او مقبول نبود.

تا زبر و زیر شد همه کار از چپ وز راست نه از عقل کیاست او ایشان را فایده ای حاصل آمد و نه او بخرد و حصافت خویش از این بلا فرج یافت. راست گفته‌اند.

«و لا امر للمعصی الا مضیعا.» و امیر المومنین علی کرم الله وجهه می‌گوید: «لا رای لمن لا یطاع.»

اینست داستان حذر از مکان غدر و مکاید رای دشمن، اگرچه در تضرع و تذلل مبالغت نماید، که زاغی تنها، با عجز و ضعف

خویش، خصمان قوی و دشمنان انبوه را بر این جمله بوانست مالید، بسبب رکت رای و قلت فهم ایشان بود. والا هرگز بدان مراد نرسیدی و آن ظفر در خواب ندیدی. و خردمند باید که در این معانی بچشم عبرت نگردد و این اشارت بسمع خرد شنود و حقیقت شناسد که بر دشمن اعتماد نباید کرد، و خصم را خوار نشاید داشت اگرچه حالی ضعیف نماید. کاندرا سر روزگار بس بازیهاست و دوستان گزیده و معینان شایسته را بدست آوردن نافع تر ذخیرتی و مربع تر تجارتی باید پنداشت. و اگر کسی را هر دو طرف ممهد شد، که هم دوستان را عزیز و شاکر تواند داشت و هم از دشمنان غدار و مخالفان مکار دامن در تواند چید، بکمال مراد و نهایت آرزو برسد و سعادت دوجاهانی بیابد. والله ولی التوفیق لما یرضیه.

بخش ۲۰- و آن شب بومان باز آمدند

و آن شب بومان باز آمدند و زاغان را نیافتند، و او را که چندان رنج بر خود نهاده بود و در کمین غدر نشسته هم ندیدند. بترسید که بومان باز گردند و سعی او باطل گردد، آهسته آهسته با خود می‌پیچید و نرم نرم آواز می‌داد و می‌نالید تا بومان آواز او بشنودند و ملک را خبر کردند. ملک با بومی چند سوی او رفت و پرسید که: تو کیستی و زاغان کجا اند؟ نام خود و پدر بگفت و گفت که: آنچه از حدیث زاغان پرسیده می‌شود خود حال من دلیل است که من موضع اسرار ایشان نتوانم بود. ملک گفت: این وزطر ملک زاغان است و صاحب سر و مشیر او. معلوم باید کرد که این تهور بر وی بچه سبب رفته است. زاغ گفت: مخدوم را در من بدگمانی آورد. پرسید که: بچه سبب؟ گفت: چون شما آن شیخون بگردید ملک ما را بخواند و فرمود که اشارتی کنید و آنچه از مصالح این واقعه می‌دانید باز نمایید. و من از نزدیکان او بودم. گفتم: ما را با بوم طاق مقاومت نباشد، که دلیری ایشان در جنگ زیادست و قوت و شوکت بیش دارند. رای اینست که رسول فرستیم و صلح خواهیم، اگر اجابت یابیم کاری باشد شایگانی، والا در شهرها پراکنیم، که جنگ جانب ایشان را موافق تر است و ما را صلح لایق تر. و تواضع باید نمود که دشمن قوی حال چیره دست را جز بتلطف و تواضع دفع نتوان کرد. و نبطنی که گیاه خشک بسلامت ههد از باد سخت بمدارا و گشتن با او بهر جانب که میل کند؟ زاغان درخشم شدند و مرا متهم کردند که «تو بجانب بوم میل داری.» و ملک از قبول نصیحت من اعراض نمود و مرا بر این جمله عذابی فرمود. و در زعم ایشان چنان دیدم که جنگ را می‌سازند، ملک بومان چون سخن زاغ بشنود یکی از وزیران خویش را پرسید که: در کار این زاغ چه بینی؟ گفت: در کار او بهیچ اندیشه حاجت نیست، زودتر روی زمین را از خبث عقیدت او پاک باید کرد که ما را عظیم راحتی و تمام منفعتی است، تا از مکاید مکر او فرج یابیم، و زاغان مرگ او را خلل وفتق بزرگ شمارند. و گفته‌اند که «هر که فرصتی فایت گرداند بار دیگر بران قادر نشود و پشیمانی سود ندارد؛ و هر که دشمن را ضعیف و تنها دید و درویش و تهی دست یافت و خویشتن را از و باز نرهاند بیش مجال نیابد و هرگز دران نرسد، و دشمن چون از آن ورطه بجست قوت گیرد و عدت سازد و بهمه حال فرصتی جوید و بلایی رساند.» زینهار تا ملک سخن او التفات نکند و افسون او را در گوش جای نهد، چه بر دوستان ناآزموده اعتماد کردن از حزم دوراست، تا دشمن مکار چه رسد! قال النبی علی السلام: ثق بالناس رویدا.

ملک وزیر دیگر را پرسید که: تو چه می‌گویی؟ گفت: من در کشتن او اشارتی نتوانم کرد، که دشمن مستضعف بی عدد و عدت اهل بر و رحمت باشد، و عاقلان دست گرفتن چنین کس به انگشت پای جویند و مکارم او صاف خود را باظهار عفو و احسان فراجانیان نمایند. و زینهار هراسان را امان باید داد. که اهلیت آن او را ثابت و متعین باشد. و بعضی کارها مردم را بردشمن مهربان کند، چنانکه زن بازارگان را دزد برشوی مشفق و لرزان گردانید، اگرچه آن غرض نداشت. ملک پرسید: چگونه؟ گفت:

بخش ۱ - باب بوزینه و باخه -

رای گفت: شنودم داستان تصون از خداع دشمن و توقی از نفاق خصم و فرط تجنب و کمال تحرز که ازان واجبست. اکنون بیان کند مثل آن کس که در کسب چیزی جد نماید و پس از ادراک نهمت غفلت برزد تا ضایع شود. برهنم گفت: کسب آسانتر که نگاه داشت، چه بسیار نفایس باتفاق نیک و مساعدت روزگار بی سعی واهتمامی حاصل آید، اما حفظ آن جز برایهای ثاقب و تدبیرهای صائب صورت نبندد. و هر که در میدان خرد پیاده باشد و از پیرایه حزم عاطل مکتسب او سخت زود در حیز تفرقه افتد، و در دست او ندامت و حسرت باقی ماند، چنانکه باخه بی جهد زیادت بوزنه را در دام کشید و بنادانی بیاد داد.

رای پرسید: چگونه؟ گفت:

بخش ۲- در جزیره ای بوزنگان بسیار بودند

در جزیره ای بوزنگان بسیار بودند، و کاردانه نام ملکی داشتند. با مهابت وافر و سیاست کامل و فرمان نافذ و عدل شامل. چون ایام جوانی که بهار عمر و موسم کامرانی است بگذشت ضعف پیری در اطراف پیدا آمد و اثر خویش در قوت ذات و نور بصر شایع گردانید. و عادت زمانه خود همین است که طراوت جوانی بذبول پیری بدل کند و ذل درویشی را بر عز توانگری استیلا دهد.

خویشتن را در لباس عروسان بجهانیان می نماید و زینت و زیور مموه بر دل و جان هریک عرض می دهد. آرایش ظاهر را مدد غرور بی خردان گردانیده است و نمایش بی اصل را مایه شره و فریب حریصان کرده، تا همگان در دام آفت او می افتند و اسیر مراد و هوای او می شوند، از خبث باطن و مکر خلقتش غافل و از دناوت طبع و سستی عهدش بی خبر هست چون مار گرزده دولت دهر نرم و رنگین و اندرون پرزهردر غرورش، توانگر و درویش شاد همچون خیال گنج اندیش و خردمند بدین معانی الفتات ننماید، و دل در طلب جاه فانی نبندد، و روی بکسب خیر باقی آرد، زیرا که جاه و عمر دنیا ناپای دار است، و اگر از مال چیزی بدست آید هم بر لب گور ببايد گذاشت تا سگان دندان تیز کرده در وی افتند که «میراث حلال است.»

چیست دنیا و خلق و استظهار؟ خاکدانی پر از سگ و مردار
بهریک خامش این همه فریاد بهر یک توده خاک این همه باد
هست مهر زمانه پر کینه سیر دارد میان لوزینه

در جمله ذکر پیری و ضعف کاردانه فاش شد، و حشمت ملک و هیبت او نقصان فاحش پذیرفت. از اقربای وی جوانی تازه در رسید که آثار سعادت در ناصیت وی ظاهر بود، و مخایل اقبال و دولت در حرکات و سکونات وی پیدا، و استحقاق وی برتبت پادشاهی و منزلت جهان داری معلوم، و استقلال وی تقدیم ابواب سیاست و تمهید اسباب ایالت را مقرر. و بدقایق حیلت گرد استمالت لشکر برآمد و نواخت و تالف و مراعات رعیت پیشه کرد، تا دوستی او در ضمائر قرار گرفت، و دلهای همه برطاعت و متابعت او بیارامید، پیر فرتوت را از میان کار بیرون آوردند و زمام ملک بدو سپرد. بیچاره را باضطرار جلا اختیار کرد و بطرفی از ساحل دریا کشید، که آنجا بیشه ای انبوه بود و میوه بسیار. و درختی انجیر بر آب مشرف بگزید، و بقوتی که از ثمرات آن حاصل می آمد قانع گشت، و توشه راه عقبی بتوبت و انابت می ساخت، و بضاعت آخرت بطاعت و عبادت مهیا می کرد.

بار مایه گزین که برگذرد این هم بارنامه روی چند

و در زیر آن درخت باخه ای نشستی و بسایه آن استراحت طلبیدی. روزی بوزنه انجیر می چید، ناگاه یکی در آب افتاد آواز آن بگوش او رسید، لذتی یافت و طربی و نشاطی در وی پیدا آمد. و هر ساعت بدان هوس دیگری بینداختی و با آواز تلذذی نمودی.

سنگ پشت آن می‌خورد و صورت می‌کرد که برای او می‌اندازد. و این دل جویی و شفقت در حق او واجب می‌دارد. اندیشید که بی سوابق معرفت این مکرمت می‌فرماید، اگر وسیلت مودت بدان پیوندد پوشیده نماند که چه نوع اعزاز و کرام می‌فرماید، و چنین ذخیرتی نفیس و موهبتی خطیر از صحبت او بدست آید. بوزنه را آواز داد و صحبت خود برو عرضه کرد. جوانی نیکو شنید و اهتزاز تمام دید و هریک از ایشان بیک دیگر میلی بکمال افتاد؛ و مثلاً چون یک جان می‌بودند در دو تن و یک دل در دو سینه. مثل المصافاة بین الماء و الراح.

هم وحشت غربت از ضمیر بوزنه کم شد و هم باخه بمحبت او مستظهر گشت. و هر روز میان ایشان زیادت رونق و طراوت می‌گرفت و دوستی موکد می‌گشت. و مدتی برین گذشت.

بخش ۳- چون غیبت باخه از خانه او دراز شد

چون غیبت باخه از خانه او دراز شد جفت او در اضطراب آمد و غم و حیرت و اندوه و ضجرت بدو راه یافت، و شکایت خود با یاری باز گفت. جواب داد که: اگر عیبی نکنی و مرا دران متهم نداریترا از حال او بیا گاهانم. گفت: ای خواهر، در سخن تو چگونه ریب و شبهت تواند بود، و در اشارت تو تهمت و بچه تاویل صورت بندد؟ گفت: او با بوزنه ای قرینی گرم آغاز نهاده است و، دل و جان بر صحبت او وقف کرده، و مودت او از وصلت تو عوض می‌شمرد، و آتش فراق تو بآب وصال او تسکینی می‌دهد. غم خوردن سود ندارد، تدبیری اندیش که متضمن فراغ باشد. پس هر دو رایها در هم بستند. هیچ حیل و تدبیر ایشان را واجب تر از هلاک بوزنه نبود. و او خود باشارت خواهر خوانده بیمار ساخت و جفت را استدعا کرد و از ناتوانی اعلام کرد. باخه از بوزنه دستوری خواست که بخانه رود و عهد ملاقات با اهل و فرزند تازه گردانند. چون آنجا رسید زن را بیمار دید. گرد دل جویی و تلافی برآمد و از هر نوع چاپلوسی و تودد در گرفت. البته التفاتی نمود و بهیچ تاویل لب نگشاد. از خواهر خواهنده و تیمار دار پرسید که: موجب آزار و سخن ناگفتن چیست؟ گفت: بیماری که از دارو نومید باشد و از علاج مایوس دل چگونه رخصت حدیث کردن یابد؟ چون این باب بشنود جزعها نمود و رنجور و پرغم شد و گفت: این چه داروست که در این دیار نمی‌توان یافت و بجهت و حیل بران قادر نمی‌توان شد؟ زودتر بگوید تا در طلب آن بیویم و دور و نزدیک بجویم و اگر جان و دل بذل باید کرد دریغ ندارم. جواب داد که: این نوع درد رحم، معالجت آن بابت زنان باشد، و آن را هیچ دارو نمی‌توان شناخت مگر دل بوزنه. باخه گفت: آن کجا بدست آید؟ جواب داد که: همچنین است، و ترا بدین خواندیم تا از دیدار بازپسین محروم نمایی، و الا این بیچاره را نه امید خفت باقی است و نه راحت صحت منتظر. باخه از حد گذشته رنجور و متلهف شد و غمناک و متاسف گشت، و هر چند وجه تدارک اندیشید مخلصی ندید. طمع در دوست خود بست و با خود گفت: اگر غدر کنم و چندان سوابق دوستی و سوافل یگانگی را مهمل گذارم از مردی و مروت بی بهره گردم، و اگر بر کرم و عهد ثبات ورزم و جانب خود را از وصمت مکر و منقصت غدر صیانت نمایم زن که عماد دین است و آبادانی خانه و نظام تن در گرداب خوف بماند. از این جنس تاملی بکرد و ساعتی در این تردد و تحیز بیود آخر عشق زن غالب آمد و رای بر دارو قرار داد، که شاهین وفا سبک سنگین بود.

و پیغامبر گفت علیه السلام حبك الشیء یعمی و یصم. و دانست که تا بوزنه را در جزیره نیفگند حصول این غرض متعذر و طالب آن متحیز باشد. در حال ضرورات مباح است حرام

بدین عزیمت بتزدیک بوزنه باز رفت. و اشتیاق بوزنه بدیدار او هرچه صادق تر گشته بود و نزاع بمشاهدت او هرچه غالبتر شده. چندانکه بر وی افگند اندک سکون وسلوتی یافت و گرم پیرسید، و از حال فرزندان و عشیرت استکشافی کرد. باخه جواب داد که: رنج مفارقت تو بر من چنان مستولی شده بود که از انس وصال ایشان تفرجی حاصل نیامد، و از تنهایی تو و انقطاع که بوده است از اتباع و اشیاع هر که میاندیشیدم عمر بر من منغص می‌گشت و صفوت عیش من کدورت می‌پذیرفت؛ و اکنون چشم دارم که اکرامی

واجب داری و خانه و فرزندان مرا بیدار خویش آراسته و شادمانه کنی تا منزلت من در دوستی تو همگنان را مقرر شود، و اقربا و پیوستگان مرا مباحثاتی و مفاخرتی حاصل آید، و طعامی که ساخته آید پیش تو آرند مگر بعضی از حقوق مکارم تو گزارده شود. بوزنه گفت: زینهار تا دل بدین معانی نگران نداری و جانب مرا با خویشتن بدین موالات و مواخات فضیلتی نشناسی، که اعتداد من بمکارم تو زیادت است و احتیاج من بوداد تو بیشتر، چه من از عشیرت و ولایت و خدم و حشم دورافتاده ام. و ملک و ازین نسیم این راحت بدماغ من رسیده بودی و لذت فراغت و حلاوت قناعت بکام من پیوسته بودی هرگز خویشتن بدان ملک بسیار تبعث اندک منفعت آلوده نگردانیدی، و سمت این حیرت بر من سخت نشدی.

کسی که عزت عزلت نیافت هیچ نیافت کسی که روی قناعت ندید هیچ ندید

و با این همه اگر نه آنستی که ایزد تعالی بمودت و صحبت تو بر من منتهی تازه گردانید و موهبت محبت تو در چنین غربتی ارزانی داشت مرا از چنگال قراق که بیرون آوردی و از دست مشقت هجران که بستدی؟ پس بدین مقدمات حق تو بیشتر است و لطف تو در حق من فراوان تر. بدین موونت و تکلف محتاج نیستی؛ که در میان اهل مروت صفای عقیدت معتبر است، و هرچه ازان بگذرد وزنی نیارد، که انواع جانوران بی سابقه معرفت با هم نشین در طعام و شراب موافقت می نمایند، و چون ازان پیرداختند از یک دیگر فارغ آیند، و باز دوستان را اگرچه بعد المشرقین اتفاق افتد سلوت ایشان جز بیاد یک دیگر صورت نیندد، و راحت ایشان جز به خیال یک دیگر ممکن نگردد در یوبه وصال خوش می باشند و برامید خیال بخواب می گریند. و اختلاف دزدان بخانه از وجه دوستی و مقاربت نیست، اما برای غرضی چندان رنج برگیرند و گاه و بیگاه تجشم واجب دارند. و آن کس که داربازی کند اگر دوستان دران نشناسند از سعی باطل احتراز صواب بینند. اگر خواهی که بزیارت اهل تو آیم و دران مبادرت متعین شمرم می دان که حدیث گذشتن من از دریا متعذر است.

بخش ۴ - باخه گفت:

باخه گفت: من ترا برپشت بدان جزیره رسانم، که در وی هم امن و راحت است و هم خصب و نعمت. در جمله بر وی دمید تا بوزنه توسنی کم کرد و زمام اختیار بدو داد. او را بر پشت گرفت و روی بخانه نهاد. چون بمیان آب رسید تاملی کرد و از ناخوبی آنچه پیش داشت بازاندیشید و با خود گفت: سزاوارتر چیزی که خردمندان ازان تحرز نموده اند بی وفایی و غدر است خاصه در حق دوستان، و از برای زنان که نه در ایشان حسن عهد صورت بندد و نه از ایشان وفا و مردمی چشم توان داشت. و گفته اند که: «برکمال عیار زر بعون و انصاف آتش و قوف توان یافت؛ و بر قوت ستور بحمل بارگران دلیل توان گرفت؛ و سداد و امانت مردان بداد و ستد بتوان شناخت، و هرگز علم بنهایت کارهای زنان و کیفیت بدعهدی ایشان محیط نگردد.» بیستاد و با دل ازین نمط مناظره می کرد، و آثار تردد در وی می نمود. بوزنه را ریوی افتاد که پیغامبر گفته است، صلی الله علیه و سلم «العقل یبصر بقلبه مالا یبصر الجاهل بعینه.» و پرسید که: موجب فکر چیست؟ مگر برداشتن من بر تو گران آمد و ازان جهت رنجور شدی؟ باخه گفت: از کجا می گویی و از دلایل آن بر من چه می بینی؟ گفت: مخایل مخاصمت تو با خود و تحیر رای تو در عزیمت تو ظاهر است. باخه جواب داد که: راست می گویی. من در این اندیشه افتاده ام که روز اولست که تو این تجشم می نمایی، و جفت من بیمار است و لابد خللی خالی نباشد، و چنانکه مراد است شرایط ضیافت و لوازم اکرام و ملاطفت بجای نتوانم آورد. بوزنه گفت: چون عقیدت تو مقرر است و رغبت در طلب رضا و تحری مسرت من معلوم، اگر تکلف در توقف داری بصحبت و محرومیت لایق تر افتد. و معول در این معانی برمعاینه ضمائر و مناجات عقاید تواند بود. و آنچه من می شناسم از خلوص اعتقاد تو و رای آنست که بموونت محتاج گردی و در نیکو داشت من نتوق لازم شمردی. دل فارغ دار و خطرات بی وجه بی خاطر مگذار.

باخه پاره ای برفت، باز دیگر بیستاد و همان فرکت اول تازه گردانید. بدگمانی بوزنه زیادت گشت و باخود گفت: چون در دل کسی از دوست اوشبهتی افتاد باید که زود در پناه حزم گریزد و اطراف فراهم گیرد، و برفق و مدارا خویشتن نگاه دارد، اگر آن گمان یقین گردد از بدسگالی او بسلامت ماند، و اگر ظن خطا کند از مراعات جانب احتیاط و تیقت عیبی نیاید و دران مضرتی و ازان منقصص صورت نبندد. دل را برای انقلاب او قلب نام کرده اند، و نتوان دانست که هر ساعت میل او بخیر و شر چگونه اتفاق افتد. آنگاه او را گفت که: موجب چیست که هر لحظت در میدان فکرت می‌تازی و در دریای حیرت غوطه می‌خوری؟ گفت: همچنین است. ناتوانی زن و پریشانی حال، مرا متفکر می‌گرداند. بوزنه گفت: از وجه مخالفت مرا از این دل نگرانی اعلام دادی. اکنون ببايد نگرىست که کدام علت است و طریق معالجت آن چیست، که وجه تداوی پیش رای تو متعذر نماید. باخه گفت: طبیبان بدارویی اشارت کرده‌اند که دست بدان نمی‌رسد. پرسید که: آخر کدام است؟ گفت: دل بوزنه.

در میان آب دودی بسر او برآمد و چشمهاش تاریک شد، و با خود گفت: شره نفس و قوت حرص مرا در این ورطه افگند، و غلبه شهوت و استیلاي نهمت مرا در این گرداب ژرف کشید. و من اول کس نیستم که بدین ابواب فریفته شده ست و سخن منافقان را در دل جای داده و تیر آفت از گشاد جهل و ضلالت بردل خورده و اکنون جز حیل و مکر دست گیری نمی‌شناسم. چندانکه در آن جزیره افتادم اگر از تسلیم دل امتناعی نمایم از گرسنگی بمیرم و محبوس بمانم، و اگر خواهم که بگریزم و خویشتن در آب افکنم هلاک شوم و خسارت دنیا و عقبی بهم پیوندد. آنگه باخه را گفت: وجه معالجت آن مستوره بشناختم، سهل است. و علما گویند که نیکو نماید که کسی از زاهدان آنچه برای خیرات و ادخار حسنات طلبند باز گیرد، یا از ملوک روزگار چیزی که از جهت صلاح خاص و عام خواهند دریغ دارد، یا با دوستان در آنچه فراغ ایشان را شاید مضایقت پیوندد. «و من محل این زن در دل تو می‌دانم، و در دوستی نخورد که داروی صحت او بی‌موجبی موقوف کنم. و اگر این اندیشم، تا بگردن رسد، بنزدیک اهل مروت چگونه معذور باشم؟ و من این علت را می‌شناسم، و زنان ما را ازین بسیار افتد و مادله‌ها ایشان را دهیم و دران رنج بیشتر نبینم، مگر اندکی، که در جنب فراغ ما و شفای ایشان خطری نیارد. و اگر برجایگاه اعلام دادی دل با خود بیاوردمی، و این نیک آسان بودی بر من، که در صحت زن تو راحت است و در فرقت دل مرا فراغت. و در این باقی عمر بدل حاجتی صورت نمی‌توانم کرد و در مقامی افتاده‌ام که هیچیز دران بر من از صحبت دل دشوارتر نیست، از بس غم که بر وی بیاریده است، و هر ساعت موجی هایل می‌خیزد و آرزوی من بر مفارقت وی مقصور شده ست، مگر اندیشه هجران اهل و عشیرت و تفکر ملک و ولایت بفراق او کم گردد، و یکچندی از آن غمهای جگر سوز و فکرتهای جان خوار برهم.

باخه گفت: دل چرا رها کردی؟

بخش ۵- گفت:

گفت: بوزنگان را عادت است که چون بزیارت دوستی روند و خواهند که روز برایشان بخرمی گذرد و دست غم بدامن انس ایشان نرسد دل با خود نبرند. که آن مجمع رنج و محنت و منبع غم و مشقت است و باختیار صاحب خود برانده و شادی ثبات نکند، و هر ساعت عیش صافی را تیره می‌گرداند و عمره‌نی را منغص می‌کند. و چون بخانه تو می‌آمدم خواستم که انس دیدار تو بر من تمام شود. و زشت باشد که خبر ملائلت آن مستوره شنودم و دل با خود نبرم، و ممکن است که تو معذور داری، لکن آن طایفه بد برند که «با چندین سوابق اتحاد در این محقر مضایقت می‌نماید، و طلب فراغ تو در آنچه ضرری بمن راجع نمی‌گردد فرو می‌گذاری.» اگر باز گردی تا ساخته و آماده آیم نیکوتر.

باخه برفور باز گشت و بنجح مراد و حصول عرض واثق شد، و بوزنه را بر کران آب رسانید، او بتگ بر درخت دوید. باخه ساعتی انتظار کرد، پس آواز داد. بوزنه بخندید و گفت: ای دوستی نموده و پیوسته دشمنی

در شرط تو نبود که با من تو این کنیکه من در ملک عمر با آخر رسانیده ام و گرم و سرد روزگار چشیده و بخیر و شر احوال بینا گشته، و امروز که زمانه داده خود باز ستد و چرخ در بخشیده خود رجوع روا داشت در زمره منکوبان آمده ام و از این نوع تجربت بیافته، و مثل مشهور است که «قد انزلنا و ایل علینا.» و بحکم این مقدمات هرچه رود بر من پوشیده نماند، و موضع نفاق و وفاق نیکو شناسم. در گذر از این حدیث و بیش در مجلس مردان منشین و لاف حسن عهد فروگذار. چه اگر کسی در همه هنرها دعوی پیوندد و از مردمی و مروت بسیار تصلف جایز شمرد چون وقت آزمایش فراز آید هرینه بر سنگ امتحان زرد روی گردد، و انواع چوبها در صورت مجانست و مساوات ممکن شود، و اگر بانگی بیاریند و در زینت تکلفی فرمایند کمتر چوبی را بر ظاهر دیدار بر عود رجحان و مزیت افتد، اما چون انصاف آتش در میان آید عود را در صدر بساط برند و ناژ را علف گرمابه سازند.

چون با آتش رسند هر دو بهم نبود فعل عود چون چند چند

و نیز گمان مبر که من همچون آن خرم که روباه گفته بود که دل و گوش نداشت. باخه پرسید که: چگونه است آن؟ گفت:

بخش ۶ - حکایت شیر و روباه و خر -

آورده‌اند که شیری را گر بر آمد و قوت او چنان ساقط شد که از حرکت فروماند و شکار متعذر شد. روباهی بود د رخدمت او و قراضه طعمه او چیدی. روزی او را گفت: ملک این علت را علاج نخواهد فرمود؟ شیر گفت: مرا نیز خار خار این می‌دارد، و اگر دارو میسر شود تاخیری نرود. و چنین می‌گویند که جز بگوش و دل خر علاج نپذیرد، و طلب آن میسر نیست. گفت: اگر ملک مثال دهد توقفی نرود و بیمن اقبال او این قدر فرونماند، و چون اشتر صالح خری از سنگ بیرون آورده شود. و موی ملک بریخته است و فرو جمال و شکوه و بهای او اندک مایه نقصان گرفته و بدان سبب از بیشه بیرون نمی‌توان رفت که حشمت ملک و مهابت پادشاهی را زیان دارد. و در این نزدیکی چشمه ای است و گزاری هر روز بجامه شستن آنجا آید، و خری که رخت کش اوست همه روز در آن مرغزار و بیارم، و ملک نذر کند که دل و گوش او بخورد و باقی صدقه کند. شیر شرط نذر بجای آورد. روباه نزدیک خر رفت و با او مفاوضت گشاده گردانید. آنکه گفت: موجب چیست که ترا لاغر و نزار و رنجور می‌بینم؟ این گازر برتواتر مرا کار می‌فرماید، و در تیمار داشت اغباب نماید، و البته غم علف نخورد، و اندک و بسیار آسایش صواب نیند. روباه گفت: مخلص و مهرب نزدیک و مهیا، بچه ضرورت این محنت اختیار کرده ای؟ گفت: من شهرتی دارم و هرکجا روم از این رنج خلاص نیابم؛ و نیز تنها بدین بلا مخصوص نیستم، که امثال من همه در این عنانند. روباه گفت: اگر فرمان بری ترا بمرغزاری برم که زمین او چون کلبه گوهر فروش بالوان جواهر مزین است و هوای او چون طبل عطار بنسیم مشک و عنبر معطر.

نه امتحان پسوده چنو موضعی بدست نه آرزو سپرده چنو بقعتی بپای

و پیش ازین خری را دلالت کرده ام و امروز در عرصه فراغ و نهمت می‌خرامد و در ریاض امن و مسرت می‌گرازد. چون خر این فصل بشنود خام طمعی او را برانگیخت تا نان روباه پخته شد و از آتش گرسنگی فرج یافت. گفت: از اشارت تو گذر نیست، چه می‌دانم که برای دوستی و شفقت این دل نمودگی و مکرمت می‌کنی. روباه پیش ایستاد و او را بنزدیک شیر آورد. شیر قصد وی کرد و زخمی انداخت، موثر نیامد و خر بگریخت، روباه از ضعف شیر لختی تعجب نمود، آنگاه گفت: بی از آنکه دران فایده ای و بدان حاجتی باشد تعذیب حیوان از سداد رای و ثبات عزم دور افتد، و اگر ضبط ممکن نگشت کدام بدبختی ازین فراتر که مخدوم من خری لاغر را نتوانست شکست؟ این سخن بر شیر گران آمد، اندیشید که: اگر گویم اهمال ورزیدم برکت رای و تردد و تحیر منسوب گردم، و اگر بقصور قوت اعتراف نمایم سمت عجز التزام باید نمود. آخر فرمود که: هرچه پادشاهان کنند رعایا را بران وقوف و استکشاف شرط نیست و خاطر هرکس بدان نرسد که رای ایشان بیند. ازین سوال در گذر، و حیلتي ساز که خر باز آید و خلوص اعتقاد و فرط تو بدان روشن تر شود و از امثال خویش بمزید عنایت و تربیت ممیز گردی.

روباه رفت، خر عتابی کرد که: مرا کجا برده بودی؟ روباه گفت: سود ندارد. هنوز مدت رنج و ابتلای تو سپری نشده است و با تقدیر آسمانی مقاومت و پیش دستی ممکن نگردد. والا جای آن بود که دل از خود نمی بایستی برد و برفور بازگشت، که اگر شیر بتو دست دراز کرد از صدق شهوت و فرط شبق بود، و آرزوی صحبت و مواصلت بتو او را بران تعجیل داشت. اگر توفقی رفتی انواع تطف و تملق مشاهده افتادی، و من در آن هدایت و دلالت سرخ روی گشتمی. بر این مزاج دمدمه ای می‌داد تا خر را بفریفت و باز آورد که خر هرگز شیر ندیده بود، پنداشت که او هم خراست. شیر او را تالفی و استیناسی گرفت پس ناگاه بروجست و فروشکست. آنگه روباه را گفت: من غسلی بکنم پس گوش و دل او بخورم، که علاج این علت بر این نسق و ترتیب فرموده‌اند. چون او غایب شد روباه گوش و دل هر دو بخورد. شیر چون باز آمد گفت: گوش و دل کو؟ جواب داد که: بقا باد ملک را اگر او گوش و دل داشتی، که یکی مرکز عقل و دیگر محل سمع است، پس از آنکه صولت ملک دیده بود دروغ من نشنودی و بخدیعت فریفته نشدی و پپای خود بسر گور نیامدی.

و این مثل بدان آوردم تا بدانی که من بی گوش و دل نیستم، و تو از دقایق مکر و خدیعت هیچ باقی نگذاشتی و من به رای و خرد خویش دریافتم و بسیار کوشیدم تا راه تاریک شده روشن شد و کار دشوار گشته آسان گشت هنوز توقع مراجعت می‌باشد؟ محال اندیشی شرط نیست. گر ماه شوی باآسمان کم نگرم
وربخت شوی رخت بکویت نبرم

بخش ۷- باخه گفت:

باخه گفت: امروز اعتراف و انکار من یک مزاج دارد، و در دل تو از من جراحی افتاد که بلطف چرخ و رفق دهر مرهم نپذیرد. و داغ بد کرداری و لئیم ظفیری در پیشانی من چنان متمکن شد که محو آن در وهم و امکان نیاید، و غم و حسرت و پشیمانی و ندامت سود ندارد، دل بر تجرع شربت فرقت می‌باید نهاد و تن اسیر ضربت هجر کرد. بهمه عمر یک خطا کردم
غم و تشویر صد خطا خوردم بچه خدمت زمن شوی خشنود
تا من امروز گرد آن گردم؟ این فصل مقرر کردن بود و خایب و نومید باز گشتن.

اینست داستان آنکه دوستی یا مالی آرد و بنادانی و غفلت بیاد دهد تا دربند پشیمانی افتد، و هرچند سر بر قفص زند مفید نباشد. و اهل رای و تجربت باید که این باب را با خرد و ممارست خود باز اندازند و بحقیقت شناسند که مکستب خود را، از دوستان و مال و جز آن، عزیز باید داشت، و از موضع ترضیع و اسراف بر حذر باید بود، که هرچه ازدست بشد بهر تمنی باز نیاید و تلهف و ضجرت و تاسف و حیرت مفید نباشد. ایزد تعالی کافه مومنان را سعادت هدایت و ارشاد ارزانی دارد، بمنه و رحمته.

باب برزویه الطیب

بخش ۱ - باب برزویه طیب -

چنین گوید برزویه، مقدم اطبای پارس، که پدر من از لشکریان بود و مادر من از خانه علمای دین زردشت بود، و اول نعمتی که ایزد، تعالی و تقدس، بر من تازه گردانید دوستی پدر و مادر بود و شفقت ایشان بر حال من، چنانکه از برادران و خواهران مستثنی شدم و بمزید تربیت و ترشح مخصوص گشت. و چون سال عمر بهفت رسید مرا برخواندن علم طب تحریض نمودند، و چندانکه اندک وقوفی افتاد و فضیلت آن بشناختم برغب صادق و حرص غالب در تعلم آن می‌کوشیدم، تا بدان صنعت شهرتی یافتم و در معرض معالجت بیماران آمدم. آنگاه نفس خویش را میان چهار کار که تگاپوی اهل دنیا از آن نتواند گذشت مخیر گردانیدم: و فور

مال و، لذات حال و، ذکر سایر و. ثواب باقی. و پوشیده نماند که علم طب نزدیک همه خردمندان و در تمامی دینها ستوده ست. و در کتب طب آورده‌اند که فاضلتر اطبا آنست که که بر معالجت از جهت ذخیرت آخرت مواظبت نماید، که بملازمت این سیرت نصیب دنیا هرچه کامل تر بیابد و رستگاری عقبی مدخر گردد؛ چنانکه غرض کشاورز در پراکندن تخم دانه باشد که قوت اوست. اما گاه که علف ستوران است بتبع آن هم حاصل آید. در جمله بر این کار اقبال تمام کردم و هر کجا بیماری نشان یافتم که در وی امید صحت بود معالجت او بر وجه حسبت بر دست گرفتم.

بخش ۲

آخر رای من بر عبادت قرار گرفت، چه مشقت طاعت در جنب نجات آخرت وزنی نیارد، و چون از لذات دنیا، با چندان وخامت عاقبت، ابرام نمی باشد و هراینه تلخی اندک که شیریرینی بسیار ثمرت دهد بهتر که شیرینی اندک که ازو تلخی بسیار زاید، و اگر کسی را گویند که صد سال در عذاب دایم روزگار باید گذاشت چنانکه روزی ده بار اعضای ترا از هم جدا می کنند و بقرار اصل و ترکیب معهود باز می رود تا نجات ابد یابی باید که آن رنج اختیار کند. و این مدت بامید نعیم باقی بروی کم از ساعتی گذرد. اگر روزی چند در رنج عبادت و بند شریعت صبر باید کرد عاقل ازان چگونه ابا نماید و آن را کار دشوار و خطر بزرگ شمرد؟

بخش ۳

و باید شناخت که اطراف عالم پر بلا و عذاب است، و آدمی از آن روز که در رحم مصور گردد تا آخر عمر یک لحظه از آفت نرهد. چه در کتب طب چنین یافته می شود که آبی که اصل آفرینش فرزندان است چون برحم پیوندد با آب زن بیامیزد و تیره و غلیظ ایستد، و بادی پیدا آید و آن را در حرکت آرد تا همچون آب پنیر گردد. پس مانند ماست شود، آنکه اعضا قسمت پذیرد و روی پسر سوی پشت مادر و روی دختر سوی شکم باشد. و دستها بر پیشانی و زرخ بر زانو. و اطراف چنان فراهم و منقبض که گویی در صره ای بستسی. نفس بحیلت می زند. زبر او گرمی و گرانی شکم مادر، و زیر انواع تاریکی و تنگی چنانکه بشرح حاجت نیست. چون مدت درنگ وی سپری شود و هنگام وضع حمل و تولد فرزند باشد بادی بر رحم مسلط شود، و قوت حرکت در فرزند پیدا آید تا سر سوی مخرج گرداند، و از تنگی منفذ آن رنج بیند که در هیچ شکنجه ای صورت نتوان کرد. و چون بزمین آمد اگر دست نرم و نعیم بدو رسد، یا نسیم خوش خنک برو گذرد، درد آن برابر پوست باز کردن باشد در حق بزرگان. وانگه بانواع آفت مبتلا گردد: در حال گرسنگی و تشنگی طعام و شراب نتواند خواست، و اگر بدردی درماند بیان آن ممکن نشود، و کشاکش و نهادن و برداشتن گهواره و خرقها را خود نهایت نیست. و چون ایام رضاع بآخر رسید در مشقت تادب و تعلم و محنت دارو و پرهیز و مضرت درد و بیماری افتد.

بخش ۴

و پس از بلوغ غم مال و فرزند و، اندوه آزو شره و، خطر کسب و طلب در میان آید. و با این همه چهار دشمن متضاد از طبایع با وی همراه بل هم خواب، و آفات عارضی چون مار و کژدم و سباع و گرما و سرما و باد و باران و برف و هدم و فتک و زهر و سیل و صواعق در کمین، و عذاب پیری و ضعف آن - اگر بدان منزلت بتواند رسید - با همه راجح، و قصد خصمان و بدسگالی دشمنان بر اثر، وانگاه خود که از این معانی هیچ نیستی و با او شرایط موکد و عهود مستحکم رفتستی که سلامت خواهد زیست فکرت آن ساعت که میاد اجل فراز آید و دوستان و اهل و فرزندان را بدرود باید کرد و ش ربتهای تلخ که آن روز تجرع افتد واجب کند که محبت دنیا را بردلها سرد گرداند، هیچ خردمند ترضیع عمر در طلب آن جایز نشمرد. چه بزرگ جنونی و عظیم غبنی را بفانی و

دایمی را بزایلی فروختن، و جان پاک را فدای تن نجس داشتن. خاصه در این روزگار تیره که خیرات براتلاق روی بتراجع آورده است و همت مردمان از تقدیم حسنات قاصر گشته با آنچه ملک عادل انوشروان کسری بن قباد را سعادت ذات و یمن نقیبت و رجاحت عقل و ثبات رای و علو همت و کمال مقدرت و صدق لهجت و شمول عدل و رافت و افاضت جود و سخاوت و اشاعت حلم و رحمت و محبت علم و علما و اختیار حکمت و اصطناع حکما و مالیدن جباران و تربط خدمتگزاران و قمع ظالمان و تقویت مظلومان حاصل است می‌بینیم که کارهای زمانه میل به ادبار دارد، و چنانستی که خیرات مردمان را وداع کردستی، و افعال ستوده و اخلاق پسندیده مردوس گشته. و راه راست بسته، و طریق ضلالت گشاده، و عدل ناپیدا و جور ظاهر، و علم متروک و جهل مطلوب، و لوم و دناعت مستولی و کرم و مروت منزوی، و دوستیها ضعیف و عداوتها قوی، و نیک مردان رنجور و مستدل و شیران فارغ و محترم، و مرک و خدیعت بیدار و مظفر، و متابعت هوا سنت متبوع و ضایع گردانیدن احکام خرد طریق مشروع، و مظلوم محق ذلیل و ظالم مبطل عزیز، و حرص غالب و قناعت مغلوب، و عالم غدار بدین معانی شادمان و بحصول این ابواب تازه و خندان.

بخش ۵ - حکایت دزد نادان -

هر طایفه ای را دیدم که در ترجیح دین و تفضیل مذهب خویش سخنی می‌گفتند و گرد تقییح ملت خصم و نفی مخالفان می‌گشتند. بهیچ تاویل درد خویش را درمان نیافتم و روشن شد که پای سخن ایشان برهوا بود، و هیچیز نگشاد که ضمیر اهل خرد آن را قبول کردی. اندیشیدم که اگر پس از این چندین اختلاف رای بر متابعت این طایفه قرار دهم و قول اجنبی صاحب غرض را باور دارم همچون آن غافل و نادان باشم که: شبی بایاران خود بدزدی رفت، خداوند خانه بحس حرکت ایشان بیدار شد و بشناخت که برام دزدانند، قوم را آهسته بیدار کرد و حال معلوم گردانید، آنگه فرمود که: من خود را در خواب سازم و تو چنانکه ایشان آواز تو می‌شنوند با من در سخن گفتن آی و پس از من بپرس بالاحاح هرچه تمامتر که این چندین مال از کجا بدست آوردی. زن فرمان برداری نمود و بر آن ترتیب پرسیدن گرفت. مرد گفت: از این سوال در گذر که اگر راستی حال با تو بگویم کسی بشنود و مردمان را پدید آید. زن مراجعت کرد و الاحاح در میان آورد. مرد گفت: این مال من از دزدی جمع شده است که در آن کار استاد بودم، و افسونی دانستم که شبهای مقرر پیش دیوارهای توانگران بیستاد می‌و هفت بار بگفتمی که شولم شولم، و دست در روشنایی مهتاب زدمی و بیک حرکت بیام رسیدمی، و بر سر روزنی بیستادمی و هفت بار دیگر بگفتمی شولم و از ماهتاب بخانه درشدمی و هفت بار دیگر بگفتمی شولم. همه نقود خانه پیش چشم من ظاهر گشتی. بقدر طاقت برداشتمی و هفت بار دیگر بگفتمی شولم و بر مهتاب از روزن خانه برآمدمی. ببرکت این افسون نه کسی مرا بتوانستی دید و نه در من بدگمانی صورت بستی. بتدریج این نعمت که می‌بینی بدست آمد. اما زینهار تا این لفظ کسی را نیاموزی که ازان خللها زاطد. دزدان بشنوندند و از آموختن آن افسون شایدها نمودند، و ساعتی توقف کردند، چون ظن افتاد که اهل خانه در خواب شدند مقدم دزدان هفت بار بگفت شولم، و پای در روزن کرد. همان بود و سرنگون فرو افتاد. خداوند خانه چوب دستی برداشت و شانهاش بکوفت و گفت: همه عمر بر و بازو زدم و مال بدست آوردتا تو کافر دل پشتواره بندی و بیری؟ باری بگو تو کیستی. دزد گفت: من آن غافل نادانم که دم گرم تو مرا به باد نشاند تا هوس سجاده بر روی آب افکندن پیش خاطر آوردم و چون سوخته نم داشت آتش در من افتاد و قفای آن بخوردم. اکنون مشتی خاک پس من انداز تا گرانی ببرم.

بخش ۶

در جمله کار من بدان درجت رسید که بقضاهای آسمانی رضا دادم و آن قدر که در امکان گنجد از کارهای آخرت راست کردم، و بدین امید عمر می‌گذاشتم که مگر بروزگاری رسم که دران دلیلی یابم و یاری و معینی بدست آرم، تا سفر هندوستان پیش آمد،

برفتم و در آن دیار هم شرایط بحث و استقصا هرچه تمامتر تقدیم نمودم و بوقت بازگشتن کتابها آوردم که یکی ازان این کتاب کلیله دمنه است، والله تعالی اعلم.

بخش ۷ - حکایت بازرگان و جواهرساز چنگناز -

پس از رنجانیدن جانوران و کشتن مردمان و کبر و خشم و خیانت و دزدی احتراز نمودم و فرج را از ناشایست بازداشت، و از هوای زنان اعراض کلی کردم. و زبان را از دروغ و نمایی و سخنانی که ازو مضرتی تواند زاد، چون فحش و بهتان و غیبت و تهمت. بسته گردانید. و از ایندای مردمان و دوستی دنیا و جادوی و دیگر منکرات پرهیز واجب دیدم، و تمنی رنج غیر از دل دور انداختم، و در معنی بعث و قیامت و ثواب و عقاب بر سیل افترا چیزی نگفتم. و از بدان ببریدم و بنیکان پیوستم. و رفیق خویش صلاح را عفاف را ساختم که هیچ یار و قرین چون صلاح نیست، و کسب آن، آن جای که همت بتوفیق آسمانی پیوسته باشد و آراسته، آسان باشد و زود دست دهد و بهیچ انفاق کم نیاید. و اگر در استعمال بود کهن نگردد، بل هر روز زیادت نظام و طراوت پذیرد، و از پادشاهان در استدن آن بیمی صورت نبندد، و آب و آتش و دد و سباع و دیگر موزیات را در اثر ممکن نگردد؛ و اگر کسی ازان اعراض نماید و حلاوت عاجل او را از کسب خیرات و ادخار حسنات باز دارد و مال و عمر خویش در مرادهای این جهانی نفقه کند همچنان باشد که: آن بازرگان که جواهر بسیار داشت و مردی را بصد دینار در روزی مزدور گرفت برای سفته کردن آن. مزدور چندانکه در خانه بازرگان بنشست چنگی دید، بهتر سوی آن نگریست. سفته کردن آن. بازرگان پرسید که: دانی زد؟ گفت: دانم؛ و دران مهارتی داشت. فرمود که: بسرایی. برگرفت و سماع خوش آغاز کرد. بازرگان در آن نشاط مشغول شد و سفت جواهر گشاده بگذاشت. چون روز باآخر رسید اجرت بخواست. هر چند بازرگان گفت که: جواهر برقرار است، کار ناکرده مزد نیاید، مفید نبود. در لجاج آمد و گفت: مزدور تو بودم و تا آخر روز آنچه فرمودی بکردم. بازرگان بضرورت از عهده بیرون آمد و متحیر بماند: روزگار ضایع و مال هدر و جواهر پریشان و موونت باقی.

بخش ۸

و چون یکچندی بگذشت و طایفه ای را از امثال خود در مال و جاه بر خویشتن سابق دیدم نفس بدان مایل گشت، و تمنی مراتب این جهانی بر خاطر گذشتن گرفت، و نزدیک آمد که پای از جای بشود. با خود گفتم: ای نفس میان منافع و مضار خویش فرق نمی کنی، و خردمند چگونه آرزوی چیزی در دل جای دهد که رنج و تبع آن بسیار باشد و انتفاع و استمتاع اندک؟ و اگر در عاقبت کار و جای دهد که رنج و تبع آن بسیار باشد و انتفاع و استمتاع اندک؟ و اگر در عاقبت کار و هجرت سوی گور فکرت شافی واجب داری حرص و شره این عالم فانی بسر آید. وقوی تر سببی ترک دینار مشارکت این مشی دون عاجر است که بدان مغرور گشته اند. از این اندیشه ناصواب در گذر و همت بر اکتساب ثواب مقصور گردان، که راه مخوفست و رفیقان ناموافق و رحلت نزدیک و هنگام حرکت نامعلوم. زینهار تا در ساختن توشه آخرت تقصیر نکنی، که بنیت آدمی آوندی ضعیف است پر اخلاط فاسد، چهار نوع متضاد، و زندگانی آن را بمنزلت عمادی، چنانکه بت زرین که بیک میخ ترکیب پذیرفته باشد و اعضای آن بهم پیوسته، هرگاه میخ بیرون کشی در حال از هم باز شود، و چندانکه شایانی قبول حیات از جثه زایل گشت بر فور متلاشی گردد. و بصحبت دوستان و برادران هم مناز، و بر وصال ایشان حرطص مباش، که سور آن از شطون قاصر است و اندوه بر شادی راجح؛ و با این همه درد فراق بر اثر و سوز هجر منتظر. و نیز شاید بود که برای فراغ اهل و فرزندان، تمهید اسباب معیشت ایشان، بجمع مال حاجت افتد، و ذات خویش را فدای آن داشته آید، و راست آن را ماند که عطر بر آتش نهند، فواید نسیم آن بدیگران رسد و جرم او سوخته شود. بصواب آن لایق تر که بر معالجت مواظبت نمایی و بدان التفات نکنی که مردمان قدر طیب ندانند، لکن دران نگر

که اگر توفیق باشد و یک شخص را از چنگال مشقت خلاص طلبیده آید آمرزش بر اطلاق مستحکم شود؛ آنجا که جهانی از تمتع آب و نان و معاشرت جفت و فرزند محروم مانده باشند، و بعلتهای مزمن و دردهای مهلک مبتلا گشته، اگر در معالجت ایشان برای حسبت سعی پیوسته آید و صحت و خفت ایشان ایشان تحری افتد، اندازه خیرات و ثنوبات آن کی توان شناخت؟ و اگر دوهن همتی چنین سعی بسبب حطام دنیا باطل گرداند همچنان باشد که:

مردی یک خانه پرعود داشت بب، اندیشید که اگر برکشیده فروشم و در تعیین قیمت احتیاطی کنم دراز شود بر وجه گراف بنیمه بها بفروخت.

بخش ۹

چون براین سیاق در مخاصمت نفس مبالغت نمودم براه راست باز آمد و برغبت صادق و حسبت بی ریا بعلاج بیماران پرداختم و روزگار دران مستغرق گردانید، تا بمایمن آن درهای روزی بر من گشاده گشت و صلوات و مواهب پادشاهان بمن متواتر شد. و پیش از سفر هندوستان و پس از ان انواع دوستکامی و نعمت دیدم و بجاه و مال از امثال و اقران بگذشتم. وانگاه در آثار و نتایج علم طب تاملی کردم و ثمرات و فواید آن را بر صحیفه دل بنگاشتم، هیچ علاجی در وهم نیامد که موجب صحت اصلی تواند بود، و جون مزاج این باشد بچه تاویل خردمندان بدان واثق توانند شد و آن راسبب شفا شمرد؟ و باز اعمال و باز اعمال خیر و ساختن توشه آخرت از علت از آن گونه شفا می دهد که معاودت صورت نیندد.

بخش ۱۰

و من بحکم این مقدمات از علم طب تبرمی نمودم و همت و نهمت بطلب دین مصروف گردانید. و الحق راه آن دراز و بی پایان یافتم، سراسر مخاوف و مضایق، آنگاه نه راه بر معین و نه سالار پیدا. و در کتب طب اشارتی هم دیده نیامد که بدان استدلالی دست دادی و یا بقوت آن از بند حیرت خلاصی ممکن گشتی. و خلاف میان اصحاب ملتها هرچه ظاهرتر؛ بعضی بطریق ارث دست در شاخی ضعیف زده و طایفه ای از جهت متابعت پادشاهان و بیم جان پای بر رکن لرزان نهاده، و جماعتی برای حطام دنیا و رفعت منزلت میان مردمان دل در پشتیبان پوده بسته و تکیه بر استخوانهای پوسیده کرده؛ و اختلاف میان ایشان در معرفت خالق و ابتدای خلق و انتهای کار بی نهایت، و رای هر یک برین مقرر که من مصییم و خصم مخطی. و با این فکرت در بیابان تردد و حیرت یکچندی بگشتم و در فراز و نشیب آن لختی پوید. البته سوی مقصد پی بیرون نتوانستم برد، و نه بر سمت راست و راه حق دلیلی نشان یافتم. بضرورت عزیزم مصمم گشت بر آنچه علمای هر صنف را ببینم و از اصول و فروع معتقد ایشان استکشافی کنم و بکشم تا بیقین صادق پای جای دل پذیر بدست آرم. این اجتهاد هم بجای آوردم و شرایط بحث اندران تقدیم نمود.

بخش ۱۱

در این جمله بدین استکشاف صورت یقین جمال ننمود. با خود گفتم که: اگر بر دین اسلاف، بی ایقان و تیقن، ثبات کنم، همچون آن جادو باشم که برنابکاری مواظبت همی نماید و، بتبع سلف رستگاری طمع می دارد، و اگر دیگر بار در طلب ایستم عمر بدان وفا نکند، که اجل نزدیک است؛ و اگر در حیرت روزگار گذارم فرصت فایت گردد و ناساخته رحلت باید کرد. و صواب من آنست که بر ملازمت اعمال خیر که زبده همه ادیان است اقتصار نمایم و، بدانچه ستوده عقل و پسندیده طبع است اقبال کنم.

بخش ۱۲

چون محاسن صلاح بر این جمله در ضمیر متمکن شد خواستم که عبادت متحلی کردم تا شعار و دثار من متناسب باشد و ظاهر و باطن بعلم و عمل آراسته گردد، چون تعبد و تعفف در دفع شر جوشن حصین است و در جذب خیر کمند دراز، و اگر حسکی در راه افتد یا بالائی تند پیش آید بدانها تمسک توان نمود - یکی از ثمرات تقوی آنست که از حسرت فنا و زوال دنیا فارغ توان زیست؛ و هر گاه که متقی در کارهای این جهان فانی و نعیم گذرنده تاملی کند هر آینه مقابح آن را به نظر بصیرت ببیند و همت بر کم آزاری و پیراستن راه عقبی مقصور شود، و بقضا رضا دهد تا غم کم خورد و دنیا را طلاق دهد تا از تبعات آن برهد، و از سر شهوت برخیزد تا پاکیزگی ذات حاصل آید، و بترک حسد بگوید تا در دلها محبوب گردد، و سخاوت را با خود آشنا گرداند تا از حسرت مفارقت متاع غرور مسلم باشد، [و] کارها بر قضیت عقل پردازد تا از پشیمانی فارغ آید، و بر یاد آخرت الف گیرد تا قانع متواضع گردد، و عواقب عزیمت را پیش چشم دارد تا پای در سنگ نیاید، و مردمان را نترساند تا ایمن زید-هرچند در ثمرات عفت تامل بیش کردم رغبت من در اکتساب آن بیشتر گشت، اما می‌ترسیدم که از پیش شهوات برخاستن ولذات نقد را پشت پای زدن کار بس دشوار است، و شرع کردن دران خطر بزرگ. چه اگر حجابی در راه افتد مصالح همچون آن سگ که بر لب جوی استخوانی یافت، چندانکه دردهان گرفت عکس آن در آب بدید، پنداشت که دیگری است، بشره دهان باز کرد تا آن را نیز از آب گیرد، آنچه در دهان بود باد داد.

بخش ۱۳ - حکایت مرد غافل -

چون فکرت من بر این جمله بکارهای دنیا محیط گشت و بشناختم که آدمی شریف تر خلاق و عزیزتر موجودات است، و قدر ایام *عمر خویش نمی‌داند و در نجات نفس نمی‌کوشد، از مشاهدت این حال در شگفت عظیم افتادم و چون بنگریستم مانع این سعادت راحت اندک و نهمت حقیر است که مردمان بدان مبتلا گشته‌اند، و آن لذات حواس است، خوردن و بوییدن و پسودن و شنودن، وانگاه خود این معانی بر قضیت حاجت و اندازه امنیت هرگز تیسیر نپذیرد، و نیز از زوال و فنا دران امن صورت نبندد، و حاصل آن اگر میسر گردد خسران دنیا و آخرت باشد، و هر که همت دران بست و مهمات آخرت را مهمل گذاشت همچو آن مرد است که از پیش اشتر مست بگریخت و بضرورت خویشتن در چاهی آویخت و دست در دو شاخ زد که بر بالای آن روئیده بود و پایهاش بر جایی قرار گرفت. در این میان بهتر بنگریست، هر دو پای بر سر چهار مار بود که از سر سوراخ بیرون گذاشته بودند. نظر بقعر چاه افکند ازدهایی سهمناک دید دهان گشاه و افتادن او را انتظار می‌کرد. بسر چاه التفات نمود موشان سیاه و سفید بیخ آن شاخها دایم بی فتور می‌بریدند. و او در اتنای این محنت تدبیری می‌اندیشید و خلاص خود را طریقی می‌جست. پیش خویش زنبور خانه ای و قدری شهد یافت، چیزی ازان بلب برد، از نوعی در حلاوت آن مشغول گشت که از کار خود غافل ماند و نه اندیشید که پای او بر سر چهار مار است و نتوان دانست که کدام وقت در حرکت آیند، و موشان در بریدن شاخها جد بلیغ می‌نمایند و البته فتوری بدان راه نمی‌یافت، و چندانکه شاخ بگسست در کام ازدها افتاد. و آن لذت حقیر بدو چنین غفلتی راه داد و حجاب تارطک برابر نور عقل او بداشت تاموشان از بریدن شاخها بپرداختند و بیچاره حرطص در دهان ازدها افتاد. پس من دنیارا بدان چاه پر آفت و مخافت مانند کردم؛ و موشان سپید و سیاه و مداومت ایشان بر بریدن شاخها بر شب و روز که تعاقب ایشان بر فانی گردانیدن جاوهران و تقریب آجال ایشان مقصور است؛ و آن چهار مار را بطبایع که عماد خلقت آدمی است و هر گاه که یکی ازان در حرکت آزد زهر قاتل و مرگ حاضر باشد؛ و چشیدن شهد و شیرینی آن را بلذات این جهانی که فایده آن اندک است و رنج و تبعت بسیار، آدمی را بیهوده از کار آخرت باز می‌دارد و راه نجات بر وی بسته می‌گرداند؛ و ازدها را برجعی که بهیچ تاویل ازان چاه نتواند بود، و چندانکه شربت مرگ تجرع افتد و ضربت بویحیی صلوات الله علیه پذیرفته آید هراینه بدو باید پیوست و هول و خطر و خوف و فرع او مشاهدت کرد، آنگاه ندامت سود ندارد و توبت و انابت مفید نباشد، نه راه بازگشتن مهیا و

نه عذر تقصیرات ممهد، و بطان مناجات ایشان در قرآن عظیم بر این نسق وارد که یا ویلنا من بعثنا من مرقدنا هذا ما وعد الرحمن و صدق المرسلون.

بخش ۱۴

در جمله نزدیک آمد که این هراس ضجرت بر من مستولی گرداند و بیک پشت پای در موج ضلالت اندازد. چنانکه هردو جهان از دست بشود. باز در عواقب کارهای عالم تفکری کردم و موونات آن را پیش دل و چشم آوردم، تا روشن گشت که نعمتهای این جهانی چون روشنایی برق بی دوام و ثبات است. و با این همه مانند آب شور که هرچند بیش خورده شود تشنگی غالب تر گردد، و چون خمره پر شهد مسمومست که چشیدن آن کام را خوش آید لکن عاقبت بهلاک کشد، و چون خواب نیکوی دیده آید بی شک در اثنای آن دل بگشاید اما پس از بیداری حاصل جز تحسر و تاسف نباشد؛ و آدمی را در کسب آن چون کرم پیله دان که هرچند بیش تند بند سخت گردد و خلاص متعذرتر شود. و با خود گفتم چنین هم راست نیاید که از دنیا بآخرت می‌گریزم و از آخرت بدنیا، و عقل من چون قاضی مزور که حکم او در یک حادثه بر مراد هر دو خصم نفاذ می‌یابد. گر مذهب مردمان عاقل داریک دوست بسنده کن که یک دل داری

ابتدای کلیله و دمنه، و هو من کلام بزرگمهر البختگان

بخش ۱- تمهید بزرگمهر بختگان-

این کتاب کلیله و دمنه فراهم آورده علما و براهنه هند است در انواع مواعظ و ابواب حکم و امثال، و همیشه حکمای هر صنف از اهل عالم می‌کوشیدند و بدقایق حیلت گرد آن می‌گشتند که مجموعی سازند مشتمل بر مناظم حال و مآل و مصالح معاش و معاد، تا آنگاه که ایشان را این اتفاق خوب روی نمود، و بر این جمله وضعی دست داد، که سخن بلیغ باتقان بسیار از زبان بهایم و مرغان و وحوش جمع کردند، و چند فایده ایشان را دران حاصل آمد: اول آنکه در سخن مجال تصرف یافتند تا در هر باب که افتتاح کرده آید بنهایت اشباع برسانیدند، دیگر آنکه پند و حکمت و لهو و هزل و بهم پیوست تا حکما برای استفادت آن را مطالعه کنند. و نادانان برای افسانه خوانند، و احداث متعلمان بظن علم و موعظت نگردند و حفظ آن بریشان سبک خیزد، و چون در حد کهولت رسند و در آن محفوظ تاملی کنند صحیفه دل را پر فواید بینند، و ناگاه بر ذخایر نفیس و گنجهای شایگانی مظفر شوند. و مثال این همچنان است که مردی در حال بلوغ بر سر گنجی افتد که پدر برای او نهاده باشد فرحی بدو راه یابد و در باقی عمر او زکسب فارغ آید.

بخش ۲- خواننده باید اصل و غرض تألیف کتاب را بشناسد-

و خواننده این کتاب باید که اصل وضع و غرض که در جمع و تألیف آن بوده است بشناسد، چه اگر این معنی بر وی پوشیده ماند انتفاع او ازان صورت نبندد و فواید و ثمرات آن او را مهنا نباشد. و اول شرطی طالب این کتاب را حسن قراءت است که اگر در خواندن فروماند بتفهم معنی کی تواند رسید؟ زیرا که خط کالبد معنی است، و هرگاه دران اشتباهی افتاد ادراک معنای ممکن نگردد، و چون برخواندن قادر بود باید که دران تامل واجب داند و همت دران نبندد که: زودتر بآخر رسد، بل که فواید آن را بآهستگی در طبع جای می‌دهد، که اگر بر این جمله نرود همچنان بود که: مردی در بیابان گنجی یافت، با خود گفت اگر نقل آن بذات خویش تکفل کنم عمری دران شود و اندک چیزی تحویل افتد، بصواب آن نزدیک تر که مزدوری چند حاضر آرم و ستور

بسیار کرا گیرم و جمله بخانه برم. هم بر این سیاحت برفت و بارها پیش از خویشان گسیل کرد. مکاریان را سوی خانه خویش بردن بمصحلت نزدیک تر نمود، چون آن خردمند دوران‌دیشه بخانه رسید در دست خویش از آن گنج جز حسرت و ندامت ندید.

بخش ۳ - فایده در فهم است نه حفظ -

و بحقیقت بیاید دانست که فایده در فهم است نه در حفظ، و هر که بی وقوف در کاری شروع نماید همچنان باشد که: مردی می‌خواست که تازی گوید، دوستی فاضل ازان وی تخته ای زرد در دست داشت؛ گفت: از لغت تازی چیزی از جهت من بران بنویس. چون پرداخته شد. بخانه برد و گاه گاه دران می‌نگریست و گمان برد که کمال فصاحت حاصل آمد. روزی در محفلی سخنی تازی خطا گفت، یکی از حاضران تبسمی واجب دید. بخندید و گفت: برزبان من خطا رود و تخته زرد من در خانه من است؟

بخش ۴ - علم به کردار نیک جمال گیرد -

و بر مردمان واجب است که در کسب علم کوشند و فهم را دران معتبر دارند، که طلب علم و ساختن توشه آخرت از مهماتست. و زنده را از دانش و کردار نیک چاره نیست، و نیز در نور ادب دل را روشن کند، و داروی تجربت مردم را از هلاک جهل برهاند، چنانکه جمال خورشید روی زمین را منور گرداند، و آب زندگانی عمر جاوید دهد. و علم بکردار نیک جمال گیرد که میوه درخت دانش نیکوکاری است و کم آزاری. و هر که علم بداند و بدان کار نکند بمنزلت کسی باشد که مخافت راهی می‌شناسد اما ارتکاب کند تا بقطع و غارت مبتلا گردد، یا بیماری که مضرت خوردنیها می‌داند و همچنان بران اقدام می‌نماید تا در معرض تلف افتد. و هراینه آن کس که زشتی چیزی بشناخت اگر خویشان دران افکند نشانه تیر ملامت شود، چنانکه دو مرد در چاهی افتند یکی بینا و دیگر نابینا، اگرچه هلاک میان هر دو مشترکست اما عذر نابینا بنزدیک اهل خرد و بصارت مقبول تر باشد.

بخش ۵

و هرگاه حوادث بعامل محیط شود باید که در پناه صواب دود و برخطا اصرار ننماید و آن را ثبات عزم و حسن عهد نام نکند. چه هر که بی راهبر بعمیا در راه جهول رود و از راه راست و شارع عام دور افتد هرچند پیشتر رود بگم راهی نزدیک تر باشد. و اگر خار در چشم متهور مستبد افتد، در بیرون آوردن آن غفلت ورزد و آن را خوار دارد و بر سری چشم می‌مالد، بی شبهت کور شود.

بخش ۶

و بر خردمند واجب است که بقضاهای آسمانی ایمان آرد و جانب حزم را هم مهمل نگذارد، و هر کار که مانند آن بر خویشان نپسندد در حق دیگران روا ندارد، که لاشک هر کرداری را پاداشی است، و چون مهلت برسد و وقت فراز آمد هراینه دیدنی باشد و دران تقدیم و تاخیر صورت نیندد.

بخش ۷

و خوانندگان این کتاب را باید که همت بر تفهم معانی مقصور گردانند و وجوه استعارات را بشناسد تا از دیگر کتب و تجارب بی نیاز شوند، و همچون کسی نباشد که مشت در تاریکی اندازد و سنگ از پس دیوار، وانگاه بنای کارهای خویش و تدبیر معاش و معاد بر فضیلت آن نهند تا جمال منافع آن هرچه تابنده تر روی نماید و دوام فواید آن هرچه پاینده تر دست دهد. والله ولی التوفیق

لما یرضیه بواسع فصله و کرمه.

بخش ۸

و فایده در تعلم حرمت ذات و عزت نفس است، پس تعلیم دیگران، که اگر بافادت مشغول گردد و در نصیب خویش غفلت ورزد همچون چشمه ای باشد که از آب او همه کس را منفعت حاصل می‌آید و او ازان بی‌خبر. و از دو چیز نخست خود را مستظهر باید گردانید پس دیگران را ایشار کرد: علم و مال. یعنی چون وجوه تجارب معلوم گشت اول در تهذیب اخلاق خویش باید کوشید آنگاه دیگران را بران باعث بود. و اگر نادانی این بشارت را بر هزل حمل کند مانند کوری باشد که کاژی را سرزنش کند.

بخش ۹

و عاقل باید که در فاتحت کارها نهایت اغراض خویش پیش چشم دارد و پیش از آنکه قدم در راه نهد مقصد معین گرداند، و الا واسطه بحیرت کشد و خاتمت بهلاک و ندامت. و بحال خردمند آن لایق تر که همیشه طلب آخرت را بر دنیا مقدم شمرد، چه هر که همت او از طلب دنیا قاصرتر حسرات او بوقت مفارقت آن اندک تر، و نیز آنکه سعی برای آخرت کند مرادهای دنیا بیابد و حیات ابد او را بدست آید، و آنکه سعی او بمصالح دنیا مصروف باشد زندگانی برو و بال گردد، و از ثواب آخرت بماند. و کوشش اهل عالم در ادراک سه مراد ستوده ست: ساختن توشه آخرت، تمهید اسباب معیشت، و راست داشتن میان خود و مردمان بکم آزاری و ترک اذیت.

بخش ۱۰

و پسندیده تر اخلاق مردان تقوی است و کسب مال از وجه حلال، هر چند در هیچ حال از رحمت آفریدگار عز اسمه و مساعدت روزگار نومید نشاید بود اما بران اعتماد کلی کردن و کوشش فرو گذاشتن از خرد و رای راست دور افتد، که امداد خیرات و اقسام سعادات بدو نزدیک تر که در کارها ثابت قدم باشد و در مکاسب جد و هد لازم شمرد. و اگر چنانکه باژگونگی روزگار است کاهلی بدرجتی رسد یا غافل رتبی یابد بدان التفات ننماید، و اقتدای خویش بدو دست نشناسد، چه نیک بخت و دولت یار او تواند بود که تیل بمقبلان و خردمندان واجب بیند تا بهیچ وقت از مقام توکل دورنماید، و از فضیلت مجاهدت بی بهره نگردد.

بخش ۱۱

و نیکوتر آنکه سیرتهای گذشتگان را امام ساخته شود و تجارب متقدمان را نمودار عادات خویش گردانیده آید. که اگر در هر باب ممارست خویش را معتبر دارد عمر در محنت گزارد. با آنچه گویند «در هر زیانی زیرکی است» لکن از وجه قیاس آن موافق تر که زیان دیگران دیده باشد و سود از تجارب ایشان برداشته شود، چه اگر از این طریق عدول افتد هر روز مکره‌هی باید دید، و چون تجارب اتقیانی حاصل آمد هنگام رحلت باشد.

بخش ۱۲

و هر جانور که در این کارها اهمال نماید از استقامت معیشت محروم ماند: ضایع گردانیدن فرصت و، کاهلی در موسم حاجت و، تصدیق اخبار که محتمل صدق و کذب باشد و قیاس آن بر سخنان نامعقول و پذیرفتن آن به استبداد رای و، التفات نمودن بچربک نام و رنجانیدن اهل و تبع بقول مضرب فتان، و رد کردن کردار نیک برخاملان و تضییع منفعتی از آن جهت و، رفتن بر اثر هوا-که

عاقل را هیچ سهو چون تتبع هوا نیست - و گردانیدن پای از عرصه یقین.

باب الفحص عن امر دمنه

بخش ۱ - بازجست کار دمنه -

رای گفت برهنه را: معلوم گشت داستان ساعی نامم که چگونه جمال یقین را بخيال شبهت ببوشانید تا مروت شیر مجروح شد و سمت نقض عهد بدان پیوست و دشمنایگی در موضع دوستی و وحشت بجای الفت قرار گرفت و دستور ملک و گنجور او در سر آن شد. اکنون اگر بیند عاقبت کار دمنه و کیفیت معذرت‌های او پیش شیر و وحوش بیان کند، که شیر در آن حادثه چون بعقل خود رجوع کرد و در دمنه بدگمان گشت تدارک آن از چه نوع فرمود، و بر غدر او چگونه وقوف یافت، و دمنه بچه حجت تمسک نمود، و تخلص از چه جنس طلبد، و از کدام طریق گرد جستن پوزش آن درآمد.

بخش ۲

یکی از حاضران گفت: سزاوارتر کسی که چگونگی مکر او از عوام نباید پرسید، و خبث ضمیر او بر خواص مشتبه نگردد، این بدبختست که علامات کژی سیرت در زشتی صورت او دیده می‌شود. قاضی پرسید که: آن علامت چیست؟ تقریر باید کردن، که همه کس آن را نتواند شناخت. گفت: علما گویند که «هر گشاده ابرو، که چشم راست او از چپ خردتر باشد با اختلاج دای»، و بینی او بجانب راست میل دارد، و در هر منبتی از اندام او سه موی روید، و نظر او همیشه سوی زمین افتد، ذات ناپاک او مجمع فساد و مکر و منبع فجور و غدر باشد. «و این علامات در وی موجود است. دمنه گفت: در احکام خلائق گمان میل و مدهانت توان داشت، و حکم ایزدی عین صواب است و دران سهو و زلت و خطا و غفلت صورت نبندد. و اگر این علامات که یاد کردی معین عدل و دلیل صدق می‌تواند بود، بدان حق را از باطل جدا می‌توان کرد، پس جهانیان در همه معانی از حجت فارغ آمدند، و بیش هیچ کس را نه بر نیکوکاری محمدمت واجب آید و نه بر بدکرداری عقوبت لازم. زیرا که هیچ مخلوق این معانی را از خود دفع نتواند کرد. پس بدین حکم جزای اهل خیر و پاداش اهل شر محو گشت. و اگر من این کار که می‌گویند بکرده ام، نعوذ بالله، این علامات مرا برین داشته باشد، و چون دفع آن در امکان نیاید نشاید که بعقوبت آن ماخوذ گردم، که آنها با من برابر آفریده شده‌اند. و چون ازان احتراز نتوان کرد حکم بدان چگونه واقع گردد؟ و تو باری برهان جهل و تقلید خویش روشن گردانیدی و بکلمه ای نامفهوم نمایش بی وجه و مداخلت نه در هنگام گرفتی.

چون بدمنه براین جمله جواب بداد دیگر حاضران دم در کشیدند و چیزی نگفتند قاضی بفرمود تا او را بزندان باز بردند.

بخش ۳

و دوستی ازان کلیله، روزبه نام، بنزدیک دمنه آمد و از وفات کلیله اعلام داد. دمنه رنجور و متاسف گشت و پرغم و متحیر شد، و از کوره آتش دل آهی برآورد و از فواره دیاه آب بر رخسار براند و گفت: دریغ دوست مشفق و برادر ناصح که در حوادث بدو دویدمی، و پناه در مهمات رای و رویت و شفقت و نصیحت او بود، و دل او گنج اسرار دوستان و کان رازهای بذاذران، که روزگار را بران وقوف صورت نبستی و چرخ را اطلاع ممکن نگشتی. بیش مرا در زندگانی چه راحت و از جان و بینایی چه فایده؟ و اگر نه آنستی که این مصیبت بمکان مودت تو جبر می‌افتد، ورنی

اکنون خود را بزاریان کشته امیو بحمدالله که بقای تو از همه فوایت عوض و خلف صدق است، و هر خلل که بوفات او حادث شده

است بحیات تو تدارک پذیرد. و امروز مرا تو همان بذارذری که کلطه بوده ست، رهین شکر و منت گشتم. و کلی ارباب مروت و اصحاب خرد و تجربت را بدوستی و صحبت تو مباحث است. کاشکی از من فراغی حصال آیدی، و کاری را شایان توانمی بود. دست یک دیگر بگرفتند و شرط وثیقت بجای آورد.

آنگاه دمنه او را گفت: فلان جای ازان من و کلیده دینه ای است، اگر رنجی برگیری و آن را بیاری سعی تو مشکوری باشد. روزبه بر حکم نشان او برفت و آن بیاورد. دمنه نصیب خویش بر گرفت و حصه کلیده برزویه داد، و وصایت نمود که پیوسته پیش ملک باشد و از آنچه در باب وی رود تنسمی می کند او را می آگاهانند. و روزبه تیمار آن نکته تا روز قیامت وفات دمنه می داشت. دیگر روز مقدم قضات ماجرا بنزدیک شیر برد و عرضه کرد. شیر آن بستد و او را باز گردانید، و مادر را بطلبید. چون مادر شیر ماجرا را بخواند و بر مضمون آن واقف گشت در اضطراب آمد و گفت: اگر سخن درشت رانم موافق رای ملک نباشد، و اگر تحرز نمایم جانب شفقت و نصیحت مهممل ماند. شیر گفت: در تقریر ابواب مناصحت محابا و مراقبت شرط نیست، و سخن او در محل هرچه قبول تر نشیند و آن را بر ریت و شبهت آسیب و مناسبت نباشد. گفت: ملک میان دروغ و راست فرق نمی کند، و منفعت خویش از مضرت نمی شناسد. و دمنه بدین فرصت می یابد فتنه ای انگیزد که رای ملک در تدارک آن عاجز آید، و شمشیر او از تلافی آن قاصر و بخشم برخاست و برفت.

بخش ۴

دیگر روز دمنه را بیرون آوردند، و قضات فراهم آمدند، و در مجمع عام بنشستند، و معتمد قاضی همان فصل روز اول تازه گردانید. چون کسی در حق وی سخنی نگفت مقدم قضات روی بدو آورد و گفت: اگر چه حاضران ترا بخاموشی یاری می دهند دل‌های همگان در این خیانت بر تو قرار گرفته است، و ترا با این سمت و وصمت در زندگانی میان این طایفه چه فایده؟ و بصلاح حال و مال تو آن لایق تر که بگناه اقرار کنی، و بتوبت و انابت خود را از تبعت آخرت مسلم گردانی، و باز رهی اگر خوش خوبی از گران قرطباتان

و گر بدخویی از گران قرطبانیمستریح او مستراح منه، وانگاه دو فضیلت ترا فراهم آید و ذکر آن برصحیفه روزگار مثبت ماند: اول اعتراف بجنایت برای رستگاری آخرت و اختیار کردن دار بقا بر دار فنا؛ و دوم صیت زبان آوری خود بدین سوال و جواب که رفت و انواع معاذیر دل پذیر که نموده شد. و حقیقت بدان که وفات در نیک نامی بهتر از حیات در بدنامی.

دمنه گفت: قاضی را بگمان خود و ظنون حاضران بی حجت ظاهر و دلیل روشن حکم نشاید کرد، ان الظن لایغنی من الحق شیئا. و نیز اگر شما را این شبهت افتاده ست و طبع همه برگناه من قرار گرفته است آخر من در کار خود بهتر دانم. و یقین خود را برای شک دیگران پوشانیان از خرد و مروت و تقوی و دیانت دور باشد. و بظنی که شما راست که مگر عیاذا بالله درباب اجنبی و ریختن خون او از جهت من قصدی رفتست چندین گفت گوی می رود، و اعتقاهای همه تفاوت می پذیرد، اگر در خون خود بی موجبی سعی پیوندم دران بچه تاویل معذور باشم؟ که هیچ ذاتی را بر من آن حق نیست که ذات مرا، و آنچه در حق کمتر کسی از اجانب جایز شمرم و از روی مروت بدان رخصت نیابم درباب خود چگونه روا دارم؟ از این سخن در گذر، اگر نصیحتتست به ازین باطلد کرد و اگر خلدیعتتست پس از فضیحت دران خوض نمودن بابت خردمندان نتواند بودن. و قول قضات حکم باشد، و از خطا و سهو دران احتراز ستوده است. و نادر آنکه همیشه راست گوی و محکم کار بودی، از شقاوت ذات و شوربختی من در این حادثه گرافکاری بردست گرفتی، و اتقان و احتیاط تمام یکسو نهادی، و بتمویه اصحاب غرض و ظن مجرد خویش روی بامضای حکم آوردی

و هر که گواهی دهد درکاری که دران وقوف ندارد بدو آن رسد که بدان نادان رسید. قاضی گفت: چگونه است آن؟ گفت:

بخش ۵

برهن گفت: خون هرگز نخسبد، و بیدار کردن فتنه بهیچ تاویل مهنانماند، و در تواریخ و اخبار چنان خوانده ام که چون شیر از کارگاو برداخت از تعجیلی که دران کرده بود بسی پشیمانی خورد و سرانگشت ندامت خایید. نیک برنج اندرم از خویشن گم شده تدبیر و خطا کرده ظنو بهر وقت حقوق متاکد و سوائف مرضی او را یاد می کرد و فکرت و ضجرت زیادت استیلا و قوت می یافت، که گرامی تر اصحاب و عزیزتر اتباع او بود، و پیوسته می خواست که حدیث او گوید و ذکر او شنود. و با هر یک از وحوش خلوتها کردی و حکایتها خواستی. شبی پلنگ تا بیگاهی پیش او بود، چون بازگشت برمسکن کلیله و دمنه گذرش افتاد. کلیله روی بدمنه آورده بود و آنچه از جهت او در حق گاو رفت باز می راند. پلنگ بیستاد و گوش داشت. سخن کلیله آنجا رسیده بود که: هول ارتکابی کردی، و این غدر و غمزرا مدخلی نیک باریک جستی، و ملک را خیانت عظیم روا داشتی. و ایمن نتوان بود که ساعت بساعت بوبال آن ماخوذ شوی و تبعث آن بتو رسد و هیچکس از وحوش ترا دران معذور ندارد، و در تخلص تو ازان معونت و مظاهرت روانیند، و همه برکشتن و مثله کردن تو یک کلمه شوند. و مرا بهمسایگی تو حاجت نیست از من دورباش و مواصلت و ملاطفت در توقف دار. دمنه گفت که:

گر بر کنم دل از تو و بردارم از تو مهر آن مهر بر که افکنم آن دل کجا برم؟

نیز کار گذشته تدبیر را نشاید، خیالات فاسد از دل بیرون کن و دست از نیک و بد بدار و روی بشادمانگی و فراغت آر، که دشمن برافتاد و جهان مراد خالی و هوای آرزو صافی گشت. سرفراز و بفرخی بگراز

لهو جوی و بخرمی می خورو ناخوبی موقع آن سعی در مروت و دیانت بر من پوشیده نبند، و استیلائی حرص و حسد مرا بران محرض آمد.

بخش ۶ - حکایت زن بازرگان کشمیری -

آورده اند که در شهر کشمیر بازرگانی بود حمیر نام و زنی ماه پیکر داشت که نه چشم چرخ چنان روی دیده بود، نه راید فکرت چنان نگار گزیده، رخساری چون روز ظفر تابان و زلفی چون شب فراق درهم و بی پایان. خود ز رنگ زلف و نور روی او بر ساختند کفر خالی از گمان و دین جمالی زیقینو نقاشی استاد، انگشت نمای جهان در چیره دستی، از خامه چهره گشای او جان آزر در غیرت، و از طبع رنگ آمیز او خاطر امانی در حیرت، با ایشان همسایگی داشت. میان او و زن بازرگان معاشقتی افتاد. روزی زن او را گفت: بهر وقت رنج می گیری و زاویه مارا بحضور خویش آراسته می گردانی، و لاشک توقفی می افتد تا آوازی دهی و سنگی اندازی. آخر مارا از صنعت تو فایاه ای باید. چیزی توانی ساخت که میان من و تو نشانی باشد؟ گفت چادری دو رنگ سازم که سپیدی برو چون ستاره در آب می تابد و سایه یدرو چون گله زنگیان بر بنا گوش ترکان می در فشد. و چون تو آن بدیدی بزودی بیرون خرام. و غلامی این باب می شنود. چادر بساخت، و یگچندی بگذشت. روزی نقاش بکاری رفته بود و تا بیگاهی مانده. آن غلام آن چادر را از دختر او عاریت خواست و زن را بدان شعار بفریفت، و بدو نزدیک شد و پس از قضای شهوت بازگشت و چادر باز داد. چون نقاش برسد و آرزوی دیدار معشوق می داشت، در حال چادر بکتف گردانید و آنجا رفت. زن پیش او باز دوید و گفت: ای دوست، هنوز این ساعت باز گشته ای، خیر هست که بر فور باز آمدی! مرد دانست که چه شده است، دختر را ادب بلیغ کرد و چادر بسوخت.

بخش ۷

چون پلنگ این فصول تمام بشنود بنزدیک مادر شیر رفت و از وی عهدی خواست که آنچه گوید مستور ماند. و پس از وثیقت و تاکید آنچه از ایشان شنوده بود باز گفت، و مواعظ کلیله و اقرار دمنه مستوفی تقریر کرد. دیگر روز مادر شیر بدیوار پسر آمد، او را چون غمناکی یافت. پرسید که: موجب چیست؟ گفت: کشتن شنزبه و یاد کردن مقامات مشهور و مآثر مشکور که در خدمت من داشت. هر چند می‌کوشم ذکر وی از خاطر من دور نمی‌شود، و هر گاه که در مصالح ملک تاملی کنم و از مخلص مشفق و ناصح واقف اندیشم دل بدو رود و محاسن اخلاق او بر من شمرد. مادر شیر گفت: شهادت هیچ کس برو مقنع تر از نفس او نیست. و سخن ملک دلیل است بر آنچه دل او بر بی گناهی شنزبه گواهی می‌دهد و هر ساعت قلبی تازه می‌گرداند و برخاطر می‌خواند که این کار بی یقین صادق و برهان واضح کرده شده است. و اگر در آنچه بملک رسانیدند تفکری رفتی و برخشم و نفس مالک و قادر توانستی بود و آن را بر رای و عقل خویش باز انداختی حقیقت حال شناخته گشتی، که هیچ دلیل در تاریکی شک چون رای انور و خاطر از هر ملک نیست، چه فراست ملوک جاسوس ضمیر ملک و طلیعه اسرار غیب باشد.

گر ضمیرت بخواهدی بی شکاز دل آسمان خبر کندی

گفت: در کار گاو بسیار فکرت کردم و حرص نمود بدانچه بدو خیانتی منسوب گردانم تا در کشتن می‌شود و حسرت و ندامت بر هلاک وی بیشتر. و نیز بیچاره از رای روشن دور و از سیرت پسندیده بیگانه نبود که تهمت حاسدان از آن روی بر وی درست گردد و تمنی بی خردان در دماغ وی متمکن شود، یا مغالبت من بر خاطر گذراند. و در حق وی اهمال هم نرفته بود که داعی عداوت و سبب مناقشت شدی. و می‌خواهم که تفحص این کار بکنم و دران غلو و مبالغت واجب بینم، اگر چه سودمند نباشد و مجال تدارک باقی نگذاشته ام، اما شناخت مواضع خطا و صواب از فواید فراوان خالی نماند. و اگر تو دران چیزی می‌دانی و شنوده ای مرا بی‌اگاهان. گفت: شنوده ام، اما اظهار آن ممکن نیست، که بعضی از نزدیکان تو در کتمان آن مرا وصایت کرده است. و عیب فاش گردانیدن اسرار و تاکید علما در تجنب ازان مقرر است و الا تمام باز گفته آیدی. شیر گفت: اقایل علما را وجوه بسیار است و تاویلات مختلف، و خردمندان اقتدا بدان فراخور و بر قضیت حکمت صواب بینند. و پنهان داشتن راز اهل ریت مشارکت است در زلت. و شاید بود که رساننده این خبر خواستست که باظهار آن با تو خود را از عهده این حوالت بیرون آرد و ترا بدان آلوده گرداند. می‌نگر در این باب و آنچه فراخور نصیحت و شفقت تواند بود می‌کن.

مادر شیر گفت: این اشارت پسندیده و رای درستست، لکن کشف اسرار دو عیب ظاهر دارد: اول دشمنی‌گی آن کس که این اعتماد کرده باشد، و دوم بدگمانی دیگران، تا هیچ کس با من سخنی نگوید و مرا در رازی محرم نشمرد. شیر گفت: حقیقت سخن و کمال صدق تو مقرر است، و من نیز روا ندارم که بسبب بیرون آوردن خویش از عهده این خطا ترا بر خطایی دیگر اکراه نمایم. و اگر نمی‌خواهی که نام آن کس تعیین کنی و سر او فاش گردانی باری بمجمل اشارت کن. مادر شیر گفت: سخن علما در فضیلت عفو و جمال احسان مشهور است لکن در جرمهایی که اثر آن در فساد عام و ضرر آن در عالم شایع نباشد. چه هر کجا مضرت شامل دیده شد، و وصمت آن ذات پادشاه را بیالود، و موجب دلیری دیگر مفسدان گشت، و حجت متعدیان بدان قوت گرفت فوهریک در بد کرداری و ناهمواری آن را دستور معتمد و نمودار معتبر ساختند و عفو و اغماض و تجاوز و اغضا را مجال نماند و تدارک آن واجب بل که فریضه گردد.

ولکم فی القصاص حیوة یا اولی الالبابو فی الشر نجاه حین لاینجیک احسان

بخش ۸

و آن دمنه که ملک را برین داشت ساعی نام و شریر و فتان است. شیر مادر را فرمود که: چون برفت تامل کرد و کسان فرستاد و لشکر را حاضر خواست، و مادر را هم خبر کرد تا بیامد. پس بفرمود تا دمنه را بیاوردند و از وی اعراض نمود و خویشتن را در

فکرت مشغول کرد. دمنه چون در بلا- گشاده دید و راه حذر بسته روی بیکی از نزدیکان آورد و آهسته گفت که: چیزی حادث گشتست و فکرت ملک و فراهم آمدن شما را موجبی هست؟ مادر شیر گفت: ملک را زندگانی تو متفکر گردانیده است. و چون خیانت تو ظاهر شد و دروغ که در حق قهرمان ناصح او گفتی پیدا آمد نشاید که ترا طرفه‌العینی زنده گذارد. دمنه گفت: متقدمان در حوادث جهان هیچ حکمت ناگفته رها نکرده‌اند که متاخران را در انشای آن رنجی باید برد، و دیر است تا گفته‌اند که «همه تدبیرها سخره تقدیر است و، هر چند خردمند پرهیز بیش کند و، در صیانت نفس مبالغت بیش نماید بدام بلا نزدیک تر باشد.» و در نصیحت پادشاه سلامت طلبیدن و صحبت اشرار را دست موزه سعادت ساختن همچنانست که بر صحیفه کوثر تعلیق کرده شود و گاه بیخته را بیاد صر صر سپرده آید. و هر که در خدمت پادشاه ناصح و یک دل باشد خطر او زیادت است برای آنکه او را دوستان و دشمنان پادشاه خصم گردند: دوستان از روی حسد و منافست در جاه و منزلت، و دشمنان از وجه اخلاص و نصیحت در مصالح ملک و دولت.

و برای اینست که اهل حقایق پشت بدیوار امن آورده‌اند و روی ازین دنیای ناپایدار بگردانیده است و دست از لذات و شهوات آن برداشته و تنهایی را بر مخالفت مردمان و عبادت خالق را بر خدمت مخلوق برگزیده، که در حضرت عزت و سهو و غفلت جایز نیست، و جزای نیکی بدی و پاداش عبادت عقوبت صورت نیندد. و در احکام آفریدگار از قضیت معدلت گذر نباشد. آنجا غلطی نیست گر اینجا غلطی است

و کارهای خلاق بخلاف آن بر انواع مختلف و فنون متفاوت رود، اتفاق دران معتبر نه استحقاق، گاه مجرمان را ثواب کردار مخلصان ارزانی می‌دارند و گاه ناصحان را بعداب زلت جانین می‌نمایند و هوا بر احوال ایشان غالب و خطا در افعال ایشان ظاهر و نیک و بد و خیر و شر نزدیک ایشان یکسان. و پادشاه موفق آنست که کارهای او باین صواب نزدیک باشد و از طریق مضایقت دور، نه کسی را بحاجت تربیت کند و نه از بیم عقوبت روا دارد. و پسندیده تر اخلاق ملوک رغبت نمودن است در محاسن صواب و عزیز گردانیدن خدمتگاران مرضی اثر. و ملک می‌داند و حاضران هم گواهی دریغ ندارند که میان من و گاو هیچ چیز اسباب منازعت و دواعی مجاذبت و عداوت قدیم و عصیبت موروث که آن را غایلتی صورت شود نبود. و او را مجال قصد و عنایت و دست بدکرداری و شفقت هم نمی‌شناختم که ازان حسد و حقدی تولد کردی. لکن ملک را نصیحتی کردم و آنچه برخورد واجب شناختم بجای آورد، و مصداق سخن و برهان دعوی بدید و بر مقتضای رای خویش کاری کرد. و بسیار کس از اهل غش و خیانت و تهمت و عداوت از من ترسان شده‌اند، و هرینه بمطابقت در خون من سعی خواهند کرد و بموافقت در من خروشدند.

و هرگز گمان نداشتم که مکافات نصیحت و ثمرت خدمت این خواهد بود که بقای من ملک را رنجور و متاسف گرداند. چون شیر سخن دمنه بشنود گفت: او را بقضات باید سپرد تا از کار او تفحص کنند، چه در احکام سیاست و شرایط انصاف و معدلت. بی ایضاح بینت و الزام حجت جایز نیست عزیمت را در اقامت حدود بامضا رسانیدن. دمنه گفت: کدام حاکم راست کارتر و منصف تر از کمال عقل و عدل ملکست؟ هر مثال که دهد نه روزگار را بدان محل اعتراض تواند بود و نه چرخ را مجال مراجعت. گردون گشاده چشم و زمانه گوش

هر حکم را که رای تو امضا کند همیو بر رای متین ملک پوشیده نماند که هیچیز در کشف شبهت و افزودن در نور بصیرت چون مجاهدت و ثبت نیست. و من واثقم که اگر تفحص بسزا رود از باس ملک مسلم مانم. و بهمه حال براءت ساحت و فرط مناصحت و صدق اشارت و یمن ناصیت من معلوم خواهد شد. اما از مبالغتی در تفتیش کار من چاره نیست، که آتش از ضمیر چوب و دل سنگ بی جد تمام و جهد بلیغ بیرون نتوان آورد.

و اگر من خود را جرمی شناسمی در تدارک غلو التماس ننمایم. لکن واثقم بدطن تفحص که مزطد اخلاص من ظاهر گردد. و هر چیز که نسیم عطر دارد پاشیدن آن اثر طیب زودتر باطراف رسد. و اگر در این کار ناقه و جملی داشتی، پس از گزاردن آن

فرصتها بود، بردرگاه ملک ملازم نبودمی وپای شکسته منتظر بلا نشستمی. و چشم می‌دارم که حوالت کار بامینی کند که از غرض و ریبت مزنه باشد ب، و مثال دهد تا هر روز آنچه رود بسمع ملک برسانند، و ملک آن را بر رای جهان نمای خود، که آینه فتح است و جام ظفر، بازاندازد تا من بشبهت باطل نگردم، چه همان موجب که کشتن گاو ملک را مباح گردانید از ان من بر وی محظور کرده است. آنگاه من خود بچه سبب این خیانت اندیشم؟ که محل و منزلت آن ندارم که از سمت عبودیت انفت دارم و طمع کارهای بزرگ و درجات بلند بر خاطر گذرانم. هر چند ملک را بنده ام آخر مرا از عدل علام آرای او نصیبی باید، که محروم گردانیدن من از ان جحایز نباشد، و در حیات و پس از وفات امید من از ان منقطع نگردد.

بخش ۹

یکی از حاضران گفت: آنچه دمنه می‌گوید از وجه تعظیم ملک نیست، اما می‌خواهد که بدین کلمات بلا از خود دفع کند. دمنه گفت: کیست بنصیحت من از نفس من سزاوارتر؟ و هر که خود را در مقام حاجت فروگذارند و در صیانت ذات خویش اهتمام نمایند دیگران را در وی امیدی نماند. و سخن تو دلیل است بر قصور فهم و وفور جهل تو. و تا گمان نبری که این تمویهات بر رای ملک پوشیده ماند! که چون تاملی فرماید و تمییز ملکانه بر تزویر تو گمارد فضیحت تو پیدا آید و نصیحت از معاندت جدا شود، که رای او کارهای عمری بشبی پردازد و لشکرهای گران باشارتی مقهور کند. ز رایش ار نظری یابد آفتاب بصدق که خواند یارد صبح نخست را کاذب؟ مادر شیر گفت: از سوابق مرک و غدر تو چندن عجب نمی‌دارم که از این مواعظت در این حال و بیان امثل در هر باب. دمنه گفت: این جای مواعظتست اگر در محل قبول نشیند، و هنگام مثل است اگر بسمع خرد استماع افتد. مادر شیر گفت: ای غدار، هنوز امید می‌داری که بشعوذه و مکر خلاص یابی؟ دمنه گفت: اگر کسی نیکویی را ببدی و خیر را بشر مقابله روا دارد من باری وعده را بانجاز و عهد را بوفای رسانیدم. ملک داند که هیچ خاین را پیش او دلیری سخن گفتن نباشد، و اگر در حق من این روا دارد مضرت آن هم بجانب او باز گردد. و گفته‌اند «هر که در کارها مسارعت نماید و از فواید تامل و منافع تثبت غافل باشد بدو آن رسد که بدان زن رسید که بگرم شکمی تعجیل روا داشت تا میان دوست و غلام فرق نتوانست کرد.» شیر پرسید: چگونه؟

گفت:

بخش ۱۰ - حکایت طیب حاذقی که چشمش ضعیف شده بود-

بشهری از شهرهای عراق طبیعی بود حاذق، و مذکور بیمن معالجت، مشهور بمعرفت دارو و علت، رفق شامل و نصیح کامل، مایه بسیار و تجربت فراوان، دستی چون دم مسیح و دمی چون قدم خضر صلی الله علیه. روزگار، چنانکه عادت اوست در بازخواستن مواهب و ربودن نفایس، او را دست بردی نمود تا قوت ذات و نور بصر در تراجع افتاد، و بتدریج چشم جهان بینش بخوابانید. و آن نادان وقح عرصه خالی یافت و دعوی علم طب آغاز نهاد، و ذکر آن در افواه افتاد. و ملک آن شهر دختری داشت و بنادر زاده خویش داده بود، و او را در حال نهادن حمل رنجی حادث گشت. طیب پیر دانا را حاضر آوردند. از کیفیت رنج نیکو پرسید. چون جواب بشنود و بر علت تمام وقوف یافت بداروی اشارت کرد که آن را زامهران خوانند. گفتند: بیاید ساخت. گفت: چشم من ضعیف است، شما بسازید.

در این میان آن مدعی بیامد و گفت: کار منست و ترکیب آن من ندانم. ملک او را پیش خواند و فرمود که در خزانه رود و اخلاط دارو بیرون آرد. در رفت و بی علم و معرفت کاری پیش گرفت. از قضا صره زهر هلاهل بدست او افتاد، آن را بر دیگر اخلاط بیامیخت و بدختر داد. خوردن همان بود و جان شیرین تسلیم کردن. ملک از سوز دختر شربتی از آن دارو بدان نادان داد، بخورد و

در حال سرد گشت. و این مثل بدن آوردم تا بدانید که کار بجهالت و عمل شبیهت عاقبت وخیم دارد.

بخش ۱۱

و این مثل بدن آوردم تا ملک بدانند که در کار من تعجیل نشاید کرد. و بحقیقت بیاید شناخت که من این سخن از بیم عقوبت و هراس هلاک نمی گویم، چه مرگ، اگر چه خواب نامرغوب است و آسایش نامحبوب، هرآینه بخواهد بود، و بسیار پای آوران از دست او سرگردان شدند، و گریختن ممکن نیست. خیره ماند از قیام غالب او

حمله شیر و حیلت روباهو گرما هزار جانستی، و بدانی که در سپری شدن آن ملک را فایده است و رای او را بدان میلی، در یک ساعت برترک همه بگویمی و سعادت دو جهان دران شناسمی. لکن ملک را در عواقب این کار نظری از فرایض است، که ملک بی تبع نتوان داشت، و خدمتگاران کافی را بقصد جوانب باطل از خللی خالی نماند.

تنها مانی چو یار بسیار کشیو بهر وقت بنده ای در معرض کفایت مهمانت نیفتد، و مرض اعتماد و تربیت نگردد، و هر روز خدمتگار ثابت قدم بدست نیاید و چارک ناصح محرم یافته نشود.

سالها باید که تا یک سنگ اصلی زافتاب لعل گردد در بدخشان یا عقیق اندر یمن

مادر شیر چون بدید که سخن دمنه بسمع رضا استماع می یابد بد گمان گشت، و اندیشید که ناگاه این غدرهای زراندد و دروغهای دلپذیر او باور دارد، که او نیک گرم سخن و چرب زبان بود، بفصاحت و زبان آوری مباحات نمودی، و مثلاً این بیت ورد داشتی: جایی که سخن باید چون موم کنم آهن

روی بشیر آورد و گفت: خاموشی برحجت بتصدیق ماند، و از اینجا گویند که «خاموشی همدانستان نیست.» و بخشم برخاست. شیر فرمود که دمنه را بیاید بست و بقضات سپرد و بحبس کرد تا تفحص کار او بکند. پس ازان مادر شیر باز آمد و شیر را گفت: من همیشه بوالعجبی دمنه شنودمی، اما اکنون محقق گشت بدین دروغها که می گوید، و عذرهای نغز و دفعهای شیرین که می نهد، و مخرجهای باریک و مخلصهای نادر که می جوید. و اگر ملک او را مجال سخن دهد بیک کلمه خود را از آن ورطه بیرون آرد. در کشتن او ملک را و لشکر را راحت عظیم است. زودتر دل فارغ گرداند و او را مدت و مهلت ندهد. شیر گفت: کار نزدیکان ملوک حسد و منازعت و بدسگالی و مناقشت است، و روز و شب در پی یک دیگر باشند و گرد این معانی برآیند، و هرکه هنر بیش دارد در حق او قصد زیادت رود و او را بدخواه و حسود بیش یافته شود. و مکان دمنه و قربت او بر لشکر من گران آمده است. و نمی دانم که اجماع و اتفاق ایشان در این واقعه برای نصیحت منست یا از جهت عداوت او. و نمی خواهم که در کار او شتابی رود که برای منفعت دیگران مضرت خویش طلبیده باشم. و تا تفحص تمام نفرمایم خود را در کشتن او معذور نشناسم، که اتباع نفس و طاعت هوا رای راست و تدبیر درست را بپوشانند. و اگر بظن خیانت اهل هنر و ارباب کفایت را باطل کنم حالی فوریت خشم تسکینی یابد، لکن غبن آن بمن باز گردد.

بخش ۱۲

چون دمنه را در حبس بردند و بندگران بر وی نهاد کلیله را سوز برادری و شفقت صحبت برانگیخت، پنهان بیدار او رفت، و چندانکه نظر بر وی افگند اشک باریدن گرفت و گفت: ای برادر ترا در این بلا- و محنت چگونه توانم دید، و مرا پس ازین از زندگانی چه لذت؟ آب صافی شده ست خون دلم

خون تیره شدست آب سرمبدم آهن کنون ازو زنگم

بودم آتش کنون ازو شررمو چون کار بدین منزلت رسید اگر در سخن با تو درشتی کنم باکی نباشد، و من این همه می دیدم و در

پند دادن غلو می‌نمود، بدان التفات نکردی. و نامقبول تر چیزها نزدیک تو نصیحت است. و اگر بوقت حاجت و در هنگام سلامت در موعظت تقصیر و غفلت روا داشته بودمی امروز باتو در این جنایت شرکت دارمی. لکن اعجاب تو بنفس و رای خویش عقل و علم ترا مقهور گردانید. و اشارت عالمان در آنچه «ساعی پیش از اجل میرد» با تو بگفته‌ام، و از مردن انقطاع زندگانی نخواسته‌اند، اما رنجهایی بیند که حیات را منغص گردانند، چنین که تو درین افتاده‌ای و هراینه مرگ ازان خوشتر است. و راست گفته‌اند «مقتل الرجل بین فکیه.»

گر زبان تو راز دارستیغ را بر سرت چه کارستی؟

دمنه گفت: همیشه آنچه حق بود می‌گفتی و شرایط نصیحت را بجای می‌آوردی، لکن شره نفس و قوت حرص بر طلب جاه رای مرا ضعیف کرد و نصایح ترا در دل من بی قدر گردانید، چنانکه بیمار مولع بخوردنی، اگر چه ضرر آن می‌شناسد، بدان التفات ننماید و بر قضیت شهوت بخورد. نیز خرم و بی خصم زیستن و خوش دل و ایمن روزگار گذاشتن نوعی دیگر است. هر کجا غلو همتی بود از رنجهای صعب و چشم زخمهای هایل چاره نباشد. و می‌دانم که تخم این بلا من کاشته‌ام، و هر که چیزی کاشت هراینه بدرود اگر چه در ندامت افتد و بداند که زهگیا کاشته است. و امروز وقتست که ثمرت کردار و ریع گفتار خویش بردارم. و این رنج بر من گران تر می‌گردد از هراسی که تو بمن متهم شوی بحکم سوابق دوستی و صحبت که میان ماست.

و عیاذالله اگر بر تو تکلیفی رود تا آنچه می‌دانی از راز من بازگوئی، وانگه من بدو موونت مبتلا- کردم، ی‌ی رنج نفس تو و خچلت که از جهت من در رنج افتی، و دوم آنکه مرا بیش امطد خلاص باقی نماند، که در صدق قول تو بهیچ تاویل شبهت نباشد «که که در حق بیگانگان گواهیده‌ی فدر باب من با چندان یگانگی و مخالفت صورت ریبتی نبندد. و امروز حال من می‌بینی، وقت رقت است و هنگام شفقت کز ضعیفی دست و تنگی جای

نیست ممکن که پیرهن بدرمگشت لاله ز خون دیده رخم

شد بنفشه ز زخم دست برمکلیله گفت: آنچه گفتم معلوم گشت. و حکما گویند که «هیچ کس بر عذاب صبر نتواند کرد، و هر چه ممکن گردد از گفتار حق یا باطل برای دفع اذیت بگوید.» و من ترا هیچ حیل نمی‌دانم، چون در این مقام افتادی بهتر آنکه بگناه اعتراف نمایی و بدانچه کرده‌ای اقرار کنی، و خود را از تبعث آخرت بر جوع و انابت برهانی، چه لابد درین هلاک خواهی شد، باری عاجل و آجل بهم پیوندد. دمنه گفت: در این معانی تامل کنم و آنچه فراز آید بمشاورت تو تقدیم نمایم.

بخش ۱۳

کلیله رنجور و پرغم بازگشت، و انواع بلا- بر دل خوش کرده پشت بر بستر نهاد و می‌پیچید تا هم در شب شکمش بر آمد و نفس فروشد. و ددی با دمنه بهم محبوس بود و در آن نزدیکی خفته، بسخن کلیله و دمنه بیدار شد و مفاوضت ایشان تمام بشنود و یاد گرفت و هیچ باز نگفت. دیگر روز مادر شیر این حدیث تازه گردانید و گفت: زنده گذاشتن فجار هم تنگ کشتن اختیار است. و هر که نابکاری را زنده گزارد در فجور با او شریک گردد. ملک قضات را تعجیل فرمود در گزارد کار دمنه و روشن گردانیدن خیانت او در مجمع خاص و محفل عام، و مثال داد که هر روز آنچه رود باز نمایند.

وقضاوت فراهم آمدند و خاص و عام را جمع کردند، و وکیل قاضی آواز داد و روی بحاضران آورد و گفت: ملک در معنی دمنه و بازجست کار او و تفتیش حوالتی که بدو افتاده ست احتیاط تمام فرموده است، تا حقیقت کار او غبار شبهت منزه شود، و حکمی که رانده اید در حق او از مقتضی عدل دور نباشد، و بکامگاری سلاطین و تهور ملوک منسوب نگردد. و هریکی از شما را از گناه او آنچه معلومست بیاید گفت (برای سه فایده: اول آنکه در عدل معونت کردن و حجت حق گفتن دردین و مروت موقعی بزرگ دارد، و دوم آنکه بر اطلاق زجر کلی اصحاب ضلالت بگوشمال یکی از ارباب خیانت دست دهد، و سوم آنکه مالش اصحاب مکر

و فجور و قطع اسباب ایشان راحتی شامل و منفعتی شایع را متضمن است. چون این سخن با آخر رسید همه حاضران خاموش گشتند، و هیچ کس چیزی نگفت؛ چه ایشان را در کار او یقین ظاهر نبود، روا نداشتند که بگمان مجرد چیزی گویند، و بقول ایشان حکمی رانده شود و خونی ریخته گردد.

چون دمنه آن بدید گفت: اگر من مجرم بودمی بخاموشی شما شاد گشتمی، لکن بی گناهم، و هر که او را جرمی نتوان شناخت برو سیلی نباشد، و او بنزدیک اهل خرد و دیانت مبرا و معذور است. و چاره نتواند بود از آنکه هر کس بر علم خویش در کار من سخنی گوید، و معذور است. و چاره نتواند بود از آنکه هر کس بر علم خویش در کار من سخنی گوید، و دران راستی و امانت نگاه دارد، که هر گفتاری را پاداشی است، عاجل و آجل، و قول او دران راستی و امانت نگاه دارد، که هر گفتاری را پاداشی است، عاجل و آجل، و قول او حکمی خواهد بود در احیای نفسی یا ابطال شخصی. و هر که بظن و شبهت، بی یقین صادق، مرا در معرض تلف آرد بدو آن رسد که بدان مدعی رسید که بی علم وافر و مایه کامل، و بصیرتی در شناخت علتها واضح و ممارستی در معرفت داروها راجح، و رای در انواع معالجت صایب و خاطری در ادراک کیفیت ترکیب نفس و تشریح بدن ثاقب. قدم پیدا و اتقان بسزا، دعوی و رای طبیی کرد. قضات پرسیدند که: چگونه؟ گفت:

بخش ۱۴ - حکایت زن مرزبان و غلام-

مرزبانی بود مذکور، و بهارویه نام زنی داشت چون ماه روی، چون گل عارض و چو سیم ذقن در غایت حسن و زیبایی و جمال و نهایت صلاح و عفاف، اطرافی فراهم و حرکاتی دل پذیر، ملح بسیار و لطف بکمال. غلامی بی حفاظ داشت و بازداري کردی. او را بدان مستوره نظری افتاد، بسیار کوشید تا بدست آید، البته بدو التفات نمود. چون نوید گشت خواست که در حق او قصدی کند، و در افتضاح او سعی پیوندد. از صیادی دو طوطی طلید و یکی را از ایشان بیاموخت که «من دربان را در جامه خواجه خفته دیدم با کدبانو.» و دیگری را بیاموخت که «من باری هیچ نمی گویم.» در مدت هفته ای این دو کلمه بیاموختند. تا روزی مرزبان شراب می خورد بحضور قوم، غلام در آمد و مرغان را پیش او بنهاد. ایشان بحکم عادت آن دو کلمت می گفتند بزبان بلخی، مرزبان معنی آن ندانست لکن بخوشی آواز و تناسب صورت اهتزاز می نمود. مرغان را بزنی سپرد تا تیمار بهتر کشد.

و یکچندی برین گذشت طایفه ای از اهل بلخ میهمان مرزبان آمدند. چون از طعام خوردن و یکچندی برین گذشت در مجلس شراب نشستند. مرزبان قفص بخواست، و ایشان بر عادت معهود آن دو کلمه می گفتند. میهمانان سر در پیش افگندند و ساعتی در ی: دیگر نگرست. آخر مرزبان را سوال کردند تا وقوفی دارد بر آنچه مرغان می گویند. گفت: نمی دانم چه می گویند، اما آوازی دل گشای است. یکی از بلخیان که منزلت تقدم داشت معنی آن با او بگفت، و دست از شراب بکشید، و معذرتی کرد که: در شهر ما رسم نیست در خانه زن پریشان چیزی خوردن. در اثنای این مفاوضت غلام آواز داد که: من هم بارها دیده ام و گواهی می دهم. مرزبان از جای بشد، و مثال داد تا زن را بکشند. زن کسی بنزد او فرستاد و گفت:

مشتاب بکشتم که در دست توامعجلت از دیو نیکو نماید، و اصحاب خرد و تجربت در کارها، خاصه که خونی ریخته خواهد شد، تامل و تثبت واجب بینند، و حکم و فرمان باری را جلت اسماره و عمت نعماره امام سازند: یا ایها الذین آمنوا ان جاءکم فاسق بنبا فتبینوا. و تدارک کار من از فرایض است، و چون صورت حال معلوم گشت اگر مستوجب کشتن باشم در یک لحظه دل فارغ گردد. و این قدر دریغ مدار که از اهل بلخ پرسند که مرغان جز این دو کلمت از لغت بلخی چیزی می دانند. اگر ندانند متیقن باشی که مرغان را این نحفاظ تلقین کرده ست، که چون طمع او در من وفا نشد، و دیانت من میان او و غرض او حایل آمد، این رنگ آمیخت. و اگر چیزی دیگر بدان زبان می بتوانند گفت بدان که من گناه کارم و خون من ترا مباح.

مرزبان شرط احتیاط بجای آورد، و مقرر شد که زن از ان مبراست. کشتن او فرو گذاشت و بفرمود تا بازدار را پیش آوردند. تازه

درآمد که مگر خدمتی کرده است، بازی در دست گرفته. زن پرسید که: تو دیدی که من این کار می‌کردم؟ گفت: آری دیدم. بازی که در دست داشت بر روی او جست و چشمه‌هاش برکنند. زن گفت: زن گفت: سزای چشمی که نادیده را دیده پندارد اینست، و از عدل و رحمت آفریدگار جلت عظمته همین سزد. بد مکن که بدافتی چه مکن که خود افتی و این مثل بدان آوردم تا معلوم گردد که بر تهمت چیرگی نمودن در دنیا بی‌خیر و منفعت و با وبال و بتبع است.

بخش ۱۵ - عاقبت مکر -

تمامی این فصول برجای نبشتند و بنزدیک شیر فرستاد. مادر را بنمود. چون بران واقف گشت گفت: بقا باد ملک را. اهتمام من در این کار بیش‌ازین فایه نداشت که آن ملعون بدگمان شد. و امروز حیل و مکر او بر هلاک ملک مقصور گردد، و کارهای ملک تمام بشوراند، و تبع این ازان زیادت باشد که در حق وزیر مخلص و قهرمان ناصح رواداشت. این سخن در دل شیر موقع عظیم یافت و اندیشه بهره‌چیزی و هر جایی کشید. پس مادر را گفت: باز گوی از کدام کس شنودی، تا آن مرا در کشتن دمنه بهانه ای باشد. گفت: دشوار است بر من اظهار سر کسی که بر من اعتماد کشرده باشد. و مرا بکشتن دمنه شادی مسوخ نگرده، چون این ارتکاب روا دارم و رازی که بمحل ودیعت عزیز است فاش گردانم؟ لکن از آن کس استطلاع کنم، اگر اجزات یابم باز گویم. و از نزدیک شیر برفت و پلنگ را بخواند و گفت: انواع تربیت و ترشیح و ابواب کرامت و تقریب که ملک در حق تو فرموده ست و می‌فرماید مقرر است، و آثار آن بر حال تو از درجات مشهور که می‌یابی ظاهر، و دران به اطنابی و بسطی حاجت نتواند بود. وانگاه گفت: واجبت بر تو که حق نعمت او بگزاری و خود را از عهده این شهادت بیرون آری. و نیز نصرت مظلوم، و معونت او در ایضاح حجت در حال مرگ و زندگانی، اهل مروت فرض متوجه و قرض متعین شناسد، چه هر که حجت مرده پوشیده گرداند روز قیامت حجت خویش فراموش کند. از این نمط فصلی مشبع برو دمید. پلنگ گفت: اگر مرا هزار جان باشد، فدای یکساعته رضا و فراغ ملک دارم از حقوق نعمتهای او یکی نگزارده باشم، و در احکام نیک بندگی خود را مقصر شناسم. و من خود آن منزلت و محل کی دارم که خود را در معرض شکر آرم و ذکر عذر بر زبان رانم؟ بنده آن را چگونه گوید شکر مهر و مه را چه گفت خاکستر؟

و مجب تحرز از این شهادت کمال بدگمانی و حزم مبلک است، و اکنون که بدین درجت رسماً مصلحت ملک را فرونگذرام و آنچه فرمان باشد بجای آرم. وانگاه محاورت کلیله و دمنه چنانکه شنوده بود پیش شیر بگفت، و آن گواهی در مجمع وجوش بداد. چون این سخن در افواه افتاد آن دد دیگر که در حبس مفاوضت ایشان شنوده بود کس فرستاد که: من هم گواهی دارم. شیر مثال دادتا حاضر آمد و آنچه در حبس میان کلیله و دمنه رفته بود بر وجه شهادت باز گفت. از او پرسیدند که: همان روز چرا نگفتی؟ گفت: بیک گواه حکم ثابت نشدی. من بی منفعتی تعذیب حیوان روا ندارم. بدین دو شهادت حکم سیاست بر دمنه متوجه گشت. شیر بفرمود تا او را بیستند و باحتیاط باز داشت، و طعمه او باز گرفت، و ابواب تشدید و تعنیف تقدیم نمودند تا از گرنسگی و تشنگی بمرد. و عاقبت مکر و فرجام بغی چنین باشد.

باب السنور و الجرد

بخش ۱ - باب گربه و موش -

رای گفت شنودم مثل آن کس که بی فکر و رویت خود را در دریای حیرت و ندامت افگند و بسته دام غرامت و پشیمانی گردانید. اکنون باز گوید داستان آنکه دشمنان انبوه از چپ و راست و پس و پیش او در آیند چنانکه در چنگال هلاک و قبضه تلف

افتد، پس مخرج خویش در ملاطفت و موالات ایشان بیند و جمال حال خود لطیف گرداند و سلامت بجهد و عهد با دشمن بوفای رساند. و اگر این باب میسر نشود گرد ملاطفت چگونه در آید و صلح بچه طریق التماس نماید؟ برهمن جواب داد که: اغلب دوستی و دشمنیایی قائم و ثابت نباشد، و هرینه بعضی بحوادث روزگار استحالت پذیرد. و مثال آن چون ابر بهاریست که گاه می بارد و گاه آفتاب می تابد و آن را دوامی و ثباتی صورت نیندد.

سحابه صیف لیس یرجی دوامها. و وفاق زنان و قربت سلطان و ملاطفت دیوانه و جمال امرد همین مزاج دارد و دل در بقای آن نتوان بست؛ و بسیار دوستی است که بکمال لطف و یگانگی رسیده باشد و نما و طراوت آن برامتداد روزگار باقی مانده، ناگاه چشم زخمی افتد و بعداوت و استزادت کشد؛ و باز عداوتهای قدیم و عصبیتهای موروث بیک محاملت ناچیز گردد و بنای مودت و اساس محبت موکد و مستحکم شود. و خردمند روشن رای در هر دو باب برقصیت فرمان حضرت نبوت رود قال النبی صلی الله علیه و علی آله «احب حبیبک هوناما، عسی ان یکون بغیضک یوما ما؛ و ابعض هونا ما، عسی این یکون حبیبک یوما ما». نه تالف دشمن فروگذارد و طمع از دوستی او منقطع گرداند و نه بر هر دوستی اعتماد کلی جایز شمرد و بوفای او ثقت افزایشد. و از مکر دهر و زهر چرخ در پریشان گردانیدن آن ایمن شود. و اما عاقبت اندیش التماس صلح و مقاربت و دشمن را غنیمت پندارد چون متضمن دفع مضرتی و جر منفعتی باشد برای این اغراض که تقریر افتاد. و هر که در این معانی وجه کار پیش چشم داشت و طریق مصلحت بوقت بدید بحصول غرض و نجح مراد نزدیک نشیند، و بفتح باب دولت و طلوع صبح سعادت مخصوص گردد. و از قرائن و اخوات آن، حکایت گربه و موش است. رای پرسید که: چگونه است؟

گفت:

بخش ۲ - حکایت گربه و موش -

آورده اند که بفلان شهر درختی بود، و در زیر درخت سوراخ موش، و نزدیک آن گربه ای خانه داشت؛ و صیادان آنجا بسیار آمدندی. روزی صیاد دام بنهاد. گربه در دام افتاد و بماند. و موش بطلب طعمه از سوراخ بیرون رفت. بهر جانب برای احتیاط چشم می انداخت و راه سره می کرد، ناگاه نظر بر گربه افکند. چون گربه را بسته دید شاد گشت. در این میان از پس نگریست راسویی از جهت او کمین کرده بود، سوی درخت التفاتی نمود بومی قصد او داشت. بترسید و اندیشید که: اگر باز گردم راسو در من آویزم، و اگر برجای قرار گیرم بوم فرود آید، و اگر پیشتر روم گربه در راهست. با خود گفت: در بلاها باز است و انواع آفت بمن محیط و راه مخوف، و با این همه دل از خود نشاید برد. و هیچ پناهی مرا به از سایه عقل و هیچ کس دست گیرتر از سالار خرد نیست. و قوی رای بهیچ حال دهشت را بخود راه ندهد و خوف و حیرت را در حواشی دل مجال نگذارد، چه محنت اهل کیاست و حصافت تا آن حد نرسد که عقل را ببوشاند، و راحت در ضمیر ایشان هم آن محل نیابد که بطر مستولی گردد و تدبیری فروماند. و مثال باطن ایشان چون غور دریاست که قعر آن در نتوان یافت و اندازه ژرفی آن نتوان شناخت، و هر چه در وی انداخته شود در وی پدید نیاید و در حوصله وی بگنجد و اثر تیرگی در وی ظاهر نگردد. و مرا هیچ تدبیر موافق تر از صلح گربه نیست که در عین بلا مانده ست و بی معونت من ازان خلاص نتواند یافت، و شاید بود که سخن من بگوش خرد استماع نماید و تمیز عاقلانه در میان آرد و برصدق گفتار من وقوف یابد، و بداند که آن را باخدا و نفاق آسیبی صورت نیندد و از معرض مکر و زرق دور است، و بطمع معونت مصالحت من بپذیرد، و هردو را ببرکات راستی و یمن وفاق نجاتی حاصل آید.

پس نزدیک گربه رفت و پرسید که حال چیست؟ گفت: مقرون بابواب بلا و مشقت. موش گفت: لو لم اترك الكذب تاثما لبت رکنه تکرما و تدمما. هرگز هیچ شنوده ای از من جز راست؟ و من همیشه بغم تو شاد بودم و ناکامی ترا عین شاد کامی خود شمردی، و نهمت بر آنچه بمضرت پیوندد مقصور داشتمی، لکن امروز شریک توام در بلا، و خلاص خویش دران می پندارم که بر خلاص تو

مشمول است، بدان سبب مهربان گشته ام. و بر خرد و حصافت تو پوشیده نیست که من راست می گویم و درین خیانت و بدسگالی نمی دانم، و نیز راسو را بر اثر من و بوم را بر بالای درخت می توان دید، و هر دو قصد من دارند و دشمنان تو، اند، و هر گاه که بتو نزدیک شدم طمع ایشان از من منقطع گشت. لقای تو سبب راحت است در ارواح

بقای تو سبب صحت است در ابدان اکنون مرا ایمن گردان و تاکیدی بجای آر تا بتو پیوندم، و غرض من بحصول رسد و بندهای تو همه ببرم و فرج یابی. این سخن را یاد دار و بحسن سیرت و طهارت سریرت من واثق باش، که هیچ کس از یافتن حسنات و ادراک سعادات از دو تن محروم تر نباشد: اول آنکه بر کسی اعتماد نکند و بگفتار خردمندان ثقت او مستحکم نشود، دیگر آنکه دیگران از قبول روایت و تصدیق شهادت او امتناع نمایند و در آنچه گوید خردمندان را جواب نبود. و من در عهد وفای خود می آیم و می گویم:

اگر یگانه شوی با تو دل یگانه کنم عشق و مهر دگر دلبران کرانه کنم

این ملاحظت پذیر و در این کار تاخیر منماید، که عاقل در مهمات توقف و در کارها تردد جایز نشمرد، و دل ببقای من خوش کن که من بحیات تو شادم، چه رستگاری هر یک از ما ببقای دیگری متعلق است، چنان که کشتی بسعی کشتی بان بکرانه رسد و کشتی بان بدالت کشتی خلاص یابد. و صدق من بازمایش معلوم خواهد گشت و چون آفتاب روشن شد که قول من از عمل قاصر است و کردار من بر گفتار راجح. چون گریه سخن موش بشنود و جمال راستی بر صفحات آن بدید شاد شد و گفت: سخن تو بحق می ماند، و من این مصالحت می پذیرم، که فرمان باری عز اسمه بر آن جملتست: و ان جنحوا للسلم فاجنح لها. و امید می دارم که هر دو جانب را بیمن آن خلاص پیدا آید و من مجازات آن بر خود واجب گردانم و همه عمر التزام شکر و منت نمایم.

موش گفت: من چون بتو پیوستم باید که ترحیمی تمام و اجلالی بسزا رود، تا قاصدان من بمشاهده آن بر لطف حال مصافات و استحکام عقد موالات واقف شوند و خایب و خاسر باز گردند، و من با فراغت و مسرت بندهای تو ببرم. گفت: چنین کنم. آنکه موش پیشتر آمد. گریه او را گرم پیرسید، و راسو و بوم هر دو نومید برفتند، و موش باهستگی بندها بریدن گرفت. گریه استبطایی کرد و گفت: زود ملول شدی، و اعتقاد من در کرم عهد تو بخلاف این بود، چون برحاجت خویش پیروز آمدی مگر نیت بدل کردی و در انجاز وعد مدافعت می اندیشی؟ بدان که قوت عزیمت و ثبات رای هر کس در هنگام نکبت توان آزمود، زیرا که حوادث زمانه بوته وفا و محک مردان است

آتش کند هر آینه صافی عیار زرین ممانت باخلاق کریمان لایق نیست و باعادات بزرگان مناسبتی ندارد، و منافع مودت و فواید حریت من هر چه عاجل تر بیافتی و طمع دشمنان غالب از ذات تو منقطع گشت، و حالی بمرور آن لایق تر که مکافات آن لازم شمردی و زودتر بندهای من ببری و سوالف وحشت را فرو گذاری، که این موافقت که میان ما تازه گشت سوابق مناقشت را، بحمدالله و منه، برداشت؛ و فضیلت وفاداری و شرف حق گزاری بر خرد و رای تو پوشیده نماند، و وصمت غدر و منقصت مکر سمیتی گریه است و خدشه ای زشت، کریم جمال مناقب و آینه محاسن خویش بدان ناقص و معیوب نگرداند. و هر کرا بحریت میلی است ظاهر و باطن با دوستان پس از معاهدت برابر دارد. و نیز اگر خواهی که کعبتین کژ در میان آری هم بران اطلاع افتد و معایب آن بر هر کس مستور نماند.

و هر کجا کرمی شامل و مروتی شایع است طبع اهمال حقوق نفور باشد و همت بر گزارد موجب آن مقصور. و مرد خوب سیرت نیکو سریرت بیک تودد قدم در میدان مخالفت نهد و بنای دوستی و مصادقت را باوج کیوان رساند، و نهال مردمی و مروت را پیراسته و سیراب گرداند، و اگر در ضمیر سابقه وحشتی و خشونت بی بند سبک محو کند و آن را غنیمت بزرگ و تجارتنی مریح شمرد، خاصه که وثیقتی در میان آمده باشد و بسوگندان مغلظه موکد گشته. و بیاید شناخت که عقوبت غادران زود نازل گردد، و سوگند دروغ قواعد عمر و اساس زندگانی زود باخلل کند، و زبان نبوت بدین دقیقه اشارت کند که: الیمن الغموس تدع الیدیار

بلاغف. و آن کس که بتواضع و تضرع مقدمات آزار فرو نتواند گذاشت و در عفو و تجاوز پیش دستی و مبادرت نتواند نمود از پیرایه نیکونامی عاطل گردد و درپیش مردان سرافکنده ماند.

یاری که ببندگیت اقرار دهد با او تو چنین کنی! دلت بار دهد؟

موش گفت: هر کس که در وفای تو سوگند بشکنند پشت و دلش بزخم حوادث زمانه شکسته باد. و بدان که دوستان د نوع اند: اول آنکه بصدق رغبت و طول دل بموالات گرایند؛ و دوم آنکه از روی اضطراب صحبتی نمایند. و هر دو جنس از التماس منافع و احتمال مضار غافل نتوانند بود؛ اما آنکه بی مخالفت بدواعی صفای عقیدت افتتاحی کند بر وی در همه احوال اعتماد باشد و بهمه وقت ازو ایمن توان زیست، و هر انبساط که نموده آید از خرد دور نیفتد، و آنکه بضرورت در پناه دوستی کسی درآید حالات میان ایشان متفاوت رود: گاه آمیختگی و مباسطت، و گاه دامن درچیدن و محاببت، و همیشه زیرک بعضی از حاجات چنین کس را در صورت تعذر فرا می‌نماید. آنگاه آن را بآهستگی به تیسیر می‌رساند، و در اثنای آن خویشتن نگاه می‌دارد، که صیانت نفس در همه احوال فرض است، تا هم بمنقبت مروت مذکور گردد و هم برتبت رای و رویت مشهور شود. و کلی مواصلات عالمیان جز برای عاجل نفع ممکن نباشد. و من بدانچه قبول کرده ام قیام می‌نمایم و در صیانت ذات مبالغت جایز می‌شمرم. چه مخالفت من از تو زیادت از آنست که از آن طایفه که باهتمام تو از قصد ایشان ایمن گشتم و قبول صلح تو برای رد حمله ایشان فرض گشت، و مجاملتی که از جهت تو در میان آمد هم برای مصلحت وقت و دفع مضرت حالی بود، که هرکاری را حیلتی است. و هرکه صلاح آن ساعته را فرو گذاشت چگونه توان گفت او را در عواقب کارها نظری است؟ و من تمامی بندهای تو می‌برم و هنگام فرصت آن نگاه می‌دارم، و یک عقده را برای گرو جان خود گوش می‌دارم تا بوقتی برم که ترا از قصد من فریضه تر کاری باشد و بدان پردازی که بمن رنجی رسانی.

و هم بر این جمله که تحریر افتاد موش بندها بیرید و یکی که عمده بود بگذاشت، و آن شب بی‌دند. چندان که سیمرخ سحرگاه در افق مشرقی پروازی کرد و بال نورگستر خود را بر اطراف عالم پوشانید صیاد از دور پدید آمد. موش گفت: وقت آنست که باقی ضمان خود بادا رسانم؛ و آن عقده بیرید. و گربه بهلاک چنان متیقن بود و بدگمانی و دهشت چنان مستولی بود که از موشش یاد نیامد، پای کشان بر سردرخت رفت، و موش در سوراخ خزید، و صیاد پای دام گسسته و نومید و خایب بازگشت.

بخش ۳

دیگر روز موش از سوراخ بیرون آمد و گربه را از دور بدید، کراهیت داشت که نزدیک او رود. گربه آواز داد که: تحرز چرا می‌نمایی؟ قداستکرمت فارتبط. در این فرصت نفیس ذخیرتی بدست آوردی و برای فرزندان و اعقاب دوستی کار آمده الفغدی. بیشتر آی تا پاداش شفقت و مروت خویش هرچه بسزاتر مشاهده کنی. موش احتراز می‌نمود. گفت:

علام اذا جنحت الی انبساطیدار از من دریغ مدار و دوستی و برادری ضایع مگردان. چه هرکه دوستی بجهد بسیار در دایره محبت کشد و بی موجبی بیرون گذارد از ثمرات موالات محروم ماند و دیگر، دوستان از وی نومید شوند.

بد کسی دان که دوست کم دارد زوینتر چون گرفت بگذارد

گرچه صد بار باز کردت یارسوی او بازگرد چون طومار

و ترا بر من نعمت جان و منت زندگانی است، و چنانکه ترا در آن معنی توفیق مساعدت کرد هیچ کس را میسر نتواند بود. و مادام که عمر من باقی است حقوق ترا فراموش نکنم و از طلب فرصت مجازات و ترصد کوشید تا حجاب مجانبت از میان بردارد و راه مواصلت گشاده گرداند، البته مفید نبود. موش جواب داد که: جایی که ظاهر حال مبنی بر عداوت دیده می‌شود چون بحکم مقدمات در باطن گمان مودت اگر انبساطی رود و آمیختگی افتد از عیب منزه ماند و از ریب دور باشد، و باز جایی که در باطن

شبهتی متصور گردد اگرچه ظاهر از کینه میرا مشاهده کرده می‌آید بدان التفات نشاید نمود و از توفی و تصون هیچ باقی نباید گذاشت، که مضرت آن بسیار است و عاقبت آن وخیم، و راست آن را ماند که کسی بر دندان پیل نشیند وانگاه نشاط خواب و عزیمت استراحت کند. لاجرم سرنگون در زیر پای او غلظد و باندک حرکتی هلاک شود.

و میل جهانیان بدوستان برای منافع است، و پرهیز از دشمنان برای مضار. اما عاقل اگر در رنجی افتد که در خلاص ازان باهتمام دشمن امید دارد و فرج از چنگال بلا بی عون او نتواند یافت گرد تودد برآید و در اظهار مودت کوشد؛ و باز اگر از دوستی خلاف بیند تجنب نماید و عداوت ظاهر گرداند، و بچگان بهایم بر اثر مادران برای شیر دوند، و چون ازان فارغ شدند بی سوابق وحشت و سوافل ربیت آشنایی هم فرو گذارند، و هیچ خردمند آن را بر عداوت حمل نکند. اما چون فایده منقطع گشت ترک مواصلت بخرد نزدیک تر باشد. و عاقل همچنین در کارها بر مزاج روزگار می‌رود و پوستین سوی باران می‌گرداند، و هر حادثه را فراخور حال و موافق وقت تدبیری می‌اندیشد و با دشمنان و دوستان در انقباض و انبساط و رضا و سخط و تجلد و تواضع چنانکه ملائم مصلحت تواند بود زندگانی می‌کند، و در همه معانی جانب رفق و مدارا بر عایت می‌رساند.

بدان که اصل خلقت ما بر معادات بوده است و از مرور مایه گرفته است و در طبعها تمکن یافته، و بر دوستی که بر حاجت حادث گشته است چندان تکیه نتوان کرد و آن را عبره ای بیشتر نتوان نهاد، که چون موجب از میان برخاست بقرار اصل باز رود، چنانکه آب مادام که آتش در زیر او می‌داری گرم می‌باشد، چون آتش از او بازگرفتی باصل سردی باز شود و هیچ دشمن موش را از گربه زیان کار تر نیست، و هر دو را اضطرار حال و دواعی حاجت بران داشت که صلح پیوستیم. امروز که موجب زایل شد بی شبهت عداوت تازه گردد. و هیچ خبر نیست خصم ذلیل را در مواصلت خصم عزیز، و در مجاورت دشمن قوی خصم ضعیف را، و ترا هیچ اشتیاقی نمی‌شناسم بخود جز آنکه بخون من ناهار بشکنی، و بهیچ تاویل نشاید که بتو فریفته شوم. و بدوستی تو ثقت موش را کی بوده است؟ چه سلامت آن نزدیک تر که بی توان از صحبت احتراز نماید و عاجز از مقاومت قادر پرهیز واجب بیند، که اگر بخلاف این اتفاق افتد غافل وار زخم گران پذیرد. و هر که باسیب غرور و غفلت در گردد کمتر تواند خاست.

و خردمند چون عنان اختیار بدست آورد و دواعی اضطرار زایل گردانید در مفارقت دشمن مسارعت فرض شناسد، و مثلاً لحظتی تاخیر و توقف و تانی و تردد جایز نشمرد؛ هر چند از جوانب خویش سراسر ثبات و وقار مشاهده کند از جانب خصم آن در وهم نیارد، و هراینه از وی دوری گزیند. هیچیز بحزم و سلامت از ان لایق تر نیست که تواز صیاد پرهیز واجب بینی و من از تو بر حذر باشم. و میان دوستان چون طریق مهادات و ملاطفت بسته ماند و دل جویی و شفقت در توقف افتاد صفای عقیدت معتبر دارند و بنای مخالفت بر قاعده مناجات ضمائر نهند. برین اختصار باید نمود که اجتماع ممکن نگردد و از خرد و رای راست دور باشد. گربه اضطرابی کرد و جزع و قلق ظاهر گردانید و گفت:

همی داد گویی دل من گواهی که باشد مرا از تو روزی جدایی
چنین من گمان برده بودم ولیکننه چونانکه یکسو نهی آشنایی

بر این کلمه یک دیگر را وداع کردند و پراگند. اینست مثل خردمند روشن رای که فرصت مصالحت دشمن بوقت حاجت فایت نگرداند و پس از حصول غرض از مراعات جانب حزم و احتیاط غافل نباشد. سبحان الله! موشی با ضعف و عجز خویش چون آفات بدو محیط گشت و دشمنان غالب گرد او درآمدند دل از جای نبرد و بدقایق مخادعت یکی را از ایشان در دام موافقت کشید، تا بدان وثیقت و وسیلت محنت از وی دور گشت، و از عهده عهد دشمن بوقت بیرون آمد، و پس از ادراک نهمت در تصون ذات ابواب تیقظ بجای آورد. اگر اصحاب خرد و کیاست و ذکا و فطنت این تجارب را نمودار عزایم خویش گردانند و در تقدیم مهمات این بشارت را امام سازند فواتح و خواتم کارهای ایشان بمزید دوستکامی و غبط مقرون باشد وسعادت عاجل و آجل بروزگار ایشان متصل گردد، والله ولی التوفیق.

بخش ۱

اگر بدین کتاب دابشلیم را، که عرصه ملک او حصنی دو سه ویران و جنگلی پنج شش پر خار بوده ست - بندگان این دولت را که پاینده باد اضعاف آن ملک هست - ذکری باقی توانست شد که بر امتداد روزگار مدروس نمی گردد، و در امتهای و ملتها تازه و زنده می ماند، چون دیباجه آن بفر و جمال القاب میمون و زیب و بهای نام مبارک خداوند، فخر الملوک وارث سلطان نامدار بهرامشاه قبله شاهان نامورشاهی کزوست دوده محمود را شرف

شاهی کزوست گوهر مسعود را خطر مزین گشت و شمعی از مناقب ذات بی همال - که غرت محاسن ایام است و واسطه قلاده روزگار - در تشبیب آن تقریر افتاد؛ و نبذی از آثار رای و شمشیر پادشاهانه، که مفاخر دین و دولت بدان آراسته گشته است و فضایل ملک و ملت بجمال آن کمال پذیرفته، در ضمن آن ایراد کرده آمد، و رمزی از مآثر خاندان بزرگ شاهنشاهی و مساعی حمیده خداوندان، ملوک اسلاف انارالله براهینهم که گردن و گوش فلک سبک سیر بطوق منت و خدمت عبودیت ایشان گران بار است، و صدر و منکب زمانه بردای احسان و وشاح انعام ایشان متحلی - بدان مقرون گردانیده شد؛ توان دانست که رغبت مردمان در مطالعت این کتاب چگونه صادق گردد، و بسبب قبولی که از مجلس عالی، ضاعف الله اشراقه، آن را ارزانی داشته است جهانیان را از چه نوع اقبالها باشد و ذکر آن بتبع اسم و دولت قاهره، لاقالت ثابته الارکان، سمت تخلید و تابید یابد و تا آخر عمر (عالم) هر روز زیادت نظام و طراوت پذیرد، و البته دور چرخ و قصد دهر تیرگی را بصفت آن راه ندهد.

و اگر بیدپای برهن بدانستی که تصنیف او این شرف خواهد یافت بدان بسی تعزز و مباحات نمودی، و در تمنی آن روزگار گذاشتی که این سعادت را دریابد و این تشرف و تفاخر خود را حاصل آرد، و چون ادراک این مراد دست ندادی معذرت در این عبارت کردی که بونواس کرده است: اگر بنام کسی گفت بایدم شعری
پیش طبع تو باشی همه بهانه من

بخش ۲

و بحمدالله و منه ذکر معالی این دولت، ثبتهاالله، شایع است و مستفیض، و اسم آن سایر و منتشر، و دیوانهای مداحان بدان ناطق، و تواریخ بندگان متقدم بر تفصیل آن مشتمل، و بر خصوص خواجه بوالفضل بیهقی، رحمه الله، در آن باب خدمتی پسندیده کرده ست و یادگاری نفیس گذاشته؛ و فقیه بوالقاسم نيسابوری، رحمه الله، تاریخ نوبت همایون شاهنشاهی، مدها الله، پرداخته است و دران براندازه وقوف خویش، نه فراخور مآثر پادشاهانه، قدمی گزارده، و دیگر بندگان بنظم و نثر آنچه ممکن شده است بجای آورده اند و دران بر قضیت اخلاص خود مبالغتها نموده؛ اما آن کتب هواخواهان مخلص و بندگان یک دل خوانند، و این مجموع بنزدیک دوست و دشمن و مسلمان و مشرک و معاهد و ذمی مقبول باشد؛ و تا زبان پارسی میان مردمان متداول است بهیچ تاویل مهجور نگردد، و بتقلب احوال و تجدد حوادث دران نقصانی و تفاوتی صورت نیندد، چه در اصل وضع کان حکمت و گنج حصافت است، و بدین لباس زیبا که بنده دران پوشانید جمالی گرفت که عالمیان را بخود مفتون گرداند و در مدتی اندک اقالیم روی زمین بگیرد. و این اشارت صبغت تصلف دارد، لکن چون تاملی رود و بردیگر کتب فارسی که اعیان و اکابر این حضرت عالیه، مد الله ظللها و بسط جلالها، کرده اند مقابله فرموده آید شناخته گردد که این ترجمه چگونه پرداخته آمده است و در انواع سخن قدرت تا چه حد بوده است.

و اگر این بنده یک کتاب، از تازی پارسی برد بدان تسوفی نمی جوید، چه ذکر براءت او ازان سایرتر است که بدین معانی حاجت

افتد، و خاص و عام را مواظبت او بر استفادت و تعلم مقرر گشته است، و کمال همت او در فراهم آوردن اسباب سعادت و اکتساب انواع هنر معلوم شده. زمانه ندارد زمن به پسر نهانم چه دارد چو بد دختری؟ در جمله این بنده و بنده زاده را شرفی بزرگ حاصل آمد و ذکر آن بر روی روزگار مخلد گشت، و فرط اخلاص در نیک بندگی او جهانیان را روشن شد. ایزد تعالی خداوند عالم را در دین و دنیا بنهایت همت برساناد، و تمامی بلاد شرق و غرب را بسایه رایت منصور و ظل چتر میمون شاهنشاهی منور گرداناد، و تشنگان امید را در آفاق جهان که منتظر احسان و عاطفت ملکانه بمانده‌اند از جام عدل و رافت سیراب کناد،

انه القادر علیه و المتطول به. والحمد لله رب العالمین والصلوة علی رسوله محمد و آله اجمعین و فرغ من انتساخه محمود بن عثمان بن ابی نصر الطبری غفر الله له و لوالدیه ولجميع المومنین و لمن قال آمین ضحوة یوم الخمیس لثلاث لیل بقین من المحرم سنه احدی و خمسين و خمس مائه. پایان.

باب الحمامة المطوقة و الجرذ و الغراب و السلحفاة و الظبی

بخش ۱ - باب دوستی کبوتر و زاغ و موش و باخه و آهوس -

رای گفت برهنم را که شنودم مثل دو دسوت که بتضریب نام و سعایت و فتان چگونه از یک دیگر مستزید گشتند و بعداوت و مقاتلت گراییدن تا مظلومی بی گناه کشته شد، و روزگار داد وی بداد، که هدم بنای باری عز اسمه مبارک نباشد، و عواقب آن از وبال و نکال خالی نماند. فلا یسرف فی القتل انه کان منصورا. اکنون اگر میسر گردد بازگویی داستان دوستان یک دل و، کیفیت موالات و افتتاح مواخات ایشان، و استمتاع از ثمرات مخالصت و برخورداری از نتایج مصادقت. برهنم گفت: هیچیز نزدیک عقلا در موازنه دوستان مخلص نیاید، و در مقابله یاران یک دل ننشیند، که د رایام راحت معاشرت خوب از ایشان متوقع باشد و در فترات نکبت مظاهرت بصدق از جت ایشان منتظر.

و از امثال این، حکایت کبوتر و زاغ و موش و باخه و آهوس. رای پرسید که: چگونه است آن؟ گفت:

بخش ۲

شبانگاهی بفلان شهر در خانه آشنایی فرود آمدم. چون از شام فارغ شدیم برای من جامه خواب راست کردند، و بنزدیک زن رفت و مفاوضت ایشان می توانستم شنود، که میان من و ایشان بوریایی حجاب بود. زن را می گفت که: می خواهم فردا طایفه ای را بخوانم و ضیافتی سازم که عزیزی رسیده است. زن گفت: مردمان را چه می خوانی و در خانه کفاف عیال موجود نه! آخر هرگز از فردا نخواهی اندیشید و دل تو بفرزندان و اعقاب نخواهد نگرستی؟ مرد گفت: اگر توفیق احسان و مجال انفاقی باشد بدان ندامت شرط نیست، که جمع و ادخار نامبارکست، و فرجام آن نامحمود، چنانکه از آن گرگ بود. زن پرسید که: چگونه است آن؟ گفت:

بخش ۳

زن گفت: الرزق علی الله. راست می گویی. و در خانه قدری کنجد و برنج هست، بامداد طعامی بسازم و شش هفت کس را از آن لهنه ای حاصل آید. هرکرا خواهی بخوان. دیگر روز آن کنجد را بخته کرد، در آفتاب بنهاد و شوی را گفت: مرغان را می ران تا این خشک شود، و خود بکار دیگر پرداخت. مرد را خواب در ربود. سگی بدان دهان دراز کرد. زن بدید، کراهیت داشت که از آن

خوردنی ساختی. بیازار برد و آن را با کنجد با پوست صاعا بصاع بفروخت. و من در بازار شاهد حال بودم. مردی گفت: این زن بموجبی می‌فروشد کنجد بخته کرده بکنجد با پوست.

بخش ۴

و مرا همین بدل می‌آید که این موش چندین قوت بدلیربی می‌تواند کرد. تبری طلب تا سوراخ او بگشایم و بنگرم که او را ذخیرتی و استظهاری هست که بقوت آن اقدام می‌تواند نمود. در حال تبر بی‌وردند، و من آن ساعت در سوراخ دیگر بودم و این ماجرا می‌شنودم. و در سوراخ من هزار دینار وید. ندانستم که کدام کس نهاده بود، لکن بران می‌غلطید می‌و شاد یدل و فرح طبع من ازان می‌افزود، و هرگاه که ازان یا دمی کردم نشاط در من ظاهر گشتی. مهمان زمین بشکافت تا بزر رسید، برداشت و زاهد را گفت: بیش آن تعرض نتواند رسید. من این سخن می‌شنودم و اثر ضعف و انکسار و دلیل حیرت و انخزال در ذات خویش می‌دیدم، و بضرورت از سوراخ خویش نقل بایست کرد. و نگذشت، بس روزگاری که حقارت نفس و انحطاط منزلت خویش در دل موشان بشناختم، و توقیر و احترام و ایجاب و اکرام معهود نقصان فاحش پذیرفت، و کار از درجت تبسط بحد تسلط رسید، و تحکمه‌های بی وجه در میان آمد، و همان عادت بر سله جستن توقع نمودند، چون دست نداد از متابعت و مشایعت من اعراض کردند و بایک دیگر گفتند «کار او بود و سخت زود محتاج تعهد ما خواهد شد.» در جمله بترک من بگفتند و بدشمنان من پیوستند، و روی بتقریر معایب من آوردند و در نقص نفس من داستانها ساختند و بیش ذکر من بخوبی بر زبان نراندند.

و مثل مشهور است که من قل ماله هان علی اهله. پس با خود گفتم: هر که مال ندارد او را اهل و تبع و دوست و بذاذر و یار نباشد، و اظهار مودت و متانت رای و رزانت رویت بی مال ممکن نگردد، و بحکم این مقدمات می‌وان دانست که تهی دست اندک مال اگر خواهد که در طلب کاری ایستد درویشی او را بنشانند، و هرینه از ادراک آرزو و طلب نهمت باز ماند، چنانکه باران تابستان در اوادیه‌ها ناچیز گردد، نه بآب دریا تواند رسید و نه بجویهای خرد تواند پیوست، چه او را مددی نیست که بنهایت همت برساند. و راست گفته‌اند که «هر که بذاذر ندارد غریب باشد، ذکر او زود مدروس شود، هر که مالی ندارد از فایده رای و عقل بی بهره ماند، در دنطا و آخرت بمرادی نرسد.» چه هرگاه که حاجتمند گشت جمع دوستانش چون بنات نعش پراگندند، و افواج غم و اندوه چون پروین گرد آید، و بنزدیک اقران و اقربا و کهتران خودخوار گردد نه بذاذر بود بنرم و درشت که برای شکم بود هم پشتچو کم آمد براه توشه تو

ننگرد در کلامه گوشه توو بسیار باشد که بسبب قوت خویش و نفقه عیال مضطر شود بطلب روزی از وجه نامشروع، و تبع آن حجاب نعیم آخرت گردد و شقاوت ابدی حاصل آید. خسر الدنیا و الاخره. و حقیقت بدانند که درخت که در شورستان روید و از هر جانب آسیبی می‌یابد نیکو حال تر از درویشی است که بمردمان محتاج باشد، که مذلت حاجت کار دشوار است. و گفته‌اند: عزالرجل استغناوه عن الناس. و در ویشی اصل بلاها، و داعی دشمنیگی خلق و، رباینده شرم و مروت، و زایل کننده زور و حمیت و، مجمع شر و آفت است، و هر که بدن درماند چاره نشناسد از آنکه حجاب حیا از میان برگیرد.

و چون پرده شرم بدرید مبغوض گردد، و بایذا مبتلا شود و شادی در دل او بپژمرد، و استیلاهی غم خرد را بپوشاند، و ذهن و کیاست و حفظ و حذاقت براتلاق در تراجع افتند، و آن کس که بدین آفات ممتحن گشت هرچه گوید و کند برو آید، و منافع رای راست و تدبیر درست در حق وی مضار باشد، و هر که او را امین شمردی در معرض تهمت آرد فو گمانهای نیک دوستان در وی معکوس گردد، و بگناه دیگران ماخوذ باشد، و هر کلمتی و عبارتی که توانگری را مدح است درویشی را نکوهش است: اگر درویش دلیر باشد برحق حمل افتد، و اگر سخاوت و زرد باسراف و تبذیر منسوب شود، و اگر در اظهار حلم کوشد آن را ضعف شمردند، و گر بوقار گراید کاهل نماید، و اگر زبان او ری و فصاحت نماید، و اگر زبان او ری و فصاحت نماید بسیارگوی نام کنند، و گر بمانم

خاموشی گریزد مفحم خوانند. و مرگ بهمه حال از درویشی و سوال مردمان خوشتر است، چه دست دردهان ازدها کردن. و از پوزشیر گرسنه لقمه ربودن بر کریم اسانن تر از سوال لئیم و بخیل. و گفته‌اند «اگر کسی بناتوانی درماند که امید صحت نباشد، یا بفراقی که وصال بر زیارت خیال مقصور شود، یا غریبی که نه امید باز آمدن مستحکم است و نه اسباب مقام مهیا، یا تنگ دستی که بسوال کشد، زندگانی او حقیقت مرگ است عین راحت.»

و بسیار باشد که شرم و مروت از اظهار عجز و احتیاج مانع می‌آید و فرط اضطراب بر خیانت معرض، تا دست بمال مردمان دراز کند، اگرچه همه عمر از آن محترز بوده است. و علما گویند «وصمت گنگی بهتر از بیان دروغ، و سمت کند زفانی اولی تر از فصاحت بفحش، و مذلت درویشی نیکوتر از عز توانگری از کسب حرم.»

بخش ۵

و چون زر از سوراخ برداشتند و زاهد و مهمان قسمت کردند من می‌دیدم که زاهد در خریطه ای ریخت و زیربالین بنهاد. طمع در بستم که چیزی از آن باز آرم. مگر بعضی از قوت من بقرار اصل باز شود و دوستان و بدادر باز به دوستی و صحبت من میل کنند. چون بنخت قصد آن کردم. مهمان بیدار بود چوبی بر من زد. از رنج آن پای کشان باز گشتم و بشکم در سوراخ رفتم و توفقی کردم تا درد بیارامید. آن آرزو مرا باز برانگیخت و بار دیگر بیرون آمدم. مهمان خود مترصد بود، چوبی بر تارک من زد چنانکه از پای در آمدم و مدهوش بیفتاد. بسیار حیلت بایست تا بسوراخ باز رفتم و با خود گفتم: و بحقیقت درد آن همه زخمها همه مالهای دنیا بر من مبعض گردانید فور رنج نفس و ضعف دل من بدرجتی رسید که اگر حمل آن بر پشت چرخ نهند چون کوه بیارامد، و گر سوز آن در کوه افتد چون چرخ بگردد.

و در جمله مرا مقرر شد که مقدمه همه بلاها و پیش آهنگ همه آنها طمع است، و کلی رنج و تبعات اهل عالم بدان بی نهایت است، که حرص ایشان را عنان گرفته می‌گرداند، چنانکه اشتر ماده را کودک خرد بهرجانب می‌کشد. و انواع هول و خطر و موونت حضر و مشقت سفر برای دانگانه بر حریص آسان تر که دست دراز کردن برای قبض مال برسخی. و بتجربت می‌توان دانست که رضا بقضا و حسن مصابرت در قناعت اصل توانگری و عمدۀ سروریا ست. گرت نزهت همی باید بصحرای قناعت شو که آنجا باغ در باغ است و خوان در خوان و بادر باو حکما گفته‌اند «یکفیک نصییک شح القوم.» و هیچ علم چون تدبیر راست، و هیچ پرهیزگاری چون باز بودن از کسب حرام، و هیچ حسب چون خوش خویی، و هیچ توانگری چون قناعت نیست. نشود شسته جز به بیطمعینقشهای گشادنامه عار

و سزاوارتر محنتی که دران صبر کرده شود آنست که در دفع آن سعی نمودن ممکن نباشد. و گفته‌اند «بزرگتر نیکوییها رحمت و شفقت است، و سرمایه دوستی مواسا با اصحاب، و اصل عقل شناختن بودنی از نابودنی و سماحت طبع بامتناع طلب آن.» و کار من بتدریج بدرجتی رسید که قانع شدم و بتقدیر آسمانی راضی گشتم. باد بیرون کن زسر تا جمع گردی بهر آنک خاک را جز باد نتواند پریشان داشتن و ضرورت از خانه زاهد بدان صحرا نقل کردم. و کیوتری با من دوستی داشت، و محبت او رهنمای مودت زاغ شد، آنگاه زاغ با من حال لطف و مروت تو باز گفت، و نسیم شمایل تو از بوستان مفاوضت او بمن رسید، و ذکر مکارم تو مستحث و متقاضی صداقت و زیارت گشت، که بحکایت صفت همان دوستی حاصل آید که بمشاهدت صورت

یاقوم اذنی لبعض الحی عاشقهوالاذن تعشق قبل العین احیانا

و در این وقت او بنزدیک تو می‌آمد، و خواستم بموافقت او بیایم و بسعادت ملاقات تو موانستی طلبم و از وحشت عربت باز رهم، که تنهایی کاری صعب است، و در دنیا هیچ موانستی طلبم و از وحشت غربت باز رهم، که تنهایی کاری صعب است، و در دنیا

هیچ شادی چون صحبت و مجالست دوستان نتواند بود؛ و رنج مفارقت باری گرانست، هر نفس را طاقت تحمل آن نباشد؛ و ذوق مواصلت شربتی گوارنده ست که هر کس ازان نشکاید. والد ایام الفتی و احبه ما کان یزجیه مع الاحباب و بحکم این تجارب روشن می‌گردد که عاقل را از حطام این دنیا بکفاف خرسند باید بود، و بدان قدر که حاجات نفسانی فرو نماند قانع گشت، و آن نیک اندکست، قوتی و مسکنی، چه اگر همه دنیا جمله یک دنیا را بخشند فایده همین باشد که حوایج بدان مدفوع گردد، و هر چه ازان بگذرد از انواع نعمت و تجمل همان شهوت دل و لذت چشم باقی ماند، و بیگانگان را دران شرکت تواند بود. من اکنون در جوار تو آمدم و بدوستی و بذاری تو مباحثات می‌نمایم و چشم می‌دارم که منزلت من در ضمیر تو همین باشد.

بخش ۶

چون موش از ادای این فصول پرداخت باخه او را جوابهای با لطف داد، و استیحا ش او را بموانست بدل گردانید و گفت: الله در النائبات فانها

صدا اللثام و صیقل الاحرار و سخن تو شنودم و هر چه گفתי آراسته و نیکو بود، و بدین اشارات دلیل مردانگی و مروت و برهان آزادگی و حریت تو روشن شد. لیکن تورا بسبب این غربت چون غمناکی می‌بینم، زنهار تا آن را در خاطره جای ندهی، که گفتار نیکو آنگاه جمال دهد که بکردار ستوده پیوندد. و بیمار چون وجه معالجت بشناخت اگر بران نرود از فایده علم بی بهر ماند؛ علم خود را در کار باید داشت و از ثمرات عقل انتفاع گرفت، و باندکی مال غمناک نبود

قلیل المال تصلحه فیقول لا یبقی الكثير مع الفساد

و صاحب مروت اگر چه اندک بضاعت باشد همیشه گرامی و عزیز روزگار گذارد، چون شیر که در همه جای مهابت او نقصان نپذیرد اگر چه بسته و در صندوق دیده شود و باز توانگر قاصر همت ذلیل نماید، چون سگ که بهمه جای خوار باشد اگر چه بطوق و خلخال مرصع آراسته گردد. نیک درانست که داند خود

چشمه حیوان زخم پارگینانین غربت را در دل خود چندین وزن منه، که عاقل هر کجا بعقل خود مستظهر باشد. و شکر در همه ابواب واجبست، و هیچ پیرایه در روز محنت چون زیور صبر نیست. قال النبی صلی الله علیه (خیر ما اعطی الانسان لسان شاکر و بدن صابر و قلب ذاکر). صبر باید کرد و در تعاهد قلب ذاکر کوشید، چه هر گاه که این باب بجای آورده شد وفود خیر و سعادت روی بتو آرد، و افواج شادکامی و غبطت در طلب تو ایستند، چنانکه آب پستی جوید و بط آب، که اقسام فضایل نصیب اصحاب بصیرتست؛ و هرگز بکاهل متردد نگراید و از وی همچنان گریزد که زن جوان شبق از پیر ناتوان. و اندوه ناک مباحش بدانچه گوئی مالی داشتیم و در معرض تفرقه افتاد؛ که مال و تمامی متاع دنیا ناپای دار باشد، چون گوئی که در هوا انداخته آید نه بر رفتن او را وزنی توان نهاد و نه فرود آمدن را محلی

والدهر ذودول تنقل فی الوریایا مهن تنقل الایا

و علما گفته‌اند (چند چیز را ثبات نیست: سایه ابرو دوستی اشرار و عشق زنان و ستایش دروغ و مال بسیار). و نسزد از خردمند که بسیاری مال شادی کند و به اندکی آن غم خورد، و باید مال خود آن را شمرد که بدان هنری بدست آرد و کردار نیک مدخر گرداند، چه ثقت مستحکم است که این هر دو نوع از کسی نتوان ستد، و حوادث روزگار و گردش چرخ را دران عمل نتواند بود. و نیز مهیا داشتن توشه آخرت از مهمات است، که مرگ جز ناگاه نباید و هیچ کس را دران مهلتی معین و مدتی معلوم نیست پای بر دنیا نه و بر دوزخ چشم نام و ننگ

دست در عقبی زن و بر بند راه فخر و عار و پوشیده نماند که تو از موعظت من بی نیازی و منافع خویش را از مضار نیکو بشناسی

ولکن خواستم که ترا بر اخلاق پسندیده و عادات ستوده معونی واجت دارم و حقوق دوستی و هجرت تو بدان بگزارم. و تو امروز بذاذر مائی و در آنچه مواسا ممکن گردد از همه وجوه ترا مبدولست.

بخش ۷

چون زاغ ملاطفت باخه در باب موش بشنود تازه ایستاد، و او را گفت: شاد کردی مرا و همیشه از جانب تو این معهود است. و تو هم بمکارم خویش بنازد و شاد و خرم زی، چه سزاوار کسی بمسرت و ارتیاح اوست که جانب او دوستان را ممهد باشد، و بهر وقت جماعتی از برادران در شفقت و رعایت و اهتمام و حمایت او روزگار گذارند، و او درهای مکرمت و مجاملت را بریشان گشاده دارد، و در اجابت التماس و قضای حاجت ایشان اهتزاز و استبشار واجب بیند؛ و زبان نبوت از این معنی عبارت می‌فرماید که خیار کم احاسنکم اخلاقا الموطون اکنافا الذین یالفون و یولفون. و اگر کریمی در سر آید دست گیر او کرام توانند بود، چنانکه پیل اگر در خلایب بماند جز پیلان او را از آنجا بیرون نتوانند آورد. و عاقل همیشه در کسب شرف کوشد و ذکر نیکو باقی را بفانی خریده باشد و اندکی بسیار فروخته.

یشتری الحمد با علی یبعهاشترء الحمد ادنی للربح

و محسود خلایق آن کس تواند بود که نزدیک او زینهاریان ایمن گشته بسیار یافته شود، و بر در او سایلان شا کرفراوان دیده آید. و هر که در نعمت او محتاجان را شرکت نباشد او در زمره توانگران معدود نگردد، و آنکه حیات در بدنامی و دشمنایگی خلق گذارد نام او در جمله زندگان برنیاید.

بخش ۸

زاغ در این سخن بود که از دور آهوی دوان پیدا شد. گمان بردند که او را طالبی باشد. باخه در آب جست و زاغ بر درخت پرید و موش در سوراخ رفت. آهو بکران آب رسید، و اندکی خورد، چون هراسانی بیستاد. زاغ چون این حال مشاهده کرد در هوا رفت و بنگریست که بر اثر او کسی هست. بهر جانب چشم انداخت کسی را ندید. باخه را آواز داد تا از آب بیرون آمد و موش هم حاضر گشت. پس باخه چون هراس آهو بدید، و در آب می‌نگریست و نمی‌خورد، گفت: اگر تشنه ای آب خورد و باک مدار، که هیچ خوفی نیست. آهو پیشتر رفت. باخه او را ترحیب تمام واجب داشت و پرسید که: حال چیست و از کجا می‌آئی؟ گفت: من در این صحراها بودم و بهر وقت تیر اندازان مرا از جانبی بجانبی می‌رانند. و امروز پیری را دیدم صورت بست که صیاد باشد، اینجا گریختم. باخه او را گفت: مترس که در این حوالی صیاد دیده نیامده ست، و ما دوستی خود ترا مبدول داریم، و چرا خور بما نزدیک است.

آهو در صحبت ایشان رغبت نمود و در آن مرغزار مقام کرد. و نی بستی بود که ایشان در آنجا جمله شدند و بازی کردند و سرگذشت گفتندی.

بخش ۹

آورده‌اند که در ناحیت کشمیر متصدیدی خوش و مرغزاری نزه بود که از عکس ریاحین او پر زاغ چون دم طاووس نمودی، و در پیش جمال او دم طاووس بپیر زاغ مانستی درفشان لاله در وی چون چراغی و لیک از دود او بر جانش داغیشقایق بر یکی پای ایستاده
چو بر شاخ زمرد جام بادهو در وی شکاری بسیار، و اختلاف صیادان آنجا متواتر. زاغی در حوالی آن بر درختی بزرگ گشن خانه

داشت. نشسته بود و چپ و راست می‌نگریست. ناگاه صیادی بدحال خشن جامه، جالی برگردن و عصایی در دست، روی بدن درخت نهاد. بترسید و با خود گفت: این مرد را کاری افتاد که می‌آید، و نتوان دانست که قصد من دارد یا ازان کس دیگر، من باری جای نگه دارم و می‌نگرم تا چه کند.

صیاد پیش آمد و، جال باز کشید و، حبه بینداخت و، در کمین نشست. ساعتی بود، قومی کبوتران برسیدند، و سر ایشان کبوتری بود که او را مطوقه گفتندی، و در طاعت و مطاوعت او روزگار گذاشتندی. چندانکه دانه بدیدند غافل وار فرود آمدند و جمله در دام افتادند. و صیاد شادمان گشت و گرازان بتگ ایستاد. تا ایشان را در ضبط آرد. و کبوتران اضطرابی می‌کردند و هریک خود را می‌کوشید. مطوقه گفت: جای مجادله نیست، چنان باید که همگان استخلاص یاران را مهم تر از تخلص خواد شناسند. و حالی صواب آن باشد که جمله بطریق تعاون قوتی کنید تا دام از جای برگیریم فکه رهایش ما درانست. کبوتران فرمان وی بکردند و دام برکنند و سرخویش گرفت. و صیاد در پی ایشان ایستاد، بر آن امید که آخر درماند و بیفتند. زاغ با خود اندیشید که: بر اثر ایشان بروم و معلوم گردانم که فرجام کار ایشان چه باشد، که من از مثل این واقعه ایمن نتوانم بود، و از تجارت برای دفع حوادث سلاحها توان ساخت. و مطوقه چون بدید که صیاد در قفای ایشان است یاران را گفت: این ستیزه روی در کار ما بجد است، و تا از چشم او ناپیدا نشویم دل از ما برنگیرد. طریق آنست که سوی آبادانیها و درختستانها رویم تا نظر او از ما منقطع گردد، و نومید و خایب باز گردد، که در این نزدیکی موشی است از دوستان من، او را بگویم تا این بندها ببرد. کبوتران اشارت او را اما م ساختند و راه بتافتند و صیاد باز گشت. وزاغ همچنان می‌رفت تا وجه مخرج ایشان پیش چشم کند، و آن ذخیرت ایام خویش گرداند.

بخش ۱۰ - حکایت زاهد و موش -

موش آغاز نهاد و گفت: منشا و مولد من بشهر ماروت بود در زاویه زاویه زاهدی. و آن زاهد عیال نداشت، و از خانه مریدی هر روز برای او یک سله طعام آوردندی، بعضی بکار بردی و باقی برای شام بنهادی. و من مترصد فرصت می‌بودم چون او بیرون رفتی چندانکه بایستی بخوردمی و باقی سوی موشان دیگر انداخت. زاهد در ماند، و حیلتها اندیشید، و سله از بالاها آویخت، البته مفید نبود و دست من ازان کوتاه نتوانست کرد.

تا شبی او را مهمانی رسید. چون از شام پرداختند زاهد پرسید که: از کجا می‌آیی و قصد کجا می‌داری؟ او مردی بود جهان گشته و گرم و سرد روزگار چشیده. درآمد و هرچه از اعاجیب عالم پیش چشم داشت باز می‌گفت. و زاهد در اثنای مفاوضت او هر ساعت دست برهم می‌زد تا موشان را برماند. میهمان در خشم شد و گفت: سخنی می‌گویم و تو دست برهم می‌زنی! با من مسخرگی می‌کنی؟ زاهد عذر خواست و گفت: دست زدن من برای رمانیدن موشانست که یکبارگی مستولی شده اند، هرچه بنهم برفور بخوردند. مهمان پرسید که: همه چیره اند؟ گفت: یکی از ایشان دلیرتر است. مهمان گفت: جرات او را سببی باید. و حکایت او همان مزاج دارد که آن مرد گفته بود که «آخر موجبی هست که این زن کنجد بخته کرده بکنجد با پوست برابر می‌بفروشد.» زاهد پرسید: چگونه است آن؟ گفت:

بخش ۱۱

و مطوقه بمسکن موش رسید. کبوتران را فرمود که فرود آید. فرمان او نگاه داشتند و جمله بنشستند. و آن موش را زیرا نام بود، با دهای تمام و خرد بسیار، گرم و سرد روزگار دیده و خیر و شر احوال مشاهدت کرده. و در آن مواضع از جهت گریزگاه روز حادثه صد سوراخ ساخته و هریک را دردیگری راه گشاده، و تیمار آن فراخور حکمت و برحسب مصلحت بداشته. مطوقه آواز داد که: بیرون آی! زیرا پرسید که: کیست؟ نام بگفت، بشناخت و بتعجیل بیرون آمد. چون او را در بند بلا بسته دید زه آب دیدگان بگشاد

و بر رخسار جویها براندو گفت: ای دوست عزیز و رفیق موافق، ترا در این رنج که افگند؟ جواب داد که: انواع خیر و شر بتقدیر باز بسته است، و هر چه در حکم ازلی رفتست هرینه براختلاف ایام دیدنی باشد، ازان تجنب و تحرز صورت نبندد. و مرا قضای آسمانی در این ورطه کشید، و دانه را بر من و یاران من جلوه کرد و در چشم و دل همه بیاراست، تاغبار آن نور بصر را پوشانید، و پیش عقلها حجاب تاریک بداشت، و جمله در دست محنت و چنگال بلا افتادیم. و کسانی که از من قوت و شوکت بیشتر دارند و بقدر و منزلت پیشترند با مقادیر سماوی مقاومت نمی توانند پیوست، و امثال این حادثه در حق ایشان غریب و عجیب می نماید. و هر گاه که حکمی نازل می گردد قرص خورشید تاریک می شود و پیکر ماه سیاه. و ارادت باری، عزت قدرته و علت کلمته، ماهی را از قعر آب بفرز می آرد، و مرغ را از اوج هوا بحضیض می کشد، چنانکه نادان را غلبه می کند میان دانا و مطالب او حایل می گردد.

بخش ۱۲ - حکایت صیاد و آهو و خوگ و گرگ -

آورده اند که صیادی روزی شکار رفت و آهوی بیفگند و برگرفت و سوی خانه رفت. در راه خوگی با او دو چهار شد و حمله ای آورد، و مرد تیر بگشاد و بر مقتل خوگ زد، و خوگ هم در آن گرمی زخمی انداخت. و هر دو برجای سرد شدند. گرگی گرسنه آنجا رسید، مرد و آهو و خوگ بدید، شاد شد و بخصب و نعمت ثقت افزود، و با خود گفت: هنگام مراقبت فرصت و روز جمع و ذخیرتست، چه اگر اهمالی نمایم از حزم و احتیاط دور باشد و بنادانی و غفلت منسوب گردم، و بمصلحت حالی و مالی آن نزدیک تر است که امروز بازه کمان بگذرانم، و این گوشتهای تازه را در کنجی برم و برای ایام محنت و روزگار مشقت گنجی سازم. و چندانکه آغاز خوردن زه کرد گوشهای کمان بجست، در گردن گرگ افتاد، و برجای سرد شد. و این مثل بدان آوردم تا بدانی که حرص نمودن بر جمع و ادخار نامبارکست و عاقبت وخیم دارد.

بخش ۱۳

موش این فصول بشنود، و زود در بریدن بندها ایستاد که مطوقه بدان بسته بود. گفت: نخست ازان یاران گشای. موش بدین سخن التفات ننمود. گفت: ای دوست، ابتدا از بریدن بند اصحاب اولی تر. گفت: این حدیث را مکرر می کنی، مگر ترا بنفس خویش حاجت نمی باشد و آن را بر خود حقی نمی شناسم؟ گفت: مرا ملالت نباید کرد که من ریاست این کبوتران تکفل کرده ام، و ایشان را ازان روی بر من حقی واجب شده است، و چون ایشان حقوق مرا بطاعت و مناصحت بگزارند، و بمعونت و مظاهرت ایشان از دست صیاد بجستم، مرا نیز از عهده لوازم ریسات بیرون باید آمد، و مواجب سیادت را بادا رسانید. و می ترسم که اگر از گشادن عقدهای من آغاز کنی ملول شوی و بعضی از ایشان دربند بمانند، و چون من بسته باشم اگرچه ملالت بکمال رسیده باشد اهمال جانب من جایز نشمری، و از ضمیر بدان رخصت نیابی، و نیز در هنگام بلا شرکت بوده ست در وقت فراغ موافقت اولی تر، و الا- طاعنان مجال وقعت یابند. موش گفت: عادت اهل مکرمت اینست، و عقیدت ارباب مودت بدین خصلت پسندیده و سیرت ستوده در موالات تو صافی تر گردد، و ثقت دوستان بکرم عهد تو بیفزاید. وانگاه بجد و رغبت بندهای ایشان مام بیرید، و مطوقه و یارانش مطلق و ایمن بازگشتند. چون زاغ دست گیری موش بریدن بندها مشاهده کرد در دوستی و مخالفت و برادری و مصادقت او رغبت نمود، و با خود گفت: من از آنچه کبوتران را افتاد ایمن نتوانم بود و نه از دوستی این چنین کار آمده مستغنی. نزدیک سوراخ موش آمد و او را بانگ کرد. پرسید که: کیست؟ گفت: منم زاغ؛ و حال تتبع کبوتران و اطلاع بر حسن عهد و فرط وفاداری او رد حق ایشان باز راند، وانگاه گفت: چون مرا کمال فتوت و وفور مروت تو معلوم گشت، و بدانستم که ثمرت دوستی تو در حق کبوتران چگونه مهنا بود، و ببرکات مصافات تو از چنان ورطه هایل برچه جمله خلاص یافتند، همت بردوستی تو مقصور

گردانیدم، و آمدم تا شرط افتتاح اندران بجای آرم.

موش گفت: وجه مواصلت تاریک و طریق مصاحبت مسدود است، و عاقلان قدم در طلب چیزی نهادن که بدست آمدن آن از همه وجوه متعذر باشد صواب نبینند تا جانب ایشان از وصمت جهل مصون ماند، و خرد ایشان در چشم ارباب تجرت معیوب ننماید. چه هر که خواهد که کشتی بر خشکی راند و بر روی آب دریا اسب تازی کند بر خویشتن خندیده باشد. زیرا که از سیرت خردمندان دور است «گور کن در بحر و کشتی در بیابان داشتن.»

بخش ۱۴

و میان من و تو راه محبت بچه تاویل گشاده تواند بود؟ که من طعمه تام و اهر کگر از طمع تو ایمن توانم زیست. زاغ گفت: بعقل خود رجوع کن و نیکو بیند پیش فکه مرا درایذای تو چه فایده و از خوردن تو چه سیری، و بقای ذات و حصول مودت تو مرا در حوادث روزگار دست گیر، و کرم عهد و لطف طبع تو در نوایب زمانه پای مرد. و از مروت نسزد که چون در طلب مقاربت تو راه دور پس پشت کنم روی از من بگردانی و دست رد بر سینه من نهی که حسن سیرت و پاکیزگی سریرت تو گردش ایام بمن نمود. و هنر خود هرگز پنهان نماند اگر چه نمایش زیادت نرود، چون نسیم مشک که بهیچ تاویل نتوان پوشانید و هر چند در مستور داشتن آن جد رود آخر راه جوید و جهان معطر گرداند. بد توان از خلق متواری شدن، پس برملا

مشعله دردست و مشک اندر گریبان داشتند در محاسن اخلاق تو در نخورد که حق هجرت من ضایع گذاری و مرا نومید از این در بازگردانی و از میامن دوستی خود محروم کنی. موش گفت هیچ دشمنایگی را آن اثر نیست که عداوت ذاتی را ازیرا که چون دو تن را با یک دیگر دشمنایگی افتاده باشد، و بروزگار از هر دو جانب تمکن یافته و قدیم و حدیث آن بهم پیوسته و سوابق بلواحق مقرون شده، پیش از سپری گشتن ایشان انقطاع آن صورت نبندد، و عدم آن به انعدام ذاتها متعلق باشد. و آن دشمنایگی بر دو نوع است: اول چنانکه ازان شیر و پیل، که ملاقات ایشان بی محاربت ممکن نباشد، و این هم شاید بود که مرهم پذیرد، که نصرت دران یک جانب را مقرر نیست و هزیمت بر یک جانب مقصور نه، گاه شیر ظفر یابد و گاه پیل پیروز آید. و این جنس چنان متاصل نگردد که قلع آن در امکان نیاید، و آخر بحیلت بلا بندی توان کرد و گربه شانی در میان ارود. و دو م چنانکه ازان موش و گربه، و زاغ و غلیواژ و غیر آنست، که دران مجاملت هرگز ستوده نیامده است، و جایی که قصد جان و طمع نفس ازیک جانب معلوم شد، بی از آنچه از دیگر جانب آن را در گذشته سابقه ای توان شناخت یا در مستقبل صورت کند، مصالحت بچه تاویل دل پذیر تواند بود؟ و بحقیقت بیاید دانست که این باب قوی تر باشد و هرروز تازه تر، که نه گردش روزگار طراوت آن را بتواند ستد و نه اختلاف شب و روز عقده آن را واهی تواند گردانید، که مضرت و مشقت یک جانب را براطلاق متعین است و راحت و منفعت دیگر را متوجه، و جایی که عداوت حقیقی چنین تقریر افتاد ثابت گشت صلح در وهم نگنجد، و اگر تکلفی رود در حال نظام آن گسلد و بقرار اصل باز رود. و فریفته شدن بدان از عیبی خالی نماند، و هرگز ثقت خردمند بتاکید بنلاد آن مستحکم نگردد، که آب اگر چه خالی نماند، دیر بماند تا بوی و طعم بگرداندن چون برآتش ریخته شود از کشتن آن عاجز نیاید. و مصالحت دشمن چون مصاحبت مار است، خاصه که از آستین سله کرده آید. و عاقل را بر دشمن زیرک چون الف تواند بود؟

بخش ۱۵

زاغ گفت: شنودن سخنی که از منبع حکمت زاید از فواید خالی نباشد، لکن بکرم و سیادت و مردمی و مروت آن لایق تر که بر قضیت حریت خویش بروی و سخن مرا باور داری، و این کار در دل خویش بزرگ نگردانی و ازاین حدیث که «میان ما طریق مواصلت نامسلوکست.» در گذری، و بدنی که شرط مکرمت آنست که بهره نیکیی راه جسته آید. و حکما گویند که دوستی میان

ما ابرار و مصلحان زود استحکام پذیرد و دیر منقطع گردد، و چون آوندی که از زر پاک کنند، دیر شکند و زود راست شود، و باز میان مفسدان و اشرار دیر موکد گردد زود فتور بدو راه یابد، چون آوند سفالین که زود شکند و هرگز مرمت نپذیرد، و کریم به یکساعته دیدار و یک روزه معرفت انواع دل جویی و شفقت واجب دارد، دوستی و بذاذری را بغایت ببلطف و نهایت یگانگی رساند، و باز لئیم را اگرچه صحبت و محبت قدیم موکد باشد ازو ملاطفت چشم نتوان داشت، مگر در یوبه امید و هراس بیم باشد. و آثار کرم تو ظاهر است و من بدوستی تو محتاج، و این در را لازم گرفته ام و البته بازنگردم و هیچ طعام و شراب نجشم تا مرا بصحبت خویش عزیز نگردانی. موش گفت: موالات و مواخات ترا بجان خریدارم، و این مدافعت در ابتدای سخن بدان کردم تا اگر غدیری اندیشی من باری بنزدیک خویش معذور باشم، و بتوهم نگویی که او را سهل القیاد و سست عناد یافتم. والا در مذهب من منع سائل، خاصه که دوستی من برسبیل تبرع اختیار کرده باشد، محظور است پس بیرون آمد و بر در سوراخ بیستاد. زاغ گفت: چه مانع می باشد از آنچه در صحرا آئی و بدیدار من موانست طلبی؟ مگر هنوز ریبیتی باقی است؟ موش گفت: اهل دنیا هرگاه که محرمی جویند و نفسهای عزیز و جانهای خطیر فدای آن صحبت کنند، تا فواید و عواید آن ایشان را شامل گردد و برکات و میامن آن بر وجه روزگار باقی ماند، ایشان دوستان بحق و برادران بصدق باشند، و آن طایفه که ملاطفت برای مجازات حال و مراعات وقت واجب بینند و مصالح کارهای دنیاوی اندران برعایت رسانند مانند صیادانند که دانه برای سود خویش پراگند نه برای سیری مرغ. و هر که در دوستی کسی نفس بذل کند درجه او عالی تر از آن باشد که مال فدا دارد

و پوشیده نماند که قبول موالات گشادن راه مواخات و ملاقات با تو مرا خطر جانی است، و اگر بدگمانی صورت بستی هرگز این رغبت نیفادی. لکن بدوستی تو واثق گشته ام و صدق تو در تحری مصداقت من از محل شبهت گذشته است، و از جانب من آن را باضعاف مقابله می باشد. اما ترا طاراند که جوهر ایشان در مخالفت من چون جوهر توست، و رای ایشان در مخالفت من موافق رای تو نیست. ترسم که کسی ازیشان مرا بیند قصدی اندیشد.

بخش ۱۶

زاغ گفت: علامت مودت یاران آنست که با دوستان مردم دوست، و با دشمنان دشمن باشند. و امروز اساس محبت میان من و تو جنان تاکیدی یافت که یار من آن کس تواند بود که از ایدای تو پرهیزد و طلب رضای تو واجب شناسد. و خطری ندارد نزدیک من انقطاع از آنکه با تو نپویند و اتصال بدو که از دشمنی تو ببرد. بعزایم مرد آن لایق که اگر از چشم و زبان، که دیدبان تن و ترجمان دل اند، خلافی شناسد بیک اشارت هر دو را باطل گرداند، و اگر از آن وجهی رنجی بیند عین راحت پندارد. عضوی ز تو گر دوست شود با دشمن

دشمن دو شمر تیغ دو کش زخم دو زنو باغبان استاد را رسم است که اگر در میان ریاحین گیاهی ناخوش بیند برآرد. موش قوی دل بیرون آمد و زاغ را گرم پیرسید، و هرد و بدیدار یک دیگر شاد گشتند.

بخش ۱۷

چون روز چند بگذشت موش گفت: اگر همین جای مقام کنی، و اهل و فرزندان را بیاری از مکرمت دور نیفتد و منت هجرت متضاعف گردد. و این بقعت نزهت تمام دارد و جایی دل گشای است. زاغ گفت: همچنین است و در خوشی این موضع سخنی ندارم. لکن مرعی و لا- کالسعدان. مرغزاری است فلاں جای که اطراف او پرشکوفه متبسم و گل خندان است، و زمین او چون آسمان پرستاره تابان. زبس کش گاو چشم و پیل گوش است

چمن چون کلبه گوهر فروش استو باخه دوست من آنجا وطن دارد، و طعمه من در آن حوالی بسیار یافته شود. و نیز این جایگاه

بشارع پیوسته است، ناگاه از راه گذریان آسیبی یابیم. اگر رغبت کنی آنجا رویم و درخصب و امن روزگار گذاریم. موش گفت: کدام آرزو بر مصاحبت و مجاورت تو برابر تواند بود؟ و اگر ترا موافقت واجب نینم کجا روم؟ و بدین موضع اختیار نیامده ام، و قصه من دراز است و دران عجایب بسیار، چندانکه مستقری متعین شود با تو بگویم.

بخش ۱۸

زاغ دم موش بگرفت و روی بمقصد آورد. چون آنجا رسید باخه ایشان را از دور بدید، بترسید و در آب رفت، زاغ موش را آهسته از هوا بزمین نهاد و باخه را آواز داد. بتنگ بیرون آمد و تازگیها کرد و پرسید که: از کجا می آیی و حال چیست؟ زاغ قصه خویش از آن لحظت که بر اثر کبوتران رفته بود و حسن عهد موش در استخلاص ایشان مشاهدت کرده، و بدان دالت قواعد الفت میان هردو موکد شده و روزها یکجا بوده، وانگاه عزیمت زیارت او مصمم گردانیده، برو خواند. باخه چون حال موش بشنود و صدق وفا و عزیمت زیارت او مصمم گردانیده، برو خواند. باخه چون حال موش بشنود و صدق وفا و کمال مروت او بشناخت ترحیبی هرچه بسزاتر واجب دید و گفت: سعادت بخت ما کمال مروت او بشناخت ترحیبی هرچه بسزاتر واجب دید و گفت: سعادت بخت ما ترا بدین ناحیت رسانیدو آن را بمکارم ذات و محاسن صفات تو آراسته گردانید و للبقاع دول زاغ، پس از تقریر این فصول و تقدیم این ملاطفات، موش را گفت: اگر بینی آن اخبار و حکایات که مرا وعده کرد بودی بازگویی تا باخه هم بشنود، که منزلت او در دوستی تو همچنانست که ازان من.

بخش ۱۹ - به دام افتادن آهو-

روزی زاغ و موش و باخه فراهم آمدند و ساعتی آهو را انتظار نمودند نیامد. دل نگران شدند، و چنانکه عادت مشفقانست تقسم خاطر آورد، و اندیشه بهر چیز کشید. موش و باخه زاغ را گفتند: رنجی بگیرد و در حوالی ما بنگر تا آهو را اثری بینی. زاغ تتبع کرد، آهو را در بند دید، بر فور باز آمد و یاران را اعلام داد. زاغ و باخه موش را گفتند که: در این حوادث جز بتو امید نتواند داشت، که کار از دست ما بگذشت، دریاب که از دست تو هم در گذرد موش بتنگ ایستاد و بنزدیک آهو آمد و گفت: ای بذاذر مشفق، چگونه در این ورطه افتادی با چندان خرد و کیاست و ذکا و فطنت؟ جواب داد که: در مقابله تقدیر آسمانی. که نه آن را توان دید و نه بحیلت هنگام آن را در توان یافت، زیرکی چه سود دارد؟ در این میانه باخه برسد، آهو را گفت: که ای بذاذر، آمدن تو اینجا بر من دشوارتر از این واقعه است، که اگر صیاد بما رسد و موش بندهای من بریده باشد بتنگ با او مسابقت توانم کردن، و زاغ پیرد، و موش در سوراخ گریزد، و تو نه پای گریز داری و نه دست مقاومت، این تجشم چرا نمودی؟ باخه گفت: چگونه نیامدمی و بچه تاویل توقف روا داشتی، و از آن زندگانی که در فراق دوستان گذرد چه لذت توان یافت؟ و کدام خردمند آن را وزنی نهاده ست و از عمر شمرده؟ و یکی از معونت بر خرسندی و آرامش نفس در نوایب دیدار برادران است و مفاوضت ایشان در آنچه بصبر و تسلی پیوندد و فراغ و رهایش را متضمن باشد، که چون کسی در سخن هجر افتاد حریم دل او غم را مباح گردد و بصر و بصیرت نقصان پذیرد و رای و رویت بی منفعت ماند. و در جمله متفکر مباش، که همین ساعت خلاص یابی و این عقده گشاده شود. و در همه احوال شکر واجب است، که اگر زخمی رسیدی و بجان گزندی بودی تدارک آن در میدان وهم ننگنجیدی، و تلافی آن در نگارخانه هوش متصور نمودی لاتبل بالخطوب مادمت حیا

کل خطب سوی المنيه سهل باخه هنوز این سخن می گفت که صیاد از دور آمد. موش از بریدن بندها پرداخته بود. آهو بجست و زاغ پیرید و موش در سوراخ گریخت. صیاد برسد، پای دام آهو بریده یافت، در حیرت افتاد. چپ و راست نگریست، ناگاه نظر بر

باخه افکند، او را بگرفت و محکن بیست و روی بازو نهاد. در ساعت یارانش جمله شدند و کار باخه را معرفی کردند. معلوم شد که در دام بلاست. موش گفت: هرگز خواهد بود که این بخت خفته بیدار گردد و این فتنه بیدار بیارامد؟ و آن حکیم راست گفته است که «مردم همیشه نیکو حالست تا یک بار پای او در سنگ نیامده ست چون یک کرت در رنج افتاد و ورغ نکبت سوی او بشکست هر ساعت سیل آفت قوی تر و موج محنت‌ها یل تر می‌گردد.

فسحقا لدهر ساورتنی همومهوشتل ید الایام ثمت تبت

و هر گاه که دست در شاخی زند بار دیگر در سر آید، و مثلاً سنگ راه در هر گام پای دام او باشد». و آنگاه کدام مصیبت را بر فراق دوستان برابر توان کرد؟ که سوز فراق اگر آتش در قعر دریا زند خاک ازو بر آرد، و اگر دود باسماں رساند رخسار سپید روز سیاه گردد یهم اللیالی بعض ما انا مضم

ویثقل رضوی دون ما انا حامل از هجر تو هر شبم فلک آن زاید

کان رنج اگر مهر کشد بر ناید وانچ از تو بر این خسته روان می‌آید

در برق جهنده سوز آن بگراید و از پای نشست این بخت خفته تا دست من بر نتافت، و چنانکه میان من و اهل و فرزند و مال جدائی افکنده بود دوستی را که بقوت صحبت او می‌زیستم از من بر بود، روی رزمه یاران و واسطه قلاده بذازان، که مودت او از وجه طمع مکافات نبود، لکن بنای آن را بدواعی کرم و عقل و وفا و فضل تاکیدی بسزا داده بود، چنانکه بهیچ حادثه خلل نپذیرفتی. و اگر نه آنستی که تن من بر این رنجها الف گرفته است و در مقاسات شداید خو کرده در این حوادث زندگانی چگونه ممکن باشدی و بچه قوت با آن مقاومت صورت بنددی؟

و هوونت الخطوب علی حتیکانی صرت امنحها الودادا

انکرها و منبتها فواديو كيف تنکر الارض القتادا

وای به این شخص درمانده بچنگال بلا، اسیر تصاریف زمانه، و بسته تقلب احوال، آفات بر وی مجتمع و خیرات او بی دوام، چون طلوع و غروب ستاره که یکی در فراز می‌نماید و دیگری در نشیب، اوج و حضیض آن یکسان و بالا- و پست برابر. و غم هجران مانند جراحی است که چون روی بصحت نهد زخمی دیگر بران آید و هر دو بهم پیوندند، و بیش امید شفا باقی نماند. و رنجهای دنیا بیدار دوستان نقصان پذیرد، آن کس که ازیشان دورافتد تسلی از چه طریق جوید و بکدام مفرح تداوی طلبد؟ زاغ و آهو گفتند: اگر چه سخن ما فصیح و بلیغ باشد باخه را هیچ سود ندارد. بحسن عهد آن لایق تر که حیلتی اندیشی که متضمن خلاص او باشد، که گفته‌اند «شجاع و دلیر روز جنگ آزموده گردد، و امین وقت داد و ستد، و زن و فرزند در ایام فاقه، و دوست و بذاذر در هنگام نوایب.»

موش آهو را گفت: حیلت آنست که تو از پیش صیاد در آیی و خویشتن بر گذر او بیفگنی. و خود را چون ملول مجروح بدو نمایی. و زاغ بر تو نشیند چنانکه گویی قصد تو دارد. چندانکه چشم صیاد بر تو افتاد لاشک دلدر تو بندد، باخه را با رخت بنهد و روی بتو آرد، هر گاه که نزدیک آمد لنگان لنگان از پیش او می‌رو، اما تعجیل مکن تا طمع از تو نبرد. و من بر اثر او می‌آیم، امید چنین دارم که شما هنوز در تگاپوی باشید که من بند باخه ببرم و او را مخلص گردانم. همچنین کردند. و صیاد در طلب آهو مانده شد،

ون باز آمد باخه را ندید، و بندهای تیره بریده یافت. حیران شد و تفکری کرد، اول در بریدن بند آهو، و باز آهو خود را بیمار ساختن و نشستن زاغ بروی، و بریدن بند باخه. بترسید و از بیم خون در تن وی چون شاخ بقم شد و پوست بر اندام وی چون زعفران شاخ گشت. و اندیشید که «این زمین پریانست و جادوان، زودتر باز باید رفت.» و با خود گفت: آهو و زاغ و موش و باخه فراهم آمدند و ایمن و مرفه سوی مسکن، رفت بیش نه دست بلا بدامن ایشان رسید و نه چشم بد رخسار فراغ ایشان زرد گردانید. بیمن وفاق عیش ایشان هر روز خرم تر بود و احوال هر ساعت منتظم تر.

اینست داستان موافقت دوستان و مثل مرافقت بذاذران و مظاهرت ایشان در سرا و ضرا و شدت و رخا و فرط ایستادگی کی هر یک در حوادث ایام و نوایب زمانه بجای آوردند. تا ببرکات یک دلی و مخالفت، و میامن هم پشتی و معاونت، از چندین ورطه هایل خلاص یافتند، و عقبات آفات پس پشت کردند. و خردمند باید که در این حکایات بنور عقل تاملی کند، که دوستی جانوران ضعیف را، چون دلها صافی می گردانند و در دفع مهمات دست در دست می نهند، چندین ثمرات هنبی و نتایج مرضی می باشد، اگر طایفه عقلا از اطن نوع مصادقتی بنا نهند و آن را بر این ملاطفت پایان رسانند فواید آن همه جوانب را چگونه شامل گردد، و منافع و عوارف آن برصفحات هریک برچه جمله ظاهر شود.

ایزد تعالی کافه مومنان را سعادت توفیق کرامت کناد، و درهای علم و حکمت بریشان گشاده گرداناد، بمنه و طوله و قوته و حوله.

مقدمه نصر الله منشی

بخش ۱ - و علی الله توکلی -

سپاس و ستایش مرخدای را جل جلاله که آثار قدرت او بر چهره روز روشن تابان است و انوار حکمت او در دل شب تار درفشان، بخشاینده ای که تار عنکبوت را سد عصمت دوستان کرد، جباری که نیش پشه را تیغ قهر دشمنان گردانید، در فطرت کاینات به وزیر و مشیر و معاونت و مظاهرت محتاج نگشت، و بدایع ابداع در عالم کون و فساد پدید آورد، و آدمیان را بفضیلت نطق و مزیت عقل از دیگر حیوانات ممیز گردانید، و از برای هدایت و ارشاد رسولان فرستاد تا خلق را از ظلمت و ضلالت برهانند، و صحن گیتی را بنور علم و معرفت آذین بستند، و آخر ایشان در نوبت و اول در رتبت، آسمان حق و آفتاب صدق، سید المرسلین و خاتم النبیین و قائد الغر المحجلین ابوالقاسم محمد بن عبدالله بن هاشم بن عبد مناف العربی را، صلی الله علیه و علی عترته الطاهرین، برای عز نبوت و ختم رسالت برگزید، و به معجزات ظاهر و دلایل واضح مخصوص گردانید، و از جهت الزام حجت و اقامت بینت به رفق و مدارا دعوت فرمود، و به اظهار آیات مثال داد، تا معاندت و تمرد کفار ظاهر گشت، و خردمندان دنیا را معلوم گشت که به دلالات عقلی و معجزات حسی التفات نمی نمایند، آنگاه آیات جهاد بیامد و فرضیت مجاهدت، هم از وجه شرع و هم از طریق خرد، ثابت شد. و تایید آسمانی و ثبات عزم صاحب شریعت بدان پیوست، و انصار حق را سعادت هدایت راه راست نمود، و مدد توفیق جمال حال ایشان را بیاراست، تا روی بقمع کافران آوردند، و پشت زمین را از خبث شرک ایشان پاک گردانیدند، و ملت حنیفی را به اقطار و آفاق جهان برساندیند و حق را در مرکز خود قرار دادند. فحمدا ثم حمدا ثم حمدا

لمن يعطى اذا شكر المزاياو تلبطغا تحياتى الى من

بيثرب فى الغدايا والعشاياسلام مشوق يهدى اليه

من المدح الكرائم و الصفايا

بخش ۱۰ - و خير جليس فى الزمان كتاب -

لاجرم همه را بجانب او سکون و استنامت حاصل آمده بود، و در عرصه و لا و هوا و طایفه ای از مشاهیر ایشان که هر یک فضلی وافر و ذکری سایر داشتند بمنزلت ساکنان خانه و بطانه مجلس بودند، چون قاضی محمد عبدالحمید اسحق، و برهان الدین عبدالرشید نصر، و امامان: علی خیاط، صاعد میهنی، عبدالرحمن بستی، و محمد سیفی، محمد نسابوری و محمد عثمان بستی، مبشر رضوی ادیب، عبدالرحیم اسکافی، عبدالحمید زاهدی، محمود سگزی، فاخر ناصر، سعید باخرزی، در بعضی اوقات: محمد خبازی، محمود نسابوری، رحم الله الماضین منهم و اطال بقاء الغابرين؛ و من بنده را بر مجالست و دیدار و مذاکرات و گفتار ایشان چنان الفی تازه

گشته بود و بمطالبت و مواظبت بر کسب هنر آن میل افتاده که از مباشرت اشغال و ملابست اعمال اعراض کلی می‌بود. و غایت نهمت بران مقصور داشتی که یکی را از ایشان دریافتی و ساعتی او موانست جستمی، و آن را سرمایه سعادت و اقبال و دولت شناختی؛ و ممکنست که این سخن در لباس تصلف بر خواطر گذرد، و در معرض تسوق پیش ضمایر آید، اما چون ضرورت انصاف نقاب حسد از جمال خویش بگشاید، و در آیات براعت و معجزات صناعت که این کتاب بر ذکر و اظهار بعضی ازان مشتمل است تاملی بسزا رود؛ شناخته گردد تا در تحصیل همتی بلند نباشد، و رنج تعلم هرچه تمامتر تحمل نیفتد، در سخن، که شرف آدمی بر دیگر جانوران بدان است، این منزلت نتوان یافت. بقدر الکد تنقسم المعالی و چون روزگار بر قضیت عادت خویش در بازخواستن مواهب آن جمع را بپراگند و نظام این حال گسسته شد خویشتن را جز بمطالعت کتب متهدی ندانستم، و خیر جلیس فی الزمان کتاب و در امثال است که نعم المحدث الدفتر. و بحکم آنکه گفته‌اند جد همه ساله جان مردم بخورد

بخش ۱۱ - تحفه آوردن فقیه عالم علی ابراهیم اسماعیل کتاب کلیده و دمنه نصرالله منشی را -

گاه از گاه احماضی رفی و بتواریخ و اسمار التفاتی بودی، و در اثنای این حال فقیه عالم علی ابراهیم اسماعیل ادام الله توفیقه که از احداث فقهای حضرت جلت بمزیت هنرو خرد مستثنی است - و در این وقت توفیق حسن عهدی یافت و مزاج او بتقلب احوال تفاوت کم پذیرفت - نسختی از کلیده و دمنه تحفه آورد. اگرچه ازان چند نسخه دیگر در میان کتب بود بدان تبرک نموده آمد، و حقوق او را باخلاص دوسی برعایت رسانیده شد، و ذکر حق گراری و حریت او بدان مخلص گردانیده آمد، جزاه الله خیرالجزاء و لقاها مناه فی اولاه و اخراه. در جمله بدان نسخه الفی افتاد، و بتامل و تفکر محاسن این کتاب بهتر جمال داد، و رغبت در مطالعت آن زیادت گشت، که پس از کتب شرعی در مدت عمر عالم ازان پرفایده تر کتابی نکرده اند: بنای ابواب آن بر حکمت و موعظت؛ وانگه آن را در صورت هزل فرانموده تا چنانکه خواص مردمان برای شناختن تجارب بدان مایل باشند عوام بسبب هزل هم بخوانند و بتدریج آن حکمتها در مزاج ایشان متمکن گردد.

بخش ۱۲ - محاسن کلیده و دمنه -

و بحقیقت کان خرد و حصافت و گنج تجربت و ممارست است، هم سیاست ملوک را در ضبط ملک بشنودن آن مدد تواند بود و هم اوساط مردمان را در حفظ ملک از خواندن آن فایده حاصل تواند شد. و یکی از براهمه هند را پرسیدند که «می گویند بجانب هندوستان کوههاست و دروی داروها روید که مرده بدان زنده شود، طریق بدست آوردن آن چه باشد؟» جواب داد که «حفظت شیئا و غایت عنک اشیاء، این سخن از شارت و رمز متقدمان است، و از کوهها علما را خواسته‌اند و از داروها سخن ایشان را و از مردگان جاهلان را که بسماع زنده گردند و بسمت علم حیات ابد یابند، و این سخنان را مجموعی است که آن را کلیده دمنه خوانند و در خزاین ملوک هند باشد، اگر بدست توانی آوردن این غرض بحصول پیوندد».

بخش ۱۳ - ولدت فی زمن الملك العادل -

و محاسن این کتاب را نهایت نیست، و کدام فضیلت ازین فراتر که از امت به امت و ملت به ملت رسید و مردود نگشت؟ و چون پادشاهی به کسری نوشروان خفف الله عنه رسید - که صیت عدل و رافت او بر وجه روزگار باقی است و ذکر یاس و سیاست او در صدور تواریخ مثبت، تا بدان حد که سلاطین اسلام را در نیکوکاری بدو تشبیه کنند، و کدام سعادت ازین بزرگتر که پیغامبر او را این شرف ارزانی داشته است که ولدت فی زمن الملك العادل؟ - انوشیروان مثال داد تا آن را بحیلتها از دیار هند بمملکت پارس

آوردند و بزبان پهلوی ترجمه کرد. و بنای کارهای ملک خویش بر مقتضی آن نهاد و اشارات و مواعظ آن را قهرست مصالح دین و دنیا و نمودار سیاست خواص و عوام شناخت، و آن را در خزاین خویش موهبتی عزیز و ذخیرتی نفیس شمرد، و تا آخر ایام یزدجرد شهریار که آخر ملوک عجم بود بر این قرار بماند.

بخش ۱۴ - ترجمه کلیله و دمنه به تازی -

و چون بلاد عراق و پارس بر دست لشکرهای اسلام فتح شد و صبح ملت حق بر آن نواحی طلوع کرد ذکر این کتاب بر اسماع خلفا می گذشت و ایشان را بدان میلی و شعفی می بود تا در نوبت امیرالمومنین ابوجعفر منصور بن علی بن عبدالله بن العباس رضی الله عنهم، که دوم خلیفت بوده است از خاندان عم مصطفی صلی الله علیه و رضی عن عمه، ابن المقفع آن را از زبان پهلوی بلغت تازی ترجمه کرد، و آن پادشاه را بران اقبالی تمام افتاد و دیگر اکابر امت بدان اقتدا کردند.

بخش ۱۵ - درباره بغداد -

و حال علو همت و بسطت ملک او ازان شایع تر است که در شرح آن باشباعی حاجت افتد. و یکی از آثار باقی آن پادشاه محترم حضرت بغداد است که امروز مرکز خلافت و مستقر امامت و منبع ملک و مدینه السلام علاالاطلاق آنست. نه در بلاد اسلام چنان شهری نشان می دهند و نه در دیار کفر. و یکی از خصایص آن حضرت مدالله ظللها آنست که وفات خلفا آنجا اتفاق نیفتد: امیرالمومنین ابوجعفر منصور رضی الله عنه به بئر میمون یکمزیلی مکه حرسها الله از ملک دنیا بملک آخرت رفت، و امیرالمومنین ابوعبدالله محمد بن منصور الملقب بالمهدی رضی الله عنه بمرحله ماسبذان در راه گرگان، و امیرالمومنین ابومحمد موسی بن المهدی الملقب بالهادی بعیسی آباد، و امیرالمومنین ابوجعفر هرون بن المهدی الملقب بالرشید به طوس و امیرالمومنین ابوالعباس عبدالله بن هرون الملقب به طرسوس، و محمد امین ببغداد کشته شد اما در آن حال خلیفت نبود و اغلب امت بر خلع او اجماع کرده بودند، و در این عهد نزدیک امیرالمومنین ابومنصور الفضل الملقب بالمسترشد بالله در حدود عراق شهید شد و میان آن موضع و حضرت بغداد مسافت تمام نشان می دهند. و محاسن این شهر بسیار است و هر کس از اصحاب تواریخ دران خوضی نموده اند، و شرح و تفصیل آن مستوفی بیاورده.

بخش ۱۶ - ذکر منصور عباسی -

و اکنون نکته ای چند از سخنان امیرالمومنین منصور ایراد کرده آمد هر چند که جای آن نیست اما ممکن است که خوانندگان را ازان فایده ای باشد: روی با هم نشینان خود می گفت که: ما احوجنی الی ان یکون علی بابی اربعه کما ارید! قالوا و من هم؟ قال: من لایقوم ملکی الا بهم کما ان السریر لایقوم الا بقوائمه الاربع. اما احدهم ففاض لایاخذہ فی الله لومه لائم؛ و اما الثانی فصاحب شرطه ینصف الضعفاء من الاقویاء... معنی چنین باشد که: چگونه محتاجم بچهار مرد که بر درگاه من قائم گردند! حاضران گفتند: تفصیل اسامی ایشان چگونه است؟ گفت: کسانی که بی ایشان کار ملک راست نتواند بود چنانکه تخت بی چهارپایه راست نیستند: یکی از ایشان حاکمی که در امضای احکام شرع از طریق دیانت و قضیت امانت نگذرد و نکوهش مردمان او را از راه حق باز ندارد؛ و دوم خلیفتی که انصاف مظلومان ضعیف از ظالمان قوی بستاند؛ و سوم کافی ناصح که خراجها و حقوق بیت المال بوجه استقصا طلب کند و بر رعیت حملی روا ندارد که من از ظلم او بیزارم. وانگه انگشت بگزید و گفت: آه آه! گفتند: چهارم کیست یا امیرالمومنین؟ گفت: صاحب بریدی که اخبار درست و راست آنها کند و از حد صدق نگذرد.

بخش ۱۷ - ذکر منصور عباسی -

و در اثنای مثالها می فرمود که حباب الی عدوک الفرار بترک الجدد فی طلبه اذا انهزم و اعلم ان کل من فی عسکرک عین علیک. معنی چنین باشد که: گریختن را در دل دشمن خود دوست گردان بآنکه چون بگریزد در طلب او نروی و بدان که هر که در لشکر توند بر تو جاسوسند.

بخش ۱۸ - ذکر منصور عباسی -

و عاملی را بحضرت استدعا کرد، عذری نهاد و گرد تخلف برآمد و تقاعد نمود، مثال او را بر این جمله تویع فرمود که: اگر گران می آید بروی آمدن سوی حضرت ما با تمامی جثه ما ببعضی از وی برای تخفیف موونت قناعت کردیم، باید که سر او بی تن بدرگاه آرند.

بخش ۱۹ - ذکر منصور عباسی -

و در اثنای وصابت پسر خویش امیرالمومنین مهدی را رضی الله عنهما می گفت: ای پسر، نعمت بر لشکر فراخ مکن که از تو بی نیاز شوند، و کار هم تنگ مگیر که برمند، عطایی برسم می ده در حد اقتصاد و منعی نیکو بی تنگ خویی می فرمای؛ عرصه امید بریشان فراخ می دار و عنان عطا تنگ می گیر.

بخش ۲ - در فضیلت پیامبر اسلام -

دروود و سلام و تحیت و صلوات ایزدی بر ذات معظم و روح مقدس مصطفی و اصحاب و اتباع و یاران و اشیاع او باد، درودی که امداد آن به امتداد روزگار متصل باشد، نسیم آن خاک از کلبه برآرد، ان الله و ملائکته یصلون علی النبی یا ایها الذین آمنوا صلوا علیه و سلموا تسلیما. و چون می بایست که این ملت مخلد ماند، و ملک این امت بهمه آفاق بهمه آفاق و اقطار زمین برسد، و صدق این حدیث که یکی از معجزات باقی است جهانیان را معلوم گردد: قال النبی صلی الله علیه و آله «زویت لی الارض فاریت مشارقها و مغاربها و سیبلغ ملک امتی مازوی لی منها.» خلفای مصطفی را صلی الله علیه و رضی عنهم در امر و نهی و حل و عقد دست برگشاد، و فرمان مطلق ارزانی داشت، و مطاوعت ایشان را بطاعت خود و رسول ملحق گردانید، حیث قال عز و جل: یا ایها الذین آمنوا اطیعوا الله و اطیعوا الرسول و اولی الامر منکم. که تنفیذ شرایع دین و اظهار شعایر حق بی سیاست ملوک دین دار بر روی روزگار مخلد نماند، و مدت آن مقرون به انتهای عمر عالم صورت نبندد، و اشارت حضرت نبوت بدین وارد است که: الملک و الدین توامان. و بحقیقت بیاید شناخت که ملوک اسلام سایه آفریدگارند، عز اسمه، که روی زمین بنور عدل ایشان جمال گیرد، و بهیبت و شکوه ایشان آبادانی جهان و تالف اهواء متعلق باشد، که بهیچ تاویل حلاوت عبادت را آن اثر نتواند بود که مهابت شمشیر را، و اگر این مصلحت بر این سیاق رعایت نیافتی نظام کارها گسسته گشتی، و اختلاف کلمه از میان امت پیدا آمدی، و چنانکه در طباع مرکب است هر کسی به رای خویش در مهمات اسلام مداخلت کردی، و اصول شرعی و قوانین دینی مختل و مهمل گشتی، و عمر بن الخطاب می گوید: مایزع السلطان اکثر مما یزع القرآن، و اقتباس این معنی از قرآن عظیم است: لانتهم اشد رهبه فی صدورهم من الله ذلک بانهم قوم لایفقهون زیرا که نادان جز بعاجل عذاب از معاصی باز نباشد، و کمال عظمت و کباریای باری، جل جلاله، نشناسد.

نزد آن کش خرد نه همخوابه ستشیر بیشه چو شیر گرمابه ست

بخش ۲۰ - ذکر منصور عباسی -

و همیشه می‌گفتی که: ترس و بیم کاری است که هیچ کس را ساتقامتی نتواند بود بی او: یا دین داری بود که از عذاب بترسد. یا کریمی که از عار باک دارد، یا عاقلی که از عواقب غفلت پرهیز کند. روزی ربیع را گفت: من می‌بینم مردمان راه مرا ببخل منسوب می‌کنند. من بخیل نیستم، لکن همگان را بنده درم و دینار می‌بینم آن را از ایشان باز می‌دارم تا مرا از برای آن خدمت کنند، و راست گفته است آن حکیم که «سگ را گرسنه دار تا از پی تو دود.»

بخش ۲۱ - ذکر منصور عباسی -

روزی او را گفتند: فلان مقدم فرمان یافت و از او ضیاع بسیار مانده است و فرزندان او بدرجه استقلال نرسیده‌اند، اگر مثال باشد تا عمال بعضی در تصرف گیرند و در قبض آرند دیوان را توفیری تمام باشد. جواب داد که: هرکرا خلافت روی زمین سیر نگرداند از ضیاع یتیمان هم سیر نگردهد.

بخش ۲۲ - ذکر منصور عباسی -

و مناقب این پادشاه را نهایت نیست و تواریخ متقدمان بذکر آن ناطق است علی‌الخصوص غرر سیر ثعالبی رحمه الله بر تفصیل آن مشتمل است و آنچه از جهت وی در تاسیس خلافت و تاکید ملک و دولت تقدیم افتاد، ارکان و حدود را بثبات حزم و نفاذ عزم چنان استوار و مستحکم گردانید که چهارصد سال بگذشت و گردش چرخ و حوادث دهر قواعد آن را واهی نتوانست کرد و خللی به اوساط و اذنب آن راه نتوانست داد. و هر بنا که برقاعده عدل و احسان قرار گیرد و اطراف و حواشی آن بنصرت دین حق و رعایت مناظم خلق موکد شود اگر تقلب احوال را در وی اثری ظاهر نگردد و دست زمانه از ساحت سعادت آن قاصر باشد بدیع نماید. این قدر از فضایل این پادشاه رضی الله عنه تقریر افتاد و اکنون روی بغرض نهاده آید.

بخش ۲۳ - پایان ذکر منصور عباسی، مثال دادن نصر بن احمد سامانی رودکی را به نظم کلیله و دمنه -

و در جمله مراد از مساق این حدیث آن بود که چنین پادشاهی بدین کتاب رغبت نمود. و چون ملک خراسان به امیر سدید ابوالحسن نصر بن احمد السامانی تغمده الله برحمته رسید رودکی شاعر را مثال داد تا آن را در نظم آرد، که میل طبعها بسخن منظوم بیش باشد. و آن پادشاه رضوان الله علیه از ملوک آل سامان بمزید بسطت مخصوص بود و در نوبت او کرمان و گرگان و طبرستان تا حدود روی و سپاهان در خطه ملک سامانیان افزود و سی سال مدت یافت و انواع تمتع و برخورداری بدان پیوست. و اگر شمتی از احوال او ادراج کرده شود دراز گردد. و این کتاب را نیک عزیز شمردی و بر مطالعت آن مواظبت نمود.

بخش ۲۴ - این کتاب به فرمان دابشلیم رای هند جمع شده -

و دابشلیم رای هند که این جمع بفرمان او کرده‌اند، و بیدپای برهمن که مصنف اصل است از جمله او بوده است، سمت پادشاهی داشته است، و بدین کتاب کمال خر دو حصافت او می‌توان شناخت و آن جادویها که بیدپای برهمن کرده ست در فراهم آوردن این مجموع و تلفیقات نغز عجیب و وضعهای نادر غریب که او را اتفاق افتاده ست ازان ظاهرتر است که هیچ تکلف را در ترکیب آن مجال وضعی تواند بود. چه هر که از خرد بهره ای دارد فضیلت آن بر وی پوشیده نگردد و آنکه از جمال عقل محجوبست خود بنزدیک اهل بصیرت معذور باشد. نور موسی چگونه بیند کور؟!

نطق عیسی چگونه داند کر؟!!

بخش ۲۵ - حکمت همیشه عزیز بوده است، خاصه بنزدیک ملوک و اعیان -

و اگر در تقریر محاسن این کتاب مجلدات پرداخته شود هنوز حق آن بواجبی گزارده بیاید، لکن ابرام از همه حد بگذشت و از آن موضع که بذکر نوشروان رسیده آمده ست تا اینجا سراسر حشو است و با سیاق کتاب البته مناسبتی ندارد؛ اما غرض آن بود تا شناخته گردد که حکمت همیشه عزیز بوده است، خاصه بنزدیک ملوک و اعیان، و الحق اگر دران سعی پیوسته آید و موونیی تحمل کرده شود ضایع و بی ثمرت نمانده ست، زیرا که معرفت قوانین سیاست در جهان داری اصل معتبر است و بقای ذکر بر امتداد روزگار ذخیرتی نفیس، و بهربها که خریده شود رایگان نماید.

بخش ۲۶ - درباره ترجمه‌های دیگر -

و این کتاب را پس از ترجمه ابن المقفع و نظم رودکی ترجمها کرده‌اند و هرکس در میدان بیان براندازه مجال خود قدمی گزارده اند، لکن می‌نماید که مراد ایشان تقریر سمر و تحریر حکایت بوده است نه تفهیم حکمت و موعظت، چه سخن مبرر رانده‌اند و بر ایراد قصه اختصار نموده.

بخش ۲۷ - رغبت مردمان از مطالعت کتب تازی قاصر گشته -

و در جمله، چون رغبت مردمان از مطالعت کتب تازی قاصر گشته است، و آن حکم و مواعظ مهجور مانده بود بل که مدروس شده، بر خاطر گذشت که آن را ترجمه کرده آید و در بسط سخن و کشف اشارات آن اشباعی رود و آن را بآیات و اخبار و ابیات و امثال موکد گردانیده شود، تا این کتاب را که زبده چند هزارساله است احیایی باشد و مردمان از فواید و منافع آن محروم نمانند.

بخش ۲۸ - درباره روش ترجمه و تألیف نصرالله منشی -

و هم بر این نمط افتتاح کرده شد، و شرایط سخن آرایبی در تضمین امثال و تلفیق ابیات و شرح رموز و اشارات تقدیم نموده آمد، و ترجمه و تشبیب آن کرده شد، و یک باب که بر ذکر برزویه طیب مقصور است و بجزرجمه منسوب هرچه موجزتر پرداخته شد چه بنای آن بر حکایت است. و هر معنی که از پیرایه سیاست کلی و حلیت حکمت اصلی عاطل باشد اگر کسی خواهد که بلباس عاریتی آن را بیاراید بهیچ تکلف جمال نگیرد، و هرگاه که بر ناقدان حکیم مبرزان استاد گذرد بزبور او التفات نمایند و هراینه در معرض فضیحت افتد. و آن اطناب و بمبالغت مواردت از داستان شیر و گاو آغاز افتاده ست که اصل آنست، و در بستان علم و حکمت بر خوانندگان این کتاب از آنجا گشاده شود.

بخش ۲۹ - عرضه داشتن ترجمه نیمه کاره کلیله و دمنه به پادشاه -

و چون بعضی پرداخته گشت ذکر ان بسمع مبارک اعلی قاهری شاهنشاهی. اسمعه الله المسار و المحاب. رسید و جزوی چند بعز تامل عالی مشرف شد. از آنجا که کمال سخن شناسی و تمیز پادشاهانه است آن را پسندیده داشت و شرف احما و ارتضا ارزانی فرمود، و مثالی رسانیدند مبنی بر ابواب کرامت و تمنیت و مقصور بر انواع بنده پروری و عاطفت که: هم بر این سیاق بیاید پرداخت و دیباجه را بالقب مجلس ما مطرز گردانید؛ و این بنده را بدان قوت دل و استظهار و سروری و افتخار حاصل آمد و با دهشت هرچه تمامتر در این خدمت خوض نموده شد، که بندگان را از امتثال فرمان چاره نباشد؛ و الا جهانیان را مقرر است که

بدیهه رای و اول فکرت شاهنشاه دنیا، اعلی الله شانه و خلد ملکه و سلطانه، نمودار عقل کل و راه بر روح قدس است، نه از تامل اشارات و تجارب این کتاب خاطر انور قاهری را تشحیذی صورت توان کرد و نه از مطالعت این عبارات الفاظ درفشان شاهنشاهی را مددی تواند بود. تحفه چگونه آرم نزدیک تو سخن؟!
آب حیات تحفه کی آرد بسوی جان؟! گل را چه گرد خیزد از ده گلاب زن؟!
مه را چه ورغ بندد از صد چراغ دان؟!

بخش ۳ - دین بی ملک ضایع است و ملک بی دین باطل -

و آن کس که در سایه رایت علما آرام گیرد تا بآفتاب کشف نزدیک افتد بمجرد معرفت آن شکوه و مهابت در ضمیر او پیدا آید که اوهام نهایت آن را در نتواند یافت و خواطر به کنه آن نتواند رسید. قوله تعالی: انما یخشی الله من عباده العلماء. بحکم این مقدمات روشن می گردد که دین بی ملک ضایع است و ملک بی دین باطل، و خدای می گوید، تقدست اسماوه و عمت نعماوه: لقد ارسلنا رسلنا بالبینات و انزلنا معهم الکتاب و المیزان ليقوم الناس بالقسط و انزلنا الحديد فيه باس شدید و منافع للناس. نظم این آیت پیش از استنباط و رویت چون متباعدی می نماید، که کتاب و ترازو و آهن به یکدیگر تناسب بیشتری ندارند، اما پس از تامل غبار شبهت و حجاب ربیت برخیزد و معلوم گجردد که این الفاظ به یکدیگر هرچه متناسب تر است و هر کلمتی را اعجازی هر چه ظاهر تر، چه بیان شرایع بکتاب تواند بود، و تقدیم ابواب عدل و انصاف بترازو و حساب و، تنفیذ این معانی بشمشیر. و چون مقرر گشت که مصالح دین بی شکوه پادشاهان اسلام نامرعی است، و نشاندن آتش فتنه بی مهابت شمشیر آبدار متعذر، فرضیت طاعت ملوک را، که فواید دین و دنیا بدان باز بسته است، هم شناخته شود، و روشن گردد که هر که دین او پاکتر و عقیدت او صافی تر در بزرگ داشت جانب ملوک و تعظیم فرمانهای پادشاهان مبالغت زیادت واجب شمرد، و هوا و طاعت و اخلاص و مناصحت ایشان را از ارکان دین پندارد، و ظاهر و باطن در خدمت ایشان برابر دارد؛ و بی تردد بایست دانست که اگر کسی امام اعظم را خلافی اندیشد و اندک و بسیار خیانتی روا دارد که خلل آن به اطراف ولایت و نواحی مملکت او باز گردد در دنیا مذموم باشد و بآخرت ماخوذ، چه مضرت آن هم به احکام شریعت پیوندد و هم خواص و عوام امت در رنج و مشقت افتند.

بخش ۳۰ - در تمجید از سخن شناسی پادشاه -

اما بدین مثال این بنده و بنده زاده را تشریفی هرچه بزرگتر و تربیتی هرچه تمامتر بود، و مباحات و مفاخرت هرچه وافرتر افزود، و ثواب آن روزگار همایون اعلی را مدخر گشت. و نیز اگر ملوک گذشته که نام ایشان در مقدمه این فصل آورده شده ست از این نوع توفیقی یافتند و سخنان حکما را عزیز داشت تا ذکر ایشان از آن جهت بوجه روزگار باقی ماند، امروز که زمانه در طاعت و فلک در متابعت رای و رایت خداوند عالم سلطان عادل اعظم شاهنشاه بنی آدم ولی النعیم مالک رقاب الامم، اعلی الله رایه و رایته و نصر جنده والویته، آمده ست، و عنان کامگاری و زمان جهان داری بعدل و رحمت و باس و سیاست ملکانه سپرده - و مزیت و رجحان این پادشاه دین دار در مکارم خاندان مبارک و فضایل ذات بی نظیر، بر پادشاهان عصر و ملوک دهر ماضی و باقی، ازان ظاهر تر است که بندگان را دران باطناب و اسهابی حاجت افتد که درصد هزار قرن سپهر پیاده رو نارد چنو سوار بمیدان روزگار هم این مثال داد، و اسم و صیت نوبت میمون که روز بازار فضل و براعت است بر امتداد ایام موبد و مخلد گردینند. اید تبارک و تعالی نهایت همت ملوک عالم را مطلع دولت و تشییب اقبال و سعادت این پادشاه بنده پرور کند، و انواع تمتع و برخورداری از موسم جوانی و ثمرات ملک ارزانی داراد، بمنه و رحمته و حوله و قوته.

بخش ۴ - محاسن عدل -

این قدر از فضایل ملک که تالی دین است تقریر افتاد، اکنون شمتهی از محاسن عدل که پادشاهان را ثمین تر حلیتی و نفیس تر موهبتی است یاد کرده شود، و دران هم جانب ایجاز و اختصار را برعایت رسانیده آید بعون الله و تیسیره. قال تعالی: یاد داود انا جعلناک خلیفه فی الارض فاحکم بین الناس بالحق. داوود را، صلی الله علیه، با منقبت نبوت بدین ارشاد و هدایت مخصوص گردانید، نه به رآنکه در سیرت انبیا جز نیکوکاری صورت بندد، اما طراوت خلافت بجمال انصاف و معدلت متعلق است. و در قصص خوانده آمده است که یکی از منکران نبوت صاحب شریعت این آیت بشنود که: ان الله یامر بالعدل و الاحسان و ایتاء ذی القربی و ینهی عن الفحشاء و المنکر و البغی، یعظکم لعلکم تذکرون، متحیر گشت و گفت: تمامی آنچه در دنیا برای آبادانی عالم بکار شود و اوساط مردمان را در سیاست ذات و خانه و تبع خویش بدان احتیاج افتد، مثلاً نفاذ کار دهقان هم بی ارزان ممکن نگردد، در این آیت بیامده است، و کدام اعجاز ازین فراتر، که اگر مخلوق خواستی که این معانی در عبارت آرد بسی کاغذ مستغرق گشتی و حق سخن بر این جمله گزارده نشدی؛ در حال ایمان آورد و در دین منزلت شریف یافت. و واضح فرمان که بر ملازمت سه خصلت پسندیده مقصور است و نهی که بر مجانبت از سه فعل نکوهیده مشتمل پوشیده نماند و بتقریر و ایضاح آن حاجت نباشد. و در ترجمه سخنان اردشیر بابک، خفف الله عنه آورده‌اند که: لا ملک بالرجال، و لارجال الا بالمال، و لامال الا بالعماره، و لا عماره الا بالعدل و السیاسة، معنی چنان باشد که: ملک بی مرد مضبوط نماند، و مرد بی مال قائم نگردد، و مال بدست نیاید، و عمارت بی عدل سیاست ممکن نشود. و بر حسب این سخن می‌توان شناخت که آلت جهان‌گیری مالست و کیمیای مال عدل و سیاست است. و فایه در تخصیص عدل و سیاست، و ترجیح آن بر دیگر اخلاق ملوک، آنست که ابواب مکارم و انواع عواطف را بی شک نهایی است، و رسیدن آن بخاص و عام تعذر ظاهر دارد، و لکن منافع این دو خصلت کافه مردمان را شامل گردد، و دور و نزدیک جهان را ازان نصیب باشد، چه عمارت نواحی، و مزید ارتفاعات و تواتر دخلها، و احیای موات، و ترفیه درویشان، و تمهید اسباب معیشت و کسب ارباب حرفت، و امثال و اخوات آن، بعدل متعلق است، و امن راهها، و قمع مفسدان. و ضبط مسالک، و حفظ ممالک، و زجر متعدیان، سیاست منوط، و هیچیز بقای عالم را از این دو باب قوی تر نیست. و نیز کدام نیکوکاری را این منزلت تواند بود که مصلحان آسوده باشند و مفسدان مالیده؟ و هر گاه که این دو طرف بواجبی رعایت کرده آید کمال کامگاری حاصل آید، و دلهای خاص و عام و لشکری و رعیت برقاعده هوا و لاقرار گیرد، و دوست و دشمن در ربقه طاعت و خدمت جمع شوند و نه در ضمیر ضعیفان آزاری صورت بندد، و نه گردن کشان را مجال تمرد ماند، و ذکر آن در آفاق سایر شود، و کسوت پادشاهی مطرز گردد، و رهینه دوام در ضمن این بدست آید. این کلمتی چند موجز از خصایص ملک و دولت، و محاسن عدل و سیاست، تقریر افتد، اکنون روی بدگر اغراض آورده شود، والله الموفق لاتمامه، بمنه و سعه جوده.

بخش ۵ - در ستایش امیرالمومنین ابی منصور سبکتکین عضدالله -

و سپاس و حمد و ثنا و شکر مر خدای را، عز اسمه، که خطه اسلام را و واسطه عالم را بجمال عدل و رحمت و کمال و هیبت و سیاست خداود عالم سلطان اعظم مالک رقاب الامم ملک الاسلام ظهیر الامام مجیر الانام بمین الدوله و امین المله و شرف الامه ملک بلاد الله سلطان عبادالله مدیل اولیاءالله مدیل اعداءالله مولی ملوک العرب و العجم فخرالسلطین فی العالم علاءالدینا و الدین قاهرالملوک و السلطین الصادع بامرالله القائم بحجه الله معز الاسلام و المسلمین قانع الکفره و الملحدین کھف الثقلین ظل الله فی الخافقین المویذ علی الاعداء المنصور من السماء شهاب سماءالخلافة نصاب العدل و الرفاهة باسط الامن فی الارضین... ابی منصور سبکتکین عضدالله امیرالمومنین اعزالله انصاره و ضاعف اقتداره آراسته گردانیده است و جناح احسان و انعام او بر عالم و عالمیان

گسترده و نوبت جهانداری بحکم استحقاق، هم از وجه ارث و هم از طریق اکتساب، بدو رسانیده و خلایق اقالیم را در کنف حمایت و رعایت او آورده و ضعفای امت و ملت را در سایه عدل و سامه رافت و آرام داده و عنان کامگاری، و زمان شهریاری به ایالت و سیاست او تفویض کرده و عزایم پادشاهانه را به امداد فتح مبین و تواتر نصر عزیز موید گردانیده، تا بهر طرف که حرکتی فرماید ظفر و نصرت لو او رایت او را استقبال و تلقی واجب بینند و مآثر ملکانه که در عنفوان جوانی و مطلع عمر از جهت کسب ممالک بجای آورده ست امروز قدوه ملوک دنیا و دستور پادشاهان گیتی شده است. ای بیک حمله گرفته ملک عالم در کنار آفتاب خسروانی سایه پروردگار و بر اثر اگر دیو فتنه در سر آل بوحلیم جای گرفت تا پای از حد بندگی بیرون نهادند در تدارک کار ایشان رسوم لشکرکشی و آداب سپاه آرائی از نوعی تقدیم فرمود که روزنامه سعادت باسم و صیت آن مورخ گشت، و کارنامه دولت بذکر محاسن آن جمال گرفت.

بخش ۶ - ادامه ثنای پادشاه -

و بدین دو فتح با نام که بفضل ایزد تعالی و فر دولت قاهره، لازالت ثابتة الاوتاد. راسیة الاطواد، تیسیر پذیرفت، نظام کارهای حضرت و ناحیت بقرار معهود و رسم مالوف باز رفت، و برقاعده درست و سنن راست اطراد و استمرار یافت و تمامی مفسدان اطراف دم در کشیدند و سر بخت آوردند، و دل‌های خواص و عوام و لکشری و رعیت بر طاعت و عبودیت بیارامید، و نفاذ اوامر پادشاهانه از همه وجوه حاصل آمد، و حشمت ملک و هیبت پادشاهی در ضمائر دوستان و دشمنان قرار گرفت، و ذکر آن در آفاق و اقطار عالم شایع و مبسوط گشت. و اگر در تقریر محاسن نوبت این پادشاه دین دار و شهریار کامگار - که در ملک مخلص باد و بر دشمن مظفر - خوضی و شرعی رود، و فضایل ذات بزرگ و مناقب خاندان مبارک شاهنشاهی را شرحی و بسطی داده شود، غرض از ترجمه این کتاب فایده گردد، و من بنده را خود این محل از کجا تواند بود که ثنای دولت قاهره گویم؟ که اگر مملکت را زبان باشدی

ثناگوی شاه جهان باشدی ملک بوالمظفر که خواهد فلک

که مانند او کامران باشدی ز صد داستان کان ثنای تراست

همانا که یک داستان باشدی و اقتدا و تقلید این پادشاه بنده پرور - که همیشه پادشاه و بنده پرور باد - در جهانداری بمکارم خاندان مبارک بوده است، و معالی خصال ملوک اسلاف را انارالله براهینهم قبله عزایم میمون دانستست.

بخش ۷ - ذکر سلطان ماضی یمین الدوله محمود -

الفی اباه بذاک الکسب یکتسبآن چند آثار حمید مرضی که در تقدیم ابواب عدل و سیاست خداوند. سلطان ماضی، یمین الدوله و امین المله نظام الدین کهن المسلمین ابوالقاسم محمود راست، انارالله برهانه و ثقل بالخیرات میزانه، و بر آن جمله که در احیای سوابق امیر عادل ناصرالدین و الدوله، نورالله حفرته و بیض غرته، سعی نمود تا آن را بلواحق خویش بیاراست، و رسوم ستوده او را تازه و زنده گردانید، و سنتهای مذموم که ظلمه و متهوران نهاده بودند بیکبار محو کرد تا خلایق روی زمین آسوده و مرفه پشت بدیوار امن و فراغت آوردند، و دوست و دشمن بعلو همت و کمال سیاست آن خسرو دین دار، رده الله رده غفرانه، اعتراف نمودند، و مثالهای او در ممالک بر اطلاق نفاذ یافت، و جباران روزگار در امان حریم او پناه طلبیدند و شرف و سعادت خویش در طاعت و متابعت او شناختند، و تمامی ممالک غزنین و زابلستان و نیمروز و خراسان و خوارزم و چغانیان و گرگان و طبرستان و قومس و دامغان و ری و اصفهان و بلاد هندوسند و مولتان در ضبط فرمانبرداری آن شاهنشاه محتشم تغمده الله برحمته آمد چنانکه گاه گاه بر لفظ مبارک راندی که: یک حد ملک ما سپاهانست و دیگر ترمذ و سه دیگر خوارزم و چهارم گذاره اب گنگ. و هر

که کتاب ممالک و مسالک خوانده است و طول و عرض این دیار بشناخته بروی پوشیده نماند که بسطت ملک وی تا چه حد بوده است؛ وانگاه همت ملکانه بر اعلائی کلمه حق مقصور گردانیده وذات بی همال خویش را بر نصرت دین اسلام و مراعات مصالح خلق وقف کرده و از در کابل تا کناره آب قنوج و حدود کالنجر و بانوسی، و از جانب مولتان تا نهر واله و منصوره و سومنات و سرندیب و سواحل دریای محیط و حوالی مصر، و از جانب قصدار تمامی نواحی یمن و سپوره و سند و سیوستان و سله عمر و یدیه و اطراف کرمان و سواحل مکران، در تکسیر دوهزار فرسنگ در خطه اسلام افزود، و آفتاب ملت احمدی بر آن دیار از عکس ماه رایت محمودی بتافت، و شعاع سپهر اسلام در سایه چتر آل ناصر الدین بر آن نواحی گسترده شد و بجای بتکدها مساجد بنا افتاد، و در آن مواضع که بروزگار پادشاهان گذشته ملک الملوک را جلت اسماوه ناسزا می گفتند امروز همواره عبادت می کنند و قرآن عظیم می خوانند، و زیادت هزار منبر نهاده شده است ه در جمعات و اعیاد بران ثناءباری عز اسمه می گویند و فرض ایزدی می گزارند، و در مدت صد و هفتاد سال که ایام دولت این خاندان مبارکست - ایزد تعالی آن را به هزار و هفتصد برساناد - در سالی پنجاه هزار کم و بیش از برده کافره از دیار حرب بدیار اسلام می آرند، و ایشان ایمان قبول می کنند، و تادامن قیامت از توالد و تناسل ایشان مومن و مومنه می زاید، و همه بوحدانیت خالق و رازق خویش معترف می باشند، و برکات و ثوبات و حسنات آن شاهانشاه غازی محمود و تمامی ملوک این خاندان را مدخر می گردد. و دیگر سلاطین دولت میمون را - که خداوند عالم پادشاه عصر خسرو گیتی شاهنشاه غازی بهرام شاه وازت ملک و عمر ایشان باد - فضایل و مناقب بسیار است، که هریک از ایشان در ایالت و سیاست و عدل و رافت علی حده امتی بوده اند .

بخش ۸ - ادامه یادکرد از سلطان ماضی محمود-

اما شرح و تفصیل آن ممکن نیست، که بی اشباعی سخن در تقریر آن معیوب نماید، و اگر بسطی داده شود غرض از ترجمه این کتاب محجوب گردد. لاجرم به میامن آن نیتهای نیکو و عقیدتهای صافی ضعار پادشاهی و خلال جهاننداری در این خاندانهای بزرگ موبد و مخلد و دایم و جاوید گشته است، و سیرت پادشاهان این دولت، ثبتها الله، طراز محاسن عالم و جمال مفاخر بنی آدم شده، و زمانه عز و شرف را انقیاد نموده، و ذکر آن بقلم عطارد بر پیکر خورشید نبشته. و حمدالله تعالی که مخایل مزید مقدرت و دلایل مزیت بسطت هرچه ظاهرتر است، و امیدهای بندگان مخلص در آنچه دیگر اقالیم عالم در خطه ملک میمون خواهد افزود و موروث و مکتسب اندران بهم پیوست هرچه مستحکمتتر؛ و این بنده و بنده زاده را در مدح مجلس اعلی قاهری ضاعف الله اشراقه قصیده ایست که از زبان مبارک شاهنشاهی گفته شده است، دو بیت ازان که لایق این سیاق بود اثبات افتاد: [بیت در منبع مورد استفاده موجود نیست]

[بیت در منبع مورد استفاده موجود نیست] ایزد تعالی و تقدس همیشه روی زمطن را بجمال عدل و رحمت خداوند عالم شاهنشاه عادل اعظم ولی النعم آراسته دارد، و در دین و دنیا بغایت همت و قصارای امنیت برساناد، و منابر اسلام را شرقا و غربا بفر و بهای القاب میمون و زینت نام مبارک شاهنشاهی مزین گرداناد، و خاک بارگاه همایون را سجده گاه شاهان دنیا کند، و یرحم الله عبدا قال آمینا.

بخش ۹ - همی گوید نصرالله محمد عبدالحمید بوالمعالی -

همی گوید بنده و بنده زاده نصرالله محمد عبدالحمید بوالمعالی، تولاه الله الکریم بفضله، چون بفر اصطناع و یمن اقبال مجلس قاهری شاهنشاهی ادام الله اشراقه خانه خواجه من بنده اطال الله بقاءه و ادام ایامه و انعامه و رزقه الله سعاده الدارین قبله احرار و افاضل و کعبه علما و امائل این حضرت بزرگ لازالت محروسه الاطراف محمیة و الاکناف بود، و جملگی ملاذ و پناه جانب او را

شناختندی، و او در ابواب تفقد و تعهد ایشان انواع تکلف و تنوق واجب داشتی، و التماسات هر یک را بر آن جمله باهتزاز و استبشار تلقی کردی که مانند آن بر خاطر اهل روزگار نتواند گذشت - و ذکر این معنی ازان شایعتر است که در آن بزیادت اطنابی حاجت افتد .

مفتاح کتاب بر ترتیب ابن المقفع

بخش ۱ - بسم الله الرحمن الرحيم -

چنین گوید ابوالحسن عبدالله ابن المقفع، رحمه الله، پس از حمد باری عز اسمه، و درود بر سید المرسلین، علیه الصلاة والسلام، که ایزد تبارک و تعالی بکمال قدرت و حکمت عالم را بیافرید، و آدمیان را بفضل و منت خویش بمزیت عقل و رجحان خرد از دیگر جانوران ممیز گردانید، زیرا که عقل بر اطلاق کلید خیرات و پای بند سعادات است، و مصالح معاش و معاد و دوستکامی دنیا و رستگاری آخرت بدو باز بسته است. و آن دو نوع است: غریزی که ایزد جل جلاله ارزانی دارد، و مکتسب که از روی تجارب حاصل آید. و غریزی در مردم بمنزلت آتش است در چوب، و چنانکه ظهور آن بی ادوات آتش زدن ممکن نباشد اثر این بی تجربت و ممارست هم ظاهر نشد، و حکما گفته‌اند که التجارب لفتح العقول. و هر که از فیض آسمانی و عقل غریزی بهرومند شد و بر کسب هنر مواظبت نمود و در تجارب متقدمان تامل عاقلانه واجب دید آرزوهای دنیا بیاید و در آخرت نیک بخت خیزد، والله الهادی الی ما هو الاوضح سیلا و الارشد دلیلا.

بخش ۱۰ - سخنان برزویه با هندو -

چون برزویه بدید که هندو بر مکر او واقف گشت این سخن بر وی رد نکرد، و جواب نرم و لطیف داد. گفت: من برای اظهار این سر فصول مشبع اندیشیده بودم، و آن را اصول و فروع و اطراف و زوایا نهاده و میمنه و میسره و قلب و جناح آن را بحقوق صحبت و ممالحت و سوابق اتحاد و مخالفت بیاراسته، و مقدمات عهد و سوائف موثیق را طلیعه آن کرده و حرمت هجرت و وسیلت غربت را مایه و ساقه گردانیده، و بسیجیده آن شده که بر این تعبیه در صحرای مباسطت آیم و حجاب مخافت از پیکر مراد بردارم، و بیمن ناصیت و برکت معونت تو مظفر و منصور گردم. لکن تو بیک اشارت بر کلیات و جزویات من واقف گشتی، و از اشباع و اطناب مستغنی گردانید و بقضای حاجت و اجابت التماس زبان داد. از کرم و مروت تو همین سزید و امید من در صحبت و دوستی تو همین بود. و خردمند اگر بقلعتی ثقت افزاید که بن لاد آن هرچه موکدتر باشد و اساس آن هرچه مستحکم تر، یا بکوهی که از گردانیدن بادو ربودن آب دران ایمن توان زیست، البته بعینی منسوب نگردد.

بخش ۱۱ - جواب هندو به برزویه -

هندو گفت: هیچیز بنزدیک اهل خرد در منزلت دوستی نتواند بود. و هر کجا عقیدتها بمودت آراسته گشت اگر در جان و مال با یک دیگر مواسا رود دران انواع تکلف و تنوق تقدیم افتد هنوز از وجوب قاصر باشد. اما مفتاح همه اغراض کتمان اسرار است و هر راز که ثالی دران مرحم نشود هراینه از شیاعت مصون ماند، و باز آنکه بگوش سومی رسید بی شبهت در افواه افتد، و بیش انکار صورت نبندد. و مثال آن چون ابر بهاری است که در میان آسمان پیرا کند و بهر طرف قطعه ای بماند، اگر کسی ازان اعلام دهد بضرورت او را تصدیق واجب باید داشت، چه انکار آن در وهم و خرد نگنجد. و مرا از دوستی تو چندان مسرت و ابتهاج حاصل است که هیچ چیز در موازنه آن نیاید، اما اگر کسی را برین اطلاع افتد برادری ما چنان باطل گردد که تلافی آن بمال و متاع در

امکان نیاید که ملک ما درشت خوی و خرد انگارش است، برگناه اندک عقوبت بسیار فرماید، چون گناه بزرگ باشد پوشیده نماند که چه رود.

بخش ۱۲ - جواب برزویه به هندو-

برزویه گفت: قوی تر رکنی بنای مودت را کتمان اسرار است، و من در اطن کار محرم دیگر ندارم و اعتماد بر کرم و عهد و حصافت تو مقصور داشته ام. و می توانم دانست که خطری بزرگست، اما بمروت و حریت آن لایق تر که مرا بدین آرزو برسانی، و اگر از آن جهت رنجی تحمل باید کرد سهل شمردی، و آن را از موونات مروت و مکرمت شناسی. و ترا مقرر است که فاش گردانیدن این حدیث از جهت من ناممکن است، لکن تو از پیوستگان و یاران خویش می اندیشی، که اگر وقوف یابند ترا در خشم ملک افکنند. و غالب ظن آنست که خبری بیرون ننگجد و شغلی نزیاید.

بخش ۱۳ - هندو کتابها را به برزویه داد-

هندو اهتزاز نمود و کتابها بدو داد. و برزویه روزگار دراز با هراس تمام در نبشتن آن مشغول گردانید، و مال بسیار در آن وجه نقفه کرد. و از این کتاب و دیگر کتب هندوان نسخت گرفت، و معتمدی بنزدیک نوشروان فرستاد، و از صورت حال بیاگاهانید.

بخش ۱۴ - شادمان شدن نوشروان از پیام برزویه-

نوشروان شادمان گشت و خواست که زودتر بحضرت او رسد تا حوادث ایام آن شادی را منغص نگرداند، و برفور بدو نامه فرمود و مثال داد که: دران مسارعت باید نمود، و قوی دل و فسیح امل روی باز نهاد، و آن کتب را عزیز داشت که خاطر بوصول آن نگران است، و تدبیر بیرون آوردن آن بر قضیت عقل بیاید کرد، که خدای عزوجل بندگان عاقل را دوست دارد، و عقل بتجارب و صبر و حزم جمال گیرد. و نامه را مهر کردند و بقاصد سپرد، و تاکید رفت که از راههای شارع تحرز واجب بیند تا آن نامه بدست دشمنی نیفتد.

بخش ۱۵ - بازگشت برزویه-

چندانکه نامه ببرزویه رسید بر سیل تعجیل بازگشت و بحضرت پیوست. کسری را خبر کردند، در حال او را پیش خواند. برزویه شرط خدمت و زمین بوس بجای آورد و پرسش و تقرب تمام یافت. و کسری را بمشاهدت اثر رنج که در بشره برزویه بود رقتی هرچه تمامتر آورد و گفت: قوی دل باش ای بنده نیک و بدان که خدمت تو محل مرضی یافتست و ثمرت و محمدمت آن متوجه شده، باز باید گشت و یک هفته آسایش داد، وانگاه بدرگاه حاضر آمد تا آنچه واجب باشد مثال دهیم.

بخش ۱۶ - خواندن کلیله و دمنه توسط برزویه در محضر علما-

چون روز هفتم بود بفرمود تا علما و اشراف حضرت را حاضر آوردند و برزویه را بخواند و اشارت کرد که مضمون این کتاب را بر اسماع حاضران باید گذرانید. چون بخواند همگنان خیره ماندند و بر برزویه ثناها گفت، و ایزد را عز اسمه برتیسیر این غرض شکرها گزارد. و کسری بفرمود تا درهای خزاین بگشادند و برزویه را مثال داد موکد بسوگند که بی احتراز در باید رفت، و چندانکه مراد باشد از نقود و جواهر برداشت.

بخش ۱۷ - حاجت خواستن برزویه از نوشروان -

برزویه زمین بوسه کرد و گفت: حسن رای و صدق عنایت پادشاه مرا از مال مستغنی گردانیده است، و کدام مال در این محل تواند بود که از کمال بنده نوازی شاهنشاه گیتی مرا حاصل است؟ اما چون سوگند در میانست از جامه خانه خاص، برای تشریف و مباحات، یک تخت جامه از طراز خوزستان که بابت کسوت ملوک باشد بگیرم. وانگاه برزبان راند که: اگر من در این خدمت مشقتی تحمل کردم و در بیم و هراس روزگار گذاشت، بامید طلب رضا و فراغ ملک بر من سهل و آسان می گذشت، و بدست بندگان سعی و جهدی به اخلاص باشد. و الانفاذ کار و ادراک مراد جز بسعادت ذات و مساعدت بخت ملک نتواد بود. و کدام خدمت در موازنه آن کرامات آید که در غیبت اهل بیت بنده را ارزانی فرموده است؟ و یک حاجت باقی است که در جنب عواطف ملکانه خطری ندارد، و اگر بقضا مقرون گردد عز دنیا و آخرت بهم پیوندد، و ثواب و ثنا ایام میمون ملک را مدخر شود.

بخش ۱۸ - درخواست برزویه برای اضافه کردن بابی به کلیله و دمنه -

نوشروان گفت: اگر در ملک مثلاً مشارکت توقع کنی مبدولست، حاجت بی محابا بیاید خواست. برزویه گفت: اگر ببیند رای ملک بزرجمهر را مثال دهد تا بابی مفرد در این کتاب بنام من بنده مشتمل بر صفت حال من پردازد، و دران کیفیت صناعت و نسب و مذهب من مشبع مقرر گرداند، وانگاه آن را بفرمان ملک موضعی تعیین افتد، تا آن شرف من بنده را بر روی روزگار باقی مخلد شود، و صیت نیک بندگان من ملک را جاوید و موبد گردد.

بخش ۱۹ - شگفتی کسری از همت بلند برزویه -

کسری و حاضران شگفتی عظیم نمودند و بهمت بلند و عقل کامل برزویه واثق گشتند، و اتفاق کردند که او را اهلیت آن منزلت هست. بزرجمهر را حاضر آوردند، و او را مثال داد که: صدق مناصحت و فرط اخلاص برزویه دانسته ای، و خطر بزرگ که بفرمان ما ارتکاب کرد شناخته، و می خواستیم که ثمرات آن دنیاوی هرچه مهنا تر بیاید و از خزاین ما نصیبی گیرد، البته بدان التفات نمود، و التماس او برین مقصور است که در این کتاب بنام او بابی مفرد وضع کرده آید. چنانکه تمامی احوال او از روز ولادت تا این ساعت که عز مشافهه ما یافته است دران بیاید. و ما بدین اجابت فرمودیم و مثال می دهیم که آن را در اصل کتاب مرتب کرده شود، و چون پرداخته گشت اعلام باید داد تا مجمعی سازند و آن را برملا بخوانند، و اجتهاد تو در کارها و رای آنچه در امکان اهل روزگار آید علما و اشراف مملکت را نیز معلوم گردد.

بخش ۲ - سبب و علت ترجمه این کتاب و نقل آن از هندوستان به پارس -

و بیاید دانست که ایزد تعالی هر کار را سببی نهاده است و هر سبب را علتی و هر علت را موضعی و مدتی، که حکم بدان متعلق باشد، و ایام عمر و روزگار دولت یکی از مقلان بدن آراسته گردد. و سبب و علت ترجمه این کتاب و نقل آن از هندوستان پارس آن بود که باری عز اسمه آن پادشاه عادل بختیار و شهریار عالم کامگار انوشروان کسری بن قباد را، خفف الله عنه، از شعاع عقل و نور عدل حظی وافر ارزانی داشت، و در معرفت کارها و شناخت مناظم آن رای صائب و فکرت ثاقب روزی کرد، و افعال و اخلاق او را بتایید آسمانی بیاراست. تا نهمت بتحصیل علم و تتبع اصول و فروع آن مصروف گردانید، و در انواع آن بمنزلتی رسید که هیچ پادشاه پس از وی آن مقام را در نتوانست یافت، و آن درجت شریف و رتبت عالی را سزاوار مرشح نتوانست گشت. و نخوت پادشاهی و همت جهان گیری بدان مقرون شد تا اغلب ممالک دنیا در ضبط خویش آورد، و جباران روزگار را در ربقه

طاعت و خدمت کشید، و آنچه مطلوب جهانیان است از عز دنیا بیافت.

بخش ۲۰ - پرداختن باب بزرجمهر -

چون کسری این مثال را بر این اشباع بداد برزویه سجده شکر گزارد و دعاهاى خوب گفت. و بزرجمهر آن باب بر آن ترتیب که مثال یافته بود پرداخت، و آن را بانواع تکلف بیاراست، و ملک را خبر کرد. و آن روز بار عام بود، و بزرجمهر بحضور برزویه و تمامی اهل مملکت این باب را بخواند، و ملک و جملگی آن را پسندیده داشتند، و در تحسین سخن بزرجمهر مبالغت نمودند، و ملک او را صلت گران فرمود از نقود و جواهر و کسوتهای خاص، و بزرجمهر جز جامه هیچیز قبول نکرد.

بخش ۲۱ - طاعت ملوک و خدمت پادشاهان فاضلترین اعمال است -

وبرزویه دست و پىای نوشروان بوسید و گفت: ایزد تعالی همیشه ملک را دوستکام دارد، و عز دنیا بآخرت مقرون و موصول گرداناد، اثر اصطناع پادشاه بدین کرامت هرچه شایع تر شد، و من بنده بدان سرورو سرخ روی گشتم، و خوانندگان این کتاب را ازان فواید باشد که سبب نقل آن بشناسد، و بدانند که طاعت ملوک و خدمت پادشاهان فاضلترین اعمالست، و شریف آن کس تواند بود که خسروان روزگار او را مشرف گردانند، و در دولت و نوبت خویش پیدا آرند. و کتاب کلیله و دمنه پانزده بابست، ازان اصل کتاب که هندوان کرده اند ده بابست.

بخش ۳ - به سمع انوشیروان رساندن ذکر کلیله و دمنه را -

و در اثنای آن بسمع او رسانیدند که در خزاین ملوک هند کتابیست که از زبان مرغان و بهایم و وحوش و طیور و حشرات جمع کرده اند، و پادشاهان را درسیاست رعیت و بسط عدل و رافت، و قمع خصمان و قهر دشمنان، بدان حاجت باشد، و آن را عمده هر نیکی و سرمایه هر علم و راهبر هر منفعت و مفتاح هر حکمت می شناسند، و چنانکه ملوک را ازان فواید تواند بود اوساط مردمان را هم منافع حاصل تواند شد، و آن را کتاب کلیله و دمنه خوانند.

بخش ۴ - برگزیدن برزویه طبیب برای ترجمه کلیله و دمنه -

آن خسرو عادل، همت بران مقصور گردانید که آن را ببیند و فرمود که مردی هنرمند باید طلبید که زبان پارسی و هندوی بداند، و اجتهاد او در علم شایع باشد، تا بدین مهم نامزد شود. مدت دراز بطلبیدند، آخر برزویه نام جوانی نشان یافتند که این معانی در وی جمع بود، و بصناعت طب شهرتی داشت. او را پیش خواند و فرمود که: پس از تامل و استخارت و تدبر و مشاورت ترا بمهمی بزرگ اختیار کرده ایم، چه حال خرد و کیاست تو معلومست، و حرص تو بر طلب علم و کسب هنر مقرر. و می گویند که بهندوستان چنین کتابی است، و می خواهیم که بدین دیار نقل افتد، و دیگر کتب هندوان بدان مضموم گردد. ساخته باید شد تا بدین کار بر وی و بدقایق استخراج آن مشغول شوی. و مالی خطیر در صحبت تو حمل فرموده می آید تا هر نفقه و موونت که بدان حاجت افتد تکفل کنی، و اگر مدت مقام دراز شود و به زیادتی حاجت افتد باز نمایی تا دیگر فرستاده آید، که تمامی خزاین ما دران مبدول خواهد بود.

بخش ۵ - سفر برزویه به هندوستان -

وانگاه مثال داد تارووزی مسعود و طالعی میمون برای حرکت او تعیین کردند، و او بر آن اختیار روان شد، و در صحبت او پنجاه صره

که هر یک ده هزار دینار بود حمل فرمود. و بمشایعت او با جملگی لشکر و بزرگان ملک برفت. و برزویه با نشاط تمام روی بدین مهم آورد، و چون بمقصد پیوست گرد درگاه پادشاه و مجلسهای علما و اشراف و محافل سوجه و اوساط می گشت و از حال نزدیکان رای و مشاهیر شهر و فلاسفه می پرسید، و بهر موضع اختلافی می ساخت. و به رفق و مدارا بر همه جوانب زندگانی می کرد، و فرا می نمود که برای طلب علم هجرتی نموده است. و بر سییل شاگردی بهر جای می رفت، و اگر چه از هر علم بهره داشت نادان وار دران خوضی می پیوست، و از هر جنس فرصت می جست، و دوستان و رفیقان می گرفت، و هر یک را بانواع آزمایش امتحام می کرد. اختیار او بر یکی ازیشان افتاد که بهنرو خرد مستثنی بود، و دوستی و برادری را با او بغایت لطف و نهایت یگانگی رسانید تا بمدت اندازه رای و رویت و دوستی و شفقت او خود را معلوم گردانید، و بحقیقت بشناخت که اگر کلید این راز بدست وی دهد و قفل این سر پیش وی بگشاید دران جانب کرم و مروت و حق صحبت و ممالحت را برعایت رساند.

بخش ۶ - گفتگوی برزویه با هندو-

چون یکچندی برین گذشت و قواعد مصدقت میان ایشان هرچه مستحکم تر شد و اهلیت او این امانت و محرمانت او این سر را محقق گشت در اکرام او بیفزود و مبرتهای فراوان واجب دید. پس یک روز گفت: ای بذاذر، من غرض خویش تا این غایت بر تو پوشیده داشتم، و عاقل را اشارتی کفایت باشد.

بخش ۷ - هندو جواب داد-

هندو جواب داد که: همچنین است، و تو اگر چه مراد خویش مستور می داشتی من آثار آن می دیدم، لکن هوای تو باظهار آن رخصت نداد. و اکنون که تو این مباحث پیوستی اگر باز گویم از عیب دور باشد. و چون آفتاب روشن است که تو آمده ای تا نفایس ذخایر از ولایت مابیری، و پادشاه شهر خویش را بنگنجهای حکمت مستظهر گردانی، و بنای آن بر مکر و خدیعت نهاده ای. اما من در صبر و مواظبت تو خیره مانده بودم. و انتظار می کردم تا مگر در اثنای سخن از تو کلمه ای زاطد که باظهار مقصود ماند، البته اتفاق نیفتاد. و بدین تحفظ و تیقظ اعتقاد من در موالات تو صافی تر گشت. چه هیچ آفریده را چندین حزم و خرد و تمالک و تماسک نتواند بود خاصه که در غربت، و در میان قومی که نه ایشان او را شناسند و نه او بر عادات و اخلاق ایشان وقوف دارد.

بخش ۸ - سخنان هندو با برزویه-

و عقل بهشت خصلت بتوان شناخت: اول رفق و حلم، و دوم: خویشتن شناسی، سوم طاعت پادشاهان و طلب رضا و تحری فراغ ایشان، و چهارم شناختن موضع راز و وقوف بر محرمانت دوستان، و پنجم مبالغت در کتمان اسرار خویش و ازان دیگران، و ششم بر درگاه ملوک چاپلوسی و چرب زبانی کردن و اصحاب را بسخن نیکو بدست آوردن، و هفتم بر زبان خویش قادر بودن و سخن بقدر حاجت گفتن، و هشتم در محافل خاموشی را شعار ساختن و از اعلام چیزی که نپرسند و از اظهار آنچه بندامت کشد احتراز لازم شمردن. و هر که بدین خصال متحلی گشت شاید که بر حاجت خویش پیروز گردد، و در اتمام آنچه بدوستان برگیرد اهتر از نمایند.

بخش ۹ - سخنان هندو با برزویه-

و این معانی در تو جمع است، و مقرر شد که دوستی تو با من از برای این غرض بوده ست، لکن هر که بچندین فضایل متحلی باشد اگر در همه ابواب رضای او جسته آید و در آنچه بفرای او پیوندد مبادرت نموده شود از طریق خرد دور نیفتد، هر چند این التماس

هراس بر من مستولی گردانید، که بزرگ سخنی و عظیم خطری است.

باب الملك والطائر فنزه

بخش ۱ - باب پادشاه و فنزه -

رای گفت برهنم را: شنودم مثل کسی که دشمنان غالب و خصوم قاهر بدو محیط شوند و مفرغ و مهرب از همه جوانب متعذر باشد و او یکی از ایشان طوعا او کرها استظهار جوید و با او صلح پیوندد، تا از دیگران برهد و از خطر و مخافت ایمن گردد، و عهد خویش در آن واقعه با دشمن بوقا رساند، و پس از ادراک مقصود در تصون نفس بر حسب خرد برود، و بیمن حزم و مبارکی خرد از دشمن مسلم ماند. اکنون باز گوید داستان اصحاب حقد و عداوت که از ایشان احتراز و مجانبت نیکوتر یا با ایشان انبساط و مقاربت بهتر، و اگر یکی از آن طایفه گرد استمالت برآید بدان التفات شاید نمود و آن را در ضمیر جای باید داد یا نه؟ برهنم گفت: هر که بمادت روح قدس متظاهر شد و بمدد عقل کل موید گشت در کارها احتیاطی هر چه تمامتر واجب و مواضع خیر و شر و نفع و ضرر اندران نیکو بشناسد، و بر تمیز او پوشیده نماند که از دوست مستزید و قرین آزرده تحرز ستوده تر و از مکامن غدر و مکر او تجنب اولی تر، خاصه که تغیظ باطن و تفاوت اعتقاد او بچشم خرد می‌بیند و جراحات دل او بنظر بصیرت مشاهدت می‌کند و آن را از جهت خویش باهمالی مرموز یا مکاشفتی صریح موجبات می‌داند، چه اگر بچرب زبانی و تودد او فریفته شود و جانب تحفظ و تیغ را بی رعایت گرداند هرینه تیر آفت را جان هدف ساخته باشد و تیغ بلا را بمغناطیس جهل سوی خود کشیده.

و از اخوات این سیاق حکایت آن مرغ است. رای پرسید که: چگونه است آن؟ گفت:

بخش ۲ - حکایت مرغ پادشاه -

آورده‌اند که ملکی بود او را ابن مدین خواندندی، مرغی داشت فنزه نام با حسی سلیم و نطق دل گشای، در گوشک ملک بیضه نهاد و بچه بیرون آورد. ملک فرمود تا او را بسرای حرم بردند و مثال داد تا در تعهد او و فرخ او مبالغت نمایند. آن پادشاه را پسری آمد که انوار رشد و نجابت در ناصیه او تابان بود و شعاع اقبال و سعادت بر صفحات حال وی درفشان. در جمله شاه زاده را با بچه مرغ الفی تمام افتاد، پیوسته با او بازی کردی و هر روز فنزه بکوه رفتی و از میوه های کوه که آن را در میان مردمان نامی نتوان یافت دو عدد بیاوردی، یکی پسر ملک را دادی و یکی بچه خود را، و کودکان حالی بدان تلذذی می‌نمودند از حلاوت آن، و بنشاط و رغبت آن را می‌خوردند، و اثر منفعت آن در قوت ذات و بسطت جسم هر چه زودتر پیدا می‌آمد، چنانکه در مدت اندک بیالیدند و مخایل نفع آن هر چه ظاهرتر مشاهده کردند، و وسیلت فنزه بدان خدمت موکد تر گشت و هرروز قربت و منزلت وی می‌افزود.

و چون یکچندی بگذشت روزی فنزه غایب بود بچه او در کنار پسر ملک جست و بنوعی او را بیازرد. آتش خشم شاه زاده را در غرقاب ضجرت کشید تا خاک در چشم مردی و مروت خود زد، و الف صحبت قدیم ببادداد، پای او بگرفت و گرد سر بگردانید و بر زمین زد، چنانکه برفور هلاک شد. چون فنزه باز آمد بچه خود را کشته دید، پرغم و رنجور گشت و در توجع و تحسر افتاد، و بانگ و نفیر باآسمان رسانید، و می‌گفت: بیچاره کسی که بصحبت جباران مبتلا گردد، که عقده عهد ایشان سخت زود سست شود، و همیشه رخسار وفای ایشان بچنگال جفا محروم باشد، نه اخلاص و مناصحت نزدیک ایشان محلی دارد و نه دالت خدمت و ذمام معرفت در دل ایشان وزنی آرد، محبت و عداوت ایشان برحدوث حاجت و زوال منفعت مقثور است، عفو در مذهب انتقام محظور شناسند، اهمال حقوق در شرع نخوت و جبروت مباح پندارند، ثمره خدمت مخلصان کم یاد دارند، و عقوبت زلت جانیان

دیر فراموش کند، ارتکابهای بزرگ را از جهت خویش خرد و حقیر شمزند، و سهوهای خرد از جهت دیگران بزرگ و خطیر دانند، و من باری فرصت مجازات فایده نگردانم و کینه بچه خود ازین بی رحمت غادر بخواهم که همزاد و هم نشین خود را بکشت، و همخانه و هم خوابه خود را هلاک کرد. پس بر روی ملک زاده جست و چشمهای جهان بین او بر کند، و پروازی کرد و بر نشیمن حصین نشست. خبر بملک رسید، برای چشمهای پسر جزعها کرد و خواست که مرغ را بدست آرد و بدام مکر و حیلت در قفص بلا و محنت افکند، وانگاه آنچای سزای چنو بی عاقبت و جزای چنان مقتحمی تواند بود در باب او تقدیم فرماید. پس بر نشست

بر باره ای که چون بشتابد چو آفتاب از غرتش طلوع کند کوکب ظفر

و پیش آن بالا-رفت و فزیه را آواز داد و گفت: ایمنی، فرود آی. فزیه ابا نمود و گفت: مطاوعت ملک بر من فرض است، و بادیه فراق او بی شک دراز و بی پایان خواهد گذشت، که همه عمر کعبه اقبال من در گاه او بوده است و عمده سعادت عمره رعایت او را شناخته ام، اگر جان شیرین را عوضی شناسمی لبیک زنان احرام خدمت گیرمی، و گمان چنان بود که من در سایه او چون کبوتر در مکه مرفه توانم زیست و در فراز صفا و مروه او پرواز توانم کرد، اکنون خون پسر من چون ذبایح در حریم امن او مباح داشتند هنو زما تمنی و آرزوی بازگشتن؟! و در خبر آمده است که: لایداغ المومن من جحر مرتین. و موافق تر تدبیری بقای مرامخالفت این فرمان است، و از آنجا که رحمت ملک است امیدوارم که معذور دارد. و نیز مقرر است ملک را که مجرم را ایمن نشاید زیست، اگرچه در عاجل توقفی رود عذاب آجل بی شبهت منتظر و مترصد باشد، و هرچند روزگار بیش گذرد مایه زیادت گیرد، و اگر بموافقت تقدیر و مساعدت بخت ازان برهد اعقاب را تلخی آن بیاید چشید و خواری و نکال آن بدید، و پسر ملک با بچه من غدیری اندیشید و من از سوز فرزند آن پاسخ دادم، و مرا بر تو اعتماد نباید کرد و برسن مخادعت تو مرا فروچاه نشاید شد که چشم ندیده ست چنو کینور

بخش ۳

ملک گفت: از جانین ابتدا و جوانی رفت فاکنون نه ما را بر تو کراهیت یمتوجهست و نه ترا از ما آزاری باقی، قول ما باور دار و بیهوده مفارقت جان گداز اختیار مکن. و بدان که من انتقام و تشفی را از معایب روزگار مردان شمرم و هرگز از روزگار خویش دران مبالغت روا نینم. خشم نبوده ست بر اعدام هیچ

چشم ندیده ست در ابروم چین فزیه گفت: باز آمدن هرگز ممکن نگردد، که خردمندان از مقاربت یار مستوحش نهی کرده اند. و گویند هرچند مردم آزرده را لطف و دلجویی بیش واجب دارند و اکرام و احسان لازم تر شناسند بدگمانی و نفرت بیشتر شود و احتراز و احتیاس فراوان تر لازم آید. و حکما مادر و پدر را بمنزلت دوستان دانند، و برادر را در محل رفیق، و زن را بمثابت الیف شمزند، و اقربا را در رتبت غریمان، و دختر را در موازنه خصمان دانند، و پسر را برای بقای ذکر خواهند و در نفس و ذلالت خویشتن را یکتا شناسند و در عزت آن کس را شکر ندهند و چه هرگاه که مهمی حادث گردد هر کس بگوشه ای نشیند و بهیچ تاویل خود را از برای دیگران در میان نهند.

داشت زالی بروستای چکاو مهستی نام دختری و دو گاو

نو عروسی چو سرو تر بالانگشت روزی ز چشم بد نالان

گشت بدرش جو ماه نو بایک شد جهان پیش پیرزن تاریک
دلش آتش گرفت و سوخت جگر که نیازی چنو نداشت دگر
از قضا گاو زالک از پی خورد پوز روزی بدیگش اندر کرد

ماند چون پای مقعد اندر ریگ آن سر مرده ریگش اندر دیگ

گاو مانند دیوی از دوزخ سوی آن زال تاخت از مطبخ

زال پنداشت هست عزرایلبانگ برداشت پیش گاو نبیل

که: ای مکلموت من نه مهستیمن یکی پیر زال محتیم

گر ترا مهستی همی بایدرو مرو را ببر، مرا شاید

بی بلا نازنین شمرد او را چون بلا دید در سپرد او را

تا بدانی که وقت پیچاپیچ هیچ کس مر ترا نباشد هیچ

و من امروز از همه علایق منقطع شده ام و از همه خلایق مفرد گشته، و از خدمت تو چندان توشه غم برداشته ام که راحله من بدان

گران بار شده است، و کدام جانور طاقت تحمل آن دارد؟ در جمله، جگر گوشه و میوه دل و روشنایی دیده و راحت جان در

صحبت تو بباختم. دشمن خندید بر من و دوست گریست

کو بی دل و جان و دیده چون خواهد زیستو با این همه بجان ایمن نیستم و بدین لایه فریفته شدن از خرد و کیاست دور می‌نماید،

رای من هجر است و صبر.

بخش ۴

ملک گفت: اگر آن از جهت تو بر سیل ابتدا رفتی تحرز نیکو نمودی، ولکن چون بر سیل قصاص و جزا کاری پیوستی، و قضیت

معدلت همین است، مانع ثقت و موجب نفرت چیست؟ فتره گفت: موضع خشم در ضمائر موجه است و محل حقد در دلها مولم، و ا

گر بخلاف این چیزی شنوده شود اعتماد را نشاید، که زبان در این معانی از مضمون عقیدت، عبارت راست نکند و بیان در این

سفارت حق امانت نگذارد، اما دلها یک دیگر را شاهد عدل و گواه بحق است و از یکی بر دیگری دلیل توان گرفت، و دل تو در

آنچه می‌گویی موافق زبان نیست، و من صعوبت صولت ترا نیکو شناسم و در هیچ وقت از باس تو ایمن نتوانم بود. کز کوه گاه

زخم گران تر کنی رکاب

وز باد وقت حمله سبک تر کنی عنان ملک گفت: میان دوستان و معارف احقاد و ضغائن بسیار حادث گردد، چه امکان جهانیان از

بسته گردانیدن راه آزار و خصومت قاصر است، و هر که بنور عقل آراسته باشد و بزینت خرد متحلی بر میرانیدن آنحرص نماید و

از احیای آن تجنب لازم شمرد. فتره گفت: العوان لاتعلم الخمره. من گرم و سرد جهان بسیار دیده ام و عمر در نظاره مهره بازی

چرخ پایان رسانیده ام، و بسیار نفایس زیر حقه این دهر بوالعجب بباد داده ام، و از ذخایر تجربت و ممارست استظهاری وافر حاصل

آورده، و بحقیقت بشناخته که هر که بر پشت کره خاک دست خویش مطلق دید دل او چون سر چوگان بهمگنان کژ شود و بر

اطلاق فرق مروت را زیر قدم بسپرد و روی آزر و وفا را خراشیده گرداند؛ و بر من این معانی نگردد؛ و پیر فریفتن روزگار، ضایع

گرداندینست.

و آنچه بر لفظ ملک می‌رود عین صدق و محض حقیقت است، اما در مذهب خرد قبول عذر ارباب حقد محظور است و طلب صلح

اصحاب عداوت حرام. زیرا که دران خطر بزرگست و جان بازی ندبی گران، تا حریف ظریف و کعبتین راست و مجاهز امین نباشد

دران شروع نشاید پیوست. و نیز صورت نبندد که خصم موجبات وحشت فروگذارد و از ترصد فرصت در مکافات آن اعراض

نماید، و بسیار دشمنانند که بقوت و زور بریشان دست نتوان یافت و بحیلت و مکر در قبضه قدرت و چنگال نعمت توان کشید،

چنانکه پیل وحشی موانست پیل اهلی در دام افتد. و من بهیچ وقت و در هیچ حال از انتقام ملک ایمن نتوانم بود، روزی در خدمت

او بر من سالی گذرد، چه ضعف و حیرت من ظاهر است و شکوه و مهابت او غالب. شیطان سنان آب دارت را

ناداده شهاب کوب شیطانی باران کمان کامگارت را

نادوخته روزگار بارانی

بخش ۵

ملک گفت: کریم الیف را در سوز فراق نیفگند و بهر بدگمانی انقطاع دوستی و برادری روا ندارد و معرفت قدیم و صحبت مستقیم را بظن مجرد ضایع و بی ثمره نگرداند، اگر چه دران خطر نفس و مخافت جان باشد. و این خلق در حقیر قدر و خسیس منزلت از جانوران هم یافته شود، المعرفة تنفع و لو مع الکل العقور

فنزہ گفت: حقد و آزار در اصل مخوفست، خاصه که اندر ضمائر ملوک ممکن گردد، که پادشاه در مذهب تشفی صلب باشد و در دین انتقام غالی؛ تاویل و رخصت را البته در تحوالی سخط و کراهیت راه ندارد، و فرصت مجازات را فرضی متعین شمرند، و امضای عزیمت را در تدارک زلت جانیان و تلافی سهو مفسدان فخر بزرگ و دخر نافع، و اگر کسی بخلاف این چشم دارد زرد روی شود که فلک در این هوس دیده سپید کرد و در این تگاپوی پشت کوژ، و بدین مراد نتوانست رسید. و مثل کینه در سینه مادام که مهیجی نباشد چون انگشت فروخته بی هیزم است، اگر چه حالی اثری ظاهر نگرداند بهانه ای یافت و علتی دید بر آن مثال که آتش درخف افتد فروغ خشم بالا گیرد و جهانی را بسوزد و دود آن بسیار دماغهای تر را خشک گرداند، و هرگز آن آتش را مال و سخن جانی و لطف مجرم و چالپوسی و تضرع گناهکار و اخلاص و مناصحت خدمتگار تسکین ندهد، و تا نفس آن متهم باقی است فورت خشم کم نشود، چنانکه تا هیزم بر جای است آتش نمیرد. و با این همه اگر کسی از گناه کاران امکان تواند بود که در مراعات جوانب لطفی بجای آرد و در طلب رضا و تحری فراغ دوستان سعی پیوندد و در کسب منافع و دفع مضار معونت و مظاهرتی واجب دارد ممکن است که آن وحشت برخیزد، و هم عقیدت مستزید را صفوتی حاصل آید و هم دل خایف مجرم بنسیم امن خوش و خنک گردد. و من ازان ضعیف تر و عاجزترم که از این ابواب چیزی بر خاطر یارم گذرانید، یا توانم اندیشید که خدمت من موجب استزادت را نفی کند و سبب الفت را مثبت گرداند، اگر باز آیم پیوسته در خوف و خشیت باشم و هر روز بل هر ساعت مرگ تازه مشاهده کنم، در این مراجعت مرافیده ای نمانده ست که خود را دست دیت نمی بینم و سرو گردن فدای تیغ نمی توانم داشت.

نه مرا بر تکاب تو پایاب نه مرا بر گشاد تو جوشن

بخش ۶

ملک گفت: هیچ کس بر نفع و ضرر در حق کسی بی خواست باری عز اسمه قادر نتواند بود و اندک و بسیار و خرد و بزرگ آن بتقدیری سابق و حکمی مبرم باز بسته است، چنانکه مفاتحت پسر من و مکافات تو بقضای آسمانی و مشیت ایزدی نفاذ یافت، و ایشان علت آن غرض و شرط آن حکم بودند، ما را بمقادیر آسمانی مواخذت منمای، که اگر این هجر اتفاق افتد بتقسیم خاطر و التفات ضمیر کشد، و شادمانگی و مسرت از کامرانی و بسطت آنگاه مهنا گردد که اتباع و پیوستگان را ازان نصیبی باشد. فنزہ گفت: عجز آفریدگان از دفع قضای آفریدگار عز اسمه ظاهر است، و مقرر است که انواع خیر و شر و ابواب نفع و ضرر بحسب ارادت و قضیت مشیت خداوند جل جلاله نافذ می گردد، و بجهد و کوشش خلایق دران تقدیم و تاخیر و ممالطت و تعجیل صورت نبندد، لامرد لقضاء الله و لامعقب لحکمه يفعل الله مایشاء و یحکم ما یرید. (با اینهمه) اجماع کلی و اتفاق جملی است بر آنکه جانب حزم و احتیاط را مهمل نشاید گذاشت و تصون نفس از مکاره واجب باید شناخت. اعقلها و توکل علی الله. و میان گفتار و کردار تو مسافت تمام می توان شناخت، و راه اقتحام مخوفست و من بنفس معلول، و تجنب از خطر لازم، و تو می خواهی که درد دل خود

را بکشتن من تشفی دهی و بحیلت مرا در دام افگنی، و نفس من از مرگ ابا می‌نماید، و الحق هیچ جانور باختیار این شربت نخورد و تا عنان مراد بدست اوست ازان تحرز صواب بیند. و گفته‌اند که: غم بلاست و فاقه بلاست و نزدیکی دشمن بلا و فراق دوست بلا و ناتوانی بلا و خوف بلا، و عنوان همه بلاها مرگست، و صوفیان آن را آکفت کبیر خوانند

این بنده دگر باره نروید نی نیستو از مضمون ضمیر مصیبت زده آن کس تنسم تواند کرد که بارها بسوز آن مبتلا بوده باشد و هم از آن نوع شربتهای تلخ تجرع کرده. و من امروز از دل خویش بر عقیدت ملک دلیل می‌توانم کرد و کمال حسرت و ضجرت او بچشم خرد می‌توانم دید؛ و فرط توجع و تاسف من نمودار حال اوست. و نیز متیقنم که هرگاه ملک را از بینایی پسر یاد آید، و من از بچه خود براندمش، تغییری و تفاوتی در باطنها پیدا آید، و نتوان دانست که ازان چه زاید. در این صحبت بیش راحتی نیست، مفارقت اولی تر.

با هر که بدی کردی تا مرگ براندیش

بخش ۷

ملک گفت: چه خبر تواند بود در آن کس که از سهوهای دوستان اعراض نتواند نمود، و از سر حقد و آزار چنان بر نتواند خاست که در مدت عمر بدان مراجعت نیبندد و، بهیچ وقت و در هیچ حال بر صحیفه دل او ازان اندک و بسیار نشانی یافته نشود، و اعتذار و استغفار اصحاب را باهتر از و استبشار تلقی ننماید؟ قال النبی صلی الله علیه و سلم: الا انبئکم بشر الناس: من لایقبل عذرا و لایقبل عشره. و من باری ضمیر خود را هرچه صافی تر می‌بینم و از این ابواب که بر شمرده می‌آید در خاطر خود اثری نمی‌یابم، و همیشه جانب عفو من اتباع را ممهّد بوده ست و انعام و احسان من خدمتگاران را مبدول. فزه گفت:

گر باد انتقام تو بر بحر بگذرد از آب هر بخار که خیزد شود غبار

من می‌دانم که گناه کارم، و اگر چه مبتدی نبوده ام معتدی هستم، و هر که در کف پای او قرحه ای باشد اگر چه بثبات عزم و قوت طبع بی باکی کند و در سنگ درشت رفتن جایز شمرده چاره نباشد از آنچه جراحت تازه شود و پای از کار بماند. چنانکه برخاک نرم رفتن بیش دست ندهد، و آنکه با علت رمد استقبال شمال جایز بیند همت او بر تعرض کوری مقصور باشد. و مقاربت من با تو همین مزاج دارد و تحرز ازان از وجه شرع و قانون رسم فرض است، قال الله تعالی: ولا تلقوا بایدیکم الی التهلکة. و استطاعت خلائق ازان نتواند گذشت که در صیانت ذات خود آن قدر مبالغت نمایند که بنزد خود معذور گردند. چه هر که بر قوت ذات و زور نفس اعتماد کند لاشک در مخاوف و مضایق افتد و اقتحام او موجب هلاک و بوار باشد، و هر که مقدار طعام و شراب نشناسد و چندان خورد که معده از هضم آن عاجز آید، یا لقمه براندازه دهان نکند تا در گلو بیایزد، او را دشمن خود باید شمرد. حیات را چه گوارنده تر ز آب و لیک

کسی که بیشترش خورد بکشد استسقاشو هر که بغرور فریفته شود بنزدیک اصحاب خرد از ارباب جهل و ضلالت معدود گردد. و هیچ کس نتواند شناخت که تقدیر د رحق وی چگونه رانده شده است و او را مترصد سعادت روزگار می‌باید گذاشت یا منتظر شقاوت زیست. لکن برهمگنان واجبست که کارهای خویش بر مقتضای رایهای صایب می‌گذارند، و در مراعات جانب حزم، و خرد تکلف واجب می‌بینند، و در حساب نفس خویش ابواب مناقشت لازم می‌شمرند، و در میدان هوا عنان خود گرد می‌گیرند، و با دوست و دشمن در خیرات سبقت می‌جویند، تا همیشه مستعد قبول و اقبال و دولت توانند بود، و اگر اتفاق خوب روی نماید از جمال آن خالی ننماید.

و کارهای جهان خود بر قضیت حکم آسمانی می‌رود، و دران زیادت و نقصان و تقدیم و تاخیر صورت نبندد. و بر اطلاق عاقل آن کس را توان شناخت که از ظلم کردن و ایذای جانوران پرهیزد، و مادام که راه حذر پیش وی گشاده باشد در مقام خوف و فرع

نه ایستد. و من بمهرب نزدیکم و گریزگاه، بسیار دارم، و حرام است بر من توقف در این حیرت و تردد، که سخط ملک خون من حلال دارد و آنچه از وجه دیانت و مروت محظور است مباح داند. و امید چنین می‌دارم که هرکجا روم اسباب معیشت من ساخته و مهیا باشد. چه هر که پنج خصلت را بضاعت و سرمایه عمر خویش سازد بهر جانب که روی نهد اغراض پیش او متعذر نگردد و مرافقت رفیقان ممتنع نباشد و وحشت غربت او را موانست بدل گردد، از بدکرداری باز بودن، و از ریبیت و خطر پهلو تهی کردن، و مکارم اخلاق را لازم گرفتن، و شعار و دثار خود کم آزاری و نیکو کاری ساختن، و حسن ادب در همه اوقات نگاه داشتن. و عاقل چون در منشاء و مولد و میان اقربا و عشیرت بجان ایمن نتواند بودن دل بر فراق اهل و دوستان و فرزندان و پیوستگان خوش کند، که این همه را عوض ممکن گردد. و از نفس و ذات عوض صورت نبندد

این بنده دگر باره نروید نی نیست و بیاید دانست که ضایع تر مالها آنست که از ان انتفاع نباشد و در وجه انفاق ننشیند، و نابکارتر زنان اوست که با شوی نسازد، و بتر فرزندان آنست که از اطاعت مادر و پدر ابا نماید و همت برعقوق مقصور دارد، و لئیم تر دوستان اوست که در حال شدت و نکبت دوستی و صداقت را مهمل گذارد، و غافل تر ملوک آنست که بی گناهان ازو ترسان باشند و در حفظ ممالک و اهتمام رعایا نکوشد، و ویران تر شهرها آنست که درو امن کم اتفاق افتد. و هرچند ملک کرامت می‌فرماید و انواع تمنیت و قوت دل ارزانی می‌دارد و آن را بعهود و موثیق موکد می‌گرداند البته مرا بنزدیک او امان نیست و در خدمت و جوار او ایمن نتوانم زیست، چه روزگار میان ما مفارقتی افگند که مواصلت را در حوالی آن مجال نتواند بود، و در مستقبل هرگاه که اشتیاقی غالب گردد حکایت جمال تخت آرای ملک بر چهره ماه و پیکر مهر خواهم دید و اخبار سعادت او از نسیم سحری خواهم پرسید.

و از حال غربت من رای ملک را هم بر این مزاج معلوم تواند شد. ای باد صبح دم گذری کن بکوی من پیغام من ببر ماه روی من بر این کلمه سخن بآخر رساندیند و ملک را وداع کرد.

بجست با رخ زرد از نهیب تیغ کبود چنانکه برگ بهاری زپیش باد خزان اینست داستان حذر از مخادعت دشمن مستولی و احتراز از تصدیق لاهو و زرق خصم غالب. و بر عاقل پوشیده نماند که غرض از بیان این مثال آن بوده است تا خردمندان در حوادث هریک را امام سازند و بنای کارها بر قضیت آن نهند. ایزد تعالی جملگی مومنان را شناسای مصالح حال و مآل و بینای منازم دین و دنیا کناد، بمنه و رحمته.

باب الملك و البراهمة

بخش ۱ - باب پادشاه و برهمنان -

رای گفت: شنویم داستان آنکه از پیشه آباء و اجداد خویش اعراض نماید و نخوتی در دماغ کند که اسباب آن مهیا نباشد تا از ادراک مطلوب محجوب گردد و رجوع بسمت اصل بیش ممکن نگردد. اکنون باز گوید که از خصلتهای پادشاهان کدام ستوده تر است و بمصلحت ملک و ثبات دولت و تالف اهوا و استمالت دلها نزدیک تر. حلم یا سخاوت یا شجاعت؟ برهن جواب داد که: نیکوتر سیرتی و پسندیده تر طریقتی ملوک را، که هم نفس ایشان مهیب و مکرم گردد، و هم لشکر و رعیت خشنود و شاکر باشند و، هم ملک و دولت ثابت و پای دار، حلم است: قال الله تعالی: لو کنت فظا غلیظ القلب لانفضوا من حولک؛ و قال النبی علیه السلام: من سعادة المرء حسن الخلق. زیرا که بفواید سخاوت یک طایفه مخصوص تواند بود و بشجاعت در عمرها وقتی کار افتد، اما بحلم خرد و بزرگ را حاجت است و منافع آن خاص و عام و لشکر و رعیت را شامل؛ و در سخنان معاویه آورده‌اند که: لو کان بینی و بین الناس شعرة ما قطعوها لانهم اذا ارسلوها جذبته و ان جاذبها ارسلتها؛ معنی چنین باشد که: اگر میان من و مردمان یک موستی

در مجاذبت هرگز نتوانندی گسست، که اگر ایشان بگذرانند بکشم و اگر نیک بکشند بگذاردم، یعنی بسطت دل و کمال حلم من تا این حد است که با همه اهل عالم بدانم زیست و بتوانم ساخت، و هیچ کس رشته من در نتواند یافت. لاجرم در چنان روزگاری که جماعتی انبوه از کبار رضی الله عنهم در حیات بودند امارت امت در ضبط آورد و ملک روی زمین او را مسلم گشت. و هر کرا این همت باشد باید که این ابواب را قبله دل و کعبه جان سازد، که ثبات و وقار پادشاهان را زیبا تر حلیتی و تابان تر زینتی است، چه فرمانهای ملوک در دما و فروج و املاک و اموال جهانیان روا باشد، و جواز احکام و نفاذ مثالهای ایشان بر اطلاق بی حجاب، اگر اخلاق خود را بحلم و دیانت آراسته نگردانند بیک درشت خویی جهانی خراب شود و خلقی آزرده و نفور گردند، و بسی جانها و مالها در معرض هلاک و تفرقه افتد.

و اصل حلم مشاورت است با اهل خرد و حصافت و تجربت و ممارست، و محالست حکیمی مخلص و عاقلی مشفق، و تجنب از خائن غافل و جاهل موذی، که هیچیز را آن اثر نیست در مردم که هم نشین را. قال علیه السلام: مثل الجلیس الصالح مثل الداری ان لم یجدک من عطره علقک من ریحہ، و مثل الجلیس السوء مثل الکیران ان لم یحرفک بناره علقک من ننته. تا نباشی حریف بی خردان

که نکو کار بد شود زبدان باد کز لطف اوست جان بر کار

زهر گردد همی ز صحبت مار و اگر پادشاهی بسخاوت جهان زرین کند، یا بشجاعت ده مصاف بشکند، چون از حلم بی بهره بود بیک عربده همه را باطل گرداند و تمامی لشکر و رعیت را نفرت دهد؛ و اگر در آن هر دو قصوری باشد برفق همه جهان را شاکر تواند داشت و به رای و قعبره دشمنان را بمالید. و باز حلم بی ثبات هم از عیبی خالی نماند، که اگر بسیار مووتها تحمل کرده شود و براظهار آهستگی مبالغت نماید چون عاقبت آن بتهتک کشد ضایع و بی ثمرت ماند. قال النبی علیه السلام: لایکون الحلیم لعانا. و هر پادشاه را که همه ادوات ملک مجتمع باشد، چنانکه نه در هنگام عفو و حلم متابعت هوا جایز شمرد و نه در عقوبت و خشم مطاوعت شیطان روا بیند، و بنای اوامر و نواهی او بر بنیاد تامل و مشاورت آرمیده باشد ملک او از استیلای دشمنان مصون ماند و از تسلط خصم مسلم. کوه گفت: از شرم حلمش عاشقم بر ماه دی

زانکه باد ماه دی در سر کشد چادر مرا چه اگر در ملازمت این سیرت غفلتی رود حظی که از مساعدت روزگار یافته باشد و بدان بر ضبط کار و نظام ملک استعانتی کرده، باندک فحشی و خشمی مفرق شود و عواقب آن از هلاک و ندامت خالی نماند. و مقرر است که سرمایه همه سعادتها تقدیر آن سری است اما بقا و نمای آن بخرد و حصافت پادشاه و باخلاص و مناصحت وزیر متعلق باشد، که چون پادشاه حلیم و عالم باشد. و رای زن حکیم و خردمند داشت که بسداد و غنا و نفاذ و مضا مذکور باشد و بتجربت و ممارست و نیک بندگی و شفقت مشهور، در همه کارها مظفر و منصور شود. و بهرجانب که روی نهد فتح و نصرت و اقبال و دولت در قفای او می رود، و همیشه گوش با آواز موکب او می دارند و دشمنان را مقهور و منهزم بدو می سپارند، و اگر برحسب هوا در کاری مثال دهد و جانب مصلحتی را بی رعایت گذارد به رای وزرا و معینان، و لطف و رفق ایشان، آن مهم نیز مکفی گردد و تدارک آن در حیز تعذر نماند، چنانکه در خصومت شاه هند و قوم او. رای پرسید که: چگونه است آن؟ گفت:

بخش ۲

و ملک یک شب بنزدیک ایران دخت رفتی و یک بنزدیک قوم دیگر. شبی که نوبت حجره ایران دخت بود بحکم میعاد آنجا خرامید، مستوره تاج بر سر نهاده پیش آمد و طبق زرین پر برنج بر دست و پیش ملک بیستاد. صد روح در آویخته از دامن قرطه صد روز برانگیخته از گوشه شب پوشو ملک ازان تناول می فرمود و بمحاورت او موانستی می یافت و بجمال او چشم روشن می گردانید. قال علیه السلام: النظر الی المرأۃ الحسناء یزید فی البصر.

در این میان انباغ او آن جامه ارغوان پوشیده بریشان گذشت. چون آب همه زره زره زلف وز زلف همه گره گره دوشملک او را بدید حیران بماند و دست از طعام بکشید، و قوت شهوت و صدق رغبت عنان تمالک از وی بستد و بروی ثنای وافر کرد، وانگاه ایران دخت را گفت: تو مصیب نبودی در اختیار تاج. چون حیرت ملک در جمال انباغ بدید فرط غیرت او را برانگیخت تا طبق برنج بر سر شاه نگوسار کرد چنانکه بروی و موی او فرو دوید، و آن تعبیر که حکیم دران تعریض کرده بود هم محقق گشت.

ملک بلار را فرمود تا بخوانند و او را گفت: بنگر استخفاف این نادان بر پادشاه وقت و این راعی روزگار؛ او را پیش ما بیکسو بر و گردن او بزن، تا بداند که او را و امثال او را این وزن نباشد که بر چنین دلیرها اقدام کنند و ما بران اغضا فرماییم و از سر آن در گذریم. بلاخر او را بیرون آورد با خود اندیشید که: در این مکار مسارعت شرط نیست، که این زنی بی نظیر است و ملک از وی نشکبید، و ببرکت نفس و یمن رای او چندین کس از ورطه هلاک خلاص یافتند، و ایمن نیستیم که ملک بر این تعجیل انکاری فرماید؛ توقفی باید کرد تا قرای پیدا آید؛ اگر پشیمانی آرد زن برجای بود و مرا بران احماص حاصل آید، و اگر اصراری و استبدادی فرماید کشتن متعذر نخواهد بود. و در این تاخیر بر سه منفعت پیروز شوم: اول برکات و ثنوبات ابقای جانوری؛ دوم تحری مسرت ملک ببقای او؛ و سوم منفعتی بر اهل مملکت که چنو ملکه ای را باقی گذارم که خیرات او شامل است.

بخش ۳

پس او را با طایفه ای از محارم که خدمت سرای ملک کردند بخانه برد و فرمود که باحتیاط نگاه دارند و در تعظیم و اکرام مبالغت لازم شمرند. و شمشیری بخون بیالود و پیش ملک چون غمناکی متفکر درآمد و گفت: فرمان ملک بجای آوردم. چندانکه این سخن بسمع او رسید - و خشم تسکینی یافته بود - و از خرد و جمال و عقل و صلاح او براندیشید رنجور گشت و شرم داشت که اثر تردد ظاهر گردد و نقض و ابرامی بیک دیگر متصل از خود فرانماید، و بتانی او واثق بود که تاخیری بجای آورده باشد، و بی مراجعت و استقصا کاری نگزارده که نازکی این حادثه برهیچ دانا و نادان پوشیده نماند. چون وزیر علامت ندامت بر ناصیت ملک مشاهده کرد گفت: ملک را غمناک نباید بود، که گذشته را در نتوان یافت و رفته را باز نتوان آورد؛ و غم و اندیشه تن را نزار کند و رای راست را در نقصان افکند؛ و حاصل اندوه جز رنج دوستان و شادی دشمنان نباشد؛ و هر که این باب بشنود در ثبات و وقار ملک بدگمان گردد، که از این نوع مثالی برفور بدهد، و چون بامضا پیوست پشیمانی اظهار فرماید، خاصه کاری که دست تدارک ازان قاصر است. و اگر فرمان باشد افسانه ای که لایق این حال باشد بگویم. گفت: بگو. وزیر گفت:

بخش ۴

و پادشاه موفق آنست که تامل او از خواتم کارها قاصر نیاید. و نظر بصیرت او باواخر اعمال محیط گردد، و نهمت باختیار کم آزاری و ایثار نکوکاری مصروف دارد، و سخن بندگان ناصح را استماع نماید. بدکاستن و نیک فزودن باید زیرا که همی کشت درودن باید و معلومست که ملک به رای صایب و فکرث ثاقب خویش مستقل است و از شنودن این ترهات مستغنی، و هر مثال که دهد جز بتلقین دولت و الهام سعادت نتواند بود. و بدست بندگان همین است که در تقریر نصایح اطناب لازم شمرند. مگر بعضی از حقوق اولیای نعم بادا رسد. و بنده این قدر مقرر می گرداند که: اگر رای ملک ببند که زبانهای خاص و عام ثنای او را گویان باشد و دلهای او را جویان.

هر کجا فریاد خیزد مقصد فریاد باشسایه بر مظلوم گستر آفتاب داد باش

و شاه ازین موعظت مستغنی است، و این غلو بدان رفت تا برای یک زن چندین فکرث بضمیر مبارک راه ندهد، که از تمتع دوازده

هزار زن که در خدمت سرای‌اند بازماند و ازان فایده ای حاصل نیاید.

بخش ۵

چون ملک این فصل بشنود از هلاک زن بترسید، گفت: بیک کلمه که در حال خشم بر زبان ما رفت تعلق کردی و نفس بی نظیر را باطل گردانیدی، و دران چنانکه لایق حال ناصحان تواند بود تاملی و تثبیتی بجای نیوردی؟ در اثنای این عبارت بر لفظ راند که: سخت اندوهناک شدم بهلاک ایران دخت. وزیر گفت: دو تن همیشه اسیر اندوه و بسته غم باشند: یکی آنکه نهمت ببد کرداری مصروف دارد؛ و دیگر آنکه در حال قدرت، نیکویی کردن فرض نشمرد، مدت دولت و تمتع نعمت بدنیا ایشان را اندک دست دهد و غم و حسرت در آخرت بسیار. ملک گفت: از تو دور و درست. گفت: *از دو تن دوری باید گزید: یکی آنکه نیکوی و بدی یکسان پندارد و عقاب عقیبی را انکار آرد، و دیگر آنکه چشم را از نظر حرام و گوش را از سماع و فحش و غیبت و فرج را از ناشایست، و دل را از اندیشه حرص و حسد و ایذا باز تواند داشت.

ملک گفت: حاضر جواب مردی، ای بلار! گفت: سه تن بر این سیرت نتوانند بود: پادشاهی که در ذخایر خویش لکشر و رعیت را شرکت دهد. و زن که برای جفت خویش ساخته و آماده آید، و عالمی که اعمال او بتوفیق آراسته باشد. ملک گفت: رنجور گردانید تعزیت تو مرا، ای بلار! گفت: صفت رنجوری بر دو تن درست آید. سوار اسپ نیکو منظر زشت مخبر؛ و شوی زن با جمال که دست اکرام، و انعام و تعهد او ندارد، پیوسته از وی ناسزا شنود.

ملک گفت: ملکه را هلاک کردی بسی ضایع بی حق متوجه. گفت: سعی سه تن ضایع باشد: آنکه جامه ای سپید پوشد و شیشه گری کند؛ و گازی که همت جامه مرتفع دارد و همه روز در آب ایستد؛ و بازرگانی که زن نیکو و کودک گزیند و عمر در سفر گذارد. ملک گفت: سزاواری که در تعذیب تو مبالغت رود. گفت: دو تن شایان این معاملت نتوانند بودن: یکی آنکه بی گناه را عقوبت فرماید؛ دیگر آنکه در سوال با مردمان الحاح کند و اگر عذری گویند نشنود.

ملک گفت: صفت سفاهت بر تو درست می آید و کسوت وقاحت بر تو چست. گفت: سه تن بابت این سمت باشند: درودگری که چوب تراشد و تراشه در خانه می گذارد تا خانه بر وی تنگ شود؛ و حلافی که در کار خویش مهارتی ندارد، سر مردمان مجروح می گرداند و از اجرت محروم ماند؛ و توانگری که در غربت مقام کند و مال او بدست دشمن افتد و باهل و فرزند نرسد.

بخش ۶

ملک گفت: آرزوی دیدار ایران دخت می باشد. گفت: سه تن آرزوی چیزی برند و نیابند: مفسدی که ثواب مصلحان چشم دارد؛ و بخیلی که ثنای اصحاب مروت توقع کند؛ و جاهلی که از سرشهوت و غضب و حرص و حسد برنخیزد و تمنی آتش باشد که جای او با جای نیک مردان برابر بود. ملک گفت: من خود را در این رنج افکنده ام. گفت: سه تن خود را در رنج دارند: آنکه در مصاف خود را فروگذارد تا زخمی گران یابد؛ و بازرگان حریص بی وارث که مال از وجه ربا و حرام گرد می کند؛ ناگاه بقصد حاسدی سپری شود، و بال باقی ماند؛ و پیری که زن نابکار خواهد، هر روز وی سردی می شنود و از سوز او نهمت بر تمنی مرگ مقصور می گرداند و آخر هلاک او دران باشد.

ملک گفت: ما در چشم تو نیک حقیر می نمایم که گزارد این سخن جایز می شمیری! گفت: مخدوم در چشم سه طایفه سبک نماید: بنده فراخ سخن که ادب مفاوضت مخدومان نداند و گاه و بیگاه در خاست و نشست و چاشت و شام با ایشان برابر باشد، و مخدوم هم مزاح دوست و فحاش، و از رفعت منزلت و نخوت سیاست بی بهر. و بنده خائن مستلی بر اموال مخدوم، چنانکه بمدت مال او از مال مخدوم درگذرد، و خود را رجحانی صورت کند؛ و بنده ای که در حرم مخدوم بی استحقاق، منزلت اعتماد باید و بمخالطت

ایشان بر اسرار واقف گردد و بدان مغرور شود. ملک گفت: ترا باد دستی مضیع و سبک سری مسرف یافتم، ای بلار! گفت: سه تن بدین معاتب، توانند بود. آنکه جاهل سفیه را براه راست خواند و بر طلب علم تحریض نماید، چندانکه جاهل مستظهر گشت از وی بسی ناسزا شنود و ندامت فایده ندهد؛ و آنکه احمقی بی عاقبت را بتالف نه در محل بر خویشتن مستولی گرداند و در اسرار محرم دارد. هر ساعت از وی دروغی روایت می‌کند و منکری بوی حوالت می‌شود و انگشت گزیدن دست نگیرد، و آنکه سر با کسی گوید که در کتمان راز خویش بتمالک و تیقظ مذکور نباشد.

ملک گفت: بدین کار بر تهتک تو دلیل گرفتم. گفت: جهل و خفت سه تن بحرکات و سکنات ایشان ظاهر گردد: آنکه مال خود را بدست اجنبی ودیعت نهد و ناشناخته را میان خود و خصم حکم سازد؛ و آنکه دعوی شجاعت و صبر و کسب مال و تالف دوستان و ضبط اعمال کند و آن را روز جنگ و هنگام نکبت و میان توانگران و وقت قهر دشمنان و بفرصت استیلا بر پادشاهان برهانی نتواند آورد، و آنکه گوید «من از آرزوهای جسمانی فارغ ام و اقبال من بر لذت روحانی مقصور است.» و در همه احوال سخره هوا باشد و قبله احکام خشم و شهوت را شناسد.

بخش ۷

ملک گفت: می‌خواهی تا ما را ملک تلقین کنی و کفایت مموه و مزور خود بر مردمان عرض دهی؟ گفت: سه تن بر خود گمان مهارت دارند و هنوز در مقام جهالت باشند: مطربی نوآموز که هرچند کوشد زخمه او باساز و الحان یاران نسازد و نیامیزد، و تمزیج زیر و بم، برابر، در صعود و نزول نشناسد، و نقاش بی تجربت که دعوی صورت‌گری پیوندد و رنگ آمیزی نداند؛ و شوخی بی مایه که در محافل لاف کارگزاری زند و چون در معرض مهمی آید از زیر دستان در چند و چگونگی سفته خواهد. ملک گفت: بناحق کشتی ایران دخت را، ای بلار! گفت: سه تن بناحق در کارها شرع کنند: آنکه تصلف دروغ بسیار کند، و فعل و قول را بتحقیق نرساند، و کاهلی که برخشم قادر نباشد؛ و پادشاهی که هرکسی را بر عزایم خاصه در کارهای بزرگ اطلاع دهد. ملک گفت: ما از تو ترسانیم. ای بلار! گفت: غلبه هراس بی موجبی بر چهارکس معهود است: آن مرغی خرد که بر شاخ باریک نشسته باشد و می‌ترسد از آنچه آسمان بر وی افتد، و از برای دفع آن پای در هوا می‌دارد، و کلنگ که هر دو پای از برای گرانی جسم خود بر زمین نهد، و گرمی که غذای او خاک است و او ترسان از آنچه نماند، و خفاش که روز بیرون نیاید تا مردمان بجمال او مفتون نگردند و همچون دیگر مرغان اسیر دام و محبوس قفص نشود.

ملک گفت: راحت دل و خرمی عیش را پدرود باید کرد بفقدهای ایران دخت. گفت: دو تن همیشه از شادکامی بی نصیب باشند: عاقلی که بصحبت جاهلان مبتلا گردد، و بدخویی که از اخلاق ناپسندیده خود بهیچ تاویل خلاص نیابد. ملک گفت: مزد از بزه و نیک از بد نمی‌شناسی، ای بلار! گفت: چهارکس بدین معانی محیط نگردند: آنکه بدردی دایم و علتی هایل مبتلا باشد و باندیشه ای دیگر نپردازد، و بنده خائن گناه کار که در مواجهه مخدوم کامگار افتد؛ و آنکه با دشمن شجاع در کارزار آید و ذهن او از تمامی کار منقطع شود؛ و ستم‌گاری بی باک که در دست ظالمی از خود قوی تر درماند و در انتظار بلاهای بزرگ بنشیند.

بخش ۸

ملک گفت: مزد از بزه و نیک از بد نمی‌شناسی، ای بلار! گفت: چهارکس بدین معانی محیط نگردند: آنکه بدردی دایم و علتی هایل مبتلا باشد و باندیشه ای دیگر نپردازد، و بنده خائن گناه کار که در مواجهه مخدوم کامگار افتد؛ و آنکه با دشمن شجاع در کارزار آید و ذهن او از تمامی کار منقطع شود؛ و ستم‌گاری بی باک که در دست ظالمی از خود قوی تر درماند و در انتظار بلاهای بزرگ بنشیند. ملک گفت: همه نیکیها را گم کردی! گفت: این وصف چهار تن را زیبا نماید: آنکه جور و تهور را فضیلت

شمرده؛ و آنکه به رای خویش معجب باشد؛ و آنکه با دزدان الف گیرد، و آنکه زود در خشم و دیر رضا گراید. ملک گفت: بتو واثق نشاید بود، ای بلار! گفت: ثقت خردمندان بچهارکس مستحکم نگردد: ماری آشفته؛ و ددی گرسنه؛ و پادشاهی بی رحمت، و حاکمی بی دیانت. ملک گفت: مخالطت تو بر ما حرام است. گفت: مخالطت چهارچیز متعذر است: مصلح و مفسد و خیر و شیر؛ نور و ظلمت؛ روز و شب.

ملک گفت: اعتماد ما از تو برخاست. گفت: چهارکس را اهلیت اعتماد نتواند بود: دزدی مقتحم؛ حشم ستنبه؛ فحاش آزرده؛ اندک عقلی نادان. ملک گفت: رنج من بدان بی نهایتست که درمان دیگر دردهای من دیدار ایران دخت بودی و درد فراق ایران دخت را شفا نمی بینم. گفت: از جهت پنج نوع زنان غم خوردن مباح است: آنکه اصلی کریم و ذات شریف دارد و جمالی رایق و عفافی شایع؛ و آنکه دانا و بردبار و مخلص و یکدل باشد؛ و آنکه در همه ابواب نصیحت برزد و حضور و غیبت جفت بی رعایت نگذارد؛ و آنکه در نیک و بد و خیر و شر موافقت و انقیاد را شعار سازد؛ و آنکه منفعت بسیار در صحبت او مشاهده افتد.

ملک گفت: اگر کسی ایران دخت را بما بازساند زیادت از تمنی او را مال دهیم. گفت: مال نزدیک چهار تن از جان عزیزتر است: آنکه جنگ برای اجرت کند؛ و آنکه زیر دیوارهای گران برای دانگانه سمج گیرد؛ و آنکه بازارگانی دریا کند؛ و آنکه در معادن مزدور ایستد. ملک گفت: در دل ما از تو جراحی متمکن شد که برفق چرخ و لطف دهر آن را مرهم نتوان کرد. گفت: عداوت میان چهارکس بر این طریق متصور است: گرگ و میش و گربه و موش و؛ باز و دراج و؛ بوم و زاغ.

ملک گفت: بدین ارتکاب، خدمت همه عمر تباه کردی. گفت: هفت تن بدین عیب موسوم اند: آنکه احسان و مروت خود را بمنت واذیت باطل کند؛ و پادشاهی که بنده کاهل و دروغ زن را تربیت کند؛ و مهتری درشت خوی که عقوبت او بر مبرت او بچربد؛ و مادری مشفق که در تعهد فرزند عاق مبالغت نماید؛ و آزاد مردی سخی که بدعهد مکار را برودیت خویش معتمد پندارد؛ و آنکه بید گفت دوستان فخر کند؛ و آنکه زاهدان را از عقیدت اجلال لازم نشمرد و ظاهر و باطن در حق ایشان یکسان بدارد. ملک گفت: باطل گردانیدی جمال ایران دخت را بکشتن او. گفت: پنج چیز همه اوصاف ستوده را باطل گرداند: خشم حلم مرد را در لباس تهتک عرضه دهد و علم او را در صیغت جهل فرا نماید؛ غم عقل را بپوشاند و تن را نزار کند؛ کارزار دایم در مصافها نفس را بفنا سپارد؛ گرسنگی و تشنگی جانوران را ناچیز کند. ملک گفت: ما را با تو پس ازین کاری نماند، ای بلار! گفت: خردمندان را با شش کس آشنایی نتواند بود: یکی آنکه مشورت با کسی کند که از پیرایه علم عاطل است؛ و خرد حوصله ای که از کارهای شایگانی تنگ آید؛ و دروغ زنی که به رای خود اعجاب نماید، و حریمی که مال را برنفس ترجیح نهد؛ و وضعیفی که سفر دور دست اختیار کند؛ و خویشان بینی که استاد و مخدوم سیرت او نپسندد.

گفت: تو ناآزموده به بودی، ای بلار! گفت: ده تن را بشاید آزموده: یکی شجاع را درجنگ، و یکی برزگر را در کشاورزی؛ و مخدوم را در ضجرت، و بازرگان را در حساب؛ و دوست را در وقت حاجت و اهل را در ایام نکبت، زاهد را در احراز ثواب؛ فاقه زده را در درویشی بصلاح عزیمت؛ و کسی را که بترک مال و زنان گفت از سر قدرت در خویشان داری.

بخش ۹

چون سخن به اینجا رسید و اثر تغییر در بشره ملک بدید بلار خاموش شد و با خود اندیشید: وقت است اگر نوبت غم در گذرد. وقت است که ملک را بدیدار ایران دخت شادمان گردانم، که اشتیاق بکمال رسیده است؛ و نیز عظیم اغماضی فرمود بر چندین راز و سفساف که من ایراد کردم. وانگاه گفت: زندگانی ملک دراز باد! در روی زمین او را نظیری نمی دانم و در آنچه بما رسیده است از تواریخ نشان نداده است، و تا آخر عمر عالم هم نخواهد بود، که با حقارت قدر و خست منزلت خویش بر آن جمله سخن فراخ می راندم و قدم از اندازه خویش بیرون می نهادم، البته خشمی بر ملک غالب نگشت. ذات بزرگوار او چنان بجمال حلم و

سکینت آراسته است و بزینت صبر و وقار متحلی، و جمال حلم و بسطت علم او بی نهایت و، جانب عفو او بندگان را ممهّد و، خیرات او جملگی مردمان را شامل؛ و آثار کم آزاری و رافت او شایع. واگر از گردش چرخ بلایی نازل گردد و از تصرف دهر حادثه ای واقع شود که بعضی نعمتهای آسمانی را منغص گرداند در آن هیچ کس ملک را غمناک نتواند دید، و جناب او از وصمت جزع و قلق منزّه باشد و، نفس کریم را در همه شداید ریاضت دهد و، رضا را بقضا از فرایض شناسد، با آنکه کمال استیلا و استعلا حاصل است و اسباب امکان و مقدرت، ظاهر تجاوز و اغماض ملکانه در حق بندگان مخلص بر این سیاق است، و باز جماعتی که خویشتن در محل لدات دارند اگر اندک نخوتی و تمردی اظهار کنند، و بتلویح و تصریح چیزی فرمایند که بمعارضه و موازنه مانند شود، در تقدیم و تعریک ایشان آن مبالغت رود که عزت و هیبت پادشاهی اقتضا کند. و خاص و عام و لشکر و رعیت را از عجز و انقیاد آن مشاهدت کند.

گر چرخ فلک خصم تو باشد تو بحجت با چرخ بکوشی بهمه حال و بر آیی

و چون این قدرت بدیدند و سر بخط آوردند در اکرام و انعام فراخور علو همت و فرط سیادت، آن افراط فرموده می آید که تاریخ مفاخر جهان و فهرست مآثر ملوک، بدان آراسته گردد و ذکر آن بر روی روزگار باقی ماند. با آن کامگاری و اقتدار که تقریر افتاد سخنان بی محابا را که بر لفظ من رفت استماع ارزانی فرمود، کدام بنده این عاطفت را شکر تواند گزارد؟ شمشیر بران حاضر و بنده در مقام تبسط، اقامت رسم سیاست را جز حلم و کرم ملک چه حجاب صورت توان کرد؟ و من بنده بگناه خویش اعتراف می آرم و اگر عقوبتی فرماید محق و مصیب باشد، که خطایی کرده ام و در امضای فرمان، تاخیر جایز شمرده ام، و از بیم این مقام و هول این خطاب بازاندیشیده، و باز می نمایم که ملکه جهان بر جای است.

بخش ۱۰

چندانکه ملک این کلمه بشنود شادی و نشاط بر وی غالب گشت، و دلایل فرح و ابتهاج و مخایل مسرت و ارتیاح در ناصیه مبارک او ظاهر گشت. این منم یافته مقصود و مراد دل خویش

از حوادث شده بیگانه و با دولت، خویش؟ و پس فرمود که: مانع سخط و حایل سیاست آن بود که صدق اخلاص و مناصحت تو می شناختم و می دانستم که در امضای آن مثال، توقفی کنی و پس از مراجعت و استطاع دران شرعی ببیوندی، که سهو ایران دخت اگر چه بزرگ بود عذاب آن تا این حد هم نشایست، و بر تو ای بلار، در این مفاوضت تاوان نیست چه می خواستی که قرار عزیمت ما در تقدیم و تاخیر آن عرض بشناسی و باتقانی تمام قدم در کار نهی، بدین حزم خرد و حصافت تو آزموده تر گشت و اعتماد بر نیک بندگی و طاعت تو بیفزود و خدمت تو دران موقعی هر چه پسندیده تر یافت و ثمرت آن هر چه مهناتر ارزانی داریم، و خدمتگار باید که بزبور وقار و حزم متحلی باشد تا استخدام او متضمن فایده گردد، و راست گفته اند که: زاحم بعود او دع.

پیش حصار حزم تو کان حصن دولتستبحر محیط سنگ نیارد بخندقی

این ساعت بیاید رفت و پرسش ما با فراوان آرزومندی و معذرت بایران دخت رسانید و گفت: بی طلعت تو مجلس بی ماه بود گردون

بی قامت تو میدان، بی سرو بود بستان و تعجیل باید نمود تا زودتر بیاید و بهجت و اعتداد ما که بحیات او تازه گشته است تمام گرداند، و مانیز از حجره مفارقت بحجله مواصلت خرامیم و مثال دهیم تا مجلس خرم بیاریند و بیارند.

زان می که چو آه عاشقان از تفانگشت کند بر آب زورق را

بلار گفت: صواب همینست و در امضای این عزیمت تردد نیست. می کش که غمها می کشد، اندوه مردان وی کشد،

در راه رستم کی کشد جز رخس بار روستم؟ پس بیرون آمد و بنزدیک ایران دخت رفت و گفت:

روز مبارک، شد و مراد برآمد باز چو اقبال روزگار درآمد

بخش ۱۱

آورده‌اند که در بلاد هند هبلار نام ملکی بود. شبی بهفت کت هفت خواب هایل دید که بهریک از خواب درآمد. چون از خواب باز پسین درآمد از آن خوابها بهراسید و همه شب در غم آن می‌نالید و چون مار دم بریده و مردم کژدم گزیده می‌طپید. چندانکه نقاب ظلمت از جمال صبح جهان آرای بگشاد، و شاه سیارگان عروس وار در جلوه گاه مشرق پیدا آمد، برخاست و براهمه را بخواند و تمامی آنچه دیده بود با ایشان بگفت. چون نیکو بشنودند و اثر خوف و هراس در ناصیه او مشاهده کردند گفتند: سهمناک خوابی است؛ ازین هایل تر خوابی نشان نداده‌اند؛ اگر اجازت فرماید ساعتی خالی بنشینیم و بکتب رجوع کنیم و باستقصای هرچه تمامتر دران تاملی کنیم، آنکه تعبیر آن باتقان و بصیرت بگوییم و دفع آن را وجهی اندیشیم. ملک گفت: روا باشد. از پیش او برفتند و بطرفی خالی بنشستند و با یک دیگر گفتند: در این عهد نزدیک دوازده هزار کس از ما بکشته است و امروز بر سر او وقوف یافتیم و سر رشته ای بدست ما آمد که بدان کینه خود بتوانیم خواست. و بدانید که او بضرورت ما را درین محرم داشت، و اگر در همه ممالک معبری یافتی هرگز این اعتماد نفرمودی و با این اضطراب اثر عداوت و دشمنیابی بی شبهت در ناصیه او دیده می‌آراید.

در این کار تعجیل باید کرد تا فرصت فوت نشود، فان الفرص تمر مرالسحاب. طریق آنست که در این باب سخن هرچه درشت تر و بی محابتر رانیم و او را چنان بترسانیم که هر اشارت که کنیم ازان نتواند گذشت، پس گوییم که آن خون که شخص تو رنگین کرد شر آن بدان دفع شود که طایفه ای را از نزدیکان خویش بفرمایی تا بحضور ما بدان شمشیر خاصه بکشند، و اگر تفصیل اسامی ایشان پرسد گوییم جوهر پسر. و ایران دخت مادر پسر، و بلار وزیر، و کاک دبیر، و آن پیل سپید که مرکب خاصه است، و آن دو پیل دیگر که خاطر او بدیشان نگرانست، و آن اشتر بختی که در شبی اقلیمی برد، جمله را بشمشیر بگذارند و شمشیر را نیز بشکنند و با ایشان در زیر خاک کنند، و خونهای ایشان در آب زنی ریزند و ملک را ساعتی دران بنشانیم، و چون بیرون آید چهار کس از ما از چهار جانب او در آیم و افسونی بخوانیم و بر وی دمیم و از آن خون بر کتف چپ او بمالیم، پس اندام او را پاک کنیم و بشویم و چرب کنیم و ایمن و فارغ بمجلس ملک بریم. اگر برین صبر کرده آید و دل از این جماعت برداشته شود شر این خواب مدفوع گردد، و اگر اطن باب میسر نیست بلای عظیم را انتظار باید کرد، با زوال پادشاهی و سپری شدن زندگانی. اگر اشارت ما را پاس دارد بدین جماعت از وی انتقامی سره بکشیم، و چون تنها ماند و ضعیف و بی آلت شد چنانکه ما را باید کار او را نیز پردازیم.

بخش ۱۲ - حکایت دو کبوتر -

آورده‌اند که جفتی کبوتر دانه فراهم آوردند تا خانه پر کنند. نر گفت: تابستان است و در دشت علف فراخ، این دانه نگاه داریم تا زمستان که در صحراها بیش چیزی نیابیم بدین روزگار گذرانیم. ماده هم برین اتفاق کرد و پیراگندند. و دانه آنگاه که بنهاده بودن نم داشت، آوند پر شد. چون تابستان آمد و گرمی دران اثر کرد دانه خشک شد و آوند تهی نمود، و نر غایب بود، چون باز رسید و دانه اندکتر دید گفت: این در وجه نفقه زمستانی بود. چرا خوردی؟ ماده هرچند گفت «نخورده ام» سود نداشت. می‌زدش تا سپری شد.

در فصل زمستان که بارانها متواتر شد دانه نم کشید و بقرار اصل باز رفت. نر وقوف یافت که موجب نقصان چیست، جزع و زاری بر دست گرفت و می‌نالید و می‌گفت: دشوارتر آنکه پشیمانی سود نخواهد داشت. و حکیم عاقل باید که در نکایت تعجیل روا نبیند

تا همچون کبوتر بسوز هجر مبتلا نگردد. و فایده حذق و کیاست آنست که عواقب کارها دیده آید و در مصالح حال و مآل غفلت برزیده نشود، چه اگر کسی همه ادوات بزرگی فراهم آرد چون استمالت بوقت و در محل دست ندهد از منافع آن بی بهره ماند.

بخش ۱۳

و بشارت خلاص و مثال حضور بهم برسانید. مستوره برفور ساخته و پسیجیده بخدمت، شتافت و هر دو بهم پیش ملک درآمدند. پس ایران دخت زمین ببوسید و گفت: شکر پادشاه را بر این بخشایش که فرمود چگونه تو انم گزارد؟ و اگر بلار بکمال حلم و رفت و فرط کرم و رحمت ملکانه ثقت مستحکم نداشتی هرگز آن تانی و تامل نیارستی کرد. ملک بلار را گفت: بزرگ منتهی متوجه گردانیدی، و من همیشه بمناصحت تو واثق بوده ام لکن امروز زیادت گشت. قوی دل باش که دست تو در مملکت ما گشاده است و فرمان تو بر فرمان برداران نافذ است، و بر استصواب تو در حل و عقد و صرف و تقریر اعتراضی نخواهد رفت. بلارد گفت: دولت ملک در مزید بسطت و دوام قدرت دایم و پاینده باد! بر بندگان تقدیم لوازم عبودیت و ادای فرایض طاعت، واجب است، و اگر توفیقی یابند بران محمدمت چشم ندارند، با آنکه سوابق کرامات و سواف عواطف پادشاهانه بر خدمت بندگان رجحان پیدا و روشن دارد، و اگر هزار سال عمر باشد و در طلب رضا و تحری فراغ، مستغرق گردانند هزار یک آن را شکر نتوانند گزارد. اما حاجت بنده نوازی ملک آنست که پس ازین در کارها تعجیل نفرماید تا عواقب آن از ندامت و حسرت مسلم ماند. ملک گفت این مناصحت را بسمع قبول اصغا فرمودیم و در مستقبل بی تامل و مشاورت و تدبیر و استخاره مثالی ندهیم. و صلتی گران ایران دخت را و بلار را ارزانی داشت.

هر دو شرط خدمت بجای آوردند و در معنی کشتن آن طایفه از براهمه که خوابها را بران نمط تعبیر کرده بودن بران رای قرار دادند، و ملک مثالی داد تا ایشان رانکال کردند، و بعضی را بردار کشیدند. و کار ایدون حکیم را حاضر خواست و بمواهب خطیر مستغنی گردانید، و مثال داد تا براهمه را بران حال بدو نمودند، گفت: جزای خائنان و سزای غادران اینست. روی پادشاه آورد و آفرینها کرد و بر لفظ راند: رضا ندادی جز صبح در جهان نام رها نکردی جز مشک بر زمین غماز او برفت. ملک بلار را فرمود که: باز باید گشت و آسایشی داد تا ماهم بمجلس انس خرامیم، که راست نیاید چنین.

در جهان شاهی و ما فارغدر قدح جرعه ای و ما هشیار

خیز تا زاب روی بنشانیم باد این خاک، توده غدار

ترک تازی کنیم و برشکنیم نفس، زنگی مزاج را بازار

اینست داستان فضیلت حلم و ترجیح آن بر دیگر اخلاق ملوک و عادات پادشاهان، بر خردمندان پوشیده نماند که فایده بیان این مثال اعتبار خوانندگان و انتباه مستعلمان است. و هر که بعنایت ازلی مخصوص گشت نمودار او تجارب متقدمان و اشارت حکیمان باشد و بنای کارهای حال و استقبال و مصالح امروز و فردا بر قاعده حکمت و بنیاد حصافت نهد. والله الموفق لما ینفع فی العاجل و الآجل.

بخش ۱۴

بر این غدر و کفان نعمت اتفاق کردند و پیش شاه رفتند. خالی فرمود و سخن ایشان بشنود. از جای بشد و گفت: مرگ از این تدبیر بهر که شما می گوید، و چون این طایفه را که عدیل نفس منند بکشم مرا از حیات چه راحت و از زندگانی چه فایده؟ و بهیچ حال در دنیا جاوید نخواهم گشت، و هر آینه کار آدمی بزرگ است و ملک بی زوال و انتقال صورت نبندد، حیلته بایستی به ازین، که

میان مرگ من و مرگ عزیزان فرقی نیست، خاصه طایفه ای که فواید عمر و منافع بقای ایشان عام و شایع است. براهمه گفتند: بقا باد ملک را، اخوک من صدقک؛ سخن حق تلخ باشد و نصیحت بی ریا و خیانت درشت، چگونه کسی دیگران را بر نفس و ذات خود برابر دارد و جان و ملک فدای ایشان گرداند؟ نصیحت مشفقان را ببايد شنود و آن را معتبر شناخت؛ و مثلی مشهور است که: امر مبکیاتک لامر مضحکاتک. شاه باید که نفس و ملک را از همه فواید عوض شمرد و در این کار که دران امیدی بزرگ و فرجی تمام است بی تردد و تحیر شرع فرماید. و بداند که آدمی همگنان را برای خویش خواهد، و مردم پس رنج بسیار بدرجه استقلال رسد، و ملک بکوشش بی نهایت بدست آید، و بترک این هردو بگفتن از وفور حصافت و علو همت دور افتد، و بوقتی پشیمانی آرد که تلهف و تاسف دست گیر نباشد. و تا ذات ملک باقی است زن و فرزند کم نیاید، و تا ملک برقرار است خدمتگار و تجمل متعذر ننماید.

چون ملک این فصل بشنود و جرات و گستاخی ایشان در گزارد سخن بدید عظیم رنجور گشت، و از میان ایشان برخاست و به بیت الحزان رفت و روی بر خاک نهاد، و جیحون از فواره دیده می‌راند و چون ماهی بر خشکی می‌طپید، و با خود می‌گفت: اگر آسان عزیزان گیرم از فایده ملک و راحت عمر بی نصیب مانم؛ و پیدا است که خود چند خواهم زیست؛ و فرجام کار آدمی فناست و ملک پای دار نخواهد بود. و مرا بی پسر که روشنایی چشم و میوه دل من است و در حال حیات و از پس وفات بدو مستظهر باشم پادشاهی چکار آید؟ و چون بدست خصمان خواهد افتاد در تقدیم و تاخیر آن چه تفاوت باشد؟ خاصه فرزندی که دلایل رشد و نجابت وی لایح است و مخایل اقبال و سعادت وی واضح، و اقتدای او در کسب شرف و تمهید جهان داری بسلف کریم که ملوک دنیا و اعلام و اعیان عالم بوده‌اند ظاهر و بی ایران دخت که زهاب چشمه خرشید تابان از چاه زنخدان اوست و منبع نور ماه دوهفته از عکس بناگوش او، رخساری چون ایام دولت و دل خواه و زلفی چون شبهای نکبت درهم و دور پایان، در ملاطفت بی تعذر و در معاشرت بی تحرز، اذا خلعت ردها خلعت حیاءها، صلاحی شامل و عفا فی کامل.

مجالستی دل ربای، محاورتی مهرافزای، حرکاتی متناسب، اخلاقی مهذب، اطرافی پاکیزه، اندامی نعیم. بهاری کز دو رخسارش همی شمس و قمر خیزد

نگاری کز دو یاقوتش همه شهد و شکر ریزد از زندگانی چه برخوردار یابم؟

بخش ۱۵

و بی بلاز وزیر که بقیت کفیات عالم و دهات بنی آدم است، وهم او از راز زمانه غدار بیاگاهانند و فراست او بر اسرار سپهر دوار اطلاع دهد، نظام ممالک و رونق اعمال و حصول اموال و اقامت اخراجات و آبادانی خزاین چگونه دست دهد؟ در ملک برو هیچ کس نیست برابر

سودا چه پزی بیهده؟ طوبی و سپیدار! او بی کمال دبیر که نقش بند فلک شاگرد بنان اوست و دبیر آسمان چاکر بیان او، و هر کلمه ای ازان او دری هرچه ثمین تر و سحری هرچه مبین تر، صد هزار سوار و ازو نامه ای، و صد هزار نیزه و ازو خامه ای،

هر خط که او نویسد شیرین ازان بود کان هست صورت سخونان چو شکرش

مصالح اطراف و حوادث نواحی چگونه معلوم شود، و بر احوال اعدا و عوازم خصمان بچه تاویل وقوف افتد؟ و هر گاه که این دو بنده کافی و این دو ناصح واقف که هر یک بمحل دست گیرا و چشم بینانند. باطل گرداند و فواید مناصحت و آثار کفایت ایشان از ملک من منقطع شود رونق کارها و نظام مهمات چگونه صورت بندد؟ و بی پیل سپید که شخص او چو خرمن ماه، خرم و تابان و چون هیکل چرخ آراسته و گردان است، مهد او هم کاخی دل گشای، و منظری نزه است، و هم قلعتی حصین و پناهی منبع.

پیش دشمن چگونه روم؟ و آن دو پیل دیگر که صاعقه صنعت ابر صورت باد حرکتند، دو خرطوم ایشان چون اژدها که از بالای

کوه معلق باشد، و مانند نهنگ که از میان دریا خویشتن درآویزد، در حمله چون گردباد مردم ربایند، و در جنگ بسان سیل دمان خصم را فروگیرند، و در روز نورد بینی. دندان یکی سخت شده در دل مرطخ خرطوم یکی حلقه شده گرد ثریامصاف خصمان چگونه شکنم؟ و بی جمازه بختی که در تگ دست صبا خلخالش نپساید و جرم شمال گرد پایش نشکافد.

هایل هیونی تیزرو، اندک خور بسیار دوا ز آهوان برده گرو، درپویه و در تاختن هامون گذار کوه وش، دل بر تحمل کرده خوشتا روز هر شب بارکش، هر روز تا شب خارکن سیاره در آهنگ او، خیره زبس نیرنگ او در تاختن فرسنگ او، از حد طایفت تاختن گردون پلاشش بافته، اختر مهارش تافته وز دست و پایش یافته، روی زمین شکل مجن چگونه بر اخبار وقوف یابم و نامهای بشارت و دیگر مهمات باطراف رسانم؟ و بی شمشیر بران که گوهر در صفحه آن چون ستاره است در گذر کاه کشان و ماننده مورچه ای بر روی جوی آب در سبزه روان، آب شکلی که آتش فتنه از هیبت آن مرده است، آتش زخمی که آب روی ملک از وی بجای مانده نعوذ بالله از آن آب رنگ آتش فعل در جنگها چگونه اثری نمایم؟ و هرگاه که از این اسباب بی بهره شدم و عزیزان و معینان را باطل کردم از ملک و زندگانی چه لذت یابم؟ که فراق عزیزان کاری دشوار و شرتی بدگوار است، و کفایت مهمات و تمشیت اشغال بی یار و خدمتگار سعی باطل و نهمتی متعذر است.

بخش ۱۶

در جمله، ذکر فکرت ملک شایع شد. بلار وزیر اندشید که اگر در استکشاف آن ابتدا کنم از رسم بندگی دور افتد، و اگر اهمالی ورزم ملایم اخلاص نباشد. پس بنزدیک ایران دخت رفت و گفت: چنین حالی افتاده است و از آن روز که من در خدمت ملک آمده ام تا این غایت هیچیز از من مطوی نداشته است، و در خرد و بزرگ اعمال بی مشاورت من خوض کردن جایز نشمرده ست، و یک دو کرت براهمه را طلبیده ست و مفاوضتی پیوسته و اکنون خلوتی کرده ست و متفکر و رنجور نشسته، و تو امروز ملکه روزگاری و پناه لشکر و رعیت، و پس از رحمت و عاطفت ملک عنایت و شفقت تو باشد؛ می ترسم از آنچه آن طراران او را بر کاری تحریض کنند که اواخر آن بحسرت و ندامت کشد. ترا پیش باید رفت و واقعه معلوم گردانید و مرا اعلام داد تا تدبیری کنم. ایران دخت گفت: میان من و ملک عتابی رفته است. بلار گفت: پوشیده نماند که چون ملک متفکر باشد خدمتگاران بستاخی نیارند کرد؛ جز کار تو نیست، و من بارها از ملک شنوده ام که هرگاه ایران دخت پیش من آید اگرچه در اندوهی باشم شاد گردم. برو این کار بکن و منت بزرگ بر کافه خدم و حشم متوجه گردان و نعمتی عظیم خلق را ارزانی دار.

ایران دخت پیش ملک رفت و شرط خدمت بجای آورد و گفت: موجب فکرت چیست؟ و آنچه ازیرا همه ملعون شونده ای بندگان را اعلام فرمای تا موافقت نمایند، که یکی از شرایط بندگی آنست که در همه معانی مشارکت طلبیده شود، و میان غم و شادی و محبوب و مکروه فرق کرده نیاید. ملک فرمود که: نشاید پرسید از چیزی که اگر بیان کنند رنجور گردی. لاتسالوا عن اشیاء ان تبد لکم تسوکم. ایران دخت گفت: مباد که شاه باضطرار باید بود، و اگر، والعیاذ بالله، غمی حادث گردد عزیمت مردان در ملازمت سیرت ثبات و محافظت سنت صبر تقدیم فرماید، چه رای روشن او را مقرر است که جزع رنج را زیادت کند، که المصیبه للصابر واحده و للجازع اثنان. و نیز از اسباب امکان و مقدرت چیزی قاصر نیست که بدان تاویل غمگین شاید بود: هر آفت و هر مشغولی که تازه شود دفع آن ساخته است و مهیا.

هم گنج داری هم خدم بیرون از جه از کتم عدم. برفرق فرقد نه قدم بر بام عالم زن علم

انجم فرو روب از فلک عصمت فروشوی از ملکبر زن سما را بر سمک انداز در کتم عدم و پادشاه موفق آنست که چون مهمی حادث گردد و جه تدارک آن بر کمال خرد و حصافت او پوشیده نگردد و طریق تلافی آن پیش راند فکرت او مشتبه نماند، و المرء یعجز لا المحاله. و تفصی از چنین حوادث و دفع آن جز بعقل و ثبات و خرد و وقار ممکن نشود.

بخش ۱۷

ملک گفت: اگر آنچه براهمه می گویند بر کوه گویند و آن بشارت بگوش روزگار رسانند اطراف کوه از هم جدا گردد و روی روز روشن سیاه شود. و تو نیز در تفحص الحاح منمای که رنجور گردی اگر بشنوی. آن ملاعین صواب است دیده‌اند که ترا و پسر را و تمامی بندگان مخلص را و پیل سپید و دیگر پیلان را و جمازه بختی را جمله: بیاید کشت تا شر خوابی که دیده ام دفع شود. ایران دخت از آنجا که زیرکی او بود، چون این فصل بشنود خود را از جای نبرد و گفت: هون علیک و لا تشفق. تا ذات بزرگوار بر جای است زن و فرزند کم نیاید و تا ملک مستقیم باشد بخدمتگار و تجمل فروماندگی نباشد. اما چون شر این خواب مدفوع گردد و خاطر پادشاه از این فکرت فارغ آید بیش بر آن جماعت اعتماد نباید کرد، خاصه در آنچه جانوری باطل خواهد شد، چه خون ریختن کاری صعب است و بی تامل در آن شرع پیوستن عاقبتی وخیم دارد، و پشیمانی و حسرت دران مفید نباشد، چه گذشته را بازنتوان آورد و کشته را زنده نتوان کرد.

و ملک را این یاد می باید داشت که همه براهمه او را دوست ندارند، و اگر چه در علم خوضی پیوسته‌اند بدان دالت هرگز سزاوار امانت نگردند و شایان تدبیر و مشورت نشوند، که بد گوهر لثیم بهیچ پیرایه جمال نگیرد و علم و مال او را بزینت وفا و کرم آراسته نگرداند. اگر در ترشیح او سعی رود همچنان باشد که سگ را طوق مرصع فرمایند و خسته خرما را در زر گیرند. قال النبی صلی الله علیه و سلم: واضع العلم فی غیر اهله کمعلق الجواهر واللواء لو علی الخنازیر. هر عصابی نه ازدها باشد هر گیاهی نه کیمیا باشد و غرض این مخاذیل در این تعبیر آنست که فرصت ایشان فایت نگردد، و بدین اشارت دردهایی را که از سیاست ملکانه در دل ایشان متمکن است شفا طلبند، و اول پسر را که نظیر نفس و عوض ذات ملک است - و مباد که از وی بعوض قانع باید گشت - هلاک کنند، وانگاه پسری با چندان نجابت و رشد و خرد و کیاست.

و پس بندگان مشفق را که بقای ملک بکفایت ایشان باز بسته است باطل گردانند، و دیگر اسباب جهان داری از پیل و اشتر و سلاح برابیند، و من بنده خود محلی ندارم و امثال من در خدمت، بسیاریند. و چون ملک تنها ماند، و استیلائی ایشان بر ملک و اهل مملکت مقرر شد کامی هر چه تمامتر برانند. تحرز ایشان تا این غایت از روی عجز و اضطراب بوده ست، و چون اسباب امکان و مقدرت ملک هر چه ممهدتر می دیده اند، و یک دلی و مظاهرت بندگان او هر چه ظاهرتر مشاهده می کرده زهره اقدام نداشته‌اند. و اگر دران، اندک و بسیار، نقصانی صورت کردند و از ضمائر و عقاید بندگان، ایشان را آزاری و استزادتی معلوم گشتی دیرستی تا ملک میان خویش چنانکه معهود بوده است باز برده اندی، که هیچ موجب دلیری خصم را و استعلای دشمن را چون نفرت مخلصان و تفرق کلمه لشکر و رعیت نیست؛ اخبار متقدمان بذکر این باب ناطق است و تواریخ گذشتگان بر تفصیل آن مشتمل.

در جمله، اگر در آنچه صواب دیده‌اند تفرج است البته تاخیر نشاید کرد و زودتر عزیمت را بامضا باید رسانید، و اگر توقف را مجالی هست یک احتیاط دیگر باقی است و بفرمان توان نمود. ملک مثال داد که: بیاید گفت، مقبول و مسموع باشد، و دواعی ربیت و شوائب شبهت را در حوالی آن گذاشته نیاید. گفت: کارایدون حکیم برجای است، هر چند اصل او براهمه نزدیک است اما در صدق و دیانت بریشان راجح است و حوادث عالم بیشتر پیش چشم دارد. و در عواقب کارها نظر او نافذتر است و علم و حلم او را جمع شده ست؛ و کدام فضیلت است ازین دو منقبت فراتر؟ قال النبی صلی الله علیه: ما جمع شیء الی شیء افضل من حلم الی

علم. اگر رای او را کرامت محرمیت ارزانی دارد و کیفیت خواب و تعبیر براهمه بر وی کشف فرماید، از حقایق آن ملک را خبر دهد، اگر تاویل هم بر آن مزاج گوید که ایشان، شبهت زایل گردد و امضا و تنفیذ آن لازم آید، و اگر بخلاف آن اشارتی کند رای ثاقب ملک میان حق و باطل ممیز باشد و نصیحت از خیانت نیکو شناسد و نفاذ فرمان او را مانعی و حایلی نیست، و هر وقت که این مثال دهد چرخ و دهر را بدان استدراک ممکن نگردد. نهاده گوش بفرمان او قضا و قدر

بخش ۱۸

ملک را این سخن موافق آمد و بفرمود تا زین کردند. سبک تگی که نگردد زسم او بیدار اگرش باشد بر پشت چشم خفته گذرو مستور بنزدیک کارایدون حکیم رفت. و چون بدو پیوست در تواضع افراط فرمود. حکیم شرط بزرگ داشت بجای آورد و گفت: موجب تجشم رکاب میمون چیست؟ و اگر فرمانی رسانیدندی من بدرگاه حاضر آمدمی، و بصواب آن لایق تر که خادمان بخدمت آیند.

تو رنجه مشو برون میا از در خویشمن خود چو قلم همی دوم بر سر خویش و نیز اثر تغیر بر بشره مبارک می توان شناخت و نشان غم بر غرت همایون می توان دید. ملک گفت: روزی باستراحتی پرداخته بودم، در اثنای خواب هفت آواز هایل شنودم چنانکه بهریک از خواب بیدار شدم، و بر عقب آن چون بخفتم هفت خواب هایل دیدم که بر اثر هریک انتباهی می بود، و باز خواب غلبه می کرد و دیگری دیده می شد. جماعت براهمه را بخواندم و با ایشان باز گفتم، تعبیری سهمناک کردند و موجب این حیرت و ضجرت گشت که مشاهده می افتد. حکیم از چگونگی خواب استکشافی کرد، چون تمام بشنود. گفت: ملک را سهو افتاد، و آن سر با آن طایفه کشف نمی بایست کرد. که پدیده است در جهان باری کار هر مرد و مرد هر کاریو رای ملک را مقرر باشد که آن ملاعین را اهلیت این نتواند بود، که نه عقل رهنمای دارند و نه دینی دامن گیر. و ملک را بدین خواب شادمانگی می باید افزود و صدقات می باید داد و هدایا فرمود، که سراسر دلایل سعادت و مخایل دولت دیده می شود. و من این ساعت تاویل آن مستوفی باز گویم و پیش مکیدت آن مدبران سپری استوار بدارم، و لاشک هواخواهان مخلص و خدمتگاران یک دل برای این کار باشند تا پیش قصد دشمن باز شوند و در دفع غدر خصمان سعی نمایند.

گر خصم تو آتش است من آب شوم و مرغ شود حلقه مضراب شوم
و عقل شود طبع می ناب شوم در دیده حزم و دولتش خواب شوم

بخش ۱۹

تعبیر خوابها آنست که آن دو ماهی سرخ که ایشان را بر دم راست ایستاده دیده است رسولی باشد از شاه همایون که بنزدیک ملک آید، و دو پیل آرد بران چهارصد رطل یاقوت، و در پیش پادشاه بیستانند؛ و آن که از پس ملک بخاستند و پیش او فرود آمدند دو اسپ باشد که از جهت شاه بلنجر هدیه آرند؛ و آن ماری که بر پای ملک می دويد شاه همچین شمشیری فرستد. ازان آبی که بر آتش سوار است؛

و آن خون که ملک خود را بدان بیالود یک دست جامه باشد که آنرا ارجوان خوانند مکلل بجواهر از ولایت کاسرون بر سیبل هدیه و خدمت بجامه خانه فرستند؛ و آن اشتر سپید که ملک بران نشسته بود پیل سپید (باشد که رسول) شاه کدیون برساند؛ و آنچه بر سر مبارک پادشاه، چون آتش، چیزی می درفشید تاجی باشد که شاه جاد پیش خدمت فرستد؛ و مرغی که نوک بر سر ملک می زد دران توهم مکروهی است، هرچند آن را خدمت فرستند، و مرغی که نوک بر سر ملک زد دران توهم مکروهی است؛ هرچند آن را اثری و آن را ضرری بیشتر نتواند بود، آلا آنکه از عزیزی اعراض نموده آید. اینست که تاویل خوابهای ملک، و آنچه

بہفت کرت دیدہ آمد آن باشد کہ رسولاً بہفت کرت با ہدایا بدرگاہ رسند، و ملک را بحضور ایشان و حصول این نعمتہا و ثبات دولت و دوام عمر شادکامی و خرمی بود. و مباد کہ زینت عدل و رافت او از این روزگار برہایند و حلیت ملک و دولت او از این زمانہ بگشایند.

ہمیشہ باد سر و دیدہ بد اندیشان یکی بریدہ بتیغ و یکی خلیدہ بہ تیر

و در مستقبل باطد کہ پادشاہ نااہلان را محرم اسرار ندارد و تا خردمندی آزمودہ نباشد در مہمی با او مشورت نفرماید، و از مجالست بی باک و بدگوہر براطلاق پرهیز کردن فرض شناسد. آب را بین کہ چون ہمی نالد یک دم از ہم نشین ناہموار

بخش ۲۰

چون ملک این باب شنود تازہ ایستاد و شکر گزارد، و از حکیم عذرہا خواست و انواع کرامت ارزانی داشت، و شادمان گشت؛ و ہفت روز قدم رسولان را انتظار نمود، روز ہفتم بر آن جملہ کہ حکیم اشارت کردہ بود ہدایا پیش آوردند. ملک شادمان شد و گفت: محظی بودم در آنچه خواب بریشان عرضہ کردم، و اگر رحمت آسمانی و شفقت ایران دخت نبودی عاقبت اشارت آن ملاعین بہلاک من و جملہ عزیزان و اتباع کشیدی. و ہرکرا سعادت ازلی یار باشد مناصحت مخلصان و موعظت مشفقان را عزیز دار و در کارہا پیش از تامل و تدبیر خوض نکنند و موضع حزم و احتیاط را ضایع نگذارد. پس روی بوزیر و دبیر و پسر و ایران دخت آورد و گفت: نیکو نیاید کہ این ہدایا در خزاین ما برند، و آن اولی تر کہ میان شما قسمت فرمودہ آید کہ، ہمہ در معرض خطر بزرگ افتادہ بودید، خاصہ ایران دخت کہ در تدارک این حادثہ سعی تمام نمود. بلار گفت: بندگان از برای آن باشند تا در حوادث خویشتن را سپر گردانند و آن را فایدہ عمر و ثمرہ دولت شمرند، ہرچند نفاذ کار باقبال مخدومان متعلق باشد؛ و بندگان را آن محل نتواند بود کہ پیش کفایت مہمی بی وسیلت ہمت مخدومان باز شوند، کہ شرط اینست کہ اگر در هنگام وقات فدا مقبول باشد خویشتن در میان نهند.

و اگر کسی را بخت یاری کند و ملازمت این سیرت دست دہد بران محمدمت و صلت چشم نتوان داشت، اما ملکہ زمانہ را در این کار اثری بزرگ بود، تاج و کسوت بابت اوست و البتہ دیگر بندگان را نشاید. ملک او را فرمود: ہردو بسرایی باید رسانید؛ و خود برخاست. در وقت ایران دخت و قومی دیگر کہ در موازنہ او بود حاضر شدند. ملک فرمود کہ ہر دو پیش ایران دخت باید نہاد تا او یکی را اختیار کند. تاج در چشم وی بہتر نمود، در بلار نگریست تا آنچه بردارد باستصواب او باشد، او بجامہ اشارت کرد؛ در این میان ملک بسوی ایشان التفاتی فرمود. چون مستورہ بشناخت کہ ملک را آن مفاوضت مشاہدہ افتاد تاج برگرفت تا ملک وقوف نیابد کہ میان ایشان مشاورتی رفت. و بلار چشم خود را ہمچنان بگذاشت تا شاہ نداند کہ بچشم اشارت کرد. و پس از آن چہل سال بزیست ہر بار کہ پیش ملک رفتی چشم بر آن صفت گرفتگی تا آن ظن بتحقیق نیبوند. و اگر نہ عقل وزیر و زیرکی زن بودی ہر دو جان نبردندی.

باب ابن الملک و اصحابہ

بخش ۱ - باب شاہزادہ و یاران او -

رای گفت: شنودم مثل اصطناع ملوک و احتیاط واجب دیدن در آنچه تا بدگوہر نادان را استیلا نیفتد، کہ قدر تربیت نداند و شکر اصطناع نگذارد. اکنون باز گوید کہ چون کریم عاقل و زیرک واقف بستہ بند بلا و خستہ زخم عنامی باشد. و لئیم غافل و ابلہ جاہل

در ظل نعمت و پناه غبطت روزگار می‌گذارد، نه این را عقل و کیاست دست گیرد و نه آن را حماقت و جهل درآورد. زنجشش منزوی مانده دو صد دانا بیک منزل

ز دورش مقتدا گشته دوصد ابله بیک برزنپس وجه حیلت در جذب منفعت و دفع مضرت چیست؟

برهنم جواب داد که: عقل عمده سعادت و مفتاح نعمت است و هر که بدان فضیلت متحلی بود و جمال حلم و ثبات بدان پیوست سزاوار دولت و شایان عز و رفعت گشت. اما ثمرات آن بتقدیر ازلی متعلق است. و پادشاه زاده ای بر در منظور نبشته بود که «اصل سعادت قضای آسمانی است و کلی اسباب و وسایل ضایع و باطل است»؛ و آن سخن را داستانی گویند. رای پرسید که: چگونه است آن؟ گفت:

بخش ۲

آورده‌اند که چهار کس در راهی یک جا افتادند: اول پادشاه زاده ای که آثار طهارت عرق و شرف منصب در حرکات و سکانات وی ظاهر بود و علامات اقبال و امارات دولت عرق و شرف منصب در حرکات و سکانات وی ظاهر بود و علامات اقبال و امارات دولت در افعال و اخلاق وی واضح، و استحقاق وی منزلت مملکت و رتبت سلطنت را معلوم عالمی در یک قبا و لشکری در یک بدن. دوم توانگر بچه ای نوخط که حوربهشت پیش جمالش سجده بردی و شیر سوار فلک پیش رخسارش پیشاده شدی، طراوتی با لطافت، لباقتی بی نهایت.

من غلام آن خط مشکین که گویی مورچهپای مشک آلود بر برگ گل و نسرين نهاد

و سوم بازرگان بچه ای هشیار کاردان وافر حزم کامل خرد صایب رای ثاقب فکرت. و چهارم برزیگر بچه ای توانا، با زور، و در ابواب زراعت، بصارتی شامل و در اصناف حرائت هدایتی تمام، در عمارت دستی چون ابر نیسان مبارک و در کسب قدمی مانند کوه تهلان ثابت.

و همگان در رنج غربت افتاده و فاقه و محنت دیده.

بخش ۳

روزی بر لفظ ملک زاده رفت که کارهای این سری بمقادیر آن سری منوط است و بکوشش و جهد آدمی تفاوتی بیشتر ممکن نشود، و آن لوی تر که خردمند در طلب آن خوض نماید و نفس خطیر و عمر عزیز را فدای مرداری بسیار خصم نگرداند. چه بحرص مردم، در روزی زیادت و نقصان صورت نبندد.

شریف زاده گفت: جمال شرطی معتبر و سببی موکد است ادراک سعادت را و حصول عز و نعمت را؛ و امانی جز بدان دالت تیسیر نپذیرد. پسر بازرگان گفت: منافع رای راست و فواید تدبیر درست بر همه اسباب، سابق است، و هر کرا پای در سنگ آید انتعاش او جز بتایج عقل در امکان نیاید. برزگر گفت: والذین جاهدوا فینا لنهینهم سبلنا، برکات کسب و میامن مجاهدت، مردم را در معرض دوستکامی و مسرت آرد و بشادکامی و بهجت آراسته گرداند و هر که عزیمت بر طلب چیزی مصمم گردانید هراینه برسد. چون بشهر منظور نزدیک رسیدند بطرفی برای آسایش توقف کردند و برزگر بچه را گفتند: اطری فانک ناعله، ما همه از کار بمانده ایم و از ثمره اجتهاد تو نصیبی طمع می‌داریم، تدبیر قوت ما بکن تا فردا که ماندگی ما گم شده باشد ما نیز بنوبت گرد کسی برآیم. سوی قصبه رفت و پرسید که: در این شهر کدام کار بهتر رود؟ گفتند: هیزم را عزتی است. در حال بکوه رفت و پشت واره ای بست و بشهر رسانید و بفروخت و طعام خرید، و بر در شهر بنبشت که «ثمرت اجتهاد یک روزه قوت چهار کس است.»

بخش ۴

دیگر روز شریف زاده را گفتند: که امروز بجمال خویش کسی اندیش که ما را فراغی باشد. اندیشید که: اگر بی غرض بازگردم یاران ضایع مانند. در این فکر بشهر درآمد، رنجور و متاسف پشت بدرختی باز نهاد. ناگهان زن توانگری بر وی گذشت و او را بدید، مفتون گشت و گفت: ما هذا بشران هذا الا ملک کریم. و کنیزک را گفت: تدبیری اندیش. نگارخانه چینست و ناف آهو چین

درون چین دوزلف و برون چین قباشکنیزک بنزدیک او آمد و گفت: کدبانو می گوید که: وقف الهوی بی حیث انت فلیس لی. اگر بجمال خود ساعتی میزبانی کنی من عمر جاوید یابم و ترا زیان ندارد. جواب داد: فرمان بردارم، هیچ عذری نیست. در جمله برخاست و بخانه او رفت. اندر برم و بریزم ای طرفه ری درخانه ترا و در قدح پیش تو می بیرون کشم و پاک کنم اندر پیاز پای تو موزه وز بناگوش تو خری و روزی در راحت و نعمت بگذرانید، و بوقت بازگشتن پانصد درم صلتی یافت، برگ یاران بساخت و بر در شهر بنیشت که «قیمت یک روزه جمال پانصد درم است.»

بخش ۵

دیگر روز بازرگان بچه را گفتند: امروز مامهمان عقل و کیاست تو خواهیم بود. خواست که بشهر رود، در آن نزدیکی کشتی مشحون به انواع نفایس بکران آب رسیده بود، اما اهل شهر در خریدن آن توفقی می کردند تا کسادی پذیرد. او تمامی آن بر خود غلا کرد، و هم در روز بنقد بفروخت و صد هزار درم سود برداشت. اسباب یاران بساخت و بر در شهر بنیشت که «حاصل یک روزه خرد صد هزار درم است.»

بخش ۶

دیگر روز پادشاه زاده را گفتند که: اگر توکل ترا ثمرتی است تیمار ما بیاید داشت. او در این فکر روی بشهر آورد. از قضا را امیر آن شهر را وفات رسیده بود، و مردم شهر بتعزیت مشغول بودند. او بر سبیل نظاره بسرای ملک رفت و بطرفی بنیشت. چون در جزع با دیگران موافقت نمی نمود دربان او را جفاها گفت. چون جنازه بیرون بردند و سرای خالی ماند او همانجا باز آمد بیستاد. کرت دیگر نظر دربان بر ملک زاده افتاد در سفاهت بیفزود و او را ببرد و حبس کرد. دیگر روز اعیان آن شهر فراهم آمدند تا کار امارت بر کسی قرار دهند، که ملک ایشان را وارثی نبود. در این مفاوضت خوضی می داشتند، دربان ایشان را گفت: این کار مستورتر گزارید، که من جاسوسی گرفته ام، تا از مجادله شما وقوفی نیابد؛ و حکایت ملک زاده و جفاهای خویش همه باز راند. صواب دیدند که او را بخوانند و از حال او استکشافی کنند. کس رفت و ملک زاده را از حبس بیرون آورد. پرسیدند که: موجب قدم چه بوده است و منشاء و مولد کدام شهر است؟ جواب نیکو و بوجه گفت و از نسب خویش ایشان را اعلام داد و مقرر گردانید که: چون پدر از ملک دنیا بنعیم آخرت انتقال کرد و برادر بر ملک مستولی شد من برای صیانت ذات بترک شهر و وطن بگفتم و از نزاع بی فایده احتراز لازم شمردم، و با خود گفتم: اذا نزل بک الشر فاقعد.

ظایفه ای از بازرگانان او را بشناختند. حال بزرگی خاندان و بسطت ملک اسلاف او باز گفتند. اعیان شهر را حضور او موافق نمود و گفتند: شایسته امارت این خطه اوست، چه ذات شریف و عرق کریم دارد، و بی شک در ابواب عدل و عاطفت اقتدا و تقیل

بسلف خویش فرماید، و رسوم ستوده و آثار پسندیده ایشان تازه و زنده گردانند. در حال بیعت کردند و ملکی بدین سان آسان بدست او افتاد، و توکل وی ثمرتی بدین بزرگی حاصل آورد. و هر که در مقام توکل ثبات قدم ورزد و آن را بصدق نیت قرین گرداند ثمرات آن در دین و دنیا هر چه مهنا تر بیابد.

بخش ۷

و در آن شهر سنتی بود که ملوک روز اول بر پیل سپید گرد شهر برآمدندی. او همان سنت نگاه داشت؛ چون بدروازه رسید و خطوط یاران بدید بفرمود تا پیوسته آن بنبشتند که «اجتهاد و جمال و عقل آنگاه بثمرت دهد که قضای آسمانی آن را موافقت نماید، و عبرت همه جهان یک روزه جال من تمامست.» پس بسرای ملک باز آمد و بر تخت ملک بنشست و ملک بر وی قرار گرفت. و یاران را بخواند، و صاحب عقل را با وزرا شریک گردانید؛ و صاحب جمال را صلتی گران فرمود و مثال داد که: از این دیار بیاید رفت تا زنان بتو مفتون نگردند و ازان فسادی نزاید. وانگاه علما و بزرگان حضرت را حاضر خواست و گفت: در میان شما بسیار کس بعقل و شجاعت و هنر و کفایت بر من راجح است اما ملک بعنایت ازلی و مساعدت روزگار توان یافت؛ و هم راهان من در کسب می‌کوشیدند و هر کس را دست آویزی حاصل بود، من نه بر کسب و دانش خویش اعتماد می‌داشتم و نه بمعونت و مظاهرت کسی استظهاری فرامی نمودم. و از آن تاریخ که برادر من از مملکت موروث براند هرگز این درجت چشم نداشتم. و نیکو گفته‌اند که:

برعکس شود هر چه بغایت برسد شادی کن چون غم بنهایت برسد

از میان حاضران مردی سیاح برخاست و گفت: آنچه بر لفظ ملک می‌رود سخنی سخته است بشاهین خرد و تجربت و ذکا و فطنت، و هیچ اهلیت جهان داری را چون علم و حکمت نیست؛ و استحقاق پادشاه بدین اشارت چون افتاب، جهان داری را چون علم و حکمت نیست؛ و استحقاق پادشاه بدین اشارت چون افتاب تابان گشت، و بر جهان آفرین خود موضع ترشیح و استقلال پوشیده نماند. الله اعلم حیث يجعل رسالته. و سعادت اهل این ناحیت ترا بدین منزلت رسانید و نور عدل و ظل رافت تو بریشان گسترده. چون او فارغ شد دیگری برخاست و گفت: فصل در توقف خواهم داشت و بر این بیت اقتصار نمود: یگانه عالمی شاها، چه گویم بیش ازین؟ زیرا

همان آبست اگر کوبی هزاران بار در هاوناگر فرمان باشد سرگذشتی باز گویم که بشگفتی پیوندد. مثال داد: بیار تا چه داری. گفت:

بخش ۸

من در خدمت یکی از بزرگان بودم. چون بی وفایی دنیا بشناختم و بدانستم که این عروس زال بسیار شاهان جوان را خورد و بسی عاشقان سرانداز از پای در آورد با خود گفتم: ای ابله، تو دل در کسی می‌بندی که دست رد بر سینه هزار پادشاه کامگار و شهریار جبار نهاده ست، خویشتن را دریاب، که وقت تنگ است و عمر کوتاه و راه دراز در پیش. نفس من بدین موعظت انتباهی یافت و بنشاط و رغبت روی بکار آخرت آورد. روزی در بازاری می‌گذشتم صیادی جفتی طوطی می‌گردانید؛ خواستم که از برای نجات آخرت ایشان را از بند برهانم. صیاد بدو درم بها کرد و من در ملک همان داشتم. متردد بماندم، چه از دل مخرج دوگانه رخصت نمی‌یافتم و خاطر بدان مرغان نگران بود؛ آخر توکل کردم و بخریدم و ایشان را از شهر بیرون آوردم و در بیشه بگذاشتم. چندانکه بر بالای درختی بنشستند مرا آواز دادند و عذرها خواستند و گفتند: حالی دست ما بمجازات نیم رسد، اما در زبر این درخت گنجی است، زمین بشکاف و بردار. گفتم: ای عجب، گنج در زیر زمین می‌توانید دید، واز مکر صیاد غافل بودید! جواب دادند که: چون

قضا نازل گشت بحیلت آن را دفع نتوان کرد؛ که از عاقل بصیرت بر باید و از غافل بصر بستاند، تا نفاذ حکم در ضمن آن حاصل آید. من زمین بشکافتم و گنج د ضبط آورد. و باز می‌نمایم تا مثال دهد که بخزانه آرند، و اگر رای اقتضا کند مرا ازان نصیبی کند. ملک گفت: تخم نیکی تو پراکنده ای ریع آن ترا باشد، مزاحمت شرط نیست.

بخش ۹

چون برهمن بدینجا رسید و این فصول پرداخت رای خاموش ایستاد و بیش سوال نکرد. برهمن گفت: آنچه در وسع و امکان بود در جواب و سوال با ملک تقدیم نمودم و شرط خدمت اندران بجای آوردم. امیدوار یک کرامت باشم، که ملک خاطر را در این ابواب کار فرماید که محاسن فکرت و حکمت جمال دهد؛ و فایده تجارب تنبیه است. و بدین کتاب فضیلت رای و رویت ملکانه بر پادشاهان گذشته ظاهر گشت، و در عمر ملک هزار سال بیفزود، و فرط خرد و کمال دانش او جهانیان را معلوم شد، و ذکر ملک و دولت او بر روی روزگار باقی ماند و بهمه اقالیم عالم و آفاق گیتی بر رسید. و گفت: تا کمر صحبت میان طلبد کمر ملک بر میان تو باد

باب الاسد و الثور

بخش ۱ - باب شیر و گاو-

*رای هند فرمود برهمن را که: بیان کن از جهت من مثل دو تن که با یک دیگر دوستی دارند و بتضریب نام خاین بنای آن خلل پذیرد و بعداوت و مفارقت کشد. برهمن گفت: هرگاه دو دوست بمداخلت شریری مبتلا گردند هراینه میان ایشان جدایی افتد. و از نظایر و اخوات آن آنست که:

بازرگانی بود بسیار مال و او را فرزندان در رسیدند و از کسب و حرفت اعراض نمودند. و دست اسراف بمال او دراز کردند. پدر موعظت و ملامت ایشان واجب دید و در اثنای آن گفت که: ای فرزندان، اهل دنیا جویان سه رتبت‌اند و بدان نرسند مگر بچهار خصلت. اما آن سه که طالب آنند فراخی معیشت است و، رفت منزلت و، رسیدن ثواب آخرت، و آن چهار که بوسیلت آن بدین اغراض توان رسید الفغدن مال است از وجه پسندیده و، حسن قیام در نگاه داست، و انفاق در «چه بصلاح معیشت و رضای اهل و توشه آخرت پیوند، و صیانت نفس از حوادث آفات، آن قدر که در امکان آید. و هرکه از این چهار خصلت یکی را مهمل گذارد روزگار حجاب مناقشت پیش مرادهای او بدارد. برای آنچه هر که از کسب اعراض نماید نه اسباب معیشت خویش تواند ساخت و نه دیگران را در عهد خویش تواند داشت؛ و اگر مال بدست آرد و در تثمیر آن غفلت ورزد زود درویش شود. چنانکه خرج سرمه اگرچه اندک اندک اتفاق افتد آخر فنا پذیرد؛ و اگر در حفظ و تثمیر آن جد نماید و خرج بی وجه کند پشیمانی آرد و زبان طعن در وی گشاده گردد، و اگر مواضع حقوق را به امساک نامرعی گذراد بمنزلت درویشی باشد از لذات نعمت محروم، و با این همه مقادیر آسمانی و حوادث روزگار آن را در معرض تلف و تفرقه آرد، چون حوضی که پیوسته در وی آب می‌آید و آن را بر اندازه مدخل مخرجی نباشد، لابد از جوانب راه جوید و بترابد یا رخنه ای بزرگ افتد و تمامی آن چیز ناچیز گردد. پسران بازرگان عظت پدر بشنوند و منافع آن نیکو بشناخت. و برادر مهتر ایشان روی بتجارت آورد و سفر دوردست اختیار کرد. و با وی دو گاو بود یکی را شنزبه نام و دیگر را نندبه. و در راه خلایبی پیش آمد شنزبه درانب بماند. بحیلت او را بیرون آوردند، حالی طاقت حرکت نداشت، بازرگان مردی را برای تعهد او بگذاشت تا وی را تیمار می‌دارد، چون قوت گیرد بر اثر وی ببرد. مزدور یک روز بیود، ملول گشت، شنزبه را بر جای رها کرد و برفت و بازرگان را گفت: سقط شد.

شنزبه را بمدت انتعاشی حاصل آمد. و در طلب چراخور می‌پوید تا بمرغزاری رسید آراسته بانواع نبات و اصناف ریاحین. از رشک اورضوان انگشت غیرت گزیده و در نظاره او آسمان چشم حیرت گشاده بهرسو یکی آب دان چون گلاب شناور شده ماغ بر روی آبچوزنگی که بستر زجوشن کند چو هندو که آینه روشن کند شنزبه آن را بپسندید که گفته اند:

و اذا انتهیت الی السلامه فی مداک فلا تجاوز

بخش ۲ - ترسیدن شیر از بانگ شنزبه -

و در امثال آمده است که اذا اعشبت فانزل. چون یکچندی آنجا بود و قوت گرفت و فربه گشت بطر آسایش و مسی نعمت بدو راه یافت. و بنشاط هرچه تمامتر بانگی بکرد بلند. و در حوالی آن مرغزار شیری بود و با او وحوش و سباع بسیار، همه در متابعت و فرمان او، و او جوان و رعنا و مستبد به رای خویش. هرگز گاو ندیده بود و آواز او ناشنوده. چندانکه بانگ شنزبه بگوش او رسید هراسی بدو راه یافت، و نخواست که سباع بدانند که او می‌بهراسد برجای ساکن می‌بود، و بهیچ جانب حرکت نمی‌کرد.

بخش ۳ - کلیله و دمنه -

و در میان اتباع او دو شگال بودن یکی را کلیله نام بود و دیگر را دمنه، و هر دو دهای تمام داشتند. و دمنه حریص تر و بزرگ منش تر بود، کلیله را گفت: چه می‌بینی در کار ملک که بر جای قرار کرده ست و حرکت نشاط فرو گذاشته؟ کلیله گفت: این سخن چه بابت توست و ترا با این سوال چه کار؟ و ما بر درگاه این ملک آسایشی داریم و طعمه ای می‌یابیم و از آن طبقه نیستیم که بمفاوضت ملوک مشرف توانند شد تا سخن ایشان بنزدیک پادشاهان محل استماع تواند یافت. ازین حدیث در گذر، که هر که بتکلف کاری جوید که سزاوار آن نباشد بدو آن رسد که ببوزند رسید. دمنه گفت: چگونه؟ گفت: بوزنه ای درودگری را دید که بر چوبی نشسته بود و آن را می‌برید و دو میخ پیش او، هرگاه که یکی را بکوفتی دیگری که پیشتر کوفته بودی بر آوردی. در این میان درودگر بحاجتی برخاست، بوزنه بر چوب نشست از آن جانب که بریده بود، انشین او در شکاف چوب آویخته شد و آن میخ که در کار بود پیش از آنکه دیگری بکوفتی بر آورد. هر دو شق چوب بهم پیوست، انشین او محکم در میان بماند، از هوش بشد. درودگر باز رسید وی را دست بردی سره بنمود تا دران هلاک شد. و ازینجا گفته اند «درودگری کار بوزنه نیست.»

بخش ۴

چون شیر سخن دمنه بشنود معجب شد، پنداشت که نصیحتی خواهد کرد، روی بنزدیکان خویش آورد و گفت: مردم هنرمند با مروت اگرچه حامل منزلت و بسیار خصم باشد بعقل و مروت خویش پیدا آید در میان قوم، چنانکه فروغ آتش اگرچه فروزنده خواهد که پست سوزد به ارتفاع گراید. دمنه بدین سخن شاد شد و دانست که افسون او در گوش شیر موثر آمد، گفت: واجب است بر کافه خدم و حشم ملک که آنچه ایشان را فراز آید از نصیحت باز نمایند و مقدار دانش و فهم خویش معلوم رای پادشاه گردانند، که ملک تا اتباع خویش را نیکو نشناسد و براندازه رای و رویت و اخلاص و مناصحت هریک واقف نباشد از خدمت ایشان انتفاعی نتواند گرفت و در اصطناع ایشان مثال نتواند داد. چه دانه مادام که در پرده خاک نهان است هیچ کس در پروردن او سعی ننماید، چون نقاب خاک از چهره خویش بگشاد و روی زمطن را زطر زمردین بست معلوم گردد که چیست، لاشک آن را بپرورند و از ثمرت آن منفعت گیرند و هر که هست براندازه تربط ازو فایده توان گرفت. و عمده در همه ابواب اصطناع ملوک است، چنانکه گفته اند: من همچو خار و خاکم، تو آفتاب و ابر

گلها ولالها دهم ار تربیت کنیو از حقوق رعیت بر ملک آنست که هر یک را بر مقدار مروت و یک دلی و نصیحت بدرجه ای رساند، و بهوا در مراتب تقدیم و تاخیر نفرماید، و کسانی را که در کارها غافل و از هنرها عاطل باشند بر کافیان هنرمند و داهطان خردمند ترجیح و تفضیل روا ندارد، که دو کار از عزایم پادشاهان غریب نماید: حلیت سر بر پای بستن، و پیرایه پای بر سر آویختن. و یاقوت و مروارید را در سرب و ارزیز نشانیدن دران تحقیر جواهر نباشد لکن عقل فرمایند بنزدیک اهل خرد مطعون گردد. و انبوهی یاران که دورین و کاردان نباشند عین مضرت است، و نفاذ کار با اهل بصیرت و فهم تواند بود نه به انبوهی انصار و اعوان. و هر که یاقوت با خویشتن دارد گران بار نگردد و بدان هر غرض حاصل آید. و آنکه سنگ در کیسه کند رنجور گردد و روز حاجت بدان چیزی نیابد. و مرد دانا حقیر نشمرد صاحب مروت را اگر چه کامل منزلت باشد، چه پی از میان خاک برگیرند و ازو زینها سازند و مرکب ملوک شود و کمانها راست کنند و بصحبت دست ملوک و اشراف عزیز گردد. و نشاید که پادشاه خردمندان را بخمول اسلاف فروگذارد و بی هنران را بوسایل موروث، بی هنر مکتسب، اصطناع فرماید بل که تربیت پادشاه بر قدر منفعت باید که در صلاح ملک از هر یک بیند، چه اگر بی هنران خدمت اسلاف را وسیلت سعادت سازند خلل بکارها راه یابد و اهل هنر ضایع مانند. و هیچ کس بمردم از ذات او نزدیک تر نیست، چون بعضی ازان معلول شود بداروهای علاج کنند که از راههای دور و شهرهای بیگانه آرند. و موش مردمان را همسرایه و هم خانه است، چون موذی می باشد او را از خانه بیرون می فرستند و در هلاک او سعی واجب می بینند. و باز اگر چه وحشی و غریب است چون بدو حاجت و ازو منفعت است باکرامی هر چه تمامتر او را بدست آرند و ازدست ملوک برای او مرکبی سازند.

بخش ۵

چون دمنه از این سخن فارغ شد اعجاب شیر بدو زیادت گشت و جوابهای نیکو و ثناهای بسیار فرمود و با او الفی تمام گرفت. و دمنه بفرصت خلوت طلبید و گفت: مدتی است تا ملک را بر یک جای مقیم می بینم و نشاط شکار و حرکت فرو گذاشته است، موجب چیست؟ شیر می خواست که بردمنه حال هراس خود پوشانیده دارد، در ان میان شنزبه بانگی بکرد بلند و آواز او چنان شیر را از جای ببرد که عنان تملک و تماسک از دست او بشد و راز خود بر دمنه بگشاد و گفت: سبب این آواز است که می شنوی. نمی دانم که از کدام جانب می آید، لکن گمان یم برم که قوت و ترکیب صاحب آن فراخور آواز باشد. اگر چنین است ما را اینجا مقام صواب نباشد. دمنه گفت: جز بدین آواز ملک را از وی هیچ ریتی دیگر بوده است؟ گفت: نی. گفت: نشاید که ملک بدین موجب مکان خویش خالی گذارد و از وطن مالوف خود هجرت کند، چه گفته اند که آفت عقل تصلف است، و آفت مروت چربک، و آفت دل ضعیف آواز قوی. و در بعضی امثال دلیل است که بهر آواز بلند و جته قوی الثفات نشاید نمود. شیر گفت: چگونه است آن؟ گفت:

بخش ۶

آورده اند که روباهی در بیشه ای رفت آنجا طبلی دید پهلوی درختی افکنده و هرگاه که باد بجستی شاخ درخت بر طبل رسیدی، آوازی سهمناک بگوش روباه آمدی. چون روباه ضخامت جته بدید و مهابت آواز بشنید طمع دربست که گوشت و پوست فراخور آواز باشد می کوشید تا آن را بدرید الحق چربوی بیشتر نیافت. مرکب زیان در جولان کشید و گفت: بدانستم که هر کجا جته ضخیتر و آواز آن هایل تر منفعت آن کمتر. و این مثل بدان آوردم تا رای ملک را روشن شود که بدین آواز متقسم خاطر نمی باید شد. و اگر مرا مثال دهد بنزدیک او روم و بطان حال و حقیقت کار ملک را معلوم گردانم.

بخش ۷

شیر را سخن موافق آمد. دمنه بر حسب مراد و اشارت او برفت. چون از چشم شیر غایب گشت شیر تاملی کرد و از فرستادن دمنه پشیمان شد و با خود گفت: در امضای این رای مصیب نبودم، چه هر که بر درگاه ملوک بی جرمی جفا دیده باشد و مدت رنج و امتحان او دراز گشته، یا مبتلا بدوام مضرت و تنگی معیشت، و یا آنچه داشته باشد از مال و حرمت بیاد داده، و یا از عملی که مقلد آن بوده ست معزول گشته، یا شریری معروف که بحرص و شره فتنه جوید و باعمال خیر کم گرایید، یا صاحب جرمی که یاران او لذت عفو دیده باشند و او تلخی عقوبت چشیده، یا در گوش مال شریک بوده باشند و در حق او زیادت مبالغتی رفته، یا در میان اکفا خدمتی پسندیده کرده و یاران در احسان و ثمرت بر وی ترجیح یافته، و یا دشمنی در منزلت بر وی سبقت جسته و بدان رسیده، یا از روی دین و مروت اهلیت اعتماد و امانت نداشته، یا در آنچه بمضرت پادشاه پیوندد خود را منفعتی صورت کرده، یا بدشمن سلطان التجا ساخته و دران قبول دیده، بحکم این مقدمات پیش از امتحان و اختبار تعجیل نشاید فرمود پادشاه را در فرستادن او بجانب خصم و محرم داشتن در اسرار رسالت. و این دمنه دوراندیش است و مدتی دراز بر درگاه من رنجور و مهجور بوده است. اگر در دل وی آزاری باقی است ناگاه خیانتی اندیشد و فتنه ای انگیزد. و ممکن است که خصم را در قوت ذات و بسطت حال از من بیشتر یابد در صحبت و خدمت او رغبت نماید، و بدانچه واقف است از اسرار من او را بیاگاهاند.

بخش ۸

شیر در این فکر مضطرب گشت، می‌خواست و می‌نشست و چشم براه می‌داشت. ناگاه دمنه از دور پدید آمد. اندکی بیارامید و برجای خویش قرار گرفت. چون بدو پیوست پرسید که: چه کردی؟ گفت: گاوی دیدم که آواز او بگوش ملک می‌رسید. گفت: مقدار قوت او چیست؟ گفت: ندیدم او را نخوتی و شکوهی که بر قوت او دلیل گرفتمی. چندانکه به وی رسیدم بر وی سخن اکفا می‌گفتم و ننمود در طبع او زیادت طمع تواضعی و تعظیمی، و در ضمیر خویش او را هم مهابتی نیافتم که احترام بیشتر فلازم شمردی. شیر گفت آن را برضعیف حمل توان کرد و بدان فریفته نشاید گشت، که بادی سخت گیاهی ضعیف را نیفکند و درختای قوی را دراندازد و گوشکهای محکم را بگرداند. و مهتران و بزرگان قصد زبردستان و اذنا ب در مذهب سیادت محظور شناسند و تا خصم بزرگوار قدر و کریم نباشد اظهار قوت و شوکت روا ندارند، و بر هر یک مقاومت فراخور حال او فرمایند. چه در معالی کفایت نزدیک اهل مروت معتبر است.

نکند باز عزم صلح ملخ نکند شیر قصد زخم شگال

بخش ۹

دمنه گفت: ملک کار او را چندین وزن نهند، و اگر فرماید بروم و او را بیارم تا ملک را بنده ای مطیع و چاکری فرمان بردار باشد. شیر از این سخن شاد شد و با آوردن او مثال داد. دمنه بنزدیک گاو آمد و بادل قوی بی تردد و تحیر باوی سخن گفتن آغاز کرد و گفت: مرا شیر فرستاده است و فرموده که ترا بنزدیک او برم، و مثال داده که اگر مسارعت نمائی امانی هم بر تقصیری که تا این غایت روا داشته ای و از خدمت و دیدار او تقاعدی نموده، و اگر توفقی کنی بالفور باز گردم و آنچه رفته باشد باز نمایم. گاو گفت: کیست این شیر؟ دمنه گفت: ملک سباع. گاو که ذکر ملک سباع شنودم بترسید، دمنه را گفت: اگر مرا قوی دل گردانی و از باس او ایمن کنی با تو بطایم. دمنه با او وثیقتی کرد و شرایط تاکید و احکام اندران بجای آورد و هر دو روی بجانب شیر نهادند.

بخش ۱۰

چون بنزدیک او رسیدند گاو را گرم پرسید و گفت: بدین نواحی کی آمده ای و موجب آمدن چه بوده است؟ گاو قصه خود را باز گفت. شیر فرمود که: اینجا مقام کن که از شفقت و اکرام و مهربان و انعام ما نصیبی تمام یابی. گاو دعا و ثنا گفت و کمر خدمت بطوع و رغبت بیست. شیر او را بخویشتن نزدیک گردانید و در اعزاز و ملاطفت اطناب و مبالغت نمود، و روی بتفحص حال و استکشاف کار او آورد، و اندازه رای و خرد او بامتحان و تجربت بشناخت، و پس از تامل و مشاورت و تدبیر و استخارت او را امکان اعتماد و محرم اسرار خویش گردانید. و هر چند اخلاق و عادات او را بیشتر آزمود ثقت او بوفور داشتن و کفایت و کیاست و شمول فهم و حذاقت وی زیادت گشت، و هر روز منزلت وی در قبول و اقبال شریف تر و درجت وی در احسان و انعام منیف تر می شد، تا از جملگی لشکر و کافه نزدیکان در گذشت.

بخش ۱۱

چون دمنه بدید که شیر در تقریب گاو چه ترحیب می نماید و هر ساعت در اصطفا و اجتنای وی می افزاید دست حسد سرمه بیداری در چشم وی کشید و فروغ خشم آتش غیرت در مفروش وی پراگند تا خواب و قرار از وی بشد. نزدیک کلیله رفت و گفت: ای بذارذر، ضعف رای و عجز من می بینی؟ همت بر فراغ شیر مقصور گردانیدم و در نصیب خویش غافل بودم، و این گاو را بخدمت آوردم تا قربت و مکانت یافت و من از محل و درجت خویش بیفتم. کلیله گفت: که ترا همان پیش آمد که پارسا مرد را. دمنه گفت: چگونه؟
گفت:

بخش ۱۲

زاهدی را پادشاهی کسوتی داد فاخر و خلعتی گران مایه، دزدی آن در وی بدید دران طمع کرد و بوجه ارادت نزدیک او رفت و گفت: می خواهم تا در صحبت تو باشم و آداب طریقت درآموزم. بدین طریق محرم شد بر وی. زندگانی برفق می کرد تا فرصتی یافت و جامه تمام ببرد. چون زاهد جامه ندید دانست که او برده ست. در طلب او روی بشهر نهاده بود، در راه برد و نخجیر گذشت که جنگ می کردند، بس و یک دیگر را مجروح گردانیده، و روباهی بیامده بود و خون ایشان می خورد، ناگاه نخجیران سروی انداختند، روباه کشته شد. زاهد شبانگاه بشهر رسید جایی جست که پای افزار بگشاید. حالی خانه زنی بدکاری مهیا شد، و آن زن کنیزکان آنکاره داشت و یکی را از ان کنیزکان که در جمال رشک عروسان خلد بود، ماهتاب از بناگوش او نور دزدیدی و آفتاب پیش رخس سجده بردی، دل آویزی جگر خواری مجلس افروزی جهان سوزی چنانکه این ترانه در وصف او درست آید: گر حسن تو بر فلک زند خر گاهی

از هر برجی جدا بتابد ماهی و لطف تو در زمین بیابد راهی

صد یوسف سر برآرد از هر چاهیبیرنایی نوخط آشوب زنان و فتنه مردان بلند بالای باریک میان چست سخن نغز بذله قوی ترکیب چنان کس کش اندر طبایع اثر ز گرمی و تری بود بیشتر

مقتون شده بود و البته نگذاشتی که دیگر حریفان گرد او گشتندی چشمی که ترا دیده بود ای دلبر

پس چون نگرد به روی معشوق دگر؟ زن از قصور دخل می جوشید و برکنیزک بس نمی آمد که حجاب حیا از میان برداشته بود و جان بر کف دست نهاده. بضرورت در حیلست ایستاد تا برنا را هلاک کند، و این شب که زاهد نزول کرد تدبیر آن ساخته بود و فرصت آن نگاه داشته، و شرابه‌های گران در ایشان پیموده تا هر دو مستان شدند و در گشتند. چون هردو را خواب در ربود قدری

زهر در ماسوره ای نهاد، و یک سر ماسوره در اسافل برنا بداشت و دیگر سر در دهان گرفت تا زهر در وی دمدم، پیش از آنکه دم برآورد بادی از خفته جدا شد و زهر تمام در حلق زن پراگند. زن برجای سرد شد. و از گزاف نگفته اند:

جزاء مقبل الاست الضراطو زاهد این حال را مشاهدهت می کرد. چندانکه صبح صادق عرصه گیتی را بجمال خویش منور گردانید زاهد خود را ظلمت فسق و فساد آن جماعت باز رها کنید و منزلی دیگر طلبید. کفشگری بدو تبرک نمود و او را بخانه خویش مهمان کرد، و قوم را در معنی نیک داشت او وصایت کرد و خود بضیافت بعضی از دوستان رفت. و قوم او دوستی داشت، و سفیر میان ایشان زن حجامی بود. زن حجام را بدو پیغام داد که: شوی من مهمان رفت، تو برخیز و بیا چنانکه من دانم و تو

مرد شبانگاه حاضر شده بود. کفشگر مست باز رسید، او را بر در خانه دید و پیش از آن بدگمانی داشته بود ف بخشم در خانه آمد و زن را نیک بزد و محکم بر ستون بست و بخفت. چندانکه خلق بیارامید زن حجام بیامد و گفت: مرد را چندین منتظر چرا می داری؟ اگر بیرون خواهی رفت زودتر باش و اگر نه خبر کن تا باز گردد. گفت: ای خواهر اگر شفقتی خواهی کرد زودتر مرا بگشای و دستوری ده تا ترا بدل خویش ببندم و دوست خویش را عذری خواهم و در حال بازآیم، موقع منت اندران هرچه مشکورتر باشد. زن حجام بگشادن او و بستن خود تن در داد و او را بیرون فرستاد. در این میان کفشگر بیدار شد و زن را بانگ کرد زن حجام از بیم جواب نداد که او را بشناسد، بکرات خواند هیچ نیارست گفتن. خشم کفشگر زیادت گشت و نشکرده برداشت پیش ستون آمد. و بینی زن حجام ببرید و در دست او داد که: بنزدیک معشوق تحفه فرست. چون زن کفشگر باز رسید خواهر خوانده را بینی بریده یافت، تنگ دل شد و عذرها خواست و او را بگشاد و خود را بر ستون بست، و او بینی در دست بخانه رفت. و این همه را زاهد می دید و می شنود. زن کفشگر ساعتی بیارامید و دست بدعا برداشت و در مناجات آمد و گفت: ای خداوند، اگر می دانی که شوی با من ظلم کرده است و تهمت نهاده ست تو بفضل خویش ببخشای و بینی بمن باز ده. کفشگر گفت: ای نابکار جادو این چه سخن است؟ جواب داد گفت: برخیز ای ظالم و بنگر تا عدل و رحمت آفریدگار عز اسمه بینی در مقابل جور و تهور خویش، که چون براءت ساحت من ظاهر بود ایزد تعالی بینی بمن باز داد و مرا میان خلق مثله و رسوا نگذاشت. مرد برخاست و چراغ بیفروخت زن را بسلامت دطد و بینی برقرار. در حال باعثدار مشغول گشت و بگناه اعتراف نمود و از قوم بلطف هرچه تمامتر بحلی خواست و توبه کرد که بی وضوح بنیتی و ظهور حجتی بر امثال این کار اقدام ننماید و بگفتار تمام دیو مردم و چربک شریر فتنه انگیز زن پارسا و عیال نهفته را نیازارد، و بخلاف رضای این مستوره که دعای او را البته حجابی نیست کاری نیبوند.

و زن حجام بینی در دست بخانه آمد، در کار خویش حیران و وجه حیلت مشتبه، که بنزدیک شوهر و همسرایگان این معنی را چه عذر گوید، و اگر سوال کنند چه جواب دهد. در این میان حجام از خواب درآمد و آواز داد و دست افزار خواست و بخانه محتشمی خواست رفت. زن دیری توقف کرد و ستره تنها بدو داد. حجام در تاریکی شب از خشم بینداخت. زن خویشتن از پای درافکند و فریاد برآورد که بینی بینی. حجام متحیر گشت و همسرایگان درآمدند و او را ملامت کردند چون صبح جهان افروز مشاطه وار کله ظلمانی را از پیش برداشت و جمال روز روشن را بر اهل عالم جلوه رد اقربای زن جمله شدند و حجام را پیش قاضی بردند و قاضی پرسید که: بی گناه ظاهر و جرم معلوم مثله کردن این عورت چرا روا داشتی؟ حجام متحیر گشت و در تقریر حجت عاجز شد. قاضی بقصاص و عقوبت او حکم کرد.

زاهد برخاست گفت: قاضی را در این باب تامل واجب است، که دزد جامه من نبرد و روباه را نخجیران نکشتند، وزن بدکار را زهر هلاک نکرد، و حجام بینی قوم نبرید، بلکه ما این همه بلاها بنفس خویش کشیدیم. قاضی دست از حجام بداشت و روی بزاهد آورد تا بیان آن نکت بشنود. زاهد گفت: اگر مرا آرزوی مرید بسیار و تبع انبوه نبودی و بترهات دزد فریفته نگشتمی آن فرصت نیافتمی؛ و اگر روباه در حرص و شره مبالغت بترهات دزد فریفته نگشتمی آن فرصت نیافتی؛ و اگر روباه در حرص و شره مبالغت نمودی و خون فرو گذاشتی آسیب نخجیران بدو نرسیدی؛ و اگر زن بدکار قصد جوان غافل نکردی جان شیرین بباد ندادی؛ و اگر

زن حجام برناشایست تحریض و در فساد موافقت روا نداشتی مثله نشدی

بخش ۱۳

کليلة گفت: این مثل بدان آوردم تا بدانی که این محنت تو بخود کشیدی و از نتایج عاقبت آن غافل بودی. دمنه گفت: چنین است و این کار من کردم. اکنون تدبیر خلاص من چگونه می‌بینی؟ کليلة گفت: تو چه اندیشیده‌ای؟ گفت: می‌اندیشم که بلطایف حیل و بدایع تمویهات گرد این غرض در آیم و بهروجه که ممکن گردد بکوشم تا او را در گردانم، که اهمال و تقصیر را در مذهب حمیت رخصت نبینم و اگر غفلتی روا دارم بنزدیک اصحاب مروت معذور باشم. و نیز منزلتی تو نمی‌جویم و در طلب زیادتی قدم نمی‌گزارم که بحرص و گرم شکمی منسوب شوم. و سه غرض است که عاقلان روا دارند در تحصیل آن انواع فکرت و دقایق حیل بجای آوردن و جد نمودن: در طلب نفع سابق تا بمنزلت و خیر سابق برسد و از مضرت آزموده بپرهیزد؛ و نگاه داشتن منفعت حال و بیرون آوردن نفس از آفت وقت؛ و تیمار داشت مستقبل در احراز خیر و دفع شر. و من چون امیدوار می‌باشم بمنزلت خود بازرسم و جمال حال من تازه شود طریق آنست که بحیلت در پی گاو ایستم تا پشت زمین را وداع کند و در دل خاک منزلی آبادان گرداند، که فراغ دل و صلاح کار شیر درانست، چه در ایثار او افراط کرده است و به رکت رای منسوب گشته.

کليلة گفت که: در اصطناع گاو و افراشتن منزلت وی شیر را عاری نمی‌شناسم. دمنه گفت: در تقریب او مبالغتی رفت و بدیگر ناصحان استخفاف روا داشت تا مستزید گشتند، و منافع خدمت ایشان ازو و فواید قربت او ازیشان منقطع شد. و گویند که آفت ملک شش چیز است: حرمان و فتنه و هوا و خلاف روزگار و تنگ‌خویی و نادانی. حرمان آنست که نیک خواهان را از خود محروم گردند و اهل رای و تجربت را نومید فرو گذارد؛ و فتنه آنکه جنگهای ناپیوسان و کارهای نااندیشیده حادث گردد و شمشیرهای مخالف از نیام برآید؛ و هوا مولع بودن بزنان و شکار و سماع و شراب و امثال آن؛ و خلاف روزگار وبا و قحط و غرق و حرق و آنچه بدین ماند؛ و تنگ‌خویی افراط خشم و کراهیت و غلو در عقوبت و سیاست؛ و نادانی تقدیم نمودن ملاحظت در مواضع مخاصمت و بکار داشتن مناقشت بجای مجاملت. کليلة گفت: دانستم. لکن چگونه در هلاک گاو سعی توانی پیوست و او را قوت از تو زیادت است و یار و معین بیش دارد؟ دمنه گفت: بدین معانی نشاید نگرست، که بنای کارهای بقوت ذات و استیلای اعوان نیست، و گفته اند:

و آنچه به رای و حیلت توان کرد بزور و قوت دست ندهد. و بتو نرسیده ست که زاغی بحیلت مار را هلاک کرد؟ گفت: چگونه؟ گفت:

بخش ۱۴

دمنه گفت: این مثل بدان آوردم تا بدانی که آنچه بحیلت توان کرد بقوت ممکن نباشد. کليلة گفت: گاو را که با قوت و زور خرد و عقل جمع است بمکر با او چگونه دست توان یافت؟ دمنه گفت: چنین است. لکن بمن مغرور است و از من ایمن، بغفلت او را بتوانم افکند. چه کمین غدر که از مامن گشایند جای گیرتر افتد، چنانکه خرگوش بحیلت شیر را هلاک کرد. چگونه؟ گفت:

بخش ۱۵

کليلة گفت: اگر گاو را هلاک توانی کرد چنانکه رنج آن بشیر بازنگردد و جهی دارد و در احکام خرد تاویلی یافته شود، و اگر بی از آنچه مضرتی بدو پیوندد دست ندهد زینهار تا آسیب بران نرنی، چه هیچ خردمند برای آسایش خویش رنج مخدوم اختیار نکند. سخن بر این کلمه بآخر رسانیدند و دمنه از زیارت شیر تقاعد نمود، تا روزی فرصت جست و در خلا پیش او رفت چون درمی. شیر

گفت: روزهاست که ندیده‌ام، خیر هست؟ گفت: خیر باشد. از جای بشد. پیرسید که: چیزی حادث شده است؟ گفت: آزی. فرمود که: باز گوی. گفت: در حال فراغ و خلا راست آید. گفت: این ساعت وقت است. زودتر باید باز نمود که مهمات تاخیر بر ندارد، و خردمند مقبل کار امروز بفردا نیفگند. دمنه گفت: هر سخن که از سماع آن شنونده را کراهیت آید بر ادای آن دلیری نتوان کرد مگر که بعقل و تمیز شنونده ثقتی تمام باشد، خاصه که منافع و فواید آن بدو باز گردد. چه گوینده را دران و رای گزارد حقوق تربیت و تقریر لوازم مناصحت فایده ای دیگر نتواند بود. و اگر از تبع آن بسلامت بجهد کار تمام بل فتح با نام باشد. و رخصت این اقدام نمودن بدان می توان یافت که ملک بفضیلت رای و مزیت خرد از ملوک مستثنی است، و هراینه در استماع آن تمیز ملکانه در میان خواهد بود. و نیز پوشیده نخواهد ماند که سخن من از محض شفقت و امانت رود، و از غرض و ربیت منزّه باشد. چه گفته اند: الرائد لا یکذب اهله. و بقای کافه وحوش بدوام عمر ملک باز بسته است. و خردمند و حلال زاده را چاره نباشد از گزارد حق و تقریر صدق، چه هر که بر پادشاه نصیحتی ببوشاند، و، ناتوانی از طیب پنهان دارد، و اظهار درویشی و فاقه بر دوستان جایز نبیند. خود را خیانت کرده باشد. شیر گفت: وفور امانت تو مقرر است و آثار آن بر حال تو ظاهر. آنچه تازه شده است باز نمای، که بر شفقت و نصیحت حمل افتد، و بدگمانی و شبهت را در حوالی آن مجال داده نیاید.

دمنه گفت: شنزبه بر مقدمان لشکر خلوتها کرده است و هریک را بنوعی استمالت نموده و گفته که «شیر را آزمودم و اندازه زور و قوت او معلوم کرد و رای و مکیدت او بدانست و در هر یک خللی تمام و ضعفی شایع دیدم.» و ملک در اکرام آن کافر نعمت غدار افراط نمود، و در حرمت و نفاذ امر که از خصایص ملک است او را نظیر نفس خویش گردانید، و دست او در امر و نهی و حل و عقد گشاده و مطلق کرد، تا دیو فتنه در دل او بیضه نهاد و هوای عصیان از سر او بادخانه ای ساخت. و گفته‌اند که «چون پادشاه یکی را از خدمتگزاران در حرمت و جاه و تبع و مال در مقابله و موازنه خویش دید زود از دست بر باید داشت، و الا خود از پای دراید.» در جمله آنچه ملک تواند شناخت خاطر دیگران بدان نرسد. و من آن می دانم که بتعجیل تدبیر کار کرده آید. پیش از آنکه دست بشود و بجایی برسد و حازم هم دو نوع است: اول آنکه پیش از حدوث و معاینه شر چگونگی آن را بشناخته باشد، و آنچه دیگران در خواتم کارها دانند او در فواتح آن باصابت رای بدانسته باشد، و، تدبیر اواخر آن در اوایل فکرت برداشته. اول الفکر آخر العمل. چن نقش واقعه و صورت حادثه پیدا آمد دران غافل و جاهل و دوربین و عاقل یکسان باشد. و زبان نبوی از این معنی عبارت کند: الامور تشابهت مقبله فاذا ادبرت عرفها الجاهل کما يعرفها العاقل. ذهن تو بیک فکرت ناگاه بداند

وهمی که نهان باشد در پرده اسرار رای تو بیک نپرت دزدیده ببیند

ظنی که کمین دارد در خاطر غدار چون صاحب رای بر این نسق بمراقبت احوال خویش پرداخت در همه اوقات گردن کارها در قبضه تصرف خود تواند داشت و پیش از آنکه در گرداب افتد خویشتن به پایاب تواند رسانید.

در کار خصم خفته نباشی بهیچ حالزیرا چراغ دزد بود خواب پاسبان

و دوم آنکه چون بلا بدو رسد دل از جای نبرد، و دهشت و حیرت را بخود راه ندهد، و وجه تدبیر و عین صواب بر وی پوشیده نماند. جایی که چو زن شود همی مرد

آنجا مرد است بوالفضایلو عاجز و بیچاره و متردد رای و پریشان فکرت در کارها حیران و وقعت حادثه سراسیمه و نالان، نهمت بر تمنی مقصور و همت از طلب سعادت قاصر

و لایق بدین تقسیم حکایت آن سه ماهی است. شیر پرسید که: چگونه؟ گفت:

بخش ۱۶

و این مثل بدان آوردم تا ملک را مقرر شود که در کار شنزبه تعجیل واجب است. و پادشاه کامگار آن باشد که تدبیر کارها پیش

از فوت فرصت و عدم مکنت بفرماید، و ضربت شمشیر آب دارش خاک از زاد و بود دشمن برآرد، و شعله عزم جهان سوزش دود از خان و مان خصم بآسمان برساند. شیر گفت: معلوم شد. لکن گمانی نمی باشد که شنزبه خیانتی اندیشد و سوابق تربیت را بلواحق کفران خویش مقابله روا دارد، که در باب وی تا این غایت جز نیکویی و خوبی جایز نداشته ام. دمنه گفت: همچین است، و فرط اکرام ملک این بطر بدو راه داده ست.

و بد گوهر لئیم ظفر همیشه ناصح و یک دل باشد تا بمنزلتی که امیدوار است برسید پس تمنی دیگر منازل برد که شایانی آن ندارد، و دست موزه آرزو و سرمایه غرض بدکرداری و خیانت را سازد. و بنای خدمت و مناصحت بی اصل و ناپاک برقاعده بیم و امید باشد، چون ایمن و مستغنی گشت بتیره گردانیدن آب خیر و بالا دادن آتش شر گراید. و حکما گفته‌اند که «پادشاه باید که خدمتگاران را از عاطفت و کرامت خویش چنان محروم ندارد که یکبارگی نومید گردند و بدشمنان او میل کنند، و چندان نعمت و غنیت ندهد که بزودی توانگر شوند و هوس فضول بخاطر ایشان راه جوید، و اقدا بآداب ایزدی کند و نص تنزیل عزیز را امام سازد: و ان من شیء الا عندنا خزائنه و ما ننزله الا بقدر معلوم، تا همیشه میان خوف و رجا روزگار می گذرانند، نه دلیری نومیدی بریشان صحبت کند. و نه طغیان استغنا بدیشان راه جوید ان الانسان لیطغی ان رآه استغنی. و بیاید شناخت ملک را که از کژمزاج هرگز راستی نیاید و بدسیرت مذموم طریقت را بتکلیف و تکلف بر اخلاق مرضی و راه راست آشنا نتوان کرد.

و کل اناء بالذی فیه یرشحکز کوزه همان برون تراود که دروست

چنان که نیش کژدم اگر چه بسیار دم بسته دارند و در اصلاح آن مبالغت نمایند چون بگشایند بقرار اصل باز رود و بهیچ تاویل علاج نپذیرد. و هر که سخن ناصحان، اگر چه درشت و بی محابا گویند، استماع ننماید عواقب کارهای او از پشیمانی خالی نماند، چون بیماری که اشارت طیب را سبک دارد و غذا و شربت بر حسب آرزو و شهوت خورد، هر لحظه ناتوانی مستولی تر و علت زمن تر شود. و از حقوق پادشاهان بر خدمتگزاران گزارد حق نعمت و تقریر ابواب مناصحت است، و مشفق تر زیردستان اوست که در رسانیدن نصیحت مبالغت واجب بیند و بمراقبت جوانب مشغول نگردد، و بهتر کارها آنست که خاتمت و مرضی و عاقبت محمود دارد، و دل خواه تر ثناها آنست که بر زبان گزیدگان و اشراف رود، و موافق تر دوستان اوست که از مخالفت پرهیزد و در همه معانی موسا کند، و پسندیده تر سیرتها آنست که بتقوی و عفاف کشد، و توانگرتر خلاق اوست که بطر نعمت بدو راه نیابد و ضجرت محنت بر وی مستولی نگردد که این هر دو خصلت از نتایج طبع زنانست و اشارت حضرت نبوت بدین وارد: انکن اذا جعتن دقعتن و اذا شبعتن خجلتن

و هر که از آتش بستر سازد و از مار بالین کند خواب او مهنا نباشد، و از آسایش آن لذتی نیابد. فایده سداد رای و غزارت عقل آنست که چون از دوستان دشمنی بیند و از خدمتگاران نخوت مهتری مشاهدت کند در حال اطراف کار خود فراهم گیرد، و دامن از ایشان درچیند، و پیش از آنکه خصم فرصت چاشت بیابد برای او شامی گواران سازد، چه دشمن بهملت قوت گیرد و بمدت عدت یابد مخالفان تو مواری بدنند مار شدند

برآور از سر مواری مار گشته دمارمده زمان شان، زین بیش روزگار مبر

که ازدها شود از روزگار یابد مارو عاجز تر ملوک آنست که از عواقب کارها غافل باشد و مهمات ملک را خوار دارد، و هر گاه که حادثه بزرگ افتد و کار دشوار پیش آید موضع حزم و احتیاط را مهمل گذارد، و چون فرصت فایت شود و خصم استیلا یافت نزدیکان خود را متهم گرداند و بهر یک حوالت کردن گیرد.

و از فرایض احکام جهان داری آنست که در تلافی خللها پیش از تمکن خصم و از تغلب دشمن مبادرت نموده شود، و تدبیر کارها برقصیت سیاست فرموده آید. و بخداع و نفاق دشمن التفات نیفتد، و عزیمت را بتقویت رای پیر و تایید بخت جوان بامضا رسانیده شود چه مال بی تجارت و علم بی مذاکرت و ملک بی سیاست پای دار نباشد دست زمانه یاره شاهی نیفکند

دربازوی که آن نکشیده است بار تیغ

بخش ۱۷

شیر گفت: سخن نیک درشت و بقوت راندی، و قول ناصح بدرشتی و تیزی مردود نگردد و بسمع قبول اصغا یابد. و شنزبه آنگاه که خود دشمن باشد پیداست که چه تواند کرد و از وی چه فساد آید. و او طعمه منست و مادت حرکت او از گیاه است و مدد قوت من از گوشت. کجا تواند دیدن گوزن طلعت شیر

چگونه یارد دیدن تذرو چهره بازو نیز او را امانی داده ام و دالت صحبت و ذمام معرفت بدان پیوسته

ان المعارف فی اهل النهی ذممو در احکام مروت غدر بیجه تاویل جایز توان داشت؟ و بارها بر سرجمع با او ثناها گفته ام و ذکر خرد و دیانت و اخلاص و امانت او بر زبان رانده، اگر آن را خلافی روا دارم بتناقض قول و رکت رای منسوب گردم و عهد من در دلها بی قدر شود.

دمنه گفت: ملک را فریفته نمی شاید بود بدانچه گوید «او طعمه منست»، چه اگر بذات خویش مقاومت نتواند کرد یاران گیرد و برزق و مکر و شعوزه دست بکار کند، و ازان ترسم که وحوش او را موافقت نمایند که همه را بر عداوت ملک تحریض کرده ست و خلاف او در دلها شیرین گردانیده. و با این همه هرگز این کار را بدیگران نیفکنده و جز بذات خویش تکفل ننماید. و چون دمدمه دمنه در شیر اثر کرد گفت: در این کار چه بینی؟ جواب داد که: چون خوره در دندان جای گرفت از درد او شفا نباشد مگر بقلع، و طعامی که معده از هضم و قبول آن امتناع نمود و بغثیان و تهوع کشید از رنج او خلاص صورت نبندد مگر بقذف؛ و دشمن که بمدارا و ملاطفت بدست نیاید و تمرد او بتو در زیادت گردد ازو نجات نتواند بود مگر بترک صحبت او بگوید. شیر گفت: من کاره شده ام مجاورت گاو را، کسی بنزدیک او فرستم و این حال با او بگویم و اجازت کنم تا هر کجا خواهد برود.

دمنه دانست که اگر این سخن بر شنزبه ظاهر کند در حال براءت ساحت و نزاهت جانب خویشتن ظاهر گرداند و دروغ و مکر او معلوم شود. گفت: این باب، از حزم دور باشد، و مادام که گفته نیامده ست محل خیار باقی است، پس از اظهار تدارک ممکن نگرده سخن نگوئی توانیش گفت

و مرگفته را باز نتوان نهفتو هر سخن که از زندان دهان جست و هر تیر که از قبضه کمان پرید پوشانیدن آن سخن و باز آوردن آن تیر بیش دست ندهد. و مهابت خامشی، ملوک را پیرایه ای نفیس است.

چنان از سخن در دلت دار راز که گر دل بجوید نیابدش باز

و شاید بود که چون صورت حال بشناخت و فضیحت خود بدید بمکاره در آید، ساخته و بسیجیده جنگ آغازد، یا مستعد و متشمر روی بگرداند. و اصحاب حزم گناه ظاهر را عقوبت مستور و جرم مستور را عقوبت ظاهر جایز نشمرند.

بخش ۱۸

شیر گفت: بمجرد گمان بی وضوح یقین نزدیکان خود را مهجور گردانیدن و در ابطال ایشان سعی پیوستن خود را در عذاب داشتن است و تیشه برپای خویش زدن، و پادشاه را در همه معانی خاصه در اقامت حدود و در امضای ابواب سیاست؛ تامل و تثبت واجب است. دمنه گفت: فرمان ملک راست. اما هرگاه که این غدار مکار بیاید آماده و ساخته باید بود تا فرصتی نیابد. و اگر بهتر نگریسته شود خبث عقیدت او در طلعت کژ و صورت نازیباش مشاهده افتد، که تفاوت میان ملاحظت دوستان و نظرت دشمنان ظاهر است، و پوشانیدن آن بر اهل تمیز متعذر.

و علامت کژی باطن او آنست که متلون و متغیر پیش آید و چپ و راست می‌نگردد و پس و پیش سره می‌کند، جنگ را می‌بسید بر

بسته میان و در زده ناوک

بگشاده عنان و در چده دامشیر گفت: صواب همین است. و اگر از این علامات چیزی مشاهده افتد شبته زایل گردد. چون دمنه از اغرای شیر بپرداخت و دانست که بدم او آتش فتنه از آن جانب بالا گرفت خواست که گاو را ببیند و او را هم بر باد نشانند، و بفرمان شیر رود تا از بدگمانی دور باشد، گفت: یکی شترزه را بینم و از مضمون ضمیر او تنسمی کنم؟ شیر اجازت کرد.

بخش ۱۹

دمنه چون سرافکنده ای انده زده بنزدیک شترزه رفت. شترزه ترحیب تمام نمود و گفت: روزهاست تا ندیده ام، سلامت بوده ای؟ دمنه گفت: چگونه سلامت تواند بود کسی که مالک نفس خود نباشد، اسیر مراد دیگران و همیشه بر جان و تن لرزان، یک نفس بی بیم و خطر نزند و یک سخن بی خوف و فزع نگوید؟ گاو گفت: موجب نومییدی چیست؟ گفت: آنچه در سابق تقدیر رفته است جف القلم بما هو کائن الی یوم الدین. کیست که با قضای آسمانی مقاومت یارد پیوست؟ و در این عالم بمنزلی رسد و از نعمت دنیا شربتی در دست او دهند که سرمست و بی باک نشود؟ و برپی هوا قدم نهد و در معرض هلاک نباشد؟ و بازانان مجالست دارد و مفتون نگردد؟ و بلثیمان حاجت بردارد و خوار نشود؟ و با شریر و فتن مخالفات گزیند و در حسرت و ندامت نیفتد؟ و صحبت سلطان اختیار کند و سلامت جهد؟

شترزه گفت: سخن تو دلیل می کند بر آنچه مگر ترا از شیر نفرتی و هراسی افتاده است. گفت: آری، لکن نه از جهت خویش، و تو می دانی سوابق اتحاد و مقدمات دوستی من با خود، و عهدهایی که میان ما رفته ست در آن روزگار که شیر مرا نزدیک تو فرستاد هم مقرر است، و ثبات من بر ملازمت آن عهود و رغبت در مراعات آن حقوق معلوم. و چاره نمی شناسم از اعلام تو بدانچه تازه شود از محبوب و مکروه و نادر و معهود. شترزه گفت: بیار ای دوست مشفق و یار کریم عهد. دمنه گفت که: از معتمدی شنودم که شیر بر لفظ رانده ست که «شترزه نیک فربه شده ست و بدو حاجتی و ازو فراغتی نیست، وحوش را بگوشت او نیک داشتی خواهم کرد». چون این بشنودم و تهور و تجبر او می شناختم بیامدم تا ترا بیاگاهانم و برهان حسن عهد هرچه لایح تر بنمایم و آنچه از روی دین و مودت و شرط حفاظ و حکم فتوت بر من واجب است به ادا رسانم.

از عهده عهد اگر برون آید مرداز هرچه گمان بری فزون آید مرد

و حالی بصلاح آن لایق تر که تدبیری اندیشی و بر وجه مسارعت روی بحلیت آری مگر دفعی دست دهد و خلاصی روی نماید. چون شترزه حدیث دمنه بشنود، و عهود و موثیق شیر پیش خاطر آورد - و در سخن او نیز ظن صدق و اعتقاد نصیحت می داشت - گفت واجب نکند که شیر بر من غدر اندیشد، که از من خیانتی ظاهر نشده ست، لکن بدروغ او را بر من آغالیده باشند و بتزویر و تمویه مرا در خشم او افکنده. و در خدمت او طایفه ای نابکارند همه در بد کرداری استاد و امام، و در خیانت و درازدستی چیره و دلیر، و ایشان را بارها بیازموده است و هرچه از آن باب در حق دیگران گویند بران قیاس کند. وهراینه صحبت اشراار موجب بدگمانی باشد در حق اختیار، و این نوع ممارست بخطا راه برد چون خطای بط.

بخش ۲۰ - ماهی خوار، پنج پایک و ماهیان -

آورده اند که زاغی در کوه بر بالای درختی خانه داشت، و در آن حوالی سوراخ ماری بود، هرگاه که زاغ بچه بیرون آوردی مار بخوردی. چون از حد بگذشت و زاغ درماند شکایت بر آن شگال که دوست وی بود بکرد و گفت: می اندیشم که خود را از بلای این ظالم جان شکر باز رهانم. شگال پرسید که: بچه طریق قدم در این کار خواهی نهاد؟ گفت: می خواهم که چون مار در خواب شود ناگاه چشمهای جهان بینش برکنم، تا در مستقبل نور دیده و مطوه دل من از قصد او ایمن گردد. شگال گفت: این تدبیر بابت

خردمندان نیست، چه خردمند قصد دشمن بر وجهی کند که دران خطر نباشد. و زینهار تا چون ماهی خوار نکنی که در هلاک پنج پایک سعی پیوست، جان عزیز بباد داد. زاغ گفت: چگونه؟ گفت: آورده‌اند که ماهی خواری بر لب آبی وطن ساخته بود، و بقدر حاجت ماهی می‌گرفتی و روزگاری در خصب و نعمت می‌گذاشت. چون ضعف پیری بدو راه یافت از شکار باز ماند. با خود گفت: دریغا عمر که عناد گشاده رفت و از وی جز تجربت و ممارست عوضی بدست نیامد که در وقت پیری پای مردی یا دست گیری تواند بود. امروز بنای کار خود، چون از قوت بازمانده‌ام، بر حیلت باید نهاد و اسباب قوت که قوام معیشتت از این وجه باید ساخت. پس چون اندوهناکی بر کنار آب بنشست. پنج پایک از دور او را بدید، بیشتر آمد و گفت: تو را غمناک می‌بینم. گفت: چگونه غمناک نباشم، که مادت معیشت من آن بود که هر روز یگان دوگان ماهی می‌گرفتمی و بدان روزگار کرانه می‌کرد، و مرا بدان سد رمقی حاصل می‌بود و در ماهی نقصان بیشتر نمی‌افتاد؟ و امروز دو صیاد از اینجا می‌گذشتند و با یک دیگر می‌گفت که: «در این آب گیر ماهی بسیار است، تدبیر ایشان نباید کرد.»

یکی از ایشان گفت: «فلان جای بیشتر است چون از ایشان پردازیم روی بدینها آریم.» و اگر حال بر این جمله باشد مرا دل از جان بر باید داشت و بر رنج گرسنگی بل تلخی مرگ دل بنهاد. پنج پایک برفت و ماهیان را خبر کرد و جمله نزدیک او آمدند و او را گفتند: المستشار موتمن، و ما با تو مشورت می‌کنیم و خردمند در مشورت اگر چه از دشمن چیزی پرسد شرط نصیحت فرو نگذارد. خاصه در کاری که نفع آن بدو بازگردد. و بقای ذات تو بدوام تناسل ما متعلق است. در کار ما چه صواب بینی؟ ماهی خوار گفت: با صیاد مقاومت صورت نبندد، و من دران اشارتی نتوانم کرد. لکن در این نزدیکی آب گیری می‌دانم که آبش بصفای پرده درتر از گریه عاشق است و غمازتر از صبح صادق، دانه ریگ در قعر آن بتوان شمرد و بیضه ماهی از فراز آن بتوان دید.

اگر بدان تحویل توانید کرد در امن و راحت و خصب و فراغت افتید. گفتند: نیکو رایست. لکن نقل بی معونت و مظاهرت تو ممکن نیست. گفت: دریغ ندارم مدت گیرد و ساعت تا ساعت صیادان بیایند و فرصت فایت شود. بسیار تضرع نمودند و منتها تحمل کردند تا بران قرارداد که هر روز چند ماهی ببردی و بر بالایی که در آن حوالی بود بخوردی. و دیگران در آن تحویل تعجیل و مسارعت می‌نمودند و با یک دیگر پیش دستی و مسابقت می‌کردند، و خود بچشم عبرت در سهو و غفلت ایشان می‌نگریست و بزبان عظمت می‌گفت که: هر که بلاوه دشمن فریفته شود و بر لئیم ظفر و بد گوهر اعتماد روا دارد سزای او اینست. چون روزها بران گذشت پنج پایک هم خواست که تحویل کند. ماهی خوار او را بر پشت گرفت و روی بدان بالا نهاد که خوابگاه ماهیان بود. چون پنج پایک از دور استخوان ماهی دید بسیار، دانست که حال چیست. اندیشید که خردمند چون دشمن را در مقام خطر بدید و قصد او در جان خود مشاهدت کرد اگر کوشش فروگذارد در خون خویش سعی کرده باشد؛ و چون بکوشید اگر پیروز آید نام گیرد، و اگر بخلاف آن کاری اتفاق افتد باری کرم و حمیت و مردانگی و شهامت او مطعون نگردد، و با سعادت شهادت او را ثواب مجاهدت فراهم آید. پس خویشتن برگردن ماهی خوار افگند و حلق او محکم بیفشرد چنانکه بیهوش از هوا درآمد و یکسر بزیارت مالک رفت.

پنج پایک سرخویش گرفت و پای در راه نهاد تا بنزدیک بقیت ماهیان آمد، و تعزیت یاران گذشته و تهنیت حیات ایشان بگفت و از صورت حال اعلام داد. همگنان شاد گشتند و وفات ماهی خوار را عمر تازه شمردند. مرا شربتی از پس بد سگال بود خوشتر از عمر هفتاد سالو این مثل بدان آوردم که بسیار کس بکید و حیلت خویشتن را هلاک کرده است. لکن من ترا وجهی نمایم که اگر بر آن کار توانا گردی سبب بقای تو و موجب هلاک مار باشد. زاغ گفت: از اشارت دوستان نتوان گذشت و رای خردمند را خلاف نتوان کرد. سگال گفت: صواب آن می‌نمایم که در اوج هوا پرواز کنی و در بامها و صحراها چشم می‌اندازی تا نظر بر پیرایه ای گشاده افگنی که ربودن آن میسر باشد. فرود آبی و آن را برداری و هموارتر می‌روی چنانکه از چشم مردمان غایب نگردی. چون نزدیک مار رسی بروی اندازی تا مردمان که در طلب پیرایه آمده باشند نخست ترا باز رهانند آنگاه پیرایه بردارند.

زاغ روی بآبادانی نهاد زنی را دید پیرایه بر گوشه بام نهاده و خود بطهارت مشغول گشته؛ در ربود و بر آن ترتیب که گفته بود بر مار انداخت. مردمان که در پی زاغ بودند در حال سر مار بکوفتند و زاغ باز رست.

بخش ۲۱

دمنه گفت: آنچه شیر برای تو می‌سگالد از این معانی که بر شمردی چون تضریب خصوم ملال ملوک و دیگر ابواب نیست، لکن کمال بی وفایی و غدر او را بران میدارد، که جباری است. کامگار و غدار است مکار. اوایل صحبت او را حلاوت زندگانیت و اواخر آن را تلخی مرگ. شنزبه گفت: طعم نوش چشیده ام، نوبت زخم نیش است. و بحقیقت مرا اجل اینجا آورد، و الا من چه مانم بصحبت شیر؟ من او را طعمه و او در من طامع. اما تقدیر ازلی و غلبه حرص و اومید مرا در این ورطه افگند. و امروز تدبیر از تدارک آن قاصر است و رای در تلافی آن عاجز، و زنبور انگین بر نیلوفر نشیند و برایحت معطر و نسیم معنبر آن مشغول و مشعوف گردد تا بوقت برنخیزد، و چون برگهای نیلوفر پیش آید در میان آن هلاک شود. و هر که از دنیا بکفاف قانع نباشد و در طلب فضول ایستد چون مگس است که بمرغزارهای خویش پریاحین و درختان سبز پرشکوفه راضی نگردد و بر آبی نشیند که از گوش پیل مست دود تا بیک حرکت گوش پیل کشته شود. و هر که نصیحت و خدمت کسی را کند که قدر آن نداند چنانست که بر او مید ریع در شوره ستان تخم پراگند و، با مرده مشاورت پیوندد و، در گوش کرمادرزاد غم و شادی گوید و، بر روی آب روان معما نویسد و، بر صورت گرمابه بهوس تناسل عشق بازد. دمنه گفت: از این سخن در گذر و تدبیر کار خود کن. شنزبه گفت: چه تدبیر دانم کرد؟ و من اخلاق شیر را آزموده ام، در حق من جز خیر و خوبی نخواهد بود، لکن نزدیکان او در هلاک من می‌کوشند، و اگر چنین است بس آسان نباشد، چه ظالمان مکار چون هم پشت شوند و دست در دست دهند و یک رویه قصد کسی کنند زود ظفر یابند و او را از پای درارند، چنانکه گرگ و زاغ و شگال قصد اشتر کردند و پیروز آمدند. دمنه گفت: چگونه بود آن؟

گفت:

بخش ۲۲ - شیر و خرگوش -

آورده‌اند که در مرغزاری که نسیم آن بوی بهشت را معطر کرده بود و برعکس آن روی فلک را منور گردانیده، از هر شاخی هزار ستاره تابان و در هر ستاره هزار سپهر حیران سحاب گویی یاقوت ریخت برمینا نسیم گویی شنگرف بیخت برزنگاربخار چشم هوا و بخور روی زمین ز چشم دایه باغ است و روی بچه خاروحوش بسیار بود که همه بسبب چراخور و آب در خصب و راحت بودند، لکن بمجاورت شیر آن همه منغص بود. روزی فراهم آمدند و جمله نزدیک شیر رفتند و گفتند: تو هر روز پس از رنج بسیار و مشقت فراوان از مایکی شکار می‌توانی شکست و ما پیوسته در بلا و تو در تگاپوی و طلب. اکنون چیزی اندیشیده ایم که ترا دران فراغت و ما را امن و راحت باشد. اگر تعرض خویش از ما زایل کنی هر روز موظف یکی شکاری پیش ملک فرستیم. شیر بدان رضا داد و مدتی بران برآمد. یک روز قرعه بر خرگوش آمد. یاران را گفت: اگر در فرستادن من توقفی کنی من شما را از جور این جبار خون خوار باز رهانم. گفتند: مضایقتی نیست. او ساعتی توقف کرد تا وقت چاشت شیر بگذشت، پس آهسته نرم نرم روی بسوی شیر نهاد. شیر را دل تنگ یافت آتش گرسنگی او را بر باد تند نشانده بود و فروغ خشم در حرکات و سکناات وی پدید آمده، چنانکه آب دهان او خشک ایستاده بود و نقض عهد را در خاک می‌جست.

خرگوش را بدید، آواز داد که: از کجا می‌آیی و حال وحوش چیست؟ گفت: در صحبت من خرگوشی فرستاده بودند، در راه شیری از من بستد، من گفتم: «این چاشت ملک است»، التفات ننمود و جفاها راند و گفت: «این شکارگاه و صید آن بمن اولی تر، که

قوت شوکت من زیادت است. « من شتافتم تا ملک را خبر کنم. شیربخاست و گفت: او را بمن نمای. خرگوش پیش ایستاد و او را بسر چاهی بزرگ برد که صفای آن چون آینه ای شک و یقین صورتها بنمودی و اوصاف چهره هر یک بر شمردی. و گفت: در این چاهست و من از وی می‌ترسم، اگر ملک مرا در برگیرد، او را نمایم. شیر او را در بر گرفت و بچاه فرونگریست، خیال خود و ازان خرگوش بدید، او را بگذاشت و خود را در چاه افگند و غوطی خورد و نفس خون خوار و جان مردار بمالک سپرد. خرگوش سلامت باز رفت. وحوش از صورت حال و کیفیت کار شیر پرسیدند، گفت: او را غوطی دادم که چون گنج قارون خاک خورد شد. همه بر مرکب شادمانگی سوار گشتند و در مرغزار امن و راحت جولانی نمودند، و این بیت را ورد ساختند:

[بیت در منع ما نیست][بیت در منع ما نیست]

بخش ۲۳

دمنه گفت:وجه دفع، چه می‌اندیشی؟ گفت:جز جنگ و مقاومت روی نیست، که اگر کسی همه عمر بصدق دل نماز گزارد، و از مال حلال صدقه دهد چندان ثواب نیاید که یک ساعت از روز از برای حفظ مال و توقفی نفس در جهاد گذارد من قتل دون ماله فهو شهید و من قتل دون نفسه فهو شهید چون بجهاد که برای مال کرده شود سعادت شهادت و عز مغفرت می‌توان یافت جایی که کارد باستخوان رسد و کار بجان افتد اگر از روی دین و حمیت کوششی پیوسته آید برکات و ثنوبات آن را نهایت صورت نبندد، و هم از ادراک غایت آن قاصر باشد. دمنه گفت:خردمند در جنگ شتاب و مسابقت و پیش دستی و مبادرت روا ندارد، و مباشرت خطرهای بزرگ اختیار صواب نبیند. و تا ممکن گردد اصحاب رای بمدارا و ملاطفت گرد خصم درآیند، و دفع مناقشت بمجاملت اولی تر شناسند. و دشمن ضعیف را خوار نشاید داشت، که اگر از قوت و زور درماند بحیلت و مکر فتنه انگیزد. و استیلا و اقتحام و تسلط و اقدام شیر مقرر است و از شرح و بسط مستغنی. و هر که دشمن را خوار دارد و از غایت محاربت غافل باشد پشیمان گردد، چنانکه و کیل دریا گشت از تحقیر طیطوی. شنزبه گفت: چگونه؟

گفت:

بخش ۲۴ - حکایت آن سه ماهی -

آورده‌اند که در آبگیری از راه دور و از تعرض گذریان مصون سه ماهی بود، و دو حازم و یکی عاجز. از قضا روزی دو صیاد بران گذشتند با یک دیگر میعاد: نهادند که جال بیارند و هر سه ماهی بگیرند. ماهیان این سخن بشنودند. آنکه حزم زیادت داشت و بارها دستبرد زمانه جافی دیده بود و شوخ چشمی سپهر غدار معاینه کرده و بر بساط خرد و تجربت ثابت قدم شده، سبک، روی بکار آورد و از آن جانب که آب درآمدی برفور بیرون رفت. در این میان صیادان برسیدند و هر دو جحانب آب گیر محکم بیستند. دیگری هم غوری داست، نه از پیرایه خرد عاطل بود و نه از ذخیرت تجربت بی بهر. هرچند تدبیر در هنگام بلافایده بیشتر ندهد، و از ثمرات رای در وقت آفت تمتع زیادت نتوان یافت. و با این همه عاقل از منافع دانش هرگز نومید نگردد، و در دفع مکاید دشمن تاخیر صواب نبیند. وقت ثبات مردان و روز مکر خردمندانست. پس خویشتن مرده ساخت و بر روی آب ستان می‌رفت. صیاد او را برداشت و چون صورت شد که مرده است بینداخت. بحیلت خویشتن در جوی انداخت و جان سلامت ببرد.

و آنکه غفلت بر احوال وی غالب و عجز در افعال وی ظاهر بود حیران و سرگردان و مدهوش و پای کشان، چپ و راست می‌رفت و در فراز و نشیب می‌دوید تا گرفتار شد.

بخش ۲۵

دمنه شادمان و تازه روی بنزدیک کلیله رفت. کلیله گفت: کار کجا رسانیدی؟ گفت: فراغ هرچه شاهدتر و زیباتر روی می‌نماید. پس هر دو بنزدیک شیر رفتند. اتفاق را گاو بایشان برابر برسید. چون او را بدید راست ایستاد و می‌گرید و دم چون مار می‌پیچانید. شنبه دانست که قصد او دارد و با خود گفت: خدمتگار سلطان در خوف و حیرت همچون هم خانه مار و هم خوابه شیر است، که اگر چه مار خفته و شیر نهفته باشد آخر این سر بر آرد و آن دهان بگشاید.

این می‌اندیشید و جنگ را می‌ساخت. چون شیر تشمر او مشاهده کرد برون جست و هردو جنگ آغاز نهادند و خون از جانبین روان گشت. کلیله آن بدید و روی بدمنه آورد و گفت: باران دو صد ساله فرو نشانند

این گرد بلا-را که تو انگیخته ای بنگر ای نادان در وخامت عواقب حیلت خویش. دمنه گفت: عاقبت وخیم کدامست؟ گفت: رنج نفس شیر و، سمت نقض عهد و، هلاک گاو و هدر شدن خون او و، پریشانی جماعت لشکر و تفرقه کلمه سپاه و، ظهور عجز تو در دعوی که برفق این کار پردازی و بدین جای رسانید. و نادان تر مردمان اوست که مخدوم را بی حاجت در کارزار افکنند. و خردمندان در حال قوت و استیلا و قدرت و استعلا از جنگ چون خرچنگ پس خزیده اند، و از بیدار کردن فتنه و تعرض مخاطره و تحرز و تجنب واجب دیده اند، که وزیر چون پادشاه را بر جنگ تحریض نماید در کاری که بصلح و رفق تدارک پذیرد برهان حمق و غباوت، بنموده باشد، و حجت ابلهی و خیانت سیر گواه کرده. پوشیده نماند که رای در رتبت بر شجاعت مقدم است، که کارهای شمشیر به رای بتوان گزارد و آنچه به رای دست دهد شمشیر دو اسپه در گرد آن نرسد، چه هرکجا رای سست بود شجاعت مفید نباشد چنانکه ضعیف دل و رکیک رای را در محاورت زبان گنگ شود و فصاحت و چرب سخنی دست نگیرد. و مرا همیشه اعجاب تو و مغرور بودن به رای خویش و مفتون گشتن بجاه این دنیای فریبنده، که مانند خدعه غول و عشوه سرابست، معلوم بود لکن در اظهار آن با تو تاملی کردم و منتظر می‌بودم که انتباهی یابی و از خواب غفلت بیدار شوی، و چون از حد بگذشت وقتست که از کمال نادانی و جهالت و حمق و ضلالت تو اندکی باز گویم و بعضی از معایب رای و مقابح فعل تو بر تو شمرم؛ و آن از دریا قطره ای و از کوه ذره ای خواهد بود، و گفته اند: پادشاه را هیچ خطر چون وزیری نیست که قول او را بر فعل رجحان بود و گفتار بر کردار مزیت دارد.

و تو این مزاج داری و سخن تو بر هنر تو راجح است، و شیر بحدیث تو فریفته شد. و گویند که «در قول بی عمل و منظر بی مخبر و مال بی خرد و دوستی بی وفا و علم بی صلاح و صدقه بی نیت و زندگانی بی امن و صحت فایده ای بیشتر نتواند بود. و پادشاه اگر چه بذات خویش عادل و کم آزار باشد چون وزیر جائز و بدکرداری باشد منافع عدل و رافت او از رعایا برید گرداند، چون آب خوش صافی که در وی نهنگ بیند، هیچ آشناور، اگر چه تشنه و محتاج گذشتن باشد، نه دست بدان دراز یارد کردن نه پای دران نهاد.» و زینت و زیب ملوک خدمتگاران مهذب و چراگران کافی کاردانند. و تو می‌خواهی که کسی دیگر را در خدمت شیر مجال نیفتد، و قربت و اعتماد او بر تو مقصور باشد. و از نادانی است طلب منفعت خویش در مضرت دیگران و، توقع دوستان مخلص بی وفاداری و رنج کشی و، چشم ثواب آخرت بریا در عبادت و، معاشقت زنان بدرشت خویی و فظاظت و، آموختن علم باسایش و راحت. لکن در این گفتار فایده ای نیست، چون می‌دانم که در تو اثر نخواهد کرد. و مثل من با تو چنانست چون آن مرد که آن مرغ را می‌گفت که «رنج مبر در معالجت چیزی که علاج نپذیرد، که گفته اند:

وداء النوك ليس له دواء» دمنه پرسید که: چگونه؟

گفت:

بخش ۲۶

دمنه گفت: بدانستم لکن هر که بملوک نزدیکی جوید برای طمع قوت نباشد که شکم بهرجای و بهرچیز پر شود: و هل بطن عمر

غیر شبر لمطعم؟

فایده تقرب بملوک رفعت منزلت است و اصطناع دوستان و قهر دشمنان؛ و قناعت از دناءت همت و قلت مروت باشد از دناءت شمر قناعت را

همتت را که نام کرده ست آرزو؟ و هرکرا همت او طعمه است در زمره بهایم معدوم گردد، چون سگ گرسنه که باستخوانی شاد شود و بپاره ای نان خشنود گردد، و شیر باز اگر در میان اشکار خرگوش گوری بیند دست از خرگوش بدارد و روی بگور آرد با همت باز باش و بارای پلنگزیا بگه شکار، پیروز بجنگ و هرکه بمحل رفیع رسید اگرچه چون گل کوتاه زندگانی باشد عقلا- آن را عمر دراز شمرند بحسن آثار و طیب ذکر، و آنکه بخمول راضی گردد اگر چه بر گ سر و دیر پاید بنزدیک اهل فضل و مروت وزنی نیارد.

بخش ۲۷

و تو ای دمنه در عجز رای و خبث ضمیر و غلبه حرص و ضعف تدبیر منزلتی که زبان از تقریر آن قاصر است و عقل در تصویر آن حیران. و فایده مکر و حیلت تو مخدوم را این بود که می بینی و آخر وبال و تبعث آن بتو رسد. و تو چون گل دو رویی که هرکرا همت وصلت تو باشد دستهای بخار گردد و از وفای تو تمتعی نباید، و دو زبانی چون مار، لکن مار را بر تو مزیت است، که از هر دو زبان تو زهری می زاید. و راست گفته اند که: آب کاریز و جوی چندان خوش است که بدریا نرسیده است، و صلاح اهل بیت آن قدر برقرار است که شیر دیم مردم بدیشان نیوستست، و شفقت بذاری و لطف دوستی چندان باقی است که دو روی فتان و دوزبان نام میان ایشان مداخلتی نیافتست. و همیشه من از مجاورت تو ترسان بوده ام و سخن علما یاد می کردم که گویند «از اهل فسق و فجور احتراز باید کرد اگر چه دوستی و قرابت دارند، که مثل مواصلت فاسق چون تربیت مار است، که مار گیر اگرچه در تعهد وی بسیار رنج برد آخر خوشتر روزی دندانی بدو نماید و روی وفا و آزرم چون شب تار گرداند؛ و صحبت عاقل را ملازم باید گرفت اگرچه بعضی از اخلاق او در ظاهر نامرضی باشد، و از محاسن عقل و خرد اقتباس می باید کرد، و از مقابح آنچه ناپسندیده نماید خویشتن نگاه می داشت، و از مقاربت جاهل بر حذر باید بود که سیرت او خود جز مذموم صورت نبندد، پس از مخالطت او چه فایده حاصل آید؟ و از جهالت او ضلالت افزاید.»

و تو از آنهایی، که از خوی بد و طبع کژ تو هزار فرسنگ باید گریخت. و چگونه از تو او مید وفا و کرم توان داشت؟ چه برپادشاه که ترا گرامی کرد و عزیز و محترم و سرور محتشم گردانید، چنانکه در ظل دولت او دست در کمر مردان زدی و پای بر فرق آسمان نهاد، این معاملات جایز شمردی و حقوق انعام او ترا دران زاجر نیامد. یک قطره ز آب شرم و یک ذره وفا در چشم و دلت خدای دانا است که نیست

بخش ۲۸

کلیله گفت: شنودم آنچه بیان کردی، لکن بعقل خود رجوع کن و بدان که هرطایفه ای را منزلتی است، و ما از آن طبقه نیستیم که این درجات را مرشح توانیم بود و در طلب آن قدم توانیم گزارد. تو سایه ای نشوی هرگز آسمان افروز تو که گلی نشوی هرگز افتاب اندای

بخش ۲۹ - حکایت بط -

گویند که بطی در آب روشنایی ستاره دید، پنداشت که ماهی است، قصدی می کرد تا بگیرد و هیچ نمی یافت. چون بارها بیازمود و

حاصلی ندید فرو گذاشت. دیگر روز هرگاه که ماهی بدیدی گمان بردی که همان روشنایی است قصدی نیبوستی. و ثمرت این تجربت آن بود که همه روز گرسنه بماند.

بخش ۳۰ - باقی سخنان شنبه -

و اگر شیر را از من شنوایده‌اند و باور داشته است موجب آزمایش دیگران بوده است و مصداق تهمت من خیانت ایشان است. و اگر این هم نیست و کراهیت بی علت است پس هیچ دست آویز و پای جای نماند. چه سخط چون از علتی زاید استرضا و معذرت آن را بردارد، و هرچه برزق و افترا ساخته شود اگر بنفاد رسد دست تدارک ازان قاصر، و وجه تلافی دران تاریک باشد. که باطل و زور هرگز کم نیاید و آن را اندازه و نهایت صورت نبندد.

و نمی دانم در آنچه میان من و شیر رفته است خود را جرمی، هرچند در امکان نیاید که دو تن بایک دیگر صحبت دارند، و شب و روز و گاه و بیگاه بیک جا باشند، و در نیک و بد و اندوه و شادی مفاوضت پیوندند چندان که تحرز و تحفظ و خویشتن داری بکار توانند داشت که سهوی نرود. چه هیچ کس از سهو و زلت خالی و معصوم نتواند بود، و هرگاه که بقصد و عمد منسوب نباشد مجال تجاوز اغماض اندران هرچه فراخ تر است. و نیز هیچ مشاطه جمال عفو و احسان مهتران را زشتی جرم و جنایت کهتران نیست. والصد پیرز حسنه الضد

و اگر بر من خطایی خواهد شمرد جز آن نمی شناسم که در رایها جای برای مصلحت او را خلافی کرده ام، مگر آن را بر دلیری و بی حرمتی حمل فرموده است. و هیچ اشارت نبوده است که نه دران منفعتی و ازان فایده ای ظاهر بحاصل آمده است. و با این همه البته بر سر جمع نگفته ام، و دران جانب هیبت او برعایت رسانیده ام، و شرط تعظیم و توقیر هرچه تمامتر بجای آورده. و چگونه توان داشت که نصیحت سبب وحشت و خدمت موجب عداوت گردد؟ دارو سبب درد شد، اینجا چه امید است زایل شدن عارضه و صحت بیمار! و هر که از ناصحان در مشاورت و از طیبیان در معالجت و از فقها در مواضع شبهت به رخصت و غفلت راضی گردد از فواید رای راست و منافع علاج بصواب و میامن مجاهدت در عبادت بازماند.

و اگر این هم نیست ممکن است که سكرات سلطنت و ملال ملوک او را برین باعث می‌باشد. و یکی از سكرات ملک آنست که همیشه خائنان را بجمال رضا آراسته دارد و ناصحان را بوبال سخط ماخوذ. و علما گویند که «در قعر دریا با بند غوطه خوردن و، در مستی لب مار دم بریده مکیدن خطر است، و ازان هایل تر و مخوف تر خدمت و قربت سلاطین و نیز شاید بود که هنر من سبب این کراهیت گشته است، چه اسپ را قوت و تنگ او موجب عنا و رنج گردد، و درخت نیکو بارور را از خوشی میوه شاخها شکسته شود، و جمال دم طاووس او را پراکنده و بال گسسته گذارد

و بال من آمد همه دانش من چو روباه را موی طاووس را پر

*شد ناف معطر سبب کشتن آهو

شد طبع موافق سبب بستن کفتار و هنرمندان بحسد بی هنران در معرض تلف آیند

ان الحسان مظنة للحسد و خصم امائل فرومایگان و اراذل باشند و بحکم انبوهی غلبه کنند، چه دون و سفله بیشتر یافته شود. لئیم را از دیدار کریم و، نادان را از مجالست دانا، و احمق را از مصاحبت زیرک ملالت افزاید.

و بی هنران در تقبیح حال اهل هنر چندان مبالغت نمایند که حرکات و سکانات او را در لباس دناءت بیرون آرند، و در صورت جنایت و کسوت خیانت بمخدوم نمایند، و همان هنر را که او دالت سعادت شمرد مادت شقاوت گردانند. و اگر بدسگالان این قصد بکرده‌اند و قضا آن را موافقت خواهد نمود دشوارتر، که تقدیر آسمانی شیر شرز را اسیر صندوق گرداند و مار گرز را سخره و خردمند دوربین را مدهوش حیران و، احمق غافل را زیر متیظ و شجاع مقتحم را بد دل محترز و جبان خائف را دلیر متهور و توانگر

منعم را درویش ذلیل و فاقه رسیده محتاج را مستظهر متمول.

بخش ۳۱

دمنه گفت: مراتب میان اصحاب مروت و ارباب همت مشترک و متنازع است. هر که نفس شریف دارد خویشتن را از محل وضع بمنزلت رفیع می‌رساند، و هر کرا رای ضعیف و عقل سخیف است از درجت عالی برتبت خامل گراید. و بر رفتن بر درجات شرف بسیار موونتست و فرو آمدن از مراتب عز اندک عوارض، چه سنگ گران را بتحمل مشقت فراوان از زمین بر کتف توان نهاد و بی تجشم زیادت بزمین انداخت. و هر که در کسب بزرگی مرد بلند همت را موافقت نماید معذور است که اذا عظم المطلوب قل المساعد

و ما سزاواریم بدانچه منزلت عالی جویم و بدین خمول و انحطاط راضی نباشیم. کلیله گفت: چیست این رای که اندیشیده‌ای؟ گفت: من می‌خواهم که در این فرصت خویشتن را بر شیر عرضه کنم، که تردد و تحیر بدو راه یافتست، و او را بنصیحت من تفرجی حاصل آید و بدین وسیلت قربتی و جاهی یابم. کلیله گفت: چه می‌دانی که شیر در مقام حیرتست؟ گفت: بخرد و فراست خویش آثار و دلایل آن می‌بینم، که خردمند بمشاهدت ظاهر هیات باطن صفت را بشناسد. کلیله گفت: چگونه قربت و مکانت جوئی نزدیک شیر؟ که تو خدمت ملوک نکرده‌ای و رسوم آن ندانی. دمنه گفت: چون مرد دانا و توانا باشد مباشرت کار بزرگ و حمل بار گران او را رنجور نگرداند، و صاحب همت روشن رای را کسب کم نیاید، و عاقل را تنهایی و غربت زیان ندارد. چو مرد برهنر خویش ایمنی دارد شود پذیره دشمن بجستن پیکار

بخش ۳۲ - حکایت گرگ و زاغ و شغال -

آورده‌اند که زاغی و گرگی و شگالی در خدمت شیری بودند و مسکن ایشان نزدیک شاعری عامر. اشتر بازرگانی در آن حوالی بماند بطلب چراخور در بیشه آمد. چون نزدیک شیر رسید از تواضع و خدمت چاره ندید شیر او را استمالت نمود و از حال او استکشافی کرد و پرسید: عزیمت در مقام و حرکت چیست؟ جواب داد که: آنچه ملک فرماید. شیر گفت: اگر رغبت نمایی در صحبت من مرفه و ایمن بیاش. اشتر شاد شد و دران بیشه بود. و مدتی بران گذشت. روزی شیر در طلب شکاری می‌گشت پیلی مست با او دوچار شد، و میان ایشان جنگ عظیم افتاد و از هر دو جاب مقومت رفت، و شیر مجروح و نالان باز آمد؛ و روزها از شکار بماند. و گرگ و زاغ و شگال بی برگ می‌بودند. شیر اثر آن بدید و گفت: می‌بینید در این نزدیکی صیدی تا من بیرون روم و کار شما ساخته گردانم؟ ایشان در گوشه ای رفتند و با یک دیگر گفت: در مقام این اشتر میان ما چه فایده؟ نه ما را با او الفی و نه ملک را ازو فراغی. شیر را بران باید داشت تا او را بشکند، تا حالی طعمه او فروماند و چیزی بنوک ما رسد. شگال گفت: این نتوان کرد، که شیر او را امان داده ست و در خدمت خویش آورده. و هر که ملک را بر غدر تحریض نماید و نقض عهد را در دل او سبک گرداند یاران و دوستان را در منجیق بلا نهاده باشد و آفت را بکمند سوی خود کشیده. زاغ گفت: آن وثیقت را رخصتی توان اندیشید و شیر را از عهده آن بیرون توان آورد؛ شما جای نگاه دارید تا من باز آیم.

پیش شیر رفت و بیستاد. شیر پرسید که: هیچ بدست شد؟ زاغ گفت: کس را چشم از گرسنگی کار نمی‌کند، لکن وجه دیگر هست، اگر امضای ملک بدان پیوندد همه در خصب و نعمت افتیم. شیر گفت: بگو. زاغ گفت: این اشتر میان ما اجنبی است، و در مقام او ملک را فایده ای صورت نمی‌توان کرد. شیر در خشم شد و گفت: این اشارت از وفا و حریت دور است و با کرم و مروت نزدیکی و مناسبت ندارد. اشتر را امان داده‌ام، بچه تاویل جفا جایز شمرم؟ زاغ گفت: بدین مقدمه وقوف دارم، لکن حکما گویند

که؟ «یک نفس را فدای اهل بیته باید کرد و اهل بیته را فدای قبیله ای و قبیله ای را فدای اهل شهری و اهل شهری را فدای ذات ملک اگر در خطری باشد.» و عهد را هم مخرجی توان یافت چنانکه جانب ملک از وصمت غدر منزه ماند، و حالی ذات او از مشقت فاقه و مخافت بوار مسلم ماند. شیر سر در پیش افگند. زاغ باز رفت و یاران را گفت: لختی تندی و سرکشی کرد، آخر رام شد و بدست آمد. اکنون تدبیر آنست که ما همه بر اشتر فراهم آییم، و ذکر شیر و رنجی که او را رسیده است تازه گردانیم، و گویم «ما در سایه دولت و سامه حشمت این ملک روزگار خرم گذرانیده ایم. امروز که او را این رنج افتاد اگر بهمه نوع خویشتن برو عرضه نکنیم و جان و نفس فدای ذات و فراغ او نگردانیم بکفران نعمت منسوب شویم، و بنزدیک اهل مروت بی قدر و قیمت گردیم. و صواب آنست که جمله پیش او رویم و شکر ایادی او باز رانیم، و مقرر گردانیم که از ما کاری دیگر نیاید، جانها و نفسهای ما فدای ملک است. و هر یک از ما گوید: امروز چاشت ملک از من سازند. و دیگران آن را دفعی کنند و عذری نهند. بدین تودد حقی گزارده شود و ما را زبانی ندارد.»

این فصول با اشتر دراز گردن کشیده بالا بگفتند، و بیچاره را بدمدمه در کوزه فقاع کردند، و با او قرار داده پیش شیر رفتند. و چون از تقریر ثنا و نشر شکر پرداختند زاغ گفت: راحت ما بصحت ذات ملک متعلق است. و اکنون ضرورتی پیش آمده است، و از امروز ملک را از گوشت من سد رمقی حاصل تواند بود، مرا بشکند. دیگران گفتند: در خوردن تو چه فایده از گوشت تو چه سیری؟! شگال هم بر آن نمط فصلی آغاز نهاد. جواب دادند که: گوشت تو بوی ناک و زیان کار است طعمه ملک را نشاید. گرگ هم بر این منوال سخنی بگفت. گفتند که: گوشت تو خنق آرد، قایم مقام زهر هلاهل باشد. اشتر این دم چون شکر بخورد و ملاطفتی نمود. همگان یک کلمه شدند و گفتند: راست می گویی و از سر صدق عقیدت و فرط شفقت عبارت می کنی. یکبارگی در وی افتادند و پاره پاره کردند.

و این مثل بدان آوردم که مکر اصحاب اغراض، خاصه که مطابقت نمایند، بی اثر نباشد.

بخش ۳۴ - حکایت طیطوها -

آورده اند که نوعی است از مرغان آب که آن را طیطوی خوانند، و یک جفت ازان در ساحلی بودند. چون وقت بیضه فراز آمد ماده گفت: در این سخن جای تامل است، اگر دریا در موج آید و بچگان را در برآید آن را چه حیلت توان کرد؟ نر گفت: گمان نبرم که وکیل دریا این دلیری کند و جانب مرا فروگذارند، و اگر بی حرمتی اندیشد انصاف از وی بتوان ستد. ماده گفت: خویشتن شناسی نیکو باشد. بچه قوت و عدت وکیل دریا را بانتقام خود تهدید می کنی؟ از این استبداد در گذر، و برای بیضه جای حصین گزین، چه هر که سخن ناصحان نشنود بدو آن رسد که بباخه رسید. گفت: چگونه؟ گفت:

بخش ۳۵ - حکایت باخه و دو بط -

آورده اند که در آب گیری دو بط و یکی باخه ساکن بودند و میان ایشان بحکم مجاورت دوستی و مصادقت افتاده. ناگاه دست روزگار غدار رخسار حال ایشان بخراشید و سپهر آینه فام صورت مفارقت بدیشان نمود، و در آن آب که مایه حیات ایشان بود نقصان فاحش پیدا آمد. بطان چون آن بدیدند بنزدیک باخه رفتند و گفت: بوداع آمده ایم، پدرود باش ای دوست گرامی و رفیق موافق. باخه از درد فرقت و سوز هجرت بنالید و از اشک بسی در و گهر بارید. و گفت: ای دوستان و یاران، مضرت نقصان آب د رحق من زیادت است که معیشت من بی ازان ممکن نگردد. و اکنون حکم مروت و قضیت کرم عهد آنست که بردن مرا وجهی اندیشید و حیلتی سازید. گفتند: رنج هجران تو ما را بیش است، و هر کجا رویم اگر چه در خصب و نعمت باشیم بی دیدار تو ازان تمتع و لذت نیایم، اما تو اشارت مشفقان و قول ناصحان را سبک داری، و بر آنچه بمصلحت حال و مال تو پیوندد ثبات نکنی. و

اگر خواهی که ترا ببریم شرط آنست که چون ترا برداشتیم و در هوا رفت چندانکه مردمان را چشم بر ما افتد هرچیز گویند راه جدل برندی و البته لب نگشایی. گفت: فرمان بردارم، و آنچه بر شما از روی مروت واجب بود بجای آوردید، و من هم می‌پذیرم که دم طرکم و دل در سنگ شکنم.

بطان چوبی بیاوردند و باخه میان آن بدنندگان بگرفت محکم، و بطان هر دو جانب چوب را بدهان برداشتند و او را می‌بردند. چون باوج هوا رسیدند مردمان را از ایشان شگفت آمد و از چپ و راست بانگ بخاست که «بطان باخه می‌برند.» باخه ساعتی خویشتن نگاه داشت، آخر بی طاقت گشت و گفت: «تا کور شوید. دهان گشاد بود و از بالا- در گشتن. بطان آواز دادند که: بر دوستان نصیحت باشد. نیک خواهان دهند پند و لیک»

نیک بختان بوند پند پذیرباخه گفت: این همه سودا است، چون طبع اجل صفرا تیز کرد و دیوانه وار روی بکسی آورد از زنجیر گسستن فایده حاصل نیاید و هیچ عاقل دل در دفع آن نبندد.

ان المنایا لاتطیش سهامها از مرگ حذر کردن دو وقت روا نیست روزی که قضا باشد و روزی که قضا نیست

بخش ۳۶ - ادامه حکایت طیطوها-

طیطوی نر گفت: شنودم این مثل، ولکن مترس و جای نگاه دار. ماده بیضه بنهاد. و کیل دریا این مفاوضت بشنود، از بزرگ منشی و رعنایی طیطوی در خشم شد و دریا در موج آمد و بچگان ایشان را ببرد. ماده چون آن بدید اضطراب کرد و گفت: من میدانستم که با آب بازی نیست، و تو بنادانی بچگان باد دادی و آتش بر من بیاری، ای خاکسار باری تدبیری اندیش. طیطوی نر جواب داد که: سخن بجهت گوی، و من از عهده قول خویش بیرون می‌آیم و انصاف خود از و کیل دریا می‌ستانم. در حال بنزدیک دیگر مرغان رفت و مقدمان هر صنف را فراهم آورد و حال باز گفت، و در اثنای آن یاد کرد که: اگر همگان دست در دست ندهید و در تدارک این کار پشت در پشت نه ایستد و کیل دریا را جرات افزایش، و هرگاه که این رسم مستمر گشت همگان در سر این غفلت شوید. مرغان جمله بنزدیک سیمرغ رفتند، و صورت واقعه با او بگفتند، و آینه فرا روی او داشتند که اگر در این انتقام جد نمایند بیش شاه مرغان نتواند بود. سیمرغ اهتزاز نمود و قدم بنشاط در کار نهاد. مرغان بمعونت و مظاهرت او قوی دل گشتند و غزیمت بر کین توختن مصمم گردانیدند. و کیل دریا قوت سیمرغ و دیگر مرغان شناخته بود بضرورت، بچگان طیطوی باز داد. و این افسانه بدان آوردم تا بدانی که هیچ دشمن را خوار نشاید داشت. شنبه گفت: در جنگ ابتدا نخواهم کرد اما از صیانت نفس چاره نیست. دمنه گفت: چون بنزدیک او روی علامات شربینی، که راست نشسته باشد و خویشتن را برافراشته و دم بر زمین می‌زند، شنبه گفت: اگر این نشانه دیده شود حقیقت غدر از غبار شبهت بیرون آید.

بخش ۳۷

کلیله گفت: پادشاه بر اطلاق اهل فضل و مروت را بکمال کرامات مخصوص نگرداند، لکن اقبال بر نزدیکان خود فرماید که در خدمت او منازل موروث دارند و بوسایل مقبول متحرم باشند، چون شاخ رز که بر درخت نیکوتر و بارورتر نرود و بدانچه نزدیک تر باشد در آویزد. دمنه گفت: اصحاب سلطان و اسلاف ایشان همیشه این مراتب منظور نداشته اند، بل که بتدریج و ترتیب و جد و جهد آن درجات یافته اند، و من همان می‌جویم و از آن جهت می‌کوشم نسبت از خویش کنم چو گهرنه چو خاکسترم کز آتش زاد و هر که در گاه ملوک را ملازم گردد و، از تحمل رنجهای صعب و تجرع شربتهای بدگوار تجنب ننماید، و تیزی آتش خشم بصفای

آب حلم بنشانند و، شیطان هوارا به افسون خرد در شیشه کند، و حرص فریبده را بر عقل رهنمای استیلا ندهد و، بنای کارها بر کوتاه دستی و رای راست نهد و، حوادث را به رفق و مدارا تلقی نماید مراد هراینه در لباس هرچه نیکوتر او را استقبال کند.

بخش ۳۸ - حکایت بوزنگان -

آورده‌اند که جماعتی از بوزنگان در کوهی بودند، چون شاه سیارگان بافق مغربی خرامید و جمال جهان آرای را بنقاب ظلام بپوشانید سپاه زنگ بغیبت او بر لشکر روم چیره گشت و شبی چون کار عاصی روز محشر درآمد. باد شمال عنان گشاده و رکاب گران کرده بر بوزنگان شیخون آورد. بیچارگان از سرما رنجور شدند. پناهی می‌جستند، ناگاه یراعه ای دیدند در طرفی اگنده، گمان بردند که آتش است، هیزم بران نهادند و می‌دمیدند. برابر ایشان مرغی بود بر درخت بانگ می‌کرد که: آن آتش نیست. البته بدو التفات نمی نمود. در این میان مردی آنجا رسید، مرغ را گفت: رنج مبر که بگفتار تو یار نباشند و تو رنجور گردی، و در تو تقدیم و تهذیب چنین کسان سعی پیوستن همچنانست که کسی شمشیر بر سنگ آزمایش و شکر در زیر آب پنهان کند. مرغ سخن وی نشنود و از درخت فرود آمد تا بوزنگان را حدیث یراعه بهتر معلوم کند، بگرفتند و سرش جدا کردند. و کار تو همین مزاج دارد و هرگز پند نپذیری، و عظت ناصحان در گوش نگذاری. و هراینه در سر این استبداد و اصرار شوی و از این زرق و شعوزه وقتی پشیمان گردی که بیش سود ندارد و زبان خرد در گوش تو خواند که «ترکت الرای بالری.» لختی پشت دست خایی و روی سینه خراشی، چنانکه آن زیرک شریک مغفل کرد و سود نداشت. دمنه گفت: چگونه؟ گفت:

بخش ۳۹ - حکایت دو شریک -

دو شریک بودند یکی دانا و دیگر نادان، و بیازارگانی می‌رفتند. در راه بدره ای زر یافتند، گفتند: سود ناکرده در جهان بسیار است، بدین قناعت باید کرد و بازگشت. چون نزدیک شهر رسیدند خواستند که قسمت کنند، آنکه دعوی زیرکی کردی گفت: چه قسمت کنیم؟ آن قدر که برای خرج بدان حاجت باشد بگیریم، و باقی را باحیاط بجایی بنهیم، و هر یکچندی می‌آییم و بمقدار حاجت می‌بریم. برین قرار دادند و نقدی سره برداشتند و باقی در زیر درختی باتقان بنهادند و در شهر رفتند. دیگر روز آنکه بخرد موسوم و بکیاست منسوب بود بیرون رفت و زر برد: و روزها بران گذشت و مغفل گذشت و مغفل را بسیم حاجت افتاد. بنزدیک شریک آمد و گفت: بیا تا از آن دینه چیزی بگیریم که من محتاجم. هر دو بهم آمدند و زر نیافتند، عجب بردند. زیرک در فریاد و نفیر آمد و دست در گریبان غافل درمانده زد که: زر تو برده ای و کسی دیگر: خبر نداشتست. بیچاره سوگند می‌خورد که: نبرده ام. البته فایده نداشت. تا او را بدر سرای حکم آورد و زر دعوی کرد و قصه باز گفت.

قاضی پرسید که: گواهی یا حجتی داری؟ گفت: درخت که در زیر آن مدفون بوده است گواهی دهد که این خائن بی انصاف برده است و مرا محروم گردانیده. قاضی را از این سخن گفت آمد و پس از مجادله بسیار میعاد معین گشت که دیگر روز قاضی بیرون رود و زیر درخت دعوی بشنود و بگواهی درخت حکم کند. آن مغرور بخانه رفت و پدر را گفت که: کار زر بیک شفقت و ایستادگی تو باز بستست. و من باعتماد تو تعلق بگواهی درخت کرده ام. اگر موافقت نمایی زر ببریم و همچندان دیگر بستانیم. گفت: چیست آنچه بمن راست می‌شود؟ گفت: میان درخت گشاده است چنانکه اگر یک دو کس دران پنهان شود نتوان دید. امشب بیاید رفت و در میان آن بود و، فردا چون قاضی بیاید گواهی چنانکه باید بداد. پیر گفت: ای پسر، بسا حیلتا که بر محتال وبال گردد. و مباد که مکر تو چون مکر غوک باشد. گفت: چگونه؟

گفت:

بخش ۴۰ - حکایت غوک و مار -

غوکی در جوار ماری وطن داشت، هرگاه که بچه کردی مار بخوردی، و او بر پنج پایکی دوستی داشت. بنزدیک او رفت و گفت: ای بذاذر، کار مرا تدبیر کن که مرا خصم قوی و دشمن مستولی پیدا آمده ست، نه با او مقاومت می‌توانم کردن و نه از اینجا تحویل، که موضع خوش و بقعت نزه است، صحن آن مرصع بزمرد و میناو مکدل بیسد و کهربا آب روی آب زمزم و کوثر خاک وی خاک عنبر و کافور شکل وی ناپسوده دست صبا

شبه وی ناسپرده پای دبورپنج پایک گفت: با دشمن غالب توانا جزبمکر دست نتوان یافت، و فلان جای یکی راسوست؛ یکی ماهی چند بگیر و بکش و پیش سوراخ راسو تا جایگاه مار می‌افکن، تا راسو یگان یگان می‌خورد، چون بمار رسید ترا از جور او باز رهاوند. غوک بدین حیلت مار را هلاک کرد. روزی چند بران گذشت. راسو را عادت باز خواست، که خو کردگی بتر از عاشقی است. بار دیگر هم بطلب ماهی بر آن سمت می‌رفت، ماهی نیافت، غوک را با بچگان جمله بخورد.

بخش ۴۱ - ادامه حکایت دو شریک -

این مثل بدان آوردم تا بدانی که بسیار حیلت و کوشش بر خلق وبال گشتست. گفت: ای پدر کوتاه کن و دراز کشی در توقف دار، که این کار اندک موونت بسیار منفعت است. پیر را شره مال و دوستی فرزند در کار آورد، تا جانب دین و مروت مهمل گذاشت، و ارتکاب این محفظور بخلاف شریعت و طریقت جایز شمرد، و بر حسب اشارت پسر رفت. دیگر روز قاضی بیرون رفت و خلق انبوه بنظاره بیستادند. قاضی روی بدرخت آورد و از حال زر پرسید. آوازی شنود که: مغفل برده ست. قاضی متحیر گشت و گرد درخت برآمد، دانست که در میان آن کسی باشد - که بدالت خیانت منزلت کرامت کم توان یافت - بفرمود تا هیزم بسیار فراهم آوردند و در حوالی درخت بنهادند و آتش اندران زد. پیر ساعتی صبر کرد، چون کار بجان رسید زینهار خواست. قاضی فرمود تا او فرو آوردند و استمالت نمود. راستی حال قاضی را معلوم گردانید چنانکه کوتاه دستی و امانت مغفل معلوم گشت و خیانت پسرش از ضمن آن مقرر گشت. و پیر از این جهان فانی بدار نعیم گریخت با درجت شهادت و سعادت مغفرت. و پسرش، پس از آنکه ادب بلیغ دیده بود و شرایط تعریک و تعزیز در باب وی تقدیم افتاده، پدر را، مرده، بر پشت بخانه برد. و مغفل بیرکت راستی و امانت یمن صدق و دیانت زر بستد و باز گشت. و این مثل بدان آوردم تا بدانی که عاقبت مکر نامحمود و خاتمت غدر نامحبوبست.

بخش ۴۲ - بازرگان آهن فروش -

و مثل دوستان با تو چون مثل آن بازرگان است که گفته بود: زمینی که موش آن صد من آهن بخورد چه عجب اگر باز کودکی در قیاس ده من برابید؟ دمنه گفت: چگونه؟ گفت: آورده‌اند که بازرگانی اندک مال بود و می‌خواست که سفری رود. صد من آهن داشت، در خانه دوستی بر وجه امانت بنهاد و برفت. چون باز آمد امین، ودیعت فروخته بود و بها خرج کرده. بازرگان روزی بطلب آهن بنزدیک او رفت. مرد گفت: آهن در پیغوله خانه بنهاده بودم و دران احتیاطی نکرده، تا من واقف شدم موش آن را تمام خورده بود. بازرگان گفت: آری، موش آهن را نیک دوست دارد و دندان او بر خائیدن آن قادر باشد. امین راست کار شاد گشت، یعنی «بازرگان نرم شد و دل از آن برداشت.» گفت: امروز مهمان من باش. گفت: فردا باز آیم. بیرون رفت و پسری را ازان او ببرد. چون بطلبیدند و ندا در شهر افتاد بازرگان گفت: من بازی را دیدم کودکی را می‌برد. امین فریاد برآورد که: محال چرا می‌گویی؟ باز کودک را چگونه برگیرد؟ بازرگان بخندید و گفت: دل تنگ چرا می‌کنی؟ در شهری که موش آن صد من آهن بتواند خورد

آخر باز کودکی را هم برتواند داشت. امین دانست که حال چیست، گفت: آهن موش نخورد، من دارم، پسر بازده و آهن بستان. و این مثل بدن آوردم تا بدانی که چون ملک این کردی دیگران را در تو امید وفاداری و طمع حق‌گزاری نماند. و هیچیز ضایع‌تر از دوستی کسی نیست که در میدان کرم پیاده و در لافگه وفا سرافکننده باشد، و همچنان نیکوی کردن بجای کسی که در مذهب خود اهمال حق و نسیان شکر حایز شمرد؛ و پند دادن آن را که نه در گوش گذارد و نه در دل جای دهد؛ و سرگفتن با کسی که غمازی سخره بیان و پیشه بنان او باشد.

بخش ۴۴ - سرانجام دمنه -

و مرا چون افتاب روشن است که از ظلمت بدکرداری و غدر تو پرهیز می‌باید کرد. که صحبت اشرار مایه شقاوت است و مخالفت اخیر کیمیای سعادت. و مثل آن چون باد سحری است که اگر بر ریاحین بزد نسیم آن بدماغ برساند، و اگر بر پارگین گذرد بوی آن حکایت کند. و می‌توان شناخت که این سخن بر تو گران می‌آید. و سخن حق تلخ باشد و اثر آن در مسامح مستبدان ناخوش. چون مفاوضت ایشان بدین کلمت رسید شیر از گاو فارغ شده بود و کار او تمام برداخته. و چندانکه او را افکنده دید و در خون غلتیده، و فوراً خشم تسکینی یافت، تاملی کرد و با خود گفت: دریغ شترزه با چندان عقل و کیاست و رای و هنر. نمی‌دانم که در این کار مصیب بودم و در آنچه ازو رسانیدند حق راستی و امانت گزارند یا طریق خائنان بی‌باک سپردند. من باری خود را مصیبت زده کردم و توجع و تحسر سود نخواهد داشت.

چون آثار پشیمانی در وی ظاهر گشت و دلایل آن واضح و بی‌شبهت شد و دمنه آن بدید سخن کلیله قطع کرد و پیش رفت. گفت: موجب فکرت چیست؟ وقتی ازین خرم تر و روزی ازین مبارک تر چگونه تواند بود؟ ملک در مقام پیروزی و نصرت خرامان و دشمن در خوابگاه ناکامی و مذلت غلطان، صبح ظفرت تیغ برآورده، روز عداوت بشام رسانیده. شیر گفت: هرگاه که از صحبت و خدمت و دانش و کفایت شترزه یاد کنم رقت و شفقت بر من غالب و حسرت و ضجرت مستولی گردد، و الحق پشت و پناه سپاه و روی بازار اتباع من بود، در دیده دشمنان خار و بر روی دوستان خال. دمنه گفت: ملک را بر آن کافر نعمت غدار جای ترحم نیست، و بدین ظفرتی که روی نمود و نصرتی که دست داد شادمانگی و ارتیاح و مسرت و اعتداد افزایش، و آن را از فلاید روزگار و مفاخر و مآثر شمرد، که روزنامه اقبال بدین معانی آراسته شود و کارنامه سعادت بامثال آن مطرز گردد. در خرد نخورد بر کسی بخشودن که بجان بر وی ایمن نتوان بود. و خصم ملک را هیچ زندن چون گور و هیچ تازیانه چون شمشیر نیست. و پادشاهان خردمند بسیار کس را که با ایشان الف بیشتر ندارند برای هنر و اخلاص چنانکه داروهای زفت و ناخوش برای فایده و منفعت، نه بآرزو و شهوت، خوش بخورند، و انگشت که زینت دست است و آلت قبض و بسط، اگر مار بران بگزد، برای بقای باقی جثه آن را ببرند، و مشقت مابینت آن را عین راحت شمرند.

شیر حالی بدین سخن اندکی بیارامید، اما روزگار انصاف گاو بستد و دمنه را رسوا و فضیحت گردانید، و زور و افترا و زرق و افتعال او شیر را معلوم گشت، و بقصاص گاو بزاریان زارش بکشت، چه نهال کردار و تخم گفتار چنانکه پرورده و کاشته شود شمرد و ربیع رسد. من یزرع الشوک لایحصد به عنبا

و عواقب مکر و غدر همیشه نامحمود بوده ست و خواتم بدسگالی و کید نامبارک. و هر که دران قدمی گزارد و بدان دستی دراز کند آخر رنج آن بروی او رسد و پشت او بزمین آرد. و البغی یصرع اهله
و الظلم مرتعه وخیم

بخش ۴۵

کلیله گفت: انگار که به ملک نزدیک شدی بچه وسیلت منظور گردی و بکدام دالت منزلت رسی؟ گفت: اگر قربتی یابم و اخلاق او را بشناسم خدمت او را به اخلاص عقیدت پیش گیرم و همت بر متابعت رای و هوای او مقصور گردانم و از تقبیح احوال و افعال وی بپرهیزم، و چون کاری آغاز کند که بصواب نزدیک و بصلاح ملک مقرون باشد آن را در چشم و دل وی آراسته گردانم و در تقریر فواید و منافع آن مبالغت نمایم تا شادی او بمتانت رای و رزانت عقل خویش بیفزاید، و اگر در کاری خوض کند که عاقبت وخیم و خاتمت مکروه دارد و شر و مضرت و فساد و معرفت آن بملک او باز گردد پس از تامل و تدبیر برفق هرچه تمامتر و عبارت هرچه نرم تر و تواضعی در ادای آن هرچه شامل تر غور و غایله آن با او بگویم و از وخامت عاقبت آن او را بیگهانم، چنانکه از دیگر خدمتگاران امثال آن نبیند. چه مرد خردمند چرب زبان اگر خواهد حقی را در لباس باطل بیرون آرد و باطلی را در معرض حق فرا نماید.

باطلی گر حق کنم عالم مرا گردد مقور حقی باطل کنم منکر نگرود کس مرا
و نقاش چابک قلم صورتها پردازد که در نظر انگیخته نماید و مسطح باشد، و مسطح نماید و انگیخته باشد نقاش چیره دست است
آن ناخدای ترس

عنقا ندیده صورت عنقا کندهمییو هرگاه که ملک هنرهای من بدید برنواخت من حرطص تر ازان گردد که من بر خدمت او. کلیله
گفت: اگر رای تو بر این کار مقرر است و عزیمت در امضای ان مصممباری نیک بر حذر باید بود که بزرگ خطری است. و حکما
گویند بر سه کار اقدام ننماید مگر نادان: صحبت سلطان، و چشیدن زهر بگمان و، سر گفتن با زنان. و علما پادشاه را بکوه بلند
تشبیه کنند که درو انواع ثمار و اصناف معادن باشد لکن مسکن شیر و مار و دیگر موزیات که بر رفتن در وی دشوار است و مقام
کردن میان آن طایفه مخوف. دمنه گفت: راست چنین است، لکن هر که از خطر بپرهیزد خطیر نگرود
از خطر خیزد خطر، زیرا که سوده ده چهلربنبد گر بترسد از خطر بازارگان
و در سه کار خوض نتوان کرد مگر برفعت همت و قوت طبع: عمل سلطان و، بازارگانی دریا و، مغالبت دشمن. و علما گویند مقام
صاحب مروت بدو موضع ستوده است: در خدمت پادشاه کامران مکرم، یا در میان زهاد قانع محترم.

بخش ۴۶

کلیله گفت: ایزد تعالی خیر و خیرت و صلاح و سلامت بدین عزیمت، هر چند من مخالف آنم، مقرون گرداناد. دمنه برفت و بر شیر
سلام گفت. از نزدیکان خود پرسید که این کیست. جواب دادند که فلان پسر فلان. گفت: آری پدرش را شناختم. پس او را
بخواند و گفت: کجا می باشی؟ گفت: بر درگاه ملک مقیم شده ام و آن را قبله حاجت و مقصد امید ساخته و منتظر می باشم که
کاری افتد و من آن را به رای و خرد کفایت کنم. چه بر درگاه ملوک مهمات حادث گردد که بزیردستان در کفایت آن حاجت
باشد

کاندر این ملک چو طاووس بکار است مگسو هیچ خدمتگار اگر چه فرومایه باشد از دفع مضرتی و جر منفعتی خالی نماند، و آن
چوب خشک که براه افنگنده اند آخر بکار آید، خلالی کنند تا گوش خارند، حیوانی که درو نفع و ضرر و ازو خیر و شر باشد
چگونه بی انتفاع شاید گذاشت؟ که

گر دسته گل نیاید از ما هم هیزم دیگ را بشائیم

باب الاسد و ابن آوی

بخش ۱ - باب شیر و شغال -

رای گفت: شنودم مثل دشمن آزرده که دل بر استمالت او نیارامد، اگر چه در ملاطفت مبالغت نماید و در تودد تنوق واجب دارد. اکنون باز گوید داستان ملوک در آنچه میان ایشان و نزدیکان حادث گردد، پس از تقدیم جفا و عقوبت و ظهور جرم و خیانت مراجعت صورت بندد و تازه گردانیدن اعتماد بحزم نزدیک باشد؟ برهنم جواب داد که: اگر پادشاهان در عفو و اغماض بسته گردانند، و از هر که اندک خیانتی بینند یا در باب وی بکراهیت مثال دهند بیش بر وی اعتماد نفرمایند، کارها مهمل شود و ایشان از لذت عفو و منت بی نصیب مانند؛ و مامون می گوید: رضی الله عنه اهل الجرایم لذتی فی العفو لارتکبوها.

و جمال حال و کمال کار مرد را نه هیچ پیرایه از عفو زیاتر است و نه هیچ دلیل از اغماض و تجاوز روشن تر. و پسندیده تر سیرتی ملوک را آنست که حکم خویش در حوادث عقل کل را سازند، و در هیچ وقت اخلاق خود را از لطفی بی ضعف و عنفی خالی نگذارند، تا کارها میان خوف و رجا روان باشد. نه مخلصان نومید شوند و نه عاصیان دلیر گردند. یکی از مشایخ طریقت را پرسیدند که: و الکاظمین الغیظ و العافین عن الناس را معنی بگوی. پیر رحمه الله علیه جواب داد که واضح آیت در شریعت مستوفی بیاوردهاند و بران مزید نیست، اما پیران طریقت رضوان الله علیهم چنین گفته‌اند که: خشم فرو خوردن آنستکه ه در عقوبت مبالغت نرود، و ببايد دانست که ایزد تعالی بندگان خویش را مکارم اخلاق آموخته است و بر عادات ستوده تحریض کرده، و هر کرا سعادت اصلی و عنایت ازلی یار و معین بود قبله دل و کعبه جان وی احکام قرآن عظیم باشد.

و هرگاه که در این مقامات تاملی بسزا رفت و فضایل عفو و احسان مقرر گشت همت بر ملازمت آن سیرت مقصور شود و وجه صلاح و طریق صواب دران مشتبه نگردد و پوشیده نیست که آدمی از سهو و غفلت و جرم و زلت کم معصوم تواند بود، و اگر درمقابله این معانی و تدارک این ابواب غلو جایز شمرده شود مضرت آن مهمات سرایت کند. در جمله باید که اندازه اخلاص و مناصحت و هنر و کفایت آن کس که در معرض تهمتی افتاد نیکو بشناسد، اگر در مصالح بدو استعانتی تواند کرد و از رای و امانت او دفع مهمی تواند کرد و در تازه گردانیدن اعتماد بر وی مبادرت نماید و آن را از ریب و عیب خالی پندارد. و قوت دل او از وجه استمالت و تالف بقرار معهود باز رساند و این حدیث را امام سازد که اقیلوا ذوی الهیئات عثرا تهم. چه ضبط ممالک بی وزرا و معینان در امکان نیاید و انتفاع از بندگان آنگاه میسر گردد که ذات ایشان بخرد و عفاف و هنر و صلاح آراسته باشد و ضمیر بحق گزاری، و نصیحت و هواخواهی و مودت پیراسته.

و نیز مهمات ملک را نهایت نیست و حاجت ملوک بکافیان ناصح که استحقاق محرمیت اسرار و استقلال تمشیت اعمال دارند همه مقرر است، و کسانی که بسداد و امانت و تقوی و دیانت متحزم‌اند اندک اندک و طریق راست در اینمعنی معرفت محاسن و مقابح اتباع است و وقوف بر آنچه از هر یک چه کار آید و کدام مهم را شاید، و چون پادشاه به اتقان و بصیرت معلوم رای خویش گردانید باید که هریک را فراخور هنر و اهلیت بر اندازه رای و شجاعت و بمقدار عقل و کفایت کاری می‌فرماید، و اگر در مقابله هنرهای کسی عیبی یافته شود ازان هم غافل نباشد، که هیچ مخلوقی بی عیب نتواند بود. و پس از تفهیم این معانی و شناخت این دقائق بر پادشاه فرض است که تفحص عمال و تتبع احوال و اشغال که بکفایت ایشان تفویض فرموده باشد، بجای می‌آرد. و از نقیر و قطمیر احوال هیچیز بر وی پوشیده نگردد، تا اگر مخلصان را توفیق مساعدت کند و خدمتی کنند، و یا خائنان را فرصتی افتد و اهمال نمایند، هر دو می‌داند و ثمرت کردار مخلصان هرچه مهناتر ارزانی می‌دارد، و جانیان را بقدر گناه تنبیه واجب می‌بیند؛ چه اگر یکی از این دو طرف بی رعایت گردد مصلحان کاهل و آسان گیر و مفسدان دلیر و بی باک شوند، و کارها پیچیده و اعمال و اشغال مختل و مهمل ماند، و تلافی آن دشوار دست. و داستان شیر و شگال لایق این تشبیب است. رای چگونه است آن؟

گفت:

مادر شیر چون بدانت که صدق شگال از غبار شبهت بیرون آمد و حجاب ریبت از جمال اخلاص برداشته شد شیر را گفت: این جماعت را امانی داده شد و رجوع ازان ممکن نیست. لکن در این واقعه او را تجربتی افتاد بزرگ، بدان عبرت گیرد و بدگمانی بطایفه ای که بیدگفت ناصحان و تفتیح حال ایشان تقرب می کنند مضاعف گرداند، و از هیچ خائن سماع سعایتی جایز نشمرد مگر آن را برهانی بیند که دران از تردد استغنا افتد؛ و بی خطر شناسد ترهات اصحاب اغراض که در نزدیکان و محارم گویند اگر چه موجز و مختصر باشد، که آن بتدریج مایه گیرد و بجایی رسد که تدارک صورت نبندد. از نیل و فرات و دجله جویی زاید پس موج زند که پیل را بر باید و گیاه تر چون فراهم می آرند ازان رسنها می تابند که پیل آن را نمی تواند گسست و از پاره کردن آن عاجز می آید. در جمله خرد و بزرگ آن را که رسانند تاویل باید طلبد و گرد رخصت و دفع گشت.

*و از تقریب هشت کس حذر واجب است: اول آنکه نعمت منعمان را سبک دارد و کفران آن سبک دست دهد. و دوم آنکه بی موجبی در خشم شود. سوم آنکه بعمر دراز مغرور باشد و خود را از رعایت حقوق بی نیاز پندارد. چهارم آنکه راه طیعت و غدر پیش او گشاده و سهل نماید. و پنجم آنکه بنای کارهای خود بر عداوت نهد و نه بر راستی و دیانت. و ششم آنکه در ابواب سهو رشته با خویشان فراخ گیرد و قبله دل هوا را سازد. و هفتم آنکه بی سببی در مردمان بدگمان گردد و بی دلیل روشن اهل ثقت را متهم گرداند. هشتم آنکه بقلت حیا مذکور باشد و بشوخی و وقاحت مشهور. و برهشت کس اقبال فرمودن فرض است: اول آنکه شکر احسان لازم شمرد. و دوم آنکه عقده عهد او بحوادث روزگار وهنی نپذیرد. و سوم آنکه تعظیم ارباب تربیت و مکرمات واجب بیند. و چهارم آنکه از غدر و فجور بپرهیزد. پنجم آنکه در حال خشم بر خویشان قادر باشد. ششم آنکه بهنگام طمع سخاوت ورزد. هفتم آنکه به اذیال شرم و صلاح تمسک نماید. هشتم آنکه از مجالست اهل فسق و فحش پهلو تهی کند.

بخش ۳

و چون شیر موقع اهتمام مادر و شفقت او در تلافی این حادثه بدید شکر و عذر بسیار وی را لازم شناخت و گفت: ببرکات و میامن هدایت تو راه تاریک مانده روشن شد و کار دشوار بوده آسان گشت، و به براءت ساحت امینی واقف و کاردانی کافی علم افتاد و بی گناهی صادق از تهمت بیرون آمد. پس ثقت او بامانت شگال بیفروزد و زیادت اکرام و تربیت و معذرت و ملاطفت ارزانی داشت، و شگال را پیش خواند و گفت: این تهمت را موجب مزید ثقت و مزیت اعتماد باید پنداشت و تیمار کارها که بتو مفوض بوده ست برقرار معهود می داشت. شگال گفت: این چنین راست نیاید. ملک سوابق عهود را فرو گذاشت و محال دشمنان را در ضمیر، مجال تمکن داد.

آنی که ز دل وفا برانداخته ای، با دشمن من تمام در ساخته ای؛

دل را ز وفا چرا برداشته ای؟ ما نا که مرا هنوز نشناخته ای!

شیر گفت: از این معانی هیچ پیش خاطر نشاید آورد که نه در طاعت و مناصحت تو تقصیری بود و نه در عنایت و تربیت ما. قوی دل باش و روی بخدمت آر.

بخش ۴

شگال جواب داد که: هر روز مرا سری و دستاری نیست

این کورت خلاص یافتم، اما جهان از حاسد و بدگوی پاک نتوان کرد، و تا اقبال ملک بر من باقی است حسد یاران برقرار باشد. و بدین استماع که ملک سخن ساعیان را فرمود ملک را سهل الماخذ شمرند و هر روز تضریبی تازه رسانند و هر ساعت ریبتی نو در میان آرند. و هر ملک که چربک ساعی فتنه انگیز را در گوش جای داد و بزرق و شعوزه نام التفات نمود خدمت او جان بازی

باشد و ازان احتراز نمودن فریضه گردد. و مثلی مشهور است که «خل سیل من وهی سقاوه»

و یک سخن بخواهم گفت اگر رای ملک استماع آن صواب بیند که: سزاوارتر کس بقبول حجت و سماع مظلمت ملوک و حکام‌اند. و ملک اگر در این حادثه بر من رحمت فرمود و اعتمادی تازه گردانید از وجه تفضلی بود که آن را نعمتی و صنیعتی توان خواند، اما بدین تعجیل که رفت من در مکارم او بدگمان گشتم و از عواطف ملکانه نومید شد، چه سوابق تربیت خویش و سوائف خدمت مرا بیهوده در معرض تضییع و حیز ابطال آورد بتهمتی حقیر، که اگر ثابت شدی هم خطری نداشت. و مخدوم چنان باید که بسطت دل او چون دریا بی نهایت و مرکز حلم او چون کوه باثبات باشد، نه سعایت این را در موج تواند آورد نه فورت خشم آن در حرکت.

بخش ۵

شیر گفت: سخن تو نیکو و آراسته است، لکن بقوت و درشت. جواب داد که: دل ملک در امضای باطل قوی تر، و درشت تر از سخن منست در تقریر حق، و چون تزویر و بهتان سبک استماع افتاد واجب کند که شنودن صدق و صواب گران نیاید، و زینهار تا این حدیث را بر دلیری و بی حرمتی فرموده نیاید، که دو مصلحت ظاهر را متضمن است: یکی آنکه مظلومان را بقصاص، خرسندی حاصل آید و ضمائر ایشان از غل و استزادت پاک شود، و چنان نیکوتر که آنچه در دل من است ظاهر کنم تا حضور و غیبت من ملک را یکسان گردد، و چیزی باقی نماند که سبب عداوت و موجب غصه تواند بود؛ و دیگر آنکه خواستم که حاکم این حادثه عقل رهنمای و عدل جهان آرای ملک باشد؛ و امضای حکم پس از شنودن سخن متظلم نیکوتر آید. شیر گفت: همچنین است، لاجرم تثبت در کار تو بجای آوردیم و در استخلاص تو از این غرقاب عنایت فرمود. جواب گفت: اگر مخرج به رای و رافت ملک اتفاق افتاد تعجیل بکشتن هم بفرمان او بود. شیر فرمود که: تو ندانی که طلب مخلص از ورطه هلاک اگر چه قصدی رفته باشد شایع تر احسانی و فاضل تر امتنانی است؟ شگال گفت: همچنین است، و من بعمراهی دراز شکر کرامات و عواطف نتوانم گزارد، و این عفو و رحمت پس از وعده انکار و عقوبت بر همه نعمتها راجح است.

و پیش ازین ملک را مخلص و مطیع و یک دل و ناصح بودم و جان و بینایی فدای رضای او می‌داشتم. چون دست بکردم آنچه فرمودی تو

چون دیده بدیدم آنچه بنمودی تو آنچه می‌گویم نه از برای آن می‌گویم تا بر رای ملک در حادثه خویش خطایی ثابت کنم یا عیبی و وصمتی بجانب او منسوب گردانم، اما حسد جاهلان در حق ارباب هنر و کفایت رسمی مالوف و عادت مستمر است و بسته گردانیدن آن طریق متعذر،

لکن از اینها چه فایده؟ بیچارگان یاران گیرند و مذلتها کشند و مکرها اندیشند و مخدوم را مدهانت کنند و در تخریب ولایت و ناحیت کوشند و بعشوه جهانی را مستظهر گردانند و همه جوانب را بوعدهای دروغ بدست آرند و حاصل جز حسرت و ندامت نباشد. چه همیشه حق منصور بوده است و باطل مقهور، و ایزد تعالی خاتمت محمود و عاقبت مرضی و اصحاب صلاح و دیانت و ارباب سداد و امانت را ارزانی داشته است و یابی الله الا ان یتم نوره و لو کره الکافرون. و با این همه می‌ترسم که عیاذالله خصمان میان من و ملک مجال مداخلت دیگر یابند و الا بودیم ترا بنده همینم ترا

بخش ۶

شیر پرسید که: کدام موضع است که ازان مدخل توان؟ گفت: گویند «در دل بنده تو وحشتی حادث شده است بدانچه در حق او فرمودی و امروز مستزید و آزرده ست»، و این جایگاه بدگمانی است خاصه ملک را در باب کسانی که عقوبت و جفا دیده باشند

یا از منزلت خویش بیفتاده یا بعزلی مبتلا گشته یا خصمی را که در رتبت کم از او بوده باشد برو تقدیمی افتاده، هر چند این خود هرگز نتواند بود، و بر خردمند پوشیده نماند که پس چنین حوادث اعتقادات از جانبین صافی تر گردد، چه اگر در ضمیر مخدوم بسبب تقصیری و اهمالی که از جهت خدمتگار رسانند کراهیتی باشد چون خشم خود براند و تعریکی فراخور حال آن کس بفرماید لاشک اثر آن زایل شود و اندک و بسیار چیزی باقی نماند، و مغمز تمویهات قاصدان هم بشناسد و بیش میل بترهات اصحاب اغواض ننماید و فرط اخلاص و مناصحت و کمال هنر و کفایت این کس بهتر مقرر گردد، که تابنده ای کافی مخلص نباشد در معرض حسد و عداوت نیفتد و یاران در حق او بتزویر نگریند. و راست گفته‌اند که: دارنده مباش وز بلاها رستی.

و اگر در دل خدمتگار خوفی و هراسی باشد چون مالش یافت هم ایمن گردد و از انتظار بلا فارغ آید. و استزادت چاکر از سه روی بیرون نتوان بود: جاهی که دارد باهمال مخدوم نقصانی پذیرد، یا خصمان بر وی بیرون آیند، یا نعمتی که الفغده باشد از دست بشود. و هرگاه رضای مخدوم حاصل آورد اعتماد پادشاه بر وی تازه ماند و خصم بمالد و مال کسب کند، که جز جان همه چیز را عوض ممکن است. خاصه در خدمت ملوک و اعیان روزگار، و چون این معانی را تدارک بود آزار از چه وجه باقی تواند بود؟ و قدر این نعمتها اول و آخر که بهم پیوندد کسانی توانند شناخت که بصلاح اسلاف مذکور باشند و بنزاهت جانب و عفت ذات مشهور. و با این همه امید دارم که ملک معذور فرمایند و بار دیگر در دام آفت نکشد، و بگذارد تا در این بیابان ایمن و مرفه می‌گردم. شیر گفت: این فصل معلوم شد، الحق آراسته و معقول بود، دل قوی دار و بر سر خدمت خویش باش، که تو از آن بندگان نیستی که چنین تهمتها را در حق مجال تواند بود؛ اگر چیزی رسانند آن را قبولی و رواجی صورت نیندد. ما ترا شناخته ایم و بحقیقت بدانسته که در جفا صبور باشی و در نعمت شاکر، و این هر دوسیرت را در احکام خرد و شرایع اخلاص فرضی متعین شمردی، و عدول نمودن ازان در مذهب عبودیت و دین حفاظ و فتوت محظور مطلق دانی، و هرچه بخلاف مروت و دیانت و سداد و امانت باشد آنرا مستنکر و محال و مستبدع و باطل شناسی. بی موجبی خویشتن را هراسان مدار و متفکر مباش و بعنایت و رعایت مائقت افزای، که ظن ما در راستی و امانت تو امرز بتحقیق پیوست و گمان که در خرد و حصافت تو می‌داشتیم پس از این حادثه بیقین کشید، و بهیچ وجه از وجوه بیش سخن خصم را مجال و محل استماع نخواهد بود، و هر رنگ که آمیزند بر قصد صریح حمل خواهد افتاد.

در جمله، دل او گرم کرد و بر سرکار فرستاد و هرروز در اکرام او می‌افزود، و به وفور صلاح و سداد او واثق تر می‌گشت. اینست داستان ملوک در آنچه میان ایشان و اتباع حادث شود پس از اظهار سخط و کراهیت. و برعاقب مشتبه نگردد که غرض از وضع این حکایات و مراد از بیان و ایراد این مثال چه بوده ست، و هر که بتایید آسمانی مخصوص باشد و بسعادت این سری مقید گشته همت بر تفهیم این اشارات مقصور گرداند و نهمت بر استشفاف رموز علما مصروف.

والله اعلم و هو الهادی الی سواء السبیل.

بخش ۷

آورده‌اند که در زمین هند شگالی بود روی از دنیا بگردانیده و در میان امثال خویش می‌بود. اما از خوردن گوشت و ریختن خون و ایذای جانوران تحرز نمودی. یاران بروی مخاصمت بر دست گرفتند و گفتند: بدین سیرت تو راضی نیستیم و را ترا درین مخطی می‌دانیم، چون از صحبت یک دیگر نمی‌نماییم در عادت و سیرت هم موافقت توقع کنی، و نیز عمر در زحیر گذاشتن را فایده ای صورت نمی‌توان کرد. چنانکه آید روزی بپایان می‌باید رسانید و نصیب خود از لذت دنیا می‌برداشت. و لاتنس نصیبک من الدنیا.

و بحقیقت بیاید شناخت که دی را باز نتوان آورد و ثقت بدریافتن فردا مستحکم نیست. در نسبه آن جهان کجا بندد دل آن را که بنقد اینجهانش تویی؟ شگال جواب داد که: ای دوستان و برادران، از این ترهات در گذرید، و چون می‌دانید که دی

گذشت و فردا در نمی توان یافت از امروز چیزی ذخیره کنید که توشه راه را شاید، که این دنیای فریبنده سراسر عیب است، هنر همین دارد که مزرعت آخرت است، در وی تخمی می توان افکند که ریع آن در عقبی مهناتر می باشد. نهمت باحراز ثنوبات و امضای خیرات مصروف دارید، و بر مساعدت عالم غدار تکیه مکنید، و دل در بقای ابد بندید، و از ثمره تن درستی و زندگانی و جوانی خویش بی نصیب م باشید. که لذات دنیا چون روشنایی برق و تاریکی ابر بی ثبات و دوام است. در جمله، دل بر کلیه عنا وقف کردن و تن در سرای فنا سیل داشتن از علو همت و کمال حصافت دور افتد. و عاقل از نعیم اینجهانی جز نام نیکو و ذکر باقی نطلبد. زیرا که خوشی و راحت و کامرانی و نعمت آن روی بزوال و انتقال دارد.

اگر سعادت دو جهانی می خواهید این سخن در گوش گذارید و از برای طعمه خویش که حلاوت آن تا حلق است ابطال جانوری روا مدارید و بدانچه بی ایذا بدست آید قانع باشید، چه آن قدر که بقای جثه و قوام نفس بدان متعلق است هرگز فرونماند. این مواعظ را بسمع خرد استماع نمایید و از من در آنچه مردود عقل است موافقت مطلبید، که صحبت من با شما سبب وبال نیست، اما موافقت در اعمال ناستوده موجب عذاب گردد، چه دل و دست آلت گناهست، یکی مرکز فکرت ناشایست و دیگر منبع کردار ناپسندیده، و اگر موضعی را در نیکی و بدی این اثر تواند بود هر که در مسجد کسی را بکشتی بزه کار نبود، و آنکه در مصاف یک تن را زنده گذارد بزه کار شدی. و من نیز در صحبت شما ام و بدل از شما گریزان. یاران او را معذور داشتند و قدم او بر بساط ورع و صلاح هرچه ثابت تر شد و ذکر آن در آفاق سایر گشت و بمدت و مجاهدت در تقوی و دیانت، منزلتی یافت که مطمح هیچ همت بدان نتواند رسید.

بخش ۸

و در آن حالی مرغزاری بود که ماه رنگ آمیز از جمال صحن او نقش بندی آموختی و زهره مشک بیز از نسیم اوج او استمداد گرفتی. نموده تیره و منسوخ با هوا و فضاش صفای چرخ اثیر و صفات باغ ارم و در وی سباع و وحوش بسیار، و ملک ایشان شیری که همه در طاعت و متابعت او بودندی و در پناه حشمت و حریم سیادت او روزگار گذاشتندی. چندانکه صورت حال این شگال بشنود او را بخواند و بدید و بهر نوع بیازمود، و پس بچند روز با وی خلوت فرمود و گفت: ملک ما بسطی دارد و اعمال و مهمات بسیار است، و بناصحان و معینان محتاج باشیم، و بسمع ما رسانیده اند که تو در زهد و عفت منزلتی یافته ای، و چون ترا بدیدیم نظر بر خبر راجح آمد و سماع از عیان قاصر. فلما التقینا صغر الخبر الخبر و اکنون بر تو اعتماد می خواهیم فرمود تا درجه تو بدانافراشته گردد و در زمره خواص و نزدیکان ما آیی. شگال جواب داد که: ملوک سزاوارند بدانچه برای کفایت مهمات انصار و اعوان شایسته گزینند، و با این همه بر ایشان واجب است که هیچ کس را بر قبول عملی اکراه نمایند، که چون کاری بجبر در گردن کسی کرده شود او را ضبط آن میسر نگردد و از عهده لوازم مناصحت بواجبی بیرون نتواند آمد. و زندگانی ملک دراز باد، من عمل سلطان را کارهم و بران وقوفی و دران تجربتی ندارم، و تو پادشاه محتشمی و در خدمت تو وحوش و سباع بسیارند، که هم قوت و کفایت دارند و هم حرص و شره اعمال اینجهانی. اگر در باب ایشان اصطناعی فرمایی دل تو فارغ گرداند، و بمنال و اصابت که از اشغال یابند شادمان و مستظهر شوند.

بخش ۹

شیر گفت: در این مدافعت چه فایده؟ که البته ترا معاف نخواهیم فرمود. شگال گفت: کار سلطان بابت دو کس باشد: یکی مکاری مقتحم که غرض خویش به اقتحام حاصل کند و بمکر و شعوزه مسلم ماند، و دیگر غافل ضعیف که برخواری کشیدن خو دارد و بهیچ تاویل منظور و محترم و مطاع و مکرم نگردد. که در معرض حسد و عداوت افتد. و باید دانست که عاقل همیشه محروم باشد

و محسود. و من از اطن هر دو طبقه نیستم، نه آزی غالب است که خیانت کنم. و نه طبع خسیس که مذلت کشم. و هر که بنیاد خدمت سلطان بنصیحت و امانت و عفت و دیانت موکد گرداند و اطراف آن را از ریا و سمعه و ریب و خیانت مصون و منزله دارد کار او را استقامتی صورت نیندد و مدت عمل او را دوامی و ثباتی ممکن نگردد. هم دوستان سپر معادات و مناقشت در روی کشند و هم دشمنان از جان او نشانه تیر بلا سازند: دوستان از روی حسد در منزلت، مخاصمت اندیشند، و دشمنان از جهت یکدلی و مناصحت مناقشت کنند، و هر گاه که مطابقت دوستان و دشمنان بهم پیوست و جماع بر عداوت او منعقد گشت البته ایمن نتواند زیست، و اگر چه پای بر فرق کیوان نهاده ست جان بسلامت نبرد. و خائن باری از جانب دشمنان پادشاه فارغ باشد، اگر چه از دوستان بترسد.

بخش ۱۰

شیر فرمود که: قصد نزدیکان ما این محل ندارد چون رضای ما ترا حاصل آمد، خود را به وهم بیمار مکن که حسن رای ما رد کید و بدسگالی دشمنان را تمام است بیک تعریک راه مکاید ایشان را بسته گردانیم و ترا بنهایت همت و غایت امنیت برسانیم. شگال گفت: اگر غرض ملک از این تربیت و تقویت احسانی است که در باب من می‌فرماید بعاطفت و رحمت و انصاف و معدلت آن لایق تر که بگذارد تا در این صحرا ایمن و بی غم می‌گردم، و از نعیم دنیا بآب و گیاه قانع شوم، و از معادات و محاسدت جملگی اهل عالم فارغ. و مقرر است که عمر اندک در امن و راحت و فراغ و دعت بهتر که بسیار در خوف و خشیت. شیر گفت: این فصل معلوم گشت. ترا ترس از ضمیر و هراس از دل بیرون می‌باید کرد، که هراینه بما نزدیک خواهی گشت. شگال گفت: اگر حال بر این جملت است مرا امانی باید داد که چون یاران قصدی پیوندند، زبردستان بامید منزلت من و زبردستان از بیم منزلت خویش، باغرای ایشان بر من متغیر نگردی و دران تامل و تثبت وزی و شرایط احتیاط هر چه تمام تر بجای آری تا با تو چنان زیم که رای دل تست شیر با او وثیقتی موکد بجای آورد و اموال و خزاین خود بدو سپرد، و از همه اتباع او را منزلت و مزید کرامت مخصوص گردانید و ابواب مشاورت و رایها در انواع مهمات بر وی مقصور شد، و اعجاب شیر هر روز در باب وی زیادت می‌گشت.

و قربت و مکانت او بر نزدیکان شیر گران آمد، در مخاصمت او با یک دیگر مطابقت کردند و روزها در آن تدبیر بودند الی ان رموه بشالته الاثافی. یکی را پیش کردند تا قدری گوشت که شیر از برای چاشت خویش را بنهاده بود بدزدید و در حجره شگال پنهان کرد. دیگر روز که وقت چاشت شیر فراز آمد بخواست، گفتند: نمی‌یابیم، و شگال غایب بود و خصمان و قاصدان حاضر، چون بدیدند که آتش گرسنگی و آتش خشم هر دو بهم پیوست و تنور گرم ایستاد فطیر خویش در بستند. و یکی از ایشان گفت: چاره نیست از آنچه ملک را بیاگاهانیم از هر چه از منافع و مضارا او بشناسیم، اگر چه بعضی را موافق نیفتد. و بمن چنان رسانیدند که شگال آن گوشت سوی و شاق خویش برد. دیگری گفت: اگر ترا این باور نمی‌آید درین احتیاط باید کرد، که معرفت خلاق دشوار است، و راست گفته‌اند که:

لا تحمدن امرءا حتی تجربه

بخش ۱۱

دیگری گفت: همچنین است، وقوف بر اسرار و اطلاع بر ضمایر صورت نیندد، لکن اگر این گوشت در منزل او یافته شود هراینه هر چه در افوا هست از خیانت او راست باشد. دیگری گفت: بدانش خویش مغرور نشاید بود، که غدار هر گز نجهد، چه خیانت بهیچ تاویل پنهان نماند. ویاتیک بالاخبار من لم تزود.

دیگری گفت: امینی ازو بمن هر چیزی می‌رسانید و در تصدیق آن تردد می‌داشتم تا این سخن از شما بشنودم، و نیکو مثلی است « اخیر تقله. « دیگری گفت: مکر و خدیعت او هرگز بر من پوشیده نبوده است، و خبث و کید او را نهایت نیست، و من کار او را بشناخته‌ام و فلان را گواه گرفته که کار این زاهد عابد بفضیحت کشد و از وی خطایی عظیم و گناهی فاحش ظاهر گردد. دیگری گفت: اگر این زاهد متقی که تقلد اعمال ملک را در ظاهر بلا- و مصیبت می‌شمرد این خیانت بکرده است عجب کاری است. دیگری گفت: اگر این حوالت راست است، موقع اختزال اندران بکفران نعمت و، دلیری بر سبک داشت مخدوم بدان، مقرون است، و هیچ خردمند آن را بر مجرد خیانت حمل نکند. دیگری گفت: شما همه اهل امانتید و تکذیب شما از رسم خرد دور افتد، اگر این ساعت ملک بفرماید تا این گوشت در منزل او بجویند برهان این سخن ظاهر شود و گمانهای خاص و عام اندران یقین گردد. دیگری گفت: اگر احتیاطی خواهد رفت تعجیل باید کرد، که جاسوسان او از همه جوانب بما محیط باشند و هیچ موضع ازان خالی نگذارند. دیگری گفت: در این تفتیش چه فایده؟ که اگر جرم او معلوم گردد او بزرق و بوالعجبی بر رای ملک پوشانیده گرداند.

بخش ۱۲

از این نمط در حال خشم شیر می‌گفتند تا کراهیتی بدل او راه یافت، و باحضرار شگال مثال داد و از وی سوال کرد که: گوشت چه کردی؟ جواب داد که: بمطبخی سپردم تا بوقت چاشت پیش ملک آرد. مطبخی هم از جمله اصحاب بیعت بود، منکر شد و گفت: البته خبر ندارم. شیر طایفه ای را از امینان بفرستاد تا گوشت در منزل شگال بجستند، لابد بیافتند و بنزدیک شیر آوردند. پس گرگی که تا آن ساعت سخن نمی‌گفت، و چنان فرامی‌نمود که «من از عدولم و بی تحقیق و اتقان قدر در کاری نهم، و نیز با شگال دوستی دارم و فرصت عنایت می‌جویم.» پیشتر رفت و گفت: چون ملک را از زلت این نابکار روشن گشت زود بحکم سیاست تقدیم فرماید، که اگر این باب را مهمل گذارد بیش گناه کاران از فضیحت نترسند. شیر بفرمود تا شگال را موقوف کردند. آنگاه یکی از حاضران گفت: من از رای روشن ملک که آفتاب در اوج خویش چون سایه پس و پیش او دود و مانند ذره در حمایت او پرواز کند.

ای قدر تو شمس و آسمان ذره‌ای رای تو شمع و شمس پروانه

در شگفت بمانده‌ام که کار این غدار بر وی چگونه پوشیده شده است و از خبث ضمیر و مکر طبع او چرا غافل بود. دیگری گفت: عجب تر آنست که تدارک این کار در مطاولت افگند. شیر بدو پیغام داد که: اگر این سهو را عذری داری باز نمای. جوانی درشت بی علم شگال برسانیدند. آتش خشم بالا- گرفت و زبانه آن عقل شیر را پوزبند کرد تا عهد و موثیق را زیر پای آورد و دست خصمان را در کشتن شگال مطلق گردانید.

بخش ۱۳

و خبر آن ب مادر شیر رسید، دانست که تعجیل کرده ست و جانب تملک و تماسک را بی رعایت گذاشته، با خود اندیشید که زودتر بروم و فرزند خود را از وسوسه دیو لعین برهانم، چه گاهی خشم بر ملک مستولی شود شیطان فتان نیز مسلط گردد. قال النبی صلی الله علیه و سلم اذا استشاط السلطان تسلط الشیطان. نخست بدان جماعت که بکشتن او مثال یافته بودند پیغام داد که در کشتن او توفقی باید کرد، پس بنزدیک شیر آمد و گفت: گناه شگال چه بوده ست؟ شیر صورت حال باز نمود، گفت: ای پسر، خویشتن در حیرت و حسرت متفکر مگردان و از فضیلت عفو و احسان بی نصیب مباش، فان العفو لایزید الرجل الا عزا و التواضع الا رفعة. و هیچ کس بتامل و تثبت از ملوک سزاوارتر نیست.

و پوشیده نماند که حرمت زن بشوی متعلق است و عزت فرزند پیدر و، دانش شاگرد باستاد، و قوت سپاه بلشکر کشان قاهر، و

کرامت زاهدان بدین و، امن رعیت پادشاه و، نظام کار مملکت بتقوی و عقل و ثبات و عدل؛ و عمده حزم شناختن اتباع است و هر یک در محل و منزلت او اصطناع فرمودن و، بر مقدار هنر و کفایت ایشان تربیت کردن و، متهم شمردن ایشان در باب یک دیگر، چه اگر سعایت این در حق آن و ازان او در حق این مسموع باشد هر گاه که خواهند مخلصی را در معرض تهمت تواند آورد و خائنی را در لباس امانت جلوه کرد، و محاسن ملک را در صیغت مقابح بخلق نمود، و هر یک چندی حاسدی فاضلی را محروم گرداند و خائنی امینی را متهم می کند، و هر لحظه بی گناهی را در گرداب هلاک می اندازد، و لاشک با استمرار این رسم همه را استیلا افتد، حاضران از قبول اعمال امتناع بر دست گیرند و غایبان از خدمت تقاعد نمایند، و نفاذ فرمانها بر اطلاق در توقف افتد. و نشاید که پادشاه تغیر مزاج خویش بی یقینی صادق با اهل و امانت روا دارد، ولیکن باید که در مجال حلم و بسطت علم او همه چیز گنجان باشد و سوابق خدمتگاران، نیکو پیش چشم دارد و مساعی و مآثر ایشان بر صحیفه دل بنگارد و آن را ضایع و بی ثمرت نگرداند و اهمال جانب و توهین منزلت ایشان جایز نشمرد. و هر گناه که از عمد و قصد مزه باشد ذات هوا و اخلاص را مجروح نگرداند، و در عقوبت آن مبالغت نشاید. و سخن بی هنران ناآزموده در بدگفت هنرمند کافی نشنود، و عقل و رای خویش را در همه معانی حکمی عدل و ممیزی بحق بشناسد.

و شگال در دولت تو بمحلی بلند و منزلتی مشهور رسیده بود. بر وی ثناها می گفتمی و در خلوات عز مفاوضت، وی را ارزانی می داشتی. و اکنون بر تو آنست که عزیمت ابطال او را فسخ کنی و خود را و او را از شماتت دشمنان و سعایت ساعیان صیانت واجب بینی، تا چنانکه فراخور ثابت و وقار تو باشد در تفحص و استکشاف حال او لوازم احتیاط و استقصا بجای آری و بنزدیک عقل خویش و تمامی لشکر و رعیت معذور گردی، که این تهمت ازان حقیرتر است که چو بنده ای سداد و امانت خود را بدان معیوب گرداند، یا حرص و شره آن خرد او را محجوب کند. و تو می دانی که در مدت خدمت تو و پیش ازان گوشت نخورده ست؛ مسارعت در توقف دار تا صحت این حدیث روشن گردد، که چشم و گوش بظن و تخمین بسیار حکمهای خطا کند، چنانکه کسی در تاریکی شب، یراعه ای بیند، پندارد که آتش است و بر وی مشتبه گردد، چون در دست گرفت مقرر شود که باد پیموده ست و پیش از تیقن در حکم تعجیل کرده. و حسد جاهل از عالم، و بدکردار از نیکو فعل، و بددل از شجاع مشهور است.

و غالب ظن آنست که قاصدان، آن گوشت در منزل شگال نهاده باشند، و این قدر در جنب کید حاسدان و مکر دشمنان اندک نماید. و محاسدت اهل بغی پوشیده نیست خاصه جایی که اغراض معتبر در میان آمد. و مرغ در اوج هوا و ماهی در قعر دریا و سباع در صحن دشت از قصد بدسگالان ایمن نتواند بود، و شکره اگر صیدی کند هم آن مرغان که در پرواز از وی بلندتر باشند و هم آن که از وی پستتر باشند در آن قدر گرد مغالبت و مجاذبت بر آیند؛ و سگان برای استخوانی که در راه یابند با یک دیگر همین معامله بکنند؛ و خدمتگاران تو در منزلهایی که کم از رتبت شگال است حسد را می دارند، اگر در آن درجه منظور مناقشتی رود بدیع نیاید. در این کار تاملی شافی فرمای و تدارک آن از نوعی اندیش که لایق بزرگی تو باشد، که چون حقیقت حال شناخته گشت کشتن او بس تعذری ندارد.

بخش ۱۴

شیر سخن مادر نیکو استمالت کرد و آن را بر خرد خویش باز انداخت و شگال را پیش خواند و گفت: میل ما، بحکم آزمایش سابق، بقبول عذر تو زیادت ازان است که بتصدیق حوالت خصمان. شگال گفت: من از موونت این تهمت بیرون نیام تا ملک حیلتی نسازد که صحت حال و روشنی کار بدان بشناسد، با آنکه بیراءت ساحت و کمال دیانت خویش ثقتی تمام دارم و متیقنم که هر چند احتیاط بیشتر فرموده شود و مزیت و رجحان من در اخلاص و مناصحت بر کافه حشم و خدم ظاهرتر گردد. من آن ترازوم

اخلاص و دوستی ترا

که هیچ گنج نتابد سرزبانه منبعش و مهر تو آن بحر دور پایانم

که در نیابد چرخ و هوا کرانه منشیر گفت: وجه تفحص چیست؟ گفت: جماعتی را که این افترا کرده‌اند حاضر آرند و باسقصا ازیشان پرسیده شود که تخصیص من بدین حوالت و فرو گذاشتن کسانی که گوشت خورند، و دران مناقشت روا دارند چه معنی داشت، که روشن شدن این باب بی از این معنی ممکن نتواند بو، و امید آنست که اگر ملک این بفرماید، و چون خواهند که بستیهند بانگی برزند، و تاکید روی رود که هرگاه که راستی حال باز نمایند جرم ایشان بعفو مقابله کرده آید، هرینه نقاب ظن کاذب از چهره یقین صادق برداشته، شود و نزهت جانب من مقرر گردد.

شیر گفت: چگونه عفو را مجال بود در باب کسی که بقصد در حق من و اهل مملکت من معترف گشت؟ گفت: بقا باد ملک را، هر عفو که از کمال استیلا و بسطت و وفور استعلا و قدرت ارزانی باشد سراسر هنراست، و بدین دقیقه که بر لفظ ملک رفت دران تفاوتی صورت نیندد، خاصه که گناه کار، آن را بتوبت و انابت دریافت و ببندگی و طاعت پیش آن باز رفت، البته بیش مجال انتقام نماند و هرینه مستحق اغماض و تجاوز گردد. و علما گویند: طلب مخرج از بد کرداری بابی معتبر است در احسان و نیکوکاری. شیر چون سخن او بشنود و آثار صدق و صواب بر صفحات آن بدید طایفه ای را که آن فتنه انگیزه بودند از هم جدا کرد، و در استکشاف غوامض و استنباط بواطن آن کار غلو مبالغه واجب داشت و امانی موکد داد اگر راستی حال نپوشانند. پس بعضی ازیشان اعتراف نمودند و تمامی مواضعت و مباحثت خویش مقرر گردانیدند، و دیگران بضرورت اقتدا کردند، و براءت ساحت شگال ظاهر گشت.

باب النابل و اللبوة

بخش ۱

رای گفت: شنودم مثل ملوک در آنچه میان ایشان و خدم تازه گردد از خلاف و خیانت و جفا و عقوبت، و مراجعت بتجدید اعتماد؛ که بر ملوک لازم است برای نظام ممالک و رعایت مصالح بر مقتضای این سخن رفتن که الرجوع الی الحق اولی من التمدادی فی الباطل. اکنون بیان کند از جهت من داستان آن کس که برای صیانت نفس و رعایت مصالح خویش از ایدای دیگران و رسانیدن مضرت بجانوران باز باشد، و پند خردمندان را در گوش گذارد تا بامثال آن در نماند. برهنم جواب داد که: بر تعذیب حیوان اقدام روا ندارند مگر جاهلان که میان خیر و شر و نفع و ضرر فرق نتوانند کرد، و بحکم حمق خویش از عواقب اعمال غافل باشند، و نظر بصیرت ایشان بخواتم کارها کم تواند رسید، که علم اصحاب ضلالت از ادراک مصالح بر اطلاق قاصر است و حجاب جهل، احراز سعادت را مانعی ظاهر. و خردمند هرچه بر خود نپسندد در باب همچو خودی چگونه روا دارد؟ قال النبی صلی الله علیه: کیف تبصر القذاة فی عین اخیک و لاتبصر الجذل فی عینک؟ بد می کنی و نیک طمع می داری؟

هم بد باشد سزای بد کردای! و بیاید دانست که هر کرداری پاداشی است که هرینه بارباب آن برسد و بتاخیری که در میان افتد مغرور نشاید بود، که آنچه آمد نیست نزدیک باشد اگرچه مدت گیرد. اگر کسی خواهد که بد کرداری خود را بتمویه و تلبیس پوشیده گرداند و به زرق و شعوده خود را در لباس نیکوکاری جلوه دهد چنانکه مردمان بر وی ثنا گویند و بدورو نزدیک ذکر آن سایر شود، بدین وسیلت هرگز نتایج افعال ناپسندیده از وی مصروف نگردد و ثمره آن خبث باطن هرچه مهنا تر بیابد؛ آنگاه پند پذیرد و باخلاق ستوده گراید. و نظیر این نشانه افسانه شیر است و آن مرد تیرانداز. رای پرسید که:

چگونه است آن؟ گفت:

بخش ۲ - افسانه شیر و مرد تیرانداز -

آورده‌اند که شیری ماده با دو بچه در بیشه ای وطن داشت. روزی بطلب صید از بیشه بیرون رفت تیراندازی بیامد و هردو بچه او را بکشت و پوست بکشید. چون شیر باز آمد و بچگان را از آن گونه بر زمین افکنده دید فریاد و نفیر با آسمان رسانید. و در همسایگی او شگالی پیر بود، چون آواز او بشنود بنزدیک او رفت و گفت: موجب ضجرت چیست؟ شیر صورت حال باز راند و بچگان را بدو نمود.

شگال گفت: بدان که هر ابتدایی را انتهایی است، و هر گاه که مدت عمر سپری شد و هنگام اجل فراز رسید لحظتی مهلت صورت نبندد، فاذا جاء اجلهم لایستاخرون ساعه و لایستقدمون. و نیز بنای کارهای این عالم فانی برین نهاده شده است، بر اثر هر شادی غمی چشم می‌باید داشت، و بر اثر هر غم شادی توقع می‌باید کرد، و در همه احوال بقضای آسمانی راضی می‌بود که پیرایه مردان در حوادث صبر است. تا بود چنین بده ست کار عالم

شادی پس اندهست و راحت پس غم جزع در توقف دار و انصاف از نفس خود بده، و ما اصابك من سیئه فمن نفسك. و در امثال آمده است که «یداک او کتا وفوک نفخ». آنچه تیرانداز با تو کرده ست اضعاف آن از جهت تو بر دیگران رفته است، و ایشان همین جزع در میان آورده‌اند و اضطراب بیهوده کرده و باز بضرورت صبور گشته. بر رنج دیگران صبر کن چنان که بر رنج تو صبر کردند، و نشنوده ای «کما تدین تدان؟» هر چه کرده شود مکافات آن از نیکی و بدی براندازه کردار خویش چشم می‌باید داشت، چه هر که تخمی پراگند ریع آن بی شک بردارد. و اگر همین سیرت را ملازم خواهی بود از اینها بسی می‌باید دید؛ اخلاق خود را بر فق و کم آزاری آراسته گردان و خلق را مترسان تا ایمن توانی زیست.

شیر گفت: این سخن را بی محابتر بران، و بپراهمین و حجتها موکد گردان، گفت: عمر تو چند است؟ گفت: صد سال. گفت: در این مدت قوت تو از چه بوده است؟ گفت: از گوشت جانوران - وحوش و مردم - که شکار کردمی. گفت: پس آن جانوران که چندین سال بگوش ایشان غذا می‌یافتی مادر و پدر نداشتند و عزیزان ایشان را سوز مفارقت در قلق و جزع نیاورد؟ اگر آن روز عاقبت آن کار بدیده بودی و از خون ریختن تحرز نموده، بهیچ حال این پیش نیامدی.

بخش ۳

چون شیر این سخن بشنود حقیقت آن بشناخت و متیقن گشت که آن ناکامی او را از خودکامی بروی آمده است. بترک ناشایست بگفت و از خوردن گوشت باز بود و بمیوها قانع گشت. و راست گفته اند: ذوالجهل یفعل ما ذوالعقل فاعله فی الثائبات ولکن بعد ما افتضحاحون شگال اقبال شیر بر میوه که قوت او بود بدید رنجور شد و او را گفت: آسان روزی خود گرفتی و از قوت دیگران که ترا دران ناچه و جملی نیست خوردن گرفتی! درخت خود بقوت تو وفا نکند، و این درخت و میوه و کسانی که قوت ایشان بدان تعلق دارد سخت زود هلاک شوند، چه ارزاق ایشان فرا خصمی بزرگ و شریکی عظیم افتاد. اثر ظلم تو در جانها ظاهر می‌گشت، امروز نتیجه زهد تو در نانها ظاهر می‌گردد. در هر دو حالت، عالمیان را از جور تو خلاص ممکن نیست، خواهی در معرض تهور و فساد باش، خواه در لباس عفت و صلاح! گر توی پس مکش زما رگ و پی و در خدایست شرم دار از ویچون شیر این فصل بشنود از خوردن میوه اعراض کرد و روزگار در عبادت مستغرق گردانید و با خود اندیشید:

چند از این باد خاک و آتش و آبوز دی و تیر وز تموز و بهار؟

بس که نامرد و خشک مغزت کرد رنگ کافور و مشک لیل و نهار!

بر گذر زین سرای غرچه فریبدر گذر زین رباط مردم خوار!

اینست داستان متهور بد کردار که جهانیان را مسخر عذاب خود دارد و از وخامت عواقب آن نیندیشد تا بمانند آن مبتلا گردد،

آنگاه وجه صواب و طریق رشاد اندران بشناسد، چنانکه شیر دل از خون خوردن و خون ریختن بر نداشت تا هر دو جگر گوشه خود را بیک صفقه بر روی زمین پوست باز کرده ندید، و چون این تجربت حاصل آمد از این عالم غدار اعراض نمود و بیش بنمایش بی اصل او التفات جایز نشمرد و گفت: هرانک او در تو دل بندد همی بر خویشتن خندد که جز همچون تو ناهلی چو تو دلدار نپسندد اگر نو کیسه عشقی را بدست آری تو، از شوخی قباها کز تو بردوزد کمرها کز تو بر بندد! و گر خود تو نه ای، جانی، چنان بستانم از تو دل که یک چشمت همی گرید دگر چشمت همی خندد و خردمندان سزاوارند بدانچه این اشارت را در فهم آرند و این تجارت را مقتدای عقل و طبع گردانند، و بنای کارهای دینی و دنیاوی بر قضیت آن نهند، و هرچه خود را و فرزندان خود را نپسندند در باب دیگران روا ندارند، تا فواتح و خواتم کارهای ایشان بنام نیکو و ذکر باقی متحلی باشد، و در دنیا و آخرت از تبعات بدکرداری مسلم مانند.

والله یهدی من یشاء الی صراط مستقیم للذین احسنوا الحسنی و زیاده

باب الزاهد والضعیف

بخش ۱ - باب زاهد و مهمان او-

رای گفت برهن را: شنودم مثل بدکردار متهور که درایدا غلو نماید، و چون بمثل آن مبتلا شود در پناه توبت و انابت گریزد. اکنون باز گوید مثل آنکه پیشه خود بگذارد و حرفی دیگر اختیار کند، و چون از ضبط آن عاجز آید رجوع او بکار خود میسر نگردد و متحیر و متاسف فروماند. برهن جواب داد که: لکل عمل رجال؛ هر که از سمت موروث و هنر مکتسب اعراض نماید و خود را در کاری افکند که لایق حال او نباشد و موافق اصل او، لاشک در مقام تردد و تحیر افتد و تلهف و تحسر بیند و سودش ندارد و بازگشتن بکار او تیسیر نپذیرد، هر چند گفته اند که: الحرفه لاتنسی ولكن دقائقها تنسی. مرد باید که بر عرصه عمل خویش ثبات قدم برزد و بهر آرزو دست در شاخ تازه نزند و بجمال شکوفه و طراوت برگ آن فریفته نشود، چون بحلاوت ثمرت و یمن عاقبت واثق نتواند بود. قال النبی علیه الصلوٰه و السلم. من رزق من شیء فلیلزمه. و از امثال این مقدمه حکایت آن زاهد است. رای پرسید که: چگونه است آن؟ گفت:

بخش ۲

آورده اند که در زمین کنوج مردی مصلح و متعفف بود؛ در دین اجتهادی تمام و بر طاعت و عبادت مواظبت بشرط، نهمت بر اخیای رسوم حکما مصروف داشت و روزگار بر امضای خیرات مقصور، و از دوستی دنیا و کسب حرام معصوم و از وصمت ریا و غیبت و نفاق مسلم. روزی مسافری بزایه او مهمان افتاد. زاهد تازگی وافر، واجب داشت و باهتزاز و استبشار پیش او باز رفت. چون پای افزار بگشاد پرسید که: از کجا می آیی و مقصد کدام جانب است؟ مهمان جواب داد که: بر حال عاشقان و صادقان بسماع ظاهر بی عیان باطن وقوف توانی یافت. و هر که بی دل وار قدم در راه عشق نهاد و مقصد او رضای دوست باشد لاشک سرگردان در بادیه فراق می پوید و مقامات متفاوت پس پشت می کند تا نظر بر قبله دل افکند، و چندانکه این سعادت یافت جان از برای قربان در میان نهد، و اگر از جان، عزیزتر جانانی دارد هم فدا کند. یا بنی انی اری فی المنام انی اری فی المنام انی اذبحک. در جمله قصه من دراز است و سفر مرا بدایت و نهایت نی.

چون ازین مفاوضت بپرداختند زاهد بفرمود تا قدری خرما آوردند و هر دو ازان بکار می‌بردند. مهمان گفت: لذیذ میوه ای است، و اگر در ولایت ما یافته شدی نیکو بودی، هر چند ثقلی دارد و نفس آدمی را موافق نیست. و در آن بلاد انواع فواکه و الوان ثمار که هر یک را لذتی تمام و حلاوتی بکمال است. بحمدالله یافته می‌شود و رجحان آن بر خرما ظاهر است. زاهد گفت: با این همه، هر چند که هر چه طبع را بدو میلی تواند بود وجود او بر عدم راجح است. نیک بخت نشمرند آن را که آرزوی چیزی برد که بدان نرسد، چه تعذر مراد و ادراک سعادت پشت بر پشت‌اند؛ و اگر فراموده شود که قناعت با آن سابق است هم مقبول خرد نگردد، چه قناعت از موجود ستوده ست و از معدوم قانع بودن دلیل وفور دناءت و قصور همت باشد. و این زاهد سخن عبری نیکو گفتی و دمدمه ای گرم و محاورتی لطیف داشت. مهمان را سخن او خوش آمد و خواست که آن لغت بیاموزد. نخست بر وی ثنا کرد و گفت: چشم بد دور باد! نه فصاحت ازین کامل تر دیده ام و نه بلاغت ازین بارع تر شنوده.

بگداخت حسود تر چو در آب شکر زانک در کام سخن به ز زبانت شکری نیست

این التماس را چنانکه از مروت تو سزد باجابت مقرون گردانی، چه بی سابقه معرفت در اکرام مقدم من ملاطفت واجب دیدی و در ضیافت ابواب تکلف تکفل کردی؛ امروز که وسیلت مودت و دالت صحبت حاصل آمد اگر شفقتی کنی و اقتراح مرا باهتر از تلقی نمایی سوائف مکرمت بدو آراسته گردد و محل شکر و منت اندران هر چه مشکورتر باشد. زاهد گفت: فرمان بردارم و بدین مباسطت مباحثات نمایم، و اگر این رغبت صادق است و عزیمت در امضای آن مصمم آنچه میسر گردد از نصیحت بجای آورده شود، و اندر تعلیم و تلقین مبالغت واجب دیده آید.

مهمان روی بدان آورد و مدتی نفس را دران ریاضت داد. آخر روزی زاهد گفت: کاری دشوار و رنجی عظیم پیش گرفته ای. خواهی که چو من باشی و نباشی

خواهی که چو من دانی و ندانیو هر که زبان خویش بگذارد و اسلاف را در لغت و حرفت و غیر آن خلاف روا بیند کار او را استقامتی صورت نیندد.

مهمان جواب داد که: اقتدا بآبا و اجداد در جهالت و ضلالت از نتایج نادانی و حماقت است. و کسب هنر و تحصیل فضایل ذات نشان خرد و حصافت و دلیل عقل و کیاست. همچو احرار سوی دولت پوی

همچو بدبخت زاد و بود مجویزاهد گفت: من شرایط نصیحت بجای آوردم و می‌ترسم از آنچه عواقب این مجاهدت بندامت کشد چنانکه آن زاغ می‌خواست که تبختر کبگ بیاموزد. مهمان پرسید که: چگونه است آن؟ گفت:

بخش ۳ - حکایت زاغی که خواست خرامیدن کبک بیاموزد-

آورده‌اند که زاغی کبگی را دید که می‌رفت. خرامیدن او در چشم او خوش آمد و از تناسب حرکات و چستی اطراف او آرزو برد، چه طبع را بابواب محاسن التفاتی تمام باشد و هراینه آن را جویان باشند. در جمله خواست که آن را بیاموزد، یکچندی کوشید و بر اثر کبگ پوید، آن را نیاموخت و رفتار خویش فراموش کرد چنانکه بهیچ تاویل بدان رجوع ممکن نگشت.

و این مثل بدان آوردم تا بدانی که سعی باطل و رنجی ضایع پیش گرفته ای و زبان اسلاف می‌بگذاری و زبا نعبری نتوانی آموخت. و گفته‌اند که: جاهل تر خلاق اوست که خویشتن در کاری اندازد که ملایم پیشه و موافق نسب او نباشد. و این باب بحزم و احتیاط ملوک متعلق است. و هر والی که او را بضبط ممالک و ترفیه و رعایا و ترتیب دوستان و قمع خصمان میلی باشد در این معانی تحفظ و تیقظ لازم شمرد، و نگذارد که نااهل بدگوهر خویشتن را در وزان احرار آرد و با کسانی که کفایت ایشان ندارد خود را هم تگ و هم عنان سازد، چه اصطناع بندگان و نگاه داشتن مراتب در کارهای ملک و قوانین سیاست اصلی معتبر است، و میان

پادشاهی و دهقانی برعایت ناموس فرق توان کرد، و اگر تفاوت منزلتها از میان برخیزد و اراذل مردمان در موازنه اوساط آیند، و اوساط در مقابله اکابر، حشمت ملک و هیبت جهان داری بجانبی ماند، خلل و اضطراب آن بسیار باشد، و غایت و تبع آن فراوان. مآثر ملوک و اعیان روزگار بر بتسانیدن این طریق مقصور بوده ست.

زیرا که با استمرار این رسم جهانیان متحیر گردند و ارباب حرفت در معرض اصحاب صنعت آیند و اصحاب صنعت کار ارباب حرفت نتوانند کرد و لابد مضرت آن شایع و مستفیض گردد، و اسباب معیشت کار ارباب حرفت نتوانند کرد و لابد مضرت آن شایع و مستفیض گردد، و اسباب معیشت خواص و عوام مردمان بر اطلاق خلل پذیرد و نسبت این معانی باهمال سالیس روزگار افتد و اثر آن بمدت ظاهر گردد. اینست داستان کسی که حرفت خویش فروگذارد و کاری جوید که دران وجه ارث و طریق اکتساب مجالی ندارد. و خردمند باید که این ابواب از جهت تفهم برخواند نه برای تفکک، تا از فواید آن انتفاع تواند گرفت؛ و اخلاق و عادات خویش از عیب و غفلت و وصمت مصون دارد. والله ولی التوفیق.

باب الزاهد و ابن عرس

بخش ۱ - باب زاهد و راسو-

رای گفت برهن را: شنودم داستان کسی که بر مراد خود قادر گردد و در حفظ ان اهمال نماید، تا در سوز ندامت افتاد و بغرامت و موونت ماخوذ گردد. اکنون بیان کند مثل آنکه در امضای عزایم تعجیل روا دارد و از فواید تدبیر و تفکر غافل باشد، عاقبت کار و ووخامت عمل او کجا رسد. برهن گفت: ایاک والامر الذی ان توسعت

هر که قاعده کار خود بر ثبات حزم و وقار نهد عواقب کار او مبنی بر ملامت و مقصور بر ندامت باشد. و ستوده تر خصلتی که ایزد تعالی آدمیان را بدان آراسته گردانیده ست جمال حلم و فضیلت وقار است، زیرا که منافع آن عام است و فواید آن خلق را شامل: قال النبی علیه السلام «انکم لن تسعوا الناس باموالکم فسعوهم باخلاقکم». و اگر کسی در تقدیم ابواب مکارم و انواع فضایل مبادرت نماید و بر امثال و اقران اندران پیش دستی و مسابقت جوید چون درشت خوبی و تهتک بدان پیوندد همه هنرها را بپوشاند، و هرآینه در طبع ازو نفرتی پدید آید. و لو کنت فظا غلیظ القلب لانفضوا من حولک. و در صفت خلیل علیه السلام آمده ست «ان ابرهیم لاواه حلیم». زیرا که حلیم محبوب باشد و دلهای خواص و عوام بدو مایل. و بر لفظ معاویه رضی الله عنه رفتی که «بنبغی ان یکون الهاشمی جوادا والاموی حلیم والمخزومی تیاها والزیبری شجاعا». این سخن بسمع حسن رضوان الله علیه برسد گفت «می خواهد تا هاشمیان سخاوت ورزند و درویش گردند، و مخزومیان کبر کنند تا طبع از ایشان برمد و مردمان ایشان را دشمن گیرند، و زیبریان بغرور شجاعت، خویشتن را در جنگ و کارهای صعب اندازند و کشته گردند، و مردم ایشان بآخر رسد، و ذکر بنی امیه که اقربای اویند بحلم و کم آزاری در افواه افتد و در دلهای مردمان محبوب گردند و خلق را بولا و وفای ایشان میل افتد.»

و سمت حلم جزئیات عزم و سکون طبع حاصل نتواند بود که پیغامبر گفت، علیه السلام، «لا حلیم الا ذوانا» چه شتاب کاری پسندیده نیست و باسیرت ارباب خرد و حصافت مناسبتی ندارد، فان العجله من الشیطان. و لایق بدین سیاق حکایت آن زاهد است که قدم بی بصیرت در راه نهاد تا دست بخون ناحق بیالود و بیچاره راسوی بی گناه را بکشت. رای پرسید که: چگونه است آن؟ گفت:

بخش ۲

آورده اند که زاهدی زنی پاکیزه اطراف را که عکس رخسارش ساقه صبح صادق را مایه داده بود و رنگ زلفش طلعه شب را مدد

کرده در حکم خود آورده بود و نیک حرص می نمود بر آنچه او را فرزندی باشد چون یکچندی بگذشت و اتفاق نیفتاد نو مید گشت. پس از یاس ایزد تعالی رحمت کرد و زن را حبلی پیدا آمد. پیر شاد شد و می خواست که روز و شب ذکر آن تازه می دارد. یک روزی زن را گفت: سخت زود باشد که ترا پسری آید، نام نیکوش نهم و احکام شریعت و آداب طریقت درو آموزم و در تهذیب و تربیت و ترشیح او جد نمایم، چنانکه در مدت نزدیک و روزگار اندک مستحق اعمال دینی گردد و مستعد قبول کرامت آسمانی شود و ذکر او باقی ماند و از نسل او فرزندان باشد که ما را بمکان ایشان شادی دل و روشنایی چشم حاصل آید. زن گفت: ترا چه سر است و از کجا می دانی که مرا پسر خواهد بود؟ و ممکن است که مرا خود فرزند نباشد، و اگر اتفاق افتد پسر نیاید. وانگاه که آفریدگار، عزاسمه و علت کلمته، این نعمت ارزانی داشت هم، شاید بود که عمر مساعدت نکند. در جمله این کار درازاست و تو نادان وار بر مرکب تمنی سوار شده ای و در عرصه تصلف می خرامی.

و این سخن راست بر مزاج حدیث آن پارسا مرد اس تکه شهید روغن بر روی و موی خویش فروریخت. زاهد پرسید که: چگونه است آن؟ گفت:

بخش ۳

پارسا مردی بود و در جوار او بازار گانی بود که شهید و روغن فروختی، و هر روز بامداد قدری از بضاعت خویش برای قوت او بفرستادی. چیزی ازان بکار بردی و باقی در سبویی می کردی و در طرفی از خانه می آویخت. بآهستگی سبوی پر شد. یک روزی دران می نگریست. اندیشید که: «اگر این شهید و روغن بده درم بتوانم فروخت، ازان پنج سرگوسپند خرم، هرماهی پنج بزایند و از نتایج ایشان رمها سازم و مرا بدان استظهاری تمام باشد، اسباب خویش ساخته گردانم و زنی از خاندان بخواهم؛ لاشک پسری آید، نام نیکوش نهم و علم و ادب درآموزم، چون یال برکشد اگر تمردی نماید بدین عصا ادب فرمایم. این فکر چنان قوی شد و این اندیشه چنان مستولی گشت که ناگاه عصا بر گرفت و از سر غفلت بر سبوی زد، در حال بشکست و شهید و روغن تمام بروی او فرو دوید. و این مثل بدن آوردم تا بدانی که افتتاح سخن بی اتقان تمام و یقین صادق از عیبی خالی نماند و خاتمت آن بندامت کشد.

بخش ۴

زاهد بدین اشارت حالی انتباهی یافت، و بیش ذکر آن بر زبان نراند، تا مدت حمل سپری شد. الحق پسری زیبا صورت مقبول طلعت آمد. شادیها کردند و نذرها بوفا رسانید. چون مدت ملالت زن بگذشت خواست که بحمامی رود، پسر را پیدر سپرد و برفت. ساعتی بود معتمد پادشاه روزگار با استدعای زاهد آمد. تاخیر ممکن نگشت؛ و در خانه راسوی داشتند که با ایشان یکجا بودی و بهرنوع از وی فراغی حاصل شمردندی، او را با پسر بگذاشت و برفت. چندانکه او غایب شد ماری روی بمهد کودک نهاد تا او را هلاک کند. راسو مار را بکشت و پسر را خلاص داد. چون زاهد باز آمد راسو در خون غلطیده پیش او باز دوید. زاهد پنداشت که آن خون پسر است، بیهوش گشت و پیش از تعرف کار و تتبع حال عصا را در راسو گرفت و سرش بکوفت. چون در خانه آمد پسر را بسلامت یافت و مار را ریزه ریزه دید. لختی بر دل کوفت و مدهوش وار پشت بدیوار باز گشت و روی و سینه می خراشید: نه بتلخی چو عیش من عیشی

نه بظلمت چو روز من قاریو کاشکی این کودک هرگز نزادی و مرا با او این الف نبودی تابسبب او این خون ناحق ریخته نشدی و این اقدام بی وجه نیفتادی؛ و کدام مصیبت از این هایل تر که هم خانه خود را بی موجبی هلاک کردم و بی تاویل لباس تلف پوشانیدم؟

شکر نعمت ایزدی در حال پیری که فرزندی ارزانی داشت این بود که رفت! و هر که در ادای شکر و شناخت قدر نعمت غفلت

ورزد نام او در جریده عاصیان مثبت گردد و ذکر او از صحیفه شاکران محو شود. او در این فکر می‌پیچید و در این حیرت می‌نالید که زن از حمام در رسید و آن حال مشاهده کرد؛ در تنگ دلی و ضجرت با او مشارکت نمود و ساعتی در این مفاوضت خوض پیوستند، آخر زاهد را گفت: این مثل یاددار که هر که در کارها عجلت نماید و از منافع وقار و سکینت بی‌بهر ماند بدین حکایت او را انتباهی باشد و از این تجربت اعتباری حاصل آید. اینست داستان کسی که پیش از قرار عزیمت کاری بامضا رساند. و خردمند باید که این تجارب را امام سازد، و آینه رای خویش را باشارت حکما صیقلی کند، و در همه ابواب بثبیت و تانی و تدبر گراید، و از تعجیل و خفت پرهیزد، تا وفود اقبال و دولت بساحت او متواتر شود و امداد خیر و سعادت بجانب او متصل گردد، والله ولی التوفیق.

باب الصائغ و السیاح

بخش ۱ - باب زرگر و سیاح -

رای گفت: شندوم مثل حلم و تفضیل آن بر دیگر محاسن اخلاق ملوک و مناقب عادات جهان داران. اکنون باز گوید داستان ملوک در معنی اصطناع بخدمتگاران و ترجیح جانب صواب در استخدام ایشان، تا مقرر گردد که کدام طایفه قدر تربیت نیکوتر شناسند و شکر آن بسزاتر گزارند. برهنم جواب داد که: ان الصنیعۃ لاتکون صنیعۃ

و قوی تر رکنی در این معنی شناختن موضع اصطناع و محل اصطفاست، چه پادشاه باید که صنایع خود را به انواع امتحان بر سنگ زند و عیار رای و رویت و اخلاص و مناصحت هر یک معلوم گرداند؛ و معول دران تصون و عفاف و تورع و صلاح را داند، که مایه خدمت ملوک سداد است، و عمدۀ سداد خدای ترسی و دیانت، و آدمی را هیچ فضیلت ازان قوی تر نیست، که پیغمبر صلی الله علیه و سلم: کلکم بنو آدم طف الصاع بالصاع، لیس لاحد علی احد فضل الا بالتقوی. و صفت ورع آنگاه جمال گیرد که اسلاف بنزاهت و تعفف مذکور باشند و بصیانت و تقشف مشهور؛ و هر گاه که سلف را این شرف حاصل آمد و صحت انتمای خلف بدیشان از وجه عفت والده ثابت گشت، و هنر ذات و محاسن صفات، این مفاخر را بیار است. استحقاق سعادت و استقلال ترشیح و تربیت روشن شود. و اگر در این شرایط شبهتی ثابت شود البته نشاید که در معرض محرمیت افتد، و در اسرار ملک مجال مداخلت یابد، که ازان خللها زاید و اثر آن بمدت پیدا آمد، و مضرت بسیار بهر وقت در راه باشد و بهیچ تاویل منفعتی صورت نیندد.

جگرت گر ز آتش است کباب تا ز ماهی نگر نجویی آب

و چون در این طریق که اصل و عمدۀ است احتیاطی بلیغ رفت صدق خدمتگار و احتراز او از تحریف و تزویز و تفاوت و تناقض باید که هم تقریر پذیرد، و راستی و امانت در قول و فعل بتحقیق پیوندد، چه وصمت دروغ عظیم است و نزدیکان پادشاه را تحرز و تجنب ازان لازم و فریضه باشد. و اگر کسی را این فضیلت فراهم آید تا به حق گزاری و وفاداری شهرتی تمام نیابد و اخلاص او در حق دیگران آزموده نشود ثقت پادشاهان با حزم و هرگز بدو مستحکم نگردد، که سست بروت دون همت قدر انعام و کرامت بواجبی نداند و بهرجانب که باران بیند پوستین بگرداند، و کافی خردمند و داهی هنرمند جان دادن از این سمت کریه دوستر دارد. التفات رای پادشاهان آن نیکوتر که بمحاسن ذات چاکران افتد نه بتجمل و استظهار و تمول بسیار. چه تجمل خدمتگذار بنزدیک پادشاه عقل و کیاست و استظهار علم و کفایت؛ والذین العلم درجات. و اسباب ظاهر در چشم اصحاب بصیرت و دل ارباب بصارت وزنی نیارد.

زن مرد نگرده بنکو بستن دستار. و در بعضی از طباع این باشد که نزدیکان تخت را بکارام و اعزاز و مخصوص باید گردانید و مرد از خاندانهای قدیم طلبید و نهمت باختر اشرف و مهتران مصروف داشت. این همه گفتند، اما عاقلان دانند که خاندان مرد خرد و

دانش است و شرف او کوتاه دستی و پرهیزگاری. و شریف و گزیده آن کس تواند بود که پادشاه وقت و خسرو زمانه او را برگزیند و مشرف گرداند. قال بعض اللموک الاکابر: نحن الزمان، من رفعا ارتفع و من وضعناه اتضع. و از عادات روزگار مالش اکابر و پرورش رازل، معهود است، و هیچ زیرک آن را محال و مستنکر نشمرد، و هرگاه که لثیمی در معرض وجاهت افتساد نکبت کریمی توقع باید کرد.

و ملوک را آن نیز این همت باشد که پروردگار خود را کار فرمایند و اعتماد بر ابنای دولت خویش مقصور دارند، و آن هم از فایده ای خالی نیست، که چون خدمتگزار از حقارت ذات خویش باز اندیشد شکر ایثار و اختیار لازم تر شناسد، زیرا که در یافتن آن تربیت، خود را دالتی صورت نتواند کرد. اما این باب آنگاه ممکن تواند بود که عفاف موروث و مکتسب جمع باشد و حلیت فضل و براءت حاصل، چه بی این مقدمات نه نام نیک بندگان درست آید و نه لباس حق گزاری چست. و چون کسی بدین اوصاف پسندیده متحلی بود و از بته امتحان بدین نسق که تقریر افتاد مخلص بیرون آمد و اهلیت درجات از همه وجوه محقق گشت در تربیت هم نگاه باید داشت، و بآهستگی در مراتب ترشیح و مدارج تقریب برمی کشید، تا در چشمها دراید و حرمت او بمدت، در دلها جای گیرد، و بیک تگ بطوس نرود، که بگسلد و طاعتان مجال وقیعت یابند.

و پوشیده نماند که اگر طبیب بنظر اول بیمای را علاج فرماید زود کالبد بپردازد، و همانا که بشریت دوم حاجت نیفتد؛ لکن طبیب حاذق آنست که از حال ناتوان و مدت بیماری و کیفیت علت استکشافی کند و نبض بنگرد و دلیل بخواهد، و پس از وقوف بر کلیات و جزویات مرض در معالجت شرع پیوندد، و دران ترتیب نگاه دارد و از تفاوت هر روز بر حسب تراجع و تزايد ناتوانی غافل نباشد، تا یمن نفس او ظاهر گردد و شفا و صحت روی نماید. و در جمله بر پادشاه تعرف حال خدمتگزاران و شناخت اندازه کفایت هر یک فرض است، تا بر بدیهه بر کسی اعتماد فرموده نشود، که موجب حسرت و ندامت گردد. و از نظایر این تشبیب حکایت آن مرد زرگر است، رای گفت: چگونه است آن؟

بخش ۲

آورده‌اند که جماعتی از صیادان در بیابانی از برای دد، چاهی فروبردند، ببری و بوزنه ای و ماری دران افتادند. و بر اثر ایشان زرگری هم بدان مضبوط گشت؛ و ایشان از رنج خود بایزای او نرسیدند. و روزها بر آن قرار بماندند تا یکروز سیاحی بریشان گذشت و آن حال مشاهده کرد و با خود گفت: این مرد را از این محنت خلاصی طلبم و ثواب آن ذخیره آخرت گردانم. رشته فرو گذاشت، بوزنه دران آویخت، بار دیگر مار مسابقت کرد، بار سوم ببر. چون هر سه بهامون رسیدند او را گفتند: ترا بر هر یک از ما نعمتی تمام متوجه شد. در این وقت، مجازات میسر نمی گردد-بوزنه گفت: وطن من در کوهست پیوسته شهر بوراخور؛ و ببر گفت: در آن حوالی بیشه ای است، من آنجا باشم؛ و مار گفت: من درباره آن شهر خانه دارم - اگر آنجا گذری افتد و توفیق مساعدت نماید بقدر امکان عذر این احسان بخواهیم، و حالی نصیحتی داریم: آن مرد را بیرون میار، که آدمی بدعهد باشد و پاداش نیکی بدی لازم پندارد، بجمال ظاهر ایشان فریفته نباید شد، که قبح باطن بران راجع است. خوب رویان زشت پیوندند همه گریان کتان خوش خندند علی الخصوص این مرد، که روزها با ما رفیق بود، اخلاق او را شناختیم؛ البته مرد وفا نیست و هرینه روزی پشیمان گردی. قول ایشان باور نداشت و نصیحت ایشان را بسمع قبول استماع نیآورد.

و کم آمر بالرشد غیر مطاع. رشته فرو گذاشت تا زرگر بسر جاه آمد. سیاح را خدمتها کرد و عذرها خواست و وصایت نمود که وقتی برو گذرد و او را بطلبید، تا خدمتی و مکافاتنی واجب دارد. بر این ملاطفت یک دیگر وداع کردند، و هر کس بجانبی رفت. یکچندی بود، سیاح را بدان شهر گذر افتاد. بوزنه او را در راه بدید تبصصی و تواضعی تمام آورد و گفت: بوزنگان را محلی نباشد

و از من خدمتی نیاید، اما ساعتی توقف کن تا قدری میوه آرم. و برفور بازگشت و میوه بسیار آورد. سیاح بقدر حاجت بخورد و روان شد. از دور نظر بر ببر افگند، بترسید، خواست که تحرزی نماید. گفت: ایمن باش، که اگر خدمت ما ترا فراموش شده ست ما را حق نعمت تو یاد است هنوز.

پیش آمد و در تقریر شکر و عذر افراط نمود و گفت: یک لحظه آمدن مرا انتظار واجب بین. سیاح توقفی کرد و ببر در باغی رفت و دختر امیر را بکشت و پیرایه او بنزدیک سیاح آورد. سیاح آن برداشت و ملاطفت او را بمعذرت مقابله کرد و روی بشهر آورد. در این میان از آن زرگر یاد کرد و گفت: در بهایم این حسن عهد بود و معرفت ایشان چندین ثمرت داد، اگر او از وصول من خبر یاود ابواب تلفت و تکلف لازم شمرد، و بقدم من اهترازی تمام نماید و بمعونت و ارشاد و مظاهرت او این پیرایه بنرخی نیک خرج شود.

بخش ۳

در جمله، چندانکه بشهر رسید او را طلب کرد. چون بدو رسید زرگر استبشاری تمام فرمود و او را باعزاز و جلال فرود آورد، و ساعتی غم و شادی گفتند و از مجاری احوال یک دیگر استعلامی کردند. در اثنای مفاوضت سیاح ذکر پیرایه بازگردانید و عین آن بدو نمود. تازگی کرد و گفت: انا این بجدتها، کار من است، بیک لحظه دل ازین فارغ گردانم. و آن بی مروت خدمت دختر امیر بودی، پیرایه را بشناخت، با خود گفت: فرصتی یافتم، اگر اهمال ورزم و آن را ضایع کنم از فواید حزم و حذاقت و منافع عقل و کیاست بی بهره گردم، و پس ازان بسی باد پیمایم و در گرد آن نرسم. عزیمت بر این غدر قرار داد و بدرگاه رفت و خبر داد که: کشنده دختر را با پیرایه بگرفته ام حاضر کرده. بیچاره چون مزاج کار بشناخت زرگر را گفت:

کشتی مرا بدوستی و کس نکشته بود زین زارتر کسی، را هرگز بدشمنی

ملک گمان برد که او گناه کار است، و جواهر مصداق آن آمد؛ بفرمود تا او را گرد شهر بگردانند و برکشند. در اثنای این حال آن مار که ذکر او در تشبیب پیامده ست او را بدید، بشناخت و در حرس بنزدیک او رفت، و چون صورت واقعه بشنود رنجور شد و گفت: ترا گفته بودیم که «آدمی بد گوهر و بی وفا باشد و مکافات نیکی بدی پندارد و مقابله احسان به اساءت لازم شمرد قال علیه السلام: اتق شر من احسنت الیه عند من لا اصل له. و هرکه از لئیم بی اصل و خسیس بی عقل مردی چشم دارد و در دفع حوادث بدو استعانتی کند همچنان باشد که آن عربی گفته است «مثقل استعان بذقنه». من این محنت را درمانی اندیشیده ام و پسر امیر را زخمی زده ام، و همه شهر در معالجت آن عاجز آمده‌اند. این گیاه را نگاه دار، اگر با تو مشاورتی رود، پس ازانکه کیفیت حادثه خویش مقرر گردانیده باشی بدو ده تا بخورد و شفا یابد. مگر بدین حیل خلاص و نجات دست دهد، که آن وجهی دیگر نمی شناسم. سیاح عذرها خواست و گفت: خطا کردم در آنچه در راز خود ناجوانمردی را محرم داشتم.

بخش ۴

مار جواب داد که: از سر معذرت در گذر، که مکارم تو سابق است و سوابق تو راجح. پس بر بالای شد و آواز داد که همه اهل گوشک بشنوندند و کس او را ندید که: «داوری مارگزیده نزدیک سیاح محبوس است». زود او را آنجا آوردند و پیش امیر بردند. نخست حال خود باز نمود، وانگاه پسر را علاج کرد و اثر صحبت پدید آمد و براءت ساحت و نزاهت جانب او از آن حوالت رای امیر را معلوم شد. صلتی گران فرمود و مثال داد تا بعوض او زرگر را بردار کردند.

و حد دروغ در آن زمانه آن بودی که اگر نمایی کسی را در بلایی افگندی چون افترای او اندران ظاهر گشتی همان عقوبت که متهم مظلوم را خواستندی کرد در حق آن کذاب لئیم تقدیم افتادی. و نیکوکاری هرگز ضایع نشود و جزای بدکرداران بهیچ تاویل

در توقف نماند. و عاقل باید که از ایذا و ظلم بپرهیزد و اسباب مقام دنیا و توشه آخرت بصلاح و کم آزاری بسازد. اینست مثل پادشاهان، در اختیار صنایع و تعرف حال اتباع و تحرز از آنچه بر بدیهه اعتمادی فرمایند، که بر این جمله ازان خللها زاید. والله یعصمنا و جمیع المسلمین علما یوردنا شرائع الهلکة و الشقاء بمنه و رحمته.

درباره مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

بسم الله الرحمن الرحيم

جَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (سوره توبه آیه ۴۱)

با اموال و جانهای خود، در راه خدا جهاد نمایید؛ این برای شما بهتر است اگر بدانید حضرت رضا (علیه السلام): خدا رحم نماید بنده‌ای که امر ما را زنده (و برپا) دارد ... علوم و دانشهای ما را یاد گیرد و به مردم یاد دهد، زیرا مردم اگر سخنان نیکوی ما را (بی آنکه چیزی از آن کاسته و یا بر آن بیافزایند) بدانند هر آینه از ما پیروی (و طبق آن عمل) می کنند

بنادر البحار-ترجمه و شرح خلاصه دو جلد بحار الانوار ص ۱۵۹

بنیانگذار مجتمع فرهنگی مذهبی قائمیه اصفهان شهید آیت الله شمس آبادی (ره) یکی از علمای برجسته شهر اصفهان بودند که در دلدادگی به اهل بیت (علیهم السلام) بخصوص حضرت علی بن موسی الرضا (علیه السلام) و امام عصر (عجل الله تعالی فرجه الشریف) شهره بوده و لذا با نظر و درایت خود در سال ۱۳۴۰ هجری شمسی بنیانگذار مرکز و راهی شد که هیچ وقت چراغ آن خاموش نشد و هر روز قوی تر و بهتر راهش را ادامه می دهند.

مرکز تحقیقات قائمیه اصفهان از سال ۱۳۸۵ هجری شمسی تحت اشراف حضرت آیت الله حاج سید حسن امامی (قدس سره الشریف) و با فعالیت خالصانه و شبانه روزی تیمی مرکب از فرهیختگان حوزه و دانشگاه، فعالیت خود را در زمینه های مختلف مذهبی، فرهنگی و علمی آغاز نموده است.

اهداف: دفاع از حریم شیعه و بسط فرهنگ و معارف ناب ثقلین (کتاب الله و اهل البیت علیهم السلام) تقویت انگیزه جوانان و عامه مردم نسبت به بررسی دقیق تر مسائل دینی، جایگزین کردن مطالب سودمند به جای بلوتوث های بی محتوا در تلفن های همراه و رایانه ها ایجاد بستر جامع مطالعاتی بر اساس معارف قرآن کریم و اهل بیت علیهم السلام با انگیزه نشر معارف، سرویس دهی به محققین و طلاب، گسترش فرهنگ مطالعه و غنی کردن اوقات فراغت علاقمندان به نرم افزار های علوم اسلامی، در دسترس بودن منابع لازم جهت سهولت رفع ابهام و شبهات منتشره در جامعه عدالت اجتماعی: با استفاده از ابزار نو می توان بصورت تصاعدی در نشر و پخش آن همت گمارد و از طرفی عدالت اجتماعی در تزریق امکانات را در سطح کشور و باز از جهتی نشر فرهنگ اسلامی ایرانی را در سطح جهان سرعت بخشید.

از جمله فعالیتهای گسترده مرکز :

الف) چاپ و نشر ده ها عنوان کتاب، جزوه و ماهنامه همراه با برگزاری مسابقه کتابخوانی

ب) تولید صدها نرم افزار تحقیقاتی و کتابخانه ای قابل اجرا در رایانه و گوشی تلفن همراه

ج) تولید نمایشگاه های سه بعدی، پانوراما، انیمیشن، بازیهای رایانه ای و ... اماکن مذهبی، گردشگری و ...

د) ایجاد سایت اینترنتی قائمیه www.ghaemiyeh.com جهت دانلود رایگان نرم افزار های تلفن همراه و چندین سایت مذهبی

دیگر

ه) تولید محصولات نمایشی، سخنرانی و ... جهت نمایش در شبکه های ماهواره ای

و) راه اندازی و پشتیبانی علمی سامانه پاسخ گویی به سوالات شرعی، اخلاقی و اعتقادی (خط ۰۲۳۵۰۵۲۴)

مرکز تحقیقات و ترجمه

اصفهان

گام‌ها

WWW

برای داشتن کتابخانه های تخصصی
دیگر به سایت این مرکز به نشانی

www.Ghaemiyeh.com

www.Ghaemiyeh.net

www.Ghaemiyeh.org

www.Ghaemiyeh.ir

مراجعه و برای سفارش با ما تماس بگیرید.

۰۹۱۳ ۲۰۰۰ ۱۰۹

